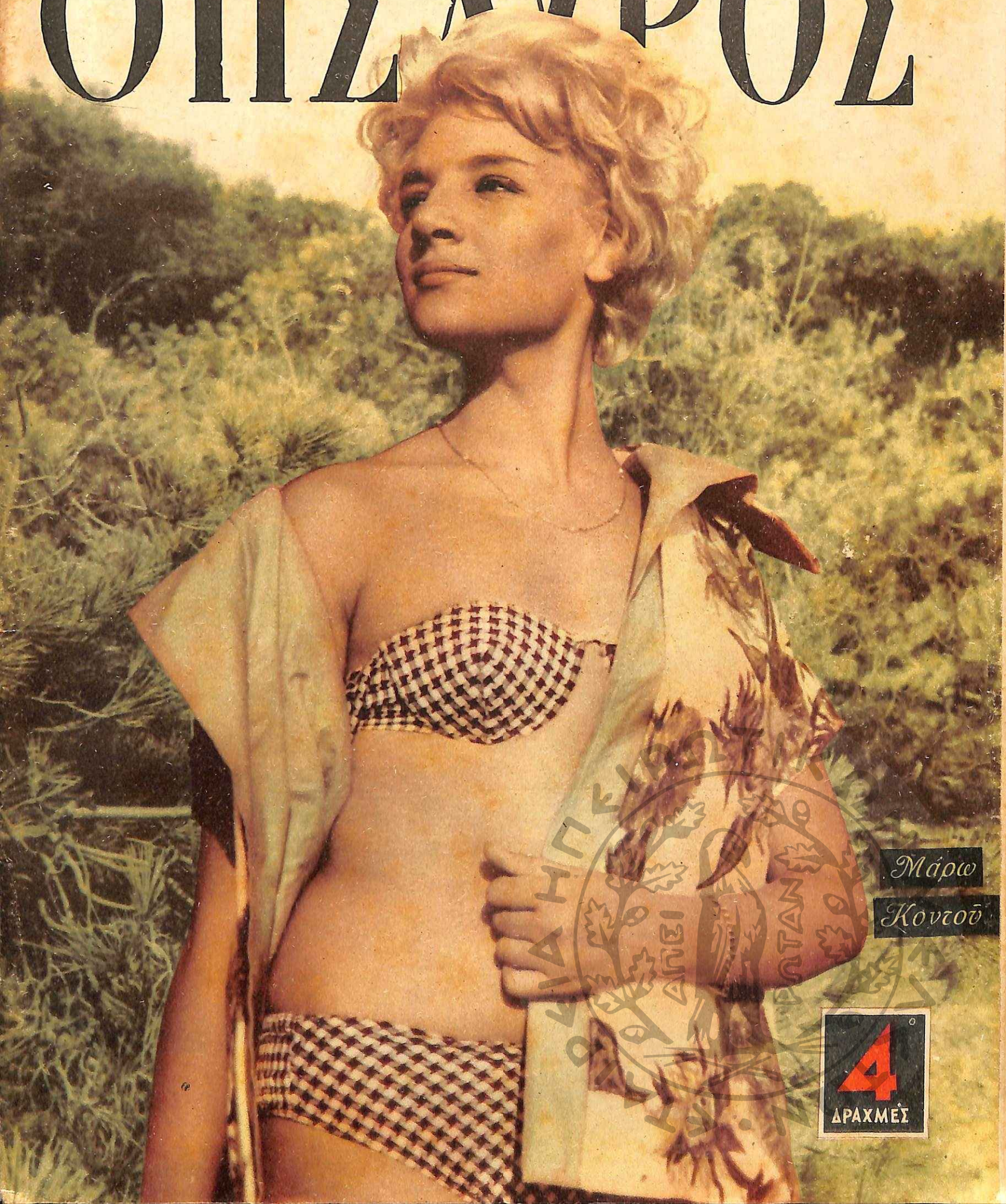

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Μάρω
Κοντού

ΜΟΥ άρσουν οι Ιστορίες αυτές που δεν παρουσιάζουν τίποτα το συγκλονιστικό. Ούτε η τραγωδία, ούτε η κωμωδία. Άνάμεσα στα δύο. Η κομεντί όπως λέγε στη θεατρική γλώσσα. Η συνθηματική ζωή των ανθρώπων. Όσα βολικότητα μέσα στον κανόνα.

Δεν είναι τόσο εύκολη η εμφάνισή του για κείνον που τα φέρνει στη δημοσιότητα. Τα πολύπλοκα και εξαιρετικά θέματα κάνουν έντονη, είναι αβυσσολογικά, δίνουν θέμα σε σκέψη και συζήτηση. Τα άλλα δεν προσφέρονται σε τέτοια.

Η διαολή ζωή έτος κοριτσιού. Όμαλά όλα. Όμαλός ο βίος στην οικογένεια. Καλοί οι γονείς. Τα οικονομικά των μέσων ανθρώπων, που δεν είναι ο πλούτος, μά δεν είναι κι' η φτώχεια. Όσα χρειάζονται για να κυλούν οι μέρες χωρίς μεγάλες στερήσεις.

Από διαλόγους δρόμους ήρθε και ο έρωτας. Δεν βιάστηκε και πολύ για να φτάσει. Ήταν πιά σκηνοθετημένη και επανειλημμένα ταυτοποιημένη κοπέλα όταν ένοιωσε την ισχυρή πνοή του. Άλλες άρχίζουν από τις πρώτες τάξεις του Γυμνασίου αν όχι και χαμηλότερα. Άλλες το πάει με το αινιγό. Ζήτημα ιδιοσυγκρασίας, συμπτώσεων, ποικίλων και ασάβητων παραγόντων.

Ένα-δύο φλέτ που προλόγισαν το μεγάλο της έρωτα δεν τα λογαριάζει. Μικροπράγματα στα οποία ούτε η καρδιά ούτε οι αισθήσεις είχαν πάρει μέρος. Κάποτε όμως σήμανε η ώρα του πραγματικού έρωτα. Δεν ήρθε ας σίφουσε, σαν άτομική βόμβα που χαλά τον κόσμο. Στα μαλάκι κι' αυτός. Άρχισε με μία τυπική γνωριμία. Ένα συμπαθητικό παιδί, με επιμελημένη μόρφωση, με καλούς τρόπους, εύγενικό, διαιτητικό, νόστιμο. Άναπαύθηκαν οικογενειακές σχέσεις. Τον παρουσίασε στη συντροφιά της. Έγινε μέλος της παρέας. Ένας φίλος άκουα. Από τις σχέσεις τους έλειψε κάθε συναισθηματικός τόνος. Αυτό που λένε οι Γάλλοι καμαραντέρι. Όπως είναι δύο κορίτσια και δύο άγρια μεταξύ τους. Μακριά το πονηρό.

Αισθάνθηκε έρωτευμένος και το αίσθημά του το φανέρωσε στο κορίτσι.

της συμπεριφοράς του, ώστε δε διέφερε πολύ από τη διάλυση των σχέσεων.

Έκανε το κορίτσι ό τι μπορούσε για να σώσει την κατάσταση. Τον θεώρησε ότι έπρόκειτο για άσπιο. Καμιά κακή πρόθεση εκ μέρους της, καμιά διάθεση να τον βίξει, να τον μειώσει στους άλλους. Δεν δυσκολεύτηκε να του ζητήσει συγγνώμη. «Τού ζήτησα επανειλημμένα συγγνώμη για τη συμπεριφορά μου, ένω ξέρεi ότι είμαι περήφανος χαρακτήρας. Είναι όμως κι' αυτός μοναχοπαίδι κι' εγωιστής. Μου άπάντησε ότι πανάγαθος είναι μόνο ο Θεός. Οι άνθρωποι δύσκολα συγχωρούν. Γι' αυτόν έχει άξια να μη γίνει ένα λάθος. Η εκ των ύστερων αναγνώρισή του δεν τον ικανοποιεί».

Πανερές συνομιλίες τους. Συγκρατημένοι ήταν και πριν από το επεισόδιο. Αντίπαλλασσαν όμως, έδω κι' εκεί, καγένα φίλι, κρατιόνταν από τα χέρια. Τώρα δεν της άγγιζει ούτε τα δάχτυλα.

Όλα προμηνύουν διάλυση. Άπελπι, μνήμες ή νέα δεν ξέρει τι να υποθέσει. Άν ήταν το αίσθημά του βαθύ, αν υπήρχε ένας αίσθημα, πως μπορούσε μία άδελφια συμπεριφορά να το καταστρέψει; Σκέπτεται και το άλλο: «Μήπως είμαι από τους τύπους που, όπτι να έλκουν, άπασθύνω; Με τις σκέψεις αυτές χάνει την έμπιστοσύνη στον έαυτό της, γάνει τον κόσμο εραφικά ν' άδειάζει. Τίποτα πιά δε θεωρεί ικανό να της γεμίσει τη ζωή. «Δε μπορώ, κι' ούτε θέλω να πιεστώ σε τίποτα», Ξεκίνησε από ένα αίσθημα ζυγισμένο και μετρημένο. Δεν ήταν ο τρελλός έρωτας που τυφλώνει τη μία στιγμή και σβύνει με δση εύκολα άνάθη. Έδώ ο έρωτας εκδηλώθηκε ύστερα από πολλών μηνών γνωριμία. Και να σπάσουν όλα μονομιάς! Την άποτυχημένη βλέπει στον έαυτό της και νομίζει ότι η άποτυχία αυτή προδικάζει το μέλλον της.

Οι συνθησμένες υπερβολές των κοριτσιών, που έχουν μέν ηλικία — είναι ελκιστική έτών η άπελπισμένη μας — δεν έχουν όμως πείρα. Κάνει όλες τις υποθέσεις. Παραμελεί όμως τη μία: Τη δύναμη της στιγμής. Μία στιγμή — μία ζωή.

Πόσες φορές που η στιγμή δημιουργεί τις καλύτερες και τις κακές καταστάσεις. Σχεδόν πάντα. Άπό άβυσσος στιγμήν άποτελείται ο άνθρωπος βίος. Μία στιγμή γκρεμίζει όσα βελιώνουν αιώνας. Και θέλετε να μη άνατρέψω το πιά άσπασέ άπ' όλα τα καθεστώτα, το έρωτικό καθεστώς;

Φυσικά δεν άποκλείουμε την πιθανότητα ότι το άσπιο του κοριτσιού ήταν ένα πάτημα. Άφορμή για να δικαιολογήσει τη διάλυση.

Σε άμυδρες έδραρες χτίζονται τα έρωτικά πάτημα. Ότι λατρεύεις σήμερα το βαρύνει άσπιο. Ίδιως οι άντρες, που είναι περισσότερο άψιχοι από τις γυναίκες.

Ότε το άλλο όμως άποκλείεται. Ότι εκείνο το τίποτα, το άνώδυ άσπιο έγινε ο πραγματικός λόγος της διακοπής. Τεράστια η δύναμη αυτόν που θεωρούμε χωρίς σημασία. Μία λέξη, μία φρασούλα, μία χειρονομία, μία κίνηση, ένας μορσμός είναι ικανά να υψώσουν και να γκρεμίσουν ναούς. Ίσως το τίποτα εκείνο να έγινε ο δημιουργός του κακού.

Άλλά το κακό άνεπαυρόντο δεν είναι. Ένα λουλούδι μαράθηκε; κανονόργιο λουλούδι θ' άνθισι στη γλάστρα. Στους έρωτικούς δρόμους και οι δόμοι τους δρόμους οι καλοί δρομείς ότε για τις έπιτυχίες έπαιρνονται, ότε από τις άποτυχίες συντρίβονται.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Η ΦΑΟΥΔΑ ΤΗΣ ΠΑΤΑΤΑΣ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΗ

Ο Άγγλος γιατρός Ούλλαν άνέφερε την περίπτωση μίας οικογένειας, που έπαθε δηλητηρίαση από πατάτες. Η μητέρα και τα τρία παιδιά της είχαν φάει πατάτες, που τις έβρισαν στο φούρνο με τη φλούδα τους, και άμέσως έπειτα παρουσίασαν έντονα φαινόμενα δηλητηρίασης (έμετος, διάρροια, δύσπνοια, πόνους στην κοιλία κτλ.) που συνεχίστηκαν επί πολλές ημέρες. Ο πατέρας, αντίθετα, που είχε ξεφλουδίσει τις πατάτες, δεν έπαθε τίποτα. Κατά τον Άγγλο έπιστήμονα η δηλητηρίαση αυτή ώφειλεται στην παρουσία μέσα στη φλούδα της πατάτας ενός άλκαλοειδούς, που προκαλεί έντονα φαινόμενα δηλητηρίασης στον άνθρωπο άργανισμο. 100 γραμμάρια φλούδης πατάτας περιέχουν 8 χιλιοστόγραμμα άπ' αυτό το άλκαλοειδές. Ο δόκτωρ Ούλλαν συνιστά στους παραθεσιστές να μην τρώνε πατάτες ψημένες με τη φλούδα τους, γιατί τα φαινόμενα της δηλητηρίασης είναι πιο έντονα κατά τους καλοκαιρινούς μήνες. Όταν όμως βράζουμε τις πατάτες το δηλητήριο αυτό διαλύεται μέσα στο νερό. Οι πατάτες είναι τότε άβλαβείς. Δεν πρέπει, όμως, να τις άφήνουμε μέσα στο νερό όπου έβρασαν, γιατί το δηλητήριο μπορεί να περάσει άπ' αυτό μέσα στις πατάτες, που το βράσιμό έκαμε τη φλούδα τους να σκάσει σε πολλά μέρη.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Γραφεία: Δραγατσανίου 4—Τηλ. 36-781

ΜΕΓΑΛΗ τέχνη το βάδισμα στους δρόμους της Αθήνας. Άλλά μεγαλύτερη άκόμη, πραγματική έπιστήμη, η διάβασις... μιάς διαβάσεως των πεζών.

Πραγματικό χάος, δημιουργείται στις κεντρικές διαβάσεις των πεζών, όταν ο τροχονόμος άνώψη το πράσινο φανάρι. Άλλος πηγαίνει δεξιά και πέφτει πάνω στον άλλον... που πάει άριστερά. Όλοι σπρώχνουν έαυτούς και άλλλους, είναι δε ούκ όλίγοι οι συμπολίται που έχουν την κακή συνήθεια να διασχίζουν τις διαβάσεις των πεζών... διαγωνιάς και να έπιτείνουν, έτσι, την έπικρατούσαν... χαώδη κατάστασις.

Μάτην προσπαθούσε, προχθές, ένας άστυφύλακας της τροχαίας να διορθώσει έναν... άδιόρθωτον, που έχει αυτή την κακή συνήθεια.

— Περπατάτε καλά, κύριέ μου! του έπτε.
— Βαδίζω πολύ καλά, έπέμενε εκείνος.
— Τί καλά βαδίζετε, που πάτε... σαν τον κάβουρα! Μόνον τα καβούρια περπατούν λοζά!
Είχε άδικο ο άτυχής τροχονόμος; Πολύ θα διευκολύνετο η κυκλοφορία των πεζών στους δρόμους, αν ήξεραν οι πεζο... να κυκλοφορούν και να περπατούν...

ΑΠΟ Αύγουστο χειμώνα κι' από Μάρτη καλοκαίρι. Έτσι δεν ισχυρίζεται το λαϊκό γνωμικό; Όστόσο οι συμπολίτες δεν ένοιουν άκόμη να διακόψουν τις... «Βακάνες» και να επανακάμψουν στη βάσι τους στο καθημερινό μαγκανοπήγαδο και στην άνιαρή ρουτίνα.

Έρωτηκάς κλειστή παραμένουν άκόμη στο Κολωνακί, στο Μουσείο, στη λεωφόρο Β. Σοφίας, στα Πατήσια και στην Κυψέλη τα ρολά των πολυκατοικιών. Έρσημα τα μπαλκόνια, οι βεράντες και τα ρετιρεδάκια, όπου έδινε κι' έπαιονε κάθε βράδυ το πινακλάκι και το κομμ-κάν, προτού σφίσουν οι μεγάλες ζέστες.

Αισθητάς μειωμένη και η κίνησι στα συνοικιακά ζαχαροπλαστεία. Μάτιας προσπαθούν να γκαρδόνια να συναγωνισθούν... τους πυροσβέστες, έξακοντίζοντας, με τη σωλήνα στήλες νερού, δια να... περσιτείνουν το πυρ της άθνηακής ασφάλτου, που την πυρπολεί Ξη μέρα ως κοινός έμπροστής ο Άττικος φοίδος! Σαν δραπέτι της κολλασσες καταφθάνουν ένας-ένας, υδρές σουρουπώσι οι περίοικοι, που παραθερίζουν φεδ! στην Αθήνα. Παιρνούν το συνησμένο τους πόστο στο θεωρείον του πεζοδρομίου. Παραγγέλλουν την άριστοκρατική γρανίτα ή την... πολυτεταρική πορτοκαλάδα τους. Καί άντι του καθάρου άέρος της έδεχης εισπνέουν... τα καυσέαρια των μηχανοκινήτων!

Είναι δρόμα, αλήθεια, να μη μπορέ κανείς να ξεμυτίσει από την Αθήνα!

ΑΡΑΙΑ—ΑΡΑΙΑ άρχίζουν να κυκλοφορούν οι νέες άστυνομικές ταυτότητες, που είναι πρεσασρισμένες μέσα σε τζελατίνα. Και μαζί τους άρχίζουν να διατυπώνονται και τα πρώτα σχόλια, οι πρώτες άπορίες από τους αινιούς γκαρνισόδες και διαρκώς δυσρεστημένους.

— Πρώτες τάξεως οι νέες ταυτότητες. Έλεγε ένας άπ' αυτούς. Ένα πράγμα όμως δε μπορώ να καταλάβω...

— Άπλάσι;
— Αν αλλάξω σπίτι, λόγω χάριν θα πέπει ν' αλλάξω και ταυτότητα και να πάρω άλλη με τη νέα διεύθυνση του σπιτιού μου;

Σε άλλους, πάλι, δεν άρέσει καθόλου το πρεσασρίαμα της ταυτότητας μέσα στη τζελατίνα.

— Έχω την ταυτότητα του σωματείου μου μέσα σε τζελατίνα. Έχω και «έλευθερος» κι' αυτό μέσα σε τζελατίνα. Πήρα και τη νέα άστυνομική ταυτότητα, πουναι κι' αυτή πρεσασρισμένη στη τζελατίνα. Και όλες αυτές, για να μη χάσω καμιά τις φυλάω μέσα σε μιά... τζελατίνα!

Όχι, λοιπόν, αίων του άτόμου. Άλλά μάλλον αίων της τζελατίνας!

ΜΑΖΥ με τις νέες άστυνομικές ταυτότητες έκαναν την εμφάνισή τους στην Κεντρική Άγορά και τα πρώτα... κορόμπλα! Μαζαρά σαρκώδη, εύχυμα και γλυκά—ζάχαρη, όταν είναι γινωμένα— δεν είναι μόνο το κατ' έξοχην λαϊκό φρούτο. Άλλά και φάρμακο πρώτης, προ πάντων για τα έντερα, όταν γίνεται κομπόστα.

Άλλά με τον άνηφορο που πήραν έφέτες, μαζί με όλα τ' άλλα πράγματα και οι τιμές των όπωρκών πήραν και τα λαϊκώτατα κορόμπλα το ύφος... μαρκσιών, λες και είναι ανανάδες. Λαίτοι η τίποτε άλλα έξωτικά φρούτα.

— Μιάμιση δραχμή ή όκα πέοισι τα κορόμπλα, στέναζε μιά άναθη νοικοκυρά. Όκτώ δραχμές το κιλό έφέτες...

Και το δάκρυ της έτρεχε... κορόμπλα!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— Όσοι είναι για τη Μύκονο ν' άρχίσουν τις κλωτσιές για να βγούν!

(Του Άρχελαου)

Λυρικά τραγούδια

ΜΕΛΤΕΜΙ

Σαν το μελτέμι που μάζ φέρνει την δροσιά και την ήτι, την κάνει ανάλαφρα να τρέψη σε βλέπω νάχες λυγρή περπατησιά, αγαπημένο μου, νησιώτικη μελτέμι. Και τα μαλλιά σου, τ' ακατάστατα μαλλιά, που σαν τα βλέπω, η ψυχή μου αναγαλλιάζει κάποιον μελτέμι τα δροσιζει με φίλια κάποιον μελτέμι, τρυφερά τα ξεμαλλιάζει.

Κι' είναι η κοινότητα σου μελτέμι δροσερό κάθε σου λόγος, ξετυλίγει την άνεση που κλωθεί, κλωθεί τη ζωή με τον καιρό αγαπημένο μου νησιώτικη μελτέμι. Και μου γαοίζει την έλπίδα τη γουσή και μου γαοίζει τις άγκυρες σου τα δώρα και είσαι σν, αγαπημένο μου, όσον σου ή πιο καλή κι' η πιο γλυκειά μου, αλήθεια, ώρα.

Κι' αν ελγα χάδια στη ζωή μου να γαρών και κάθε κόπος, είχε άορίσει να με λυώνη, ήρδες έόν, σαν μελτεμιά δροσερό να μου θυμίσω πως η άγάπη δεν παλινώγει, πως πάντα υπάρχει κάποιον άγάπη, μιά γαρά που ίσως νάρθη στις ζωής μας το βραδάκι, να μάζ δροσισή άπαλά και τρυφερά σαν μελτεμιά άλαογινό, σαν μελτεμιά...

Έόν μου άνέμισες, παιδί μου, τα μαλλιά κι' άς είναι τώρα λίγο γκριζά από τα χρόνια, έόν μου στελνεις τα φίλια σου, τα φίλια που μου θυμίζουν τα γλυκόλαλα έ όδηγία, έόν με βνάζεις άπ' το βίο τον πεσό και με οδηγείς με της άγάπης σου το γκνέι, έόν με κινείς με γαρά να ξαναγώ θαλασσό κι' αγαπημένο μου μελτέμι.

Είσαι η δροσιά μου, η γαρά μου, η ζωή και κάθε λέξι σου είναι ανάλαφρη σαν γαρά, έόνα οικειότητα, παιδί μου, το ποσά και μέσ' τη σκέψη μου έόν σαι κάθε βράδυ. Έτσι, δεν γαοίζονται—και πρέπει να σό πώ— αν με ταραζώνε βροχάδες κι' άλλοι άνέμοι σαν έχω έχω στη ζωή μου, γαροπό και δροσερό κι' αγαπημένο μου μελτέμι.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΣ

ΕΝΑ πρωί, εκεί που ξυρίζοτανε, πρόσεξε ένα μικρό όγκο στο λαιμό του. Ήταν γιατρός... και ήξερε τι σήμαινε αυτό: καρκίνος! — Τι σφύραξε! φώναξε χροιά μεν ή Λάουρα, ψαλμίζοντας στην κάμαρά του. Ποτέ μου δεν είχα ξαναδεί τέτοια άνοιξη!

«Η τελευταία μου!...» σκέφθηκε ο γιατρός.
— Ω, τι όμορφη που είναι η ζωή! συνέχισε η γυναίκα του άνοιγοντας τη μπαλκονόπορτα. Για δες το περιβάλλον! Πεταλούδιτσες, λουλούδια, χρώματα! Δέξομαι πως κάτι τέτοιοι μέρες τις χρειαζόμαστε για να νιώσουμε βαθύτερα στην ψυχή μας τη χαρά της ζωής!...

Δεν ύπνερε ο γιατρός. Ίσως μάλιστα ν' ανασήκωνε μ' εδωμότατος τούς ώμους του, αν δεν ήξερε καλά την πορεία της φριχτής αρρώστιας, που την είχε καταπολεμήσει τόσες φορές στους άλλους.

Μία μέρα, που ένοιωσε τον εαυτό του πολύ καλά, του γεννήθηκε κάποια αμφιβολία για τη διάγνωση του κι αποφάσισε να συμβουλευθεί το φίλο του Πιέρ Τενάν, ειδικό καρκινολόγο κι' αυτόν.

Ο Τενάν τον εξέτασε προσεκτικά και σόφρωσε από χέλια του.

— Πόσο λές να ζήσω ακόμη;
— Χωρίς έγχεληρησι, ένα χρόνο. Μ' έγχεληρησι, λίγους μήνες παραπάνω.

Αυτής της γνώμης είμαι κι' εγώ...

— Κι' η Λάουρα;
— Αυτή δεν ξέρει τίποτα. Ούτε και πρέπει να μάθει. Άγοπάει τόσο πολύ τη ζωή!

— Έχεις δικιο, είπε ο Τενάν σκεπτικός. Μά σ' αγαστεί περισσότερο κι' απ' τον εαυτό της, περισσότερο κι' απ' τη ζωή της!

— Μπορούμε ν' άγκαληθούμε ε-να πρόσοντο περισσότερο απ' τη ζωή μας;

Ο τόνος της φωνής του ήταν τέτοιος, που ο Τενάν δέ βρήκε μία απάντησι για να καταπολεμήσει

την αμφιβολία του φίλου του.

— Δεν άκουσα ακόμη να της ούτε λέει για τις διακοπές μας, παρατήρησε η Λάουρα. Κι' όμως παρακουράστηκες έφτες. Άδυνα-τισες, κόπιασε τα μάτια σου. Θ' άφρωτησήσι!

Και τότε θά χρειαστεί να με περιποιηθής απάντησε χαμυγε-λώντας ο μελλοθάνατος.

— Άμ' δέ! γέλασε εκείνη. Σέ-ρεις καλά πως είμαι άνικαη γι' αυτό! Το θέαμα της άφρώστιας μου είναι άμυόφορο. Είσαι προ-είδοποιημένος...

Πήγε κοντά του, έσκυψε και τον φίλησε, σαν νάθελε να του ζητή-ση συγγνώμη για τα έγνώστικα εκείνα λόγια της.

Θά θυμότανε άργότερα τη ματιά που της έφριξε, γεμάτη τρυφερότητα, λήπη, πικρία...

— Έχεις δικιο, της είπε. Κου-ράστηκα πολύ!...

Κι' έκλεισε τα μάτια του. Σκε-πτότανε πόσο άποτροπισμό της έφερνε η άφρώστια, η άσχημία, τα γεραστικά. Η ζωή της όλη ή-ταν Ένας ύμνος στη χαρά.

— Λοιπόν; του είπε τώρα, δια-κόποντας τις σκέψεις του. Πότε θά πās να περάσης λίγο καιρό με τη μητέρα σου; Έγώ θά πάω τότε στις Κάννες, στην άδελφή μου.

— Ναί, ναί. Μιά απ' αυτές τις μέρες!...

Σέ λίγο, ο μελλοθάνατος έφυ-γε για την έπαρχία, για το πα-τρικό του σπίτι, κι' η Λάουρα για τις Κάννες. Ένα σύγουστικό όμως πρωινό, η Λάουρα ξαναγύ-ρισε σαν τρέλλι στο Παρίσι. Έ-νας εφιάλης της βασάνισε την ψυχή.

Όταν έφτασε στο σπίτι της, έβγαλε απ' το τσαντάκι της ένα γράμμα τσαλακωμένο, βρεγ-μένο απ' τα δάκρυα της, χυλο-διασπασμένο. Και το ξαναδιά-εσσε:

«Πρέπει να φύγω μονόχος, να χαθώ! Μην προσπαθήσης να κα-ταλάβης, ούτε να παλέψης. Άρ-γότερα—πολύ σύντομα—θά μάθης και θά μ' εύγνωμής τότε. Τιπο-

τα δεν άλλαξε στην καρδιά μου για σένα. Σε παίρνω μαζί μου, μέσα στην ψυχή μου, γιατί δεν έπαυες να είσαι όλη μου η ελπί-χία! Δέ μπορώ όμως, πολυμύχα-τημένη μου, να εξακολουθήσω ναμαι δικός σου. Συνέχισε να μ' αγασάς, αν μπορείς, και να σκέ-φτεσαι πως άξίζω τη συγγνώμη σου...».

Τό σπύτι της φαίνονταν τάφος. Ένοιωσε μία άκράτητη έπιθυμία να σπάση το κεφάλι της στους τοίχους!...

Έτρεξε στο γραφείο του, με τη σκέψη πως είχε περάσει ίσως απ' το σπύτι του, φεύγοντας απ' τη μητέρα του για να χαθή για πάντα. Άνοιξε τα συρτάρια του, έψαξε παντού. Μά δέ βρήκε τίπο-τα που να ρίχνη ένα φως στο μυ-στήριο!...

Άποκαμωμένη πιά, κάθισε μπροστά στο γραφείο και ά-κουμπώντας το κεφάλι της στο ά-συγκίνητο έπιπλο, άναλύθηκε σε λυγμούς.

— Θέσιν τρελλός!... Τρελλός-θε!... τράλισε.

Γιατί μόνο μία τρέλλα θά μπο-ρούσε να τον σπρώξη σ' αυτό που έκανε. Ήταν σίγουρη για την ά-γάπη του, όπως κι' αυτός για τη δική της. Ούτε για μία στιγμή δεν της πέρασε απ' το μυαλό η παραμυκη ύπόνοια άπιστίας.

Υπόφερε, πονούσε τόσο, όσο δέ θά πίστευε ποτέ πως μπορούσε ν' άνθεξή άνθρωπος!...

Σ' άφωτος τρελλός!... Τρελλός-θε!... τράλισε.

Γιατί μόνο μία τρέλλα θά μπο-ρούσε να τον σπρώξη σ' αυτό που έκανε. Ήταν σίγουρη για την ά-γάπη του, όπως κι' αυτός για τη δική της. Ούτε για μία στιγμή δεν της πέρασε απ' το μυαλό η παραμυκη ύπόνοια άπιστίας.

Υπόφερε, πονούσε τόσο, όσο δέ θά πίστευε ποτέ πως μπορούσε ν' άνθεξή άνθρωπος!...

Σ' άφωτος τρελλός!... Τρελλός-θε!... τράλισε.

Γιατί μόνο μία τρέλλα θά μπο-ρούσε να τον σπρώξη σ' αυτό που έκανε. Ήταν σίγουρη για την ά-γάπη του, όπως κι' αυτός για τη δική της. Ούτε για μία στιγμή δεν της πέρασε απ' το μυαλό η παραμυκη ύπόνοια άπιστίας.

Υπόφερε, πονούσε τόσο, όσο δέ θά πίστευε ποτέ πως μπορούσε ν' άνθεξή άνθρωπος!...

Σ' άφωτος τρελλός!... Τρελλός-θε!... τράλισε.

Γιατί μόνο μία τρέλλα θά μπο-ρούσε να τον σπρώξη σ' αυτό που έκανε. Ήταν σίγουρη για την ά-γάπη του, όπως κι' αυτός για τη δική της. Ούτε για μία στιγμή δεν της πέρασε απ' το μυαλό η παραμυκη ύπόνοια άπιστίας.

Υπόφερε, πονούσε τόσο, όσο δέ θά πίστευε ποτέ πως μπορούσε ν' άνθεξή άνθρωπος!...

Σ' άφωτος τρελλός!... Τρελλός-θε!... τράλισε.

Γιατί μόνο μία τρέλλα θά μπο-ρούσε να τον σπρώξη σ' αυτό που έκανε. Ήταν σίγουρη για την ά-γάπη του, όπως κι' αυτός για τη δική της. Ούτε για μία στιγμή δεν της πέρασε απ' το μυαλό η παραμυκη ύπόνοια άπιστίας.

Υπόφερε, πονούσε τόσο, όσο δέ θά πίστευε ποτέ πως μπορούσε ν' άνθεξή άνθρωπος!...

Σ' άφωτος τρελλός!... Τρελλός-θε!... τράλισε.

Γιατί μόνο μία τρέλλα θά μπο-ρούσε να τον σπρώξη σ' αυτό που έκανε. Ήταν σίγουρη για την ά-γάπη του, όπως κι' αυτός για τη δική της. Ούτε για μία στιγμή δεν της πέρασε απ' το μυαλό η παραμυκη ύπόνοια άπιστίας.

Υπόφερε, πονούσε τόσο, όσο δέ θά πίστευε ποτέ πως μπορούσε ν' άνθεξή άνθρωπος!...

Σ' άφωτος τρελλός!... Τρελλός-θε!... τράλισε.

Γιατί μόνο μία τρέλλα θά μπο-ρούσε να τον σπρώξη σ' αυτό που έκανε. Ήταν σίγουρη για την ά-γάπη του, όπως κι' αυτός για τη δική της. Ούτε για μία στιγμή δεν της πέρασε απ' το μυαλό η παραμυκη ύπόνοια άπιστίας.

Υπόφερε, πονούσε τόσο, όσο δέ θά πίστευε ποτέ πως μπορούσε ν' άνθεξή άνθρωπος!...

Σ' άφωτος τρελλός!... Τρελλός-θε!... τράλισε.

Γιατί μόνο μία τρέλλα θά μπο-ρούσε να τον σπρώξη σ' αυτό που έκανε. Ήταν σίγουρη για την ά-γάπη του, όπως κι' αυτός για τη δική της. Ούτε για μία στιγμή δεν της πέρασε απ' το μυαλό η παραμυκη ύπόνοια άπιστίας.

Υπόφερε, πονούσε τόσο, όσο δέ θά πίστευε ποτέ πως μπορούσε ν' άνθεξή άνθρωπος!...

Σ' άφωτος τρελλός!... Τρελλός-θε!... τράλισε.

Γιατί μόνο μία τρέλλα θά μπο-ρούσε να τον σπρώξη σ' αυτό που έκανε. Ήταν σίγουρη για την ά-γάπη του, όπως κι' αυτός για τη δική της. Ούτε για μία στιγμή δεν της πέρασε απ' το μυαλό η παραμυκη ύπόνοια άπιστίας.

Υπόφερε, πονούσε τόσο, όσο δέ θά πίστευε ποτέ πως μπορούσε ν' άνθεξή άνθρωπος!...

Σ' άφωτος τρελλός!... Τρελλός-θε!... τράλισε.

Γιατί μόνο μία τρέλλα θά μπο-ρούσε να τον σπρώξη σ' αυτό που έκανε. Ήταν σίγουρη για την ά-γάπη του, όπως κι' αυτός για τη δική της. Ούτε για μία στιγμή δεν της πέρασε απ' το μυαλό η παραμυκη ύπόνοια άπιστίας.

Υπόφερε, πονούσε τόσο, όσο δέ θά πίστευε ποτέ πως μπορούσε ν' άνθεξή άνθρωπος!...

Σ' άφωτος τρελλός!... Τρελλός-θε!... τράλισε.

Γιατί μόνο μία τρέλλα θά μπο-ρούσε να τον σπρώξη σ' αυτό που έκανε. Ήταν σίγουρη για την ά-γάπη του, όπως κι' αυτός για τη δική της. Ούτε για μία στιγμή δεν της πέρασε απ' το μυαλό η παραμυκη ύπόνοια άπιστίας.

Υπόφερε, πονούσε τόσο, όσο δέ θά πίστευε ποτέ πως μπορούσε ν' άνθεξή άνθρωπος!...

Σ' άφωτος τρελλός!... Τρελλός-θε!... τράλισε.

Γιατί μόνο μία τρέλλα θά μπο-ρούσε να τον σπρώξη σ' αυτό που έκανε. Ήταν σίγουρη για την ά-γάπη του, όπως κι' αυτός για τη δική της. Ούτε για μία στιγμή δεν της πέρασε απ' το μυαλό η παραμυκη ύπόνοια άπιστίας.

Υπόφερε, πονούσε τόσο, όσο δέ θά πίστευε ποτέ πως μπορούσε ν' άνθεξή άνθρωπος!...

Σ' άφωτος τρελλός!... Τρελλός-θε!... τράλισε.

Γιατί μόνο μία τρέλλα θά μπο-ρούσε να τον σπρώξη σ' αυτό που έκανε. Ήταν σίγουρη για την ά-γάπη του, όπως κι' αυτός για τη δική της. Ούτε για μία στιγμή δεν της πέρασε απ' το μυαλό η παραμυκη ύπόνοια άπιστίας.

Υπόφερε, πονούσε τόσο, όσο δέ θά πίστευε ποτέ πως μπορούσε ν' άνθεξή άνθρωπος!...

Σ' άφωτος τρελλός!... Τρελλός-θε!... τράλισε.

Γιατί μόνο μία τρέλλα θά μπο-ρούσε να τον σπρώξη σ' αυτό που έκανε. Ήταν σίγουρη για την ά-γάπη του, όπως κι' αυτός για τη δική της. Ούτε για μία στιγμή δεν της πέρασε απ' το μυαλό η παραμυκη ύπόνοια άπιστίας.

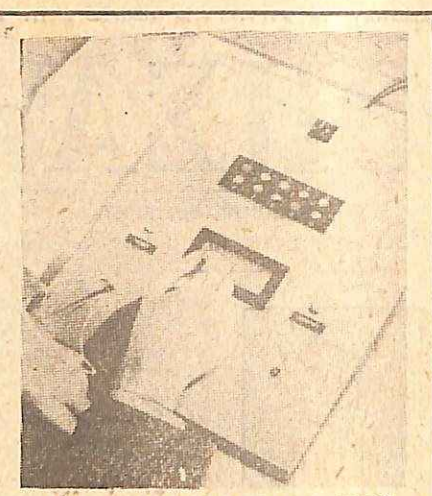
Υπόφερε, πονούσε τόσο, όσο δέ θά πίστευε ποτέ πως μπορούσε ν' άνθεξή άνθρωπος!...

Σ' άφωτος τρελλός!... Τρελλός-θε!... τράλισε.

Γιατί μόνο μία τρέλλα θά μπο-ρούσε να τον σπρώξη σ' αυτό που έκανε. Ήταν σίγουρη για την ά-γάπη του, όπως κι' αυτός για τη δική της. Ούτε για μία στιγμή δεν της πέρασε απ' το μυαλό η παραμυκη ύπόνοια άπιστίας.

Υπόφερε, πονούσε τόσο, όσο δέ θά πίστευε ποτέ πως μπορούσε ν' άνθεξή άνθρωπος!...

Σ' άφωτος τρελλός!... Τρελλός-θε!... τράλισε.

ΣΑΣ ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΟΤΙ ΓΡΑΨΑΤΕ

Η άμερικανική εταιρία «Μπέλ» έδωσε σε κυκλοφορία τη νέα αυτή πρακτική έφωρεσι. Πρόκειται για μία μεταλλική πλάκα πάνω στην όποια γράφετε με μία πένα από άτσάλι. Έν συνεχεία, όποια όηποτε στιγμή θελήσετε πατάτε ένα κουμπι και τότε το μηχανήμα σας...

διαβάει καθαρά τις σημειώσεις, που γράψατε πάνω σ' αυτό. Καθώς καταλα-βαίνετε, πρόκειται για μία έφωρεσι, που θά προσφέρει σπουδαίες ύπηρεσίες σε κάθε είδους γραφεία.

Οι δύο πονεμένες γυναίκες, η μητέρα κι' η σύζυγος, είναι τώ-ρα αντίμετωπες. Κι' ο ένας πό-νος προσπαθεί με το μέγεθός του να παρηγορήσει την άλλο.

— Πώς μπορούσε να μού το κρύ-ψη!... βογγάζει η Λάουρα. Άμφε-θαλλε λοιπόν για την άγάπη μου;

— Έσφινγγε τόσο τα χέρια της, που χωνόνταν τα νυχία στις σάρ-κες, χωρίς να καταλαβαίνει τον πόνο.

Γιατί!... Γιατί να το κάνη αυτό!...

Σε έρωτες απ' το κλάμα, όταν έμαθε όλη την αλήθεια κι' όταν άκουσε πως το τέλος του ήταν φοιχτό.

— Γιατί! Γιατί!... Δεν έπρεπε ναμαι κι' εγώ στο προσέφαλό του; Νά τον περιποιηθώ, να τον παρηγορήσω, να του δώσω λίγη ζωή απ' τη δική μου;

Η πονεμένη μητέρα την κύ-ταξε, άμίλητη. Ούτε ο πόνος ούτε τα δάκρυα μπορούσαν να λυ-γίσουν την ψυχική της δύναμη της στιγμής εκείνης. Χαμογέλασε πι-κρά κι' απάντησε:

— Όχι. Μόνο μπροστά μου μπο-ρούσε να πεθάνη. Και πέθανε τό-σο άσφα... μαρτύρησε τόσο!...

— Μά τον άγαπούσα κι' εγώ... Τον άγαπούσα πολύ!...

Ξαφνικά, η Λάουρα τά θυμή-θηκε όλα: την περιπόνηση και τον άποτροπισμό που έξεδίλωνε μπροστά στον ανθρώπινο πόνο, την άναγκαστή της για το θέα-μα των άφρώστων στη δενδρο-στοιχία, τη φυγή της μακριά απ' την άγωνία της καλής της φίλης, το τρομερό, «Είσαι προείδοποιη-μένος!» που τότε είπε μία μέρα... Τά κατάλαβε όλα μεμιάς!

— Άγαπημένε μου... τράλισε. Λατρεύετ' μου... που δέ στάθηκε ίκανή να σ' άγαπήσω!...

Πνιγμένη στους λυγμούς, στην άγκαλιά της πονεμένης μητέρας του, καταλάβαινε πιά πως από τη στιγμή εκείνη άρχισε να της πρώη τη ζωή ένα άλλο σασόκι... ο δ-ι-κός της καρδιάς!

Σ. ΝΟΡΜΑΝ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

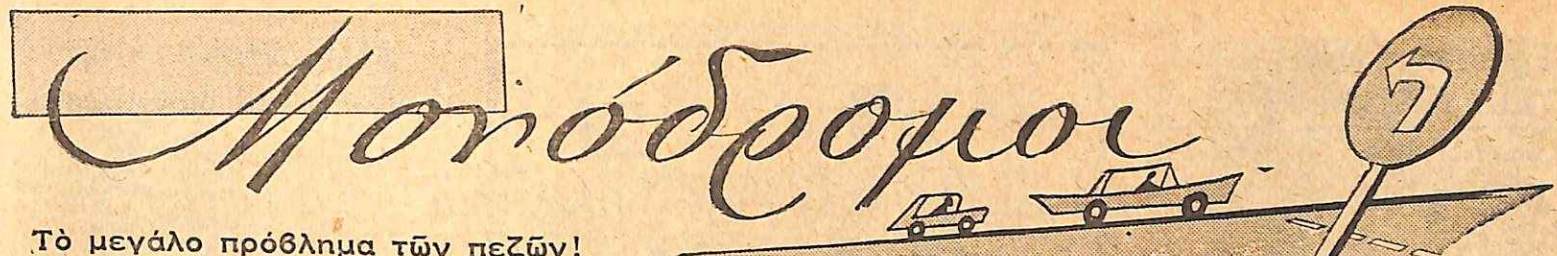
Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Τό ένατίριο αυτό τρανάνι προορίζεται άποκλειστικά για τη μεταφορά του προ-σωπικού του νέου σταθμού άσυρμάτου των τηλεοράσεων, στο «Έλ Πάσο» των Ην. Πολιτειών. Τό κέντρον έκπομπής βρίσκεται σε ύψος 900 μέτρων πάνω ά-πό τη πόλι του Τέξας και τό μικρό έ-νατίριο όχημα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύ-τητα 300 μέτρων τό λεπτό.

Το μεγάλο πρόβλημα των πεζών!

ΤΕΛΕΙΩΣΑΝ πιά τα ψέμματα... Ού-τε καυγάδες με τούς τροχονόμους, ούτε σφυρίγματα... Όσο για τούς σω-φέρ, κάνουν τό

Τὰ πλατάνια ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς Ἀγίους τῆς ἐβδομάδος

ΣΤΑ μέσα τοῦ 4ου αἰῶνα, ζοῦσαν δυὸ ἄγιοι μοναχοὶ ποὺ ἦταν ἀδέλφια. Καταγόταν ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ τοὺς ἑλεγαν Συμεὼν καὶ Θεόδωρο.

Κάποτε, ποὺ εἶχαν πᾶσι γιὰ προσκύνημα στοὺς Ἀγίους Τόπους, εἶδαν γυριστὰ ὁ καθένας τοὺς σὲ ὄνειρο τὴν Παναγία καὶ γύρω τῆς τοὺς Ἀποστόλους Παῦλο, Ἀνδρέα καὶ Λουκά. Ἡ Θεοτόκος τοὺς πρόσταξε νὰ γυρίσουν στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ κατευθύνθουν στὴν Ἀγία, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ βροῦν μιὰ θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς.

Πραγματικά, οἱ δυὸ ἀδελφοὶ συμμορφώθηκαν μὲ τὴν οὐράνια ἐντολὴ κι ἔφτασαν ἐκεῖ. Ὑστερὰ ἀπὸ μακρὸ καὶ κοπιαστικὸ ταξίδι, στὸ Ἅγιο,

Ἀπὸ ἐκεῖ ἀκολουθώντας τὸ ποταμὶ Κερυνίτη, κατέληξαν στὸ κατωτὴν γωρὸ Κλαπατσόνα, ποὺ βρίσκεται δώδεκα γιλιόμετρα βορειοδυτικὰ ἀπὸ τὰ Καλάβρυτα. Ἐκεῖ, τοὺς τράβηξε τὴν προσοχὴ τρία μενέλα πλατάνια κι ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν κάτω ἀπ' αὐτὰ.

Λίγο πρὶν πέρα σὰν ἀκατάβητο, ἦταν ἕνα ἀκροατοῦ πρὸς τὸν ὄριον, ποὺ ὁ κορμὸς τοῦ, πρὸς τὴ βάση τοῦ, εἶχε περιέσειρά κάπου δεκαπέντε μέτρα καὶ στυμμένη μιά τεράστια κορυφαία. Στὴν πραγματικότητά, ὁ μὲν ἐπρόκειτο γιὰ τρία ἄνδρα, ποὺ ἦταν πολὺ κοντὰ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο.

Οἱ δυὸ μοναχοὶ, στὸν ὄριον τοὺς, εἶδαν πάλι τοὺς Ἀποστόλους Ἀνδρέα καὶ Λουκά, ποὺ τοὺς σύστησαν νὰ προσκυνήσουν ἀνατολικά.

Ἀκολουθώντας αὐτὴ τὴν ὑπόδειξη, περπάτησαν κάπου δυὸ ὥρες καὶ συνάντησαν μιὰ ἀπολύκη κι ἄγνη βοσκοπούλα, τὴν Εὐφροσύνη, ποὺ τοὺς δόξαζε κοντὰ στὴ σημερινὴ Ζαγλιωροῦ καὶ τοὺς εἶδει μέσα σὲ μιὰ σπηλιὰ τὴν εἰκόνα τῆς ἀγκαλοφορούσας τὸν Κύριο Παρθένου.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν ὁ 23η Αὐγούστου τοῦ ἔτους 362. Ἡμέρα, ἀλλήθινά ἀειμονιμώδης, γιατί κατ' αὐτὴ βρέθηκε ἡ ἀγαπητὴ καὶ θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας, ποὺ λέγεται ὅτι τὴ ζωοποίησε ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκάς.

Κατὰ τὸ ἔτος 840, ὅταν ἡ αἰρεσι, τῆς εἰκονομασίας εἶχε ἐκπληθύνῃ, πυρπολήθηκε τὸ περίφημον μοναστήρι τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, ἀλλὰ ἡ εἰκόνα, ποὺ φυλάσσεται ἐκεῖ, διασώθηκε. Οἱ μοναχοὶ τότε τὴν περιέφεραν στὰ γύρω γωρὰ γιὰ νὰ στηρίξουν μὲ τὴ θέα τῆς τὴν πίστι τῶν χριστιανῶν. Κάποτε, λοιπὸν, ἔφτασαν καὶ στὸν τόπο, ὅπου εἶχαν περάσει τὴ νύκτα τοὺς ὁ ἀρχαῖοι μοναχοὶ Συμεὼν καὶ Θεόδωρος. Κρέμασαν τὴν εἰκόνα στὸ ἑσωτερικὸ τῆς κορυφαίας, ποὺ ἀνοίγει στὴ βάση τοῦ μεγάλου πλατανίου, καὶ τὴν ἄλλα μέρα ποὺ πῆγαν νὰ τὴν πᾶν εἶδαν μ' ἐκπληξὴ ὅτι ἡ εἰκόνα εἶχε ἀποτυπωθῇ στὸ ἔδαφος.

Τὸ πλατάνι αὐτὸ, ὅπως εἶπαμε, δὲν εἶναι ἕνα, ἀλλὰ τρία, κοντινὰ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο πλατάνια, ποὺ βουίζουν μὲ τὸν καιρὸ κι ἀποτέλεσαν ἕνα τρισυπόστατο πλατάνι. Τὰ τρία δέντρα ἐκείνην ἀπόλυτα πᾶν ἀπὸ τὸ μεγάλον κορμὸν κι ἀναβλάντουν σὰν ἕνα κορμὸς σὲ ὅσοι κάπου εἶναι πέντε μέτρων πᾶν ἀπὸ τὴ γῆ.

Ἡ κορυφαία σήμερα εἶναι ἐκκλησιάζα. Μέσα τῆς γωρῆς κάπου δεκαεπτὰ μὲ εἰκόνα αἰτοῦται.

Τὸ ἱερὸ ἀποτύπωμα τῆς εἰκόνας βρῆκεται δεξιὰ, καθὼς ὑπαινύκειν στὸ πωτότυπο αὐτὸ γωρὸν, μὲσα σὲ μιὰ κοιλότητα βάθους τριάντα πόντων κι ὅσοις ἐξομῶνται, ποὺ ἀνοίγεται τὸν περὶπου μῆτρα πᾶν ἀπὸ τὸ δάπεδο. Πίσω ἀπὸ τὴν εἰκόνα τὸ ἔδαφος εἶναι νεκρὸ, ἐνὶ τοιούτῳ εἶναι ἡ ἀσὶς, βλάπτει δὲ ἀκόμα καὶ βλαστὸς.

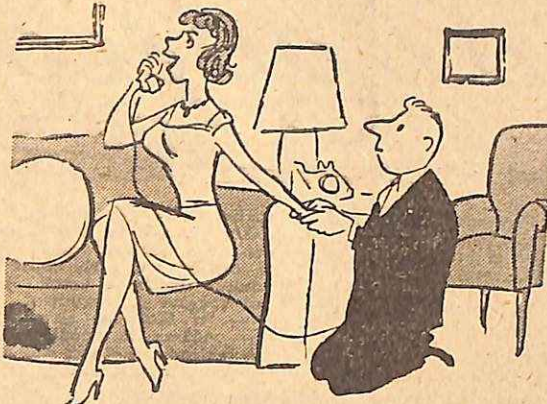
Σύμφωνα μὲ μιὰ ἄλλη παράδοση, ἡ ἀποτύπωση τῆς εἰκόνας στὸ ἱερὸ πλατάνι, δὲν ἐγένετο τὸν 9ο αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ἔτος 362, ὅταν ἀκριβὲς ὁ Συμεὼν κι ὁ Θεόδωρος βρῆκαν τὴ θαυματουργὴ εἰκόνα τοῦ εὐαγγελιστῆς Λουκά, ἡ ὁποία ἀποτέθηκε κατόπιν στὴ Μονὴ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου.

Κατὰ τὸ ὄνειρο, ἀπὸ ὅπου εἶδαν τοὺς Ἀποστόλους Ἀνδρέα καὶ Λουκά, ὁ δεύτερος τοὺς εἶδει τὸ μεγάλο πλατάνι, λέγοντάς τοὺς νὰ πᾶνε καὶ νὰ δοῦνε στὴν κορυφαίαν τὸ ἀποτύπωμα τῆς εἰκόνας ποὺ ἐπρόκειτο νὰ βροῦν.

Μόλις οἱ δυὸ μοναχοὶ ἐξήγησαν, εἶδαν ἕνα φῶς νὰ βγαίνει ἀπ' ἀνατολικά καὶ νὰ κατευθύνεται στὸν κορμὸ τοῦ πλατανίου. Ἐτρεφάν ἐκεῖ κι εἶδαν τὸ ἀποτύπωμα τῆς εἰκόνας.

Κατὰ τὴν παρὰ πᾶν παράδοση, τότε δ' κρεβέδε βουίζουν τὰ τρία πλατάνια, ποὺ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή ἦταν σιγὴν ἐντελὸς γωοιστά.

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

— Ὁχι, Ἀντρέα μου... Δὲ μὲ ἀνησυχεῖς καθόλου!

Ἐπικάριοι στίχοι

ΣΤΗΝ ΕΥΘΕΙΑ

Τοῦ μονόδρομου τὸ κόλπο ἔχει, λέει, ἐπιτυχία κι ἐντελὴς γιὰ νὰ ἐκλείψῃ τὴν πεζὴν ἢ ἀναρχία, ὅσοι κάνουν παραβάσεις κι εἶναι πρόξενοι ἀτόπου, συλλαμβάνονται ἀμέσως ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία κι εἶναι πρόστιμο γενναῖα καταβάλλουν ἐπὶ τόπου, γιὰ νὰ μὴ καὶ λίγο κρᾶμα στὰ Πνύκσια Ταμεῖα!

Δεκατέσσερα τὰ μάτια ἔχετε τὰ συνεπῶς καὶ τηρεῖτε τὴς καινούριες ἐντολὲς ἀνελλιπῶς, γιατί πολὺσαν μὲ τὸν ἄνθρωπο σὰν βουτὰ σὲ κάθε βῆμα κι ὅπου φεύει δὲν πῆναι λόγος, παραρχήματα πι- (πτεῖ... χρήμα!

ΟΠΩΣ ΠΑΜΕ...

Ὅσοι τρέπονται, συνήθως, πρὸς τὴν ἀκροβα- (λασσία καὶ τοῦ κύματος ζητᾶνε ν' ἀπολαύσουν τὴ δροσιά, ἀπ' τὴς ἀφθονίας τὴς πίσσεως ἀπερίγραπτα μαυρίζουν κι ἐνὸς πᾶνε ἀσπρὸι - ἀσπρὸι, σὰν... πσορόχαρτα (γυρίζουν!

Ἦγουν ἀπ' τὸ Κερατοῖνι μέχρι καὶ τὴν Βουλιαγ- (μένην κάνουν πλείστοι συμπολίτες μαῦρο ὑπνίον οἱ κα- (ὕμενοι κι ἀπ' τὸ πετρελαιομάνι κι ἀπ' τὴς τόσες πίσσε- (τείνει) ὁ Σαρωνικός ὁ κόλπος... Μαῦρη θάλασσα νὰ γί- (νῃ!...

ΜΙΑ ΤΡΥΠΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ

Κολυμβήσας ἀνῶνες ἐκίνησαν τὴς ἄλλες καὶ λακτάρες καί... φουτοῦνες δοκιμάσαμε μὲ- (γᾶτες, γιατί ὅπως ζέρει ὅλοι φίλτατοι μου συμπολίτες, ἦπτηθήκαμε ἐκὼν κι ἀπὸ τοὺς Ἰορραλίτες...

Ἰσπερὴσας τῶν ἄλλων, ὅλας δὲ, καταφάνω- (καί μ' αὐτὸ τὸ γενναῖο τὸ κεφάλι μου τὸ σπᾶνε καὶ ὠτᾶνε πᾶν - κάτω: «Γιὰ ποῖο λόγο...» κολυμᾶμε, ἀφοῦ τῆς δοθιμολογίας πάντα βλοκοῦμε τὸν πάτο.

ΖΩΗΡΗ ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐπιστῆμονες μεγάλοι καὶ διάσημοι, τοῦτέστι, μὲ πεποιθὸνι μᾶς λένε, πῶς τὰ πάντα εἰν' ἐν τάξει, κι ὅτι ἐφάρτος ἡ ὥρα κι ἡ στιγμή, πλέον, ἐπείσθη- (ποῦ ὁ πρῶτος... ἀστροναῦτης πρὸς τὸν Ἀρη θὰ (πετάξῃ!

Ἀφαντάσως τέτοια πηλῆς, φυσικά, μᾶς συγκινεῖ, κι ἐτοιμάζονται νὰ ποῦνε ὁ Ρωμηοὶ μὲ μιὰ φωνή: «Ἄντε γειά σου, βρε λεβέντη! Κι ὅταν πᾶς ἐκεῖ (ψηλά) ὅσος στὸν τιμάρισμό μας... χαιρετίσματα πολλά!»

ΠΑΜΕ ΠΡΙΜΑ

Γεγονὸς τετελεσμένος πρὸς νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἡ ραδιοφωνία θ' ἀναδιοργανωθῇ καὶ καθὼς ἀνακοινούται... πομπῶς καὶ ἀρμολιῶς, νέους δᾶκτες θ' ἀποκτήσῃ κι ἄλλα «κῆματα»... (δωρεῶς...

Ἔτσι θάκοιμε στὸ μέλλον, ποικιλίαν προγραμμά- (των) γιὰ νὰ τέρπωνται οἱ πολῖτες πρωτευουσῆς κι ἐ- (παρχίας) κι ἀσφαλῶς μὲ τὴν πληθώρα τῶν καινούριων τῶν (κινημάτων) οἱ Ρωμηοὶ θὰ κολυμπᾶνε σὲ πελᾶν ἐυτυχίας!

ΠΕΡΑ ΒΡΕΧΕΙ

Οἱ ρεκλάμες τῶν μεγάλων καὶ ννωστῶν καταστη- (μάτων, ἐποχὴν μᾶς ἀναγγέλουν γενικῶν ἐξουλημάτων, κι ἄλλες παλὶ ἀρδεύουσιν, μὲ ἀδρότατες γραμμές, «ἐβδομαδοὺς ὑπολοίπων» κι εὐτελέστατες τιμῆς!

Πλὴν ἀπ' ὅλη τὴ ρεκλάμα καὶ τὴν τυμπανοκρουσίαν τῶν φτωχοῦνταξιοῦχων δὲν ἴδρυνε τὸ αὐτὸ, γιατί τοὺς ἐξαθλίβει συνεχῶς ἡ ἀμαρτία κι ἐποχὴ (τῶν... ὑπολοίπων) σου θυμίζουνε κι (αὐτοί! Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἀλληλογραφία κινηματογραφικοῦ διαγωνισμοῦ

ΛΕΝΑ ΝΕΚΗ, Βρυτιόν: Λάβαμε τὸ δεύτερο γράμμα σας καὶ πήραμε ὑπὸ σημείωσιν τὰ ὅσα μᾶς γράφετε, καθὼς καὶ τὰ νέα στοιχεία, ποὺ μᾶς δίνετε. Ἡ ἐπιστολή σας στὰ γράφειά μας, ὅταν θὰ περάσει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, θὰ μᾶς εὐχαριστοῦσε πολὺ. ΜΑΡΙΑ ΣΒΩΚΟΥ, Ψυχικό Ἀθηνῶν: Πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ γράμμα σας, δυστυχῶς ὁ μὲν δὲν περιέχει τὴς ἀπαιτήσιμες φωτογραφίες. Ξεχάσατε νὰ τὴς ἐσωκλείσετε ἢ μήπως δὲν διαβάσατε τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ μας καὶ δὲν φροντίσατε νὰ συμμορφώσῃτε μ' αὐτούς;

ΜΑΡΙΑ, Ἡράκλειον Κρήτης: Γράμμα κατ' ἐπαγγελματὴν πᾶς μποροῦν, ὅσοι τὸ ἐπιθυμοῦν, νὰ πάρουν μέρος στὸ διαγωνισμὸ μας γιὰ νὰ δημοσιεῖσιν στὸ «Θησαυρὸν» τὸ ὄνομα τοῦ καὶ ἡ φωτογραφία τοῦ. Πρέπει ὅμως σὴν περιπτώσει αὐτὴ νὰ διαλέξουν ἕνα καλὸ τεχνικὸ ψευδώνυμο, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζί τους ἐὰν ἀνέγκη μέσῳ τῆς στήλης αὐτῆς. Στὸ γράμμα σας πᾶντος θ' ἀναφέρεται τὸ πραγματικὸ σας ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσί σας, μὲ τὴν αἴτησιν ὅπως κρατηθῇ μυστικὸ.

ΓΑΒΡΙΗΛ ΧΑΚΗΜ, Ἀλεξάνδρεια Αἰγύπτου: Λάβαμε τὸ γράμμα καὶ τὴς ἐλατρετικές φωτογραφίες, ποὺ περιέχει. Δὲ μᾶς λέτε μόνο ἀν εἴθε διατεθεῖσιν σὲ περιπτώσει ἐπιτυχίας, ποὺ φαίνεται πολὺ πιθανή, νὰ ἐρθετε στὴν Ἀθήνα.

ΜΑΡΙΑ-ΧΡΙΣΤΙΝΑ, Ἀρτα: Ἐλάβαμε τὸ συγκινητικὸ γράμμα σας καὶ θέλομε νὰ πιστέψετε πᾶς λυποῦμεθα πολὺ ἐπειδὴ πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον, δὲ μποροῦμε νὰ σας βοηθήσουμε.

ΑΝΤΖΕΛΑ, Ἀθήνα: Λάβαμε τὴς φωτογραφίες σας. Ἡ δόξα μὲν εἶναι καλὴ, ὅμως δὲν εἶναι τόσο καθαρή. Ὁ φωτογράφος δὲν ἐμεταλλεύθηκε κατὰλληλα τὸ μέγεθος τῆς κάρτ-ποστάλ. Στείλτε μᾶς μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία μιὰ φωτογραφία κεφάλι, ἔστω καὶ σὲ μέγεθος μιστῆς κάρτ-ποστάλ. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σας οἱ φωτογραφίες σας δὲ θὰ δημοσιευθοῦν, θέλομε ὅμως νὰ τοὺς δώσουμε στὸ ἄλμπουμ τῶν ἀστέρων τῆς θεοῖ, ποὺ τοὺς ἀξίζει.

ΜΑΥΡΟ ΓΕΡΑΚΙ, Τ.Γ.Α. 1010: Ὅπως γράψαμε ἥδη, μιὰ πρώτη φάσι τοῦ διαγωνισμοῦ μᾶς θὰ διεξαχθῇ ἐντὸς τοῦ Σεπτεμβρίου. Πάντως οἱ φωτογραφίες τῶν διαγωνιζομένων θὰ ἐξακολουθήσουν καὶ μετὰ τὴν ἡμερομηνία αὐτὴ νὰ εἶναι στὴ διάθεσιν τῶν σκηνοθετῶν, ποὺ χρειάζονται κάθε τόσο γιὰ πρῶτα γιὰ τὰ ἔργα, ποὺ γυρίζουν.

Ὁσον ἀφορᾷ τὰ προσόντα, ἐσεῖς θὰ μᾶς πῆτε στὸ γράμμα ποὺ θὰ συνοδεύῃ τὴς φωτογραφίες σας ποῖα ἔχετε.

ΚΑΡΟΛΟΝ Κᾶτο Ζωδία Κύπρου: Λάβαμε τὴς φωτογραφίες σας. Εἶναι πολὺ καλὲς ἀλλὰ δὲ θὰ δημοσιευθοῦν, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σας.

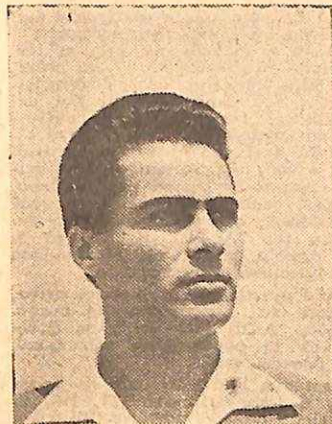
ΣΤΕΛΙΟΝ ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΗΝ, Σαλαμίνα: Ἡ γράμμα τῆς φωτογραφίας σας τὴν κατὰ ἀνατάλληλα. Ἀντὶ, λοιπόν, γιὰ μιὰ δεύτερη ἀπόφαση προτιμοῦμε νὰ μᾶς στείλετε μιὰ ἀκόμα, ποὺ νὰ σας παρουσιάσῃ κεφάλι ἢ ὑπόστο, σὲ σῆμα κάρτ-ποστάλ, ἀλλὰ σκέτη ὑπόστο-ἀσπρ.

ΙΑΚΩΒΟΝ ΓΕΝΗΜΑΝΩΛΗΝ, Ρόδου: Οἱ φωτογραφίες ποὺ μᾶς στέλλετε δὲν ἀνταποκρίνονται σ' αὐτὰς ποὺ ζητοῦμε. Φορντίστε νὰ συμμορφώσῃτε μὲ τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, ποὺ δημοσιεύονται σὲ κάθε τεῦχος μας.

ΝΙΚΟΛ ΜΑΡΙΟΥΚΛΑΝ, Σάμον, ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΧΟΡΕΥΤΗ, Ἀθήνα: ΓΙΩΡΓΟΝ ΦΟΥΝΤΑΝ, Σαῶνα Λιδωσιέττου Ἐδρον, ΕΥΑΓΓΕΛΑΟΝ ΡΑΧΟΥΤΗΝ, Ἀθήνα, ΝΙΚ. ΜΠΟΓΙΑΤΖΗΝ, Νέα Ψυχικὴ Ἀθηνῶν, ΔΑ-ΣΚΑΛΟΝ Νουῶ Μαγνησίας, ΝΙΚΟΝ ΚΑ-ΛΑΜΠΟΚΑΝ, Θεσσαλονίκη, ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ ΜΠΟΥΚΟΥΛΗΝ, Τριανθῶν Λαρίδας, ΣΤΕ-ΦΑΝΟΝ ΒΙΓΛΑΝΗ, Πλ. Κοκκινιά Πειραιῶς, ΝΙΚΟΝ ΛΕΜΗΣΙΟΝ, Ἀθήνα, ΚΩΝ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, Νέα Ἰωνία, Ἀθηνῶν, ΖΗ-ΣΗΝ ΒΑΣΕΒΑΝΟΝ, Σάτις Κοζάνης, ΙΩΑΝΝΗΝ ΒΕΝΙΟΥΡΑΝ, Ταῦρον, Ἀθή-ων, ΝΑΖΟΝ ΚΑΡΔΕΖΗΝ, Μεσσηνία: Λά-βαμε τὴς φωτογραφίες σας. Ἐκλήθησαν κατὰλληλα καὶ κατέλαβαν τὴ θέσι, τοῦ στὸ κινηματογραφικὸν μᾶς ἄλμπουμ.

ΓΙΑΓΚΟΥΛΗΝ ΦΕΪΖΙΔΗΝ, Κολλὰδα Κοζάνης: Ἡ ἀπάντησι, ποὺ δίνουμε πρὸς πᾶν στὴ βῆσι Κουρὸν Ἰούριον καὶ γιὰ ΒΟ-ΣΟΥ, Παγκράτι, Ἀθηνῶν, Καθὰ, ΖΩΗ-ΒΟΥ, Παγκράτι, Ἀθηνῶν: Λάβαμε τὴς φωτογραφίες σας καὶ τὴς τοποθετήσας αὐτὰς στὸ κινηματογραφικὸν μᾶς ἄλμπουμ.

ΑΣΤΡΟΥΛΑ, ΚΟΜΗ, Ἡράκλειον Κρήτης: Δὲν ἐφείλεται νὰ τῆς θὰ νὰ βιάσῃτε. Θὰ τᾶς εἰδοποιήσῃτε ἐνκαιρὸς γιὰ ἄλλα. Μπο-ρεῖτε νὰ γράψετε τόσο στὰ ἑξῆς ἀστέρις Ἀ-λίκη Βουγιουκλάκη καὶ Δημήτρην Παπαμι-ναῆ, ὅσο καὶ στὸ σκηνοθετὴ κ. Ἀλέκο Σα-κελλάριο στέλνοντας τὰ γράμματά σας στὰ γράφειά μας. Θὰ τοὺς τὰ παραδώσουμε ἀ-μέσως.

Ὁ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΛΑΧΟΣ, ἀπὸ τὴν Χαλκίδα, εἶναι ἐξαιρετικὸς καὶ λυμπερὴς καὶ χορευτὴς.

Ὁ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟ-ΠΟΥΛΟΣ (20 χρόνων) ἀπὸ τὸ Χρυσόγειον Μεσσηνίας τραγουδᾷ λαϊκὰ καὶ κλέφτικα τραγούδια.

Ὁ ΝΙΚΗΤΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ, ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ὑποβῆκε νὰ ὑποδεθῇ ὅλους τοὺς ρόλους ἀπὸ ἀριστοκράτη μέχρι ἀλήτη.

Ὁ ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΑΛΙΤΣΗΣ, ἀπὸ τὴν Καλλιθέα Ἀθηνῶν, εἶναι μα-νιώδης φύλας καὶ ἐπιδίδεται σ' ὅλα σχεδὸν τὰ ὄνειρα.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία θὰ κρίνῃ ἐκείνους καὶ ἐκείνες, ποὺ θὰ πάρουν μέρος στὸ Διαγωνισμὸ τοῦ «Θησαυροῦ» καὶ τῆς «Φίνος-Φίλμ» εἶνε κατ' ἀλφαβητικὴ σειρὰ τὰ ἀκόλουθα:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ
(Ἰταλὸς ὀπερατέρ)
ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ ΑΛΙΚΗ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ
(Σκηνοθέτης)
ΙΣΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
(Σκηνοθέτης)
ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
(Μακιγιέρ)

ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ
(Σκηνοθέτης)
ΛΑΣΣΑΛΥ ΓΟΥΛΑΤΕΡ
(Ἀγγλὸς ὀπερατέρ)
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
(Ἡθοποιὸς)
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ
(Συγγραφεὺς - Σκηνοθέτης)
ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ ΜΑΝΟΣ
(Μουσικοσυνθέτης)

Γιὰ νὰ διευκολύνῃ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ στήν ἐκδοσί κατα- λήλων φωτογραφιῶν γιὰ τὸ διαγωνισμὸ τοῦ «Θησαυροῦ» συ- νεβλήθη ὑπὸ εὐνοϊκῶν ὁρων μὲ τρία ἀπὸ τὰ καλύτερα φωτο- γραφικὰ στούντιο τῆς Ἀθῆνας, στὰ ὁποῖα μὲ ἕνα παραπεμπτι- κὸ σημείωμα, (ποὺ θὰ λαμβάνουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀπὸ τὰ γρά- φειά μας), θὰ μποροῦν μὲ μιὰ μικρὴ ἐπιβάρυνσι ἀπὸ μέρους τοῦ νὰ παίξουν δυὸ φωτογραφίες ἀπὸ τὴν καθὲ πῶς τους.

Μιὰ τρίτη παραδίδοται στὸ «Θησαυρὸν», ὁ ὁποῖος καὶ θὰ ἐ- πιδαρύνεται μὲ τὸ κόστος τῆς.

Οἱ καλλιτέχνες φωτογράφοι, μὲ τοὺς ὁποῖους συνεβλήθη ὁ «Θησαυρὸς» εἶναι οἱ ἀκόλουθοι, κατ' ἀλφαβητικὴ σειρὰ:

ΕΛΙΤ: Θήρας 2 καὶ Φακίωνος Νέγρου, Τηλ. 871—792.

ΚΑΡΑΠΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ: Πατησίων 207 (Στάσις Λυσιστρεῖ- ου), Τηλ. 871—050.

ΣΚΑΝΑΤΟΒΙΤΣ: Ὑμηττοῦ 84 (τ. Παγκρατίου) Τηλ. 71—067.

(Τὰ φωτογραφεῖα παραμένουν κλειστὰ τὴν Τετάρτη).

Φυσικά, αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει, ὅσους θέλουν, νὰ προτιμήσουν ὁ- ποιονδήποτε ἄλλον φωτογράφο, ἀναλαμβάνοντας σὴν περίπτωση αὐτὴν ὁλόκληρη τὴ δαπάνη.

Σκοπὸς τοῦ διαγωνισμοῦ εἶναι ν' ἀνακαλύψῃ τὸ ταλέντο ποὺ βρίσκεται κρυμμένο μέσα σὲ ὁποιοδήποτε ἄτομο καὶ νὰ τὸ θέσῃ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν προβολῶν τῶν κινηματογραφικῶν στούντιο.

Ἡ διορφεῖα μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὁρσόν, δὲν εἶναι ὅμως ἀπα- ορίστη προϋπόθεσι γιὰ τὴ συμμετοχὴ στὸν

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

Δὲν ὑπάρχει, ἐξ ἄλλου, κανένας περιορισμὸς καὶ καμμιὰ δέ- σμευσι. Μποροῦν νὰ πάρουν μέρος πρόσωπα ὁποιοδήποτε ἡλι- κίας, ἀρκεῖ βέβαια νὰ ἔχουν κάποιο ταλέντο, ἢ νὰ πιστεύουν ὅτι ἔχουν.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν καὶ ἀπὸ σήμερα νὰ δηλώσουν συμ- μετοχὴ στὸ Διαγωνισμὸ, ἀρκεῖ νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τοὺς κάτω- θι τρεῖς ὁρους:

1) Θὰ βγάλουν δυὸ καθαρές φωτογραφίες σὲ σῆμα κάρτ- ποστάλ, δηλαδὴ ἕνα κεφάλι ἢ ὑπόστο καὶ μιὰ ὁλόσωμ.

2) Στὴν ἐπιστολή, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι εὐαγνήσθη καὶ γραμμένη πάντα ἀπὸ τὸν ἴδιον ἀποστολέα, νὰ ἀναφερῶνται οἱ γνώσεις του (σολικῆς σπουδῆς καὶ τυχόν ἑξέως γλώσσας, μουσικῆς, γορὸς κλασικῆς ἰστορίας, κουλῆς, ποδηλάτου, σκι, σωφάρισμα, κλπ.) ἀπαραιτήτως δὲ καὶ ἡ ἡλικία.

3) Θὰ ἐσωκλείσουν τὴς φωτογραφίες στὸ γράμμα καὶ θὰ τὸ στείλουν στὰ γράφειά τοῦ «Θησαυροῦ», Δοξαγασίου 4, (4ος ὁρσος) Ἀθῆναι (Τηλεμ. Κινηματογραφικὸν Διαγωνι- σμοῦ), γωρὴ ἄλλη ἐπιβάρυνσι.

Ὁ διαγωνισμὸς, βέβαια, δὲν ἀφορᾷ μόνο τοὺς Ἀθηναίους, ἀλλὰ καὶ τοὺς διαμένοντας στὴν ἐπαρχία (γι' αὐτὸ ἄλλωστε χα- ρακτηριστικὴ καὶ Πανελλήνιος). Γιὰ τοὺς τελευταίους οἱ δυὸ φίρμες ἐμπιστοσύνης

ΘΗΣΑΥΡΟΣ — ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

ἔχουν καταστρώσει ἕνα σχέδιο ἐσπῆς μαζί τους, ποὺ θ' ἀνα- κοινωθῇ ἐν καιρῷ.

Οἱ φωτογραφίες, ποὺ λαμβάνουν συγκεντρώνονται—κατὰ κα- τηγορίες—σὲ ἄλμπουμ, τὰ ὁποῖα ὁ «Θησαυρὸς» θὰ ἔχῃ στὴ διά- θεσιν τῶν Ἑλλήνων σκηνοθετῶν.

Ὅπως γράψαμε ἥδη, ἡ «ΦΙΝΟΣ-ΦΙΛΜ» θὰ βραβεύσῃ τοὺς τέσσερας πρώτους, ποὺ θὰ διακριθοῦν στὸ διαγωνισμὸ μας (δυὸ ἀπὸ τὸ καθὲ φύλο) καὶ θὰ τοὺς δώσῃ ἀμέσως τὴν εὐκαιρία νὰ παραγωνισθῶν σὲ φιλμ καὶ νὰ ἀμειβθοῦν μὲ τὴν τρέχουσα τιμὴ τῶν ἄλλων πρωταγων

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

11

ΣΤΟ Τούπακ της πολιτείας της Νεβάδα ο Τζάν Κέλλυ παντρεύτηκε κυρά την Τζην Κούν, που ήταν βοηθός του κατά το γύρισμα του «Βήματα θεών», το οποίο γυρίστηκε στη Γαλλία. Πριν φύγει για την Αμερική, ο Τζάν Κέλλυ έπεσε στην Γενεύη την κόρη του Κένυ, ηλικίας 16

Η Μπάρμπαρα Ρύτινγκ.

χρόνων, η οποία γεννήθηκε από το γάμο του με την ηθοποιό Μπέττυ Μπλάιρο. Μετά το μήνα του μέλιτος, που θα περάσει στην Αμερική, ο διάσημος χορευτής θα επανέλθει στο Παρίσι, για να γυρίσει ένα φιλμ υπό τη διεύθυνση του Μαρσέλ Καυό («Ορφείο Νέγκρο») και με πρωταγωνίστρια την Μπρίτζιτ Μπαρντό.

Δεν έπεσε στην «Αγγλο ηθοποιό, παραγωγό και συγγραφέα Πίτερ Ουστίνωφ να γυρίσει μέσα στο μέγαρο του ΟΗΕ στη Νέα Υόρκη μερικές σκηνές του νέου του φιλμ «Ρομανός και Ιουλιέττα».

Αν ανοίξουμε τις πόρτες μας στους κινηματογραφιστές, που απάντησαν στην αίτησή του, τότε το μέγαρο μας θα κατακλυστεί από κινηματογραφικές μηχανές και θα βρουν πολλούς να εργάζονται.

Ο Αγγλος ηθοποιός Μάικλ Γουάιλντνιγκ και η τρίτη κατά σειρά σύζυγός του Σοφία, γύρισαν. Είχαν παντρευτεί πριν από 2½ χρόνια στο Λας Βέγκας. Ο Γουάιλντνιγκ ήταν σύζυγος της «Ελίζαμπετ Τάιλορ, που εκείνη παντρεύτηκε τον Μάικλ Τόντ.

Για δεύτερη φορά μέσα σε πέντε μήνες, ο Ρόσον Ούελλας βρίσκεται και πάλιν στο Ζάγκρεμπ, όπου θα παρουσιάσει αυτή τη φορά επί δύο περίπου ημερών, για το γύρισμα του φιλμ «Οι Τάταροι». Την προηγούμενη φορά είχε επισκεφθεί το Ζάγκρεμπ, για να παίξει ένα σύντομο ρόλο στο φιλμ του Άμπελ Γκάνς «Αλ-ουστέρλιτ».

Ο Μπάστερ Κήτον, ο διάσημος ανέλαστος κωμικός της εποχής του βωθού, που είδε τελευταία να γυρίζεται στο Χόλυγουντ ένα φιλμ με θέμα τη ζωή του, θα επανέλθει στο στούντιο ύστερα από μακρά απουσία, για να πρωταγωνιστήσει, για να φέρει ένα σύντομο ρόλο στο φιλμ του Άμπελ Γκάνς «Αλ-ουστέρλιτ».

Οι αστέρες του Χόλυγουντ ανακάλυψαν ένα καινούριο για όλους τους τρόπους για να αδυνατίσουν: Πηγαίνουν και γυρίζουν ένα φιλμ στο Μεξικό. Έρρασαν λίγες εβδομάδες κάτω από τον καυτή ήλιο. Έκαναν το Ρόκ Χιτ στον που γυρίσει στο Μεξικό το φιλμ «Η ημέρα του περσιό».

που να χάσει οκτώ κιλά. Η Βίλλα της Τζίνια Λολουμπρίτζινα, στην Απλία οδό της Ρώμης, καθορίζεται και ανακαίνιζεται πυρετωδώς. Καθώς δηλώσε η μητέρα του γιατρού Μίλο Σκόφικ, το ανδρόγυνο πρόκειται πολύ σύντομα να ξαναγυρίσει στη Ρώμη, μαζί με το παιδί του. Η Τζίνια θα πρωταγωνιστήσει σε ένα φιλμ, που θα γυριστεί εξ ολοκλήρου στην Ιταλία και στο οποίο θα έχει για πρωταγωνιστή τον Ρόκ Χιτ.

Το γύρισμα θ' αρχίσει στα μέσα Σεπτεμβρίου. Ο Σάβ Βερνίνο, η Παρσάλ Πατρί δηλώνει σε ένα Γερμανό δημοσιογράφο: «Η Μπρίτζιτ Μπαρντό παίζει με το σώμα της ενώ εγώ παίζω περισσότερο με την ψυχή μου!».

Ο Τίνο Ρότσι, που βρίσκεται στη γαλλική του πόλη Ρουανιά δήλωσε στους δημοσιογράφους:

«Βρισκόμαι εδώ για να τραγουδήσω, κι όχι για να θεραπεύω. Η καρδιά μου παραμένει 20 χρόνων. Αυτό άλλωστε μου το επιβεβαιώνουν καθημερινώς οι εκατοντάδες των επιστολών των θαυμαστών μου».

Επιστρέφοντας στη Ρώμη, ύστερα από την επίσκεψή του και σύντομη παραμονή του στην «Ελλάδα, ο Ντομμένικο Μοντσορνιέ έλεγε: «Εάν δημοσιογράφος τά έβλεπε, εφθάνοντας στο αεροδρόμιο της Αθήνας, οι άνθρωποι του τελωνείου με ρώτησαν: «Πόσα χρήματα έχετε μαζί σας;» —Μα εγώ, τους απάντησα: «Δεν έβρα εδώ για να φέρω χρήματα αλλά για να πάρω!».

Και πόσα χρήματα κερδίζετε στην Ελλάδα; Τον ρώτησε ο διάκριτος δημοσιογράφος. —Δεν τα μέτρησα, του απάντησε ο Μοντσορνιέ. Δεν προφίτασα ποτέ να μετρήσω τα χρήματά μου, κερδίζω».

Ο Σαλβατόρ Νταλί, ο οποίος θα γυρίσει για θέμα τη ζωή του. Το φιλμ αυτό θα το δώσει την ευκαιρία να παρουσιάσει στο ευρύ κοινό τα έργα του εκείνα, που θεωρεί πιο αξιολογικά.

Ο Γερμανός ηθοποιός Έθελντ Μπάλερ έχει γυρίσει περισσότερα από τριάντα φιλμ και σε όλα σχεδόν κάνει ρόλους γυναικών ή ανδρών. «Βαρέθηκα πια αυτή την πρόκληση, δηλώνει πρό

Σύντομες ειδήσεις

ημερών ο εκλεκτός καλλιτέχνης. Θέλω να υποδυθώ ένα απλόικο άνθρωπο του λαού. Ένα φιλμ με καθαρά κοινωνικό περιεχόμενο».

Ο Ρώσος ηθοποιός Σεργκέι Μποντάρσοφ θ' αντιπροσωπεύει τη Ρωσία στην επιτροπή του διεθνούς κινηματογραφικού φεστιβάλ της Βενετίας.

Υστερά από πολλές περιπέτειες, διακοπές και καλές νεύρων, η Μαρτίν Κάρολ τελείωσε το γύρισμα του φιλμ «Ονειρο στην πλάξ» του σκηνοθέτη Μισέλ Μπουσόν. Το περιβάλλον της Μαρτίν απέδωσε τα νεύρα της στο γεγονός ότι στο φιλμ αυτό εμφανίζον

ται παρά το πλευρό της δυο ωραίοι κωμικοί, η Ζενεβιέβ Γκράντ και Νταλντ Λαβί. Οι οποίοι κάνουν τολμηρές εμφανίσεις και αποκαλύπτουν, θυμίζοντας στην Μαρτίν πως πέρασαν τα

Ο Σαλβατόρ Νταλί.

το φιλμ «Η κοκκινομάλλα από την Αργεντινή». Επειδή όμως η σκηνή αργήθηκε να ολοκληρωθεί, οι δύο ηθοποιοί της, οι παραγωγοί αποφάσισαν να αλλάξουν τον τίτλο του έργου κι' έτσι το φιλμ βαφτίστηκε «Η ξανθή γήρσα του Μπουσόν».

Η Μαρλένε Ντιτρίχ, που βρίσκεται στην Ισπανία, παρακολούθησε πρό ημερών μια τελεονομία κατά την οποία ο ταυρομάχος τραυμάτισε σοβαρά από τα νεύρα του ταύρου. Η Μαρλένε ρατα του ταύρου, τον περικύκλωσε τόσο από το περιστατικό ώστε έπεσε και τραυματίστηκε στο νοσοκομείο και το δώλωσε πως θα δώσει μια έκτακτη παράσταση, της οποίας τα έσοδα βάζει στη διάθεσή του.

«Σκληρή γήρσα» άπεκα-λοβήν οι Γερμανοί την Μπάρμπαρα Ρύτινγκ, η οποία όχι μόνο σ'α φιλμ της, αλλά και στην ιδιωτική της ζωή συμπεριφέρεται με σκληρότητα στους άνδρες, που την πλησιάζουν, σαν να μην προηγούμενα με το ισχυρό φύλο.

Η Μαρτίνα Παβόβιτς, η οποία είναι το πρόσωπο της «Αννα Πιερράντζελι, η Μαρτίνα αφίνει τους φωτογράφους να την φωτογραφίσουν και δίνει πρόβλημα συνεντευξιαστές δημοσιογράφους.

Μετά τον «Καμπούρ» ο Ζάν Μαρσάλ θα υποδυθεί τον «Σουκοφ», βασιλιά των κουρσάνων. Το φιλμ που θα σκηνοθετήσει ο Έρβ Μπουρπέρ θα γυριστεί κατά το μεγαλύτερο μέρος στην Ισπανία και στη Γιουγκοσλαβία. Στη ζωή του διασημού πειρατή υπάρχουν δύο γυναίκες: μια μαύρη και μια λευκή, δεν αποφασίστηκε όμως ακόμα σε ποιες από τις δύο θα την υποδυθεί η Μαρτίνα Παβόβιτς («Ορφείο Νέγκρο»). Το φιλμ θα είναι εγχρωμο και Σινεμασκόπ.

Υστερά από μια σύντομη περίοδο ηρεμίας ξαναγύρισαν οι σκηνές ανάμεσα στη Ρούθ Ρέιαν και στο σύζυγό της Μπέντ Μόρ. Οι σκηνές άρχισαν το 1957 και από τότε οι δύο γυρίζουν κάθε τόσο για να ξανααναμνησθούν και πάλι λίγο αργότερα. Αυτή τη φορά όμως φαίνεται, πως θα τελειώσαν, γιατί η Ρούθ δήλωσε πως θα ζήσει διαζύγιο.

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

μετά την αναχώρησή της εκείνος παρέμεινε στην Αμερική. Παράτησε όμως τη μουσική για να ασχοληθεί με κάτι πολύ πιο αποδοτικό: τη διαφήμιση. Η Άλντα και ο ντε Μένιο έχουν δύο γιους 14 και 10 χρόνων.

Η Μάμα Βάν Ντόου θα είναι η πρωταγωνίστρια

Ο Έθελντ Μπάλερ.

το φιλμ «Η κοκκινομάλλα από την Αργεντινή». Επειδή όμως η σκηνή αργήθηκε να ολοκληρωθεί, οι δύο ηθοποιοί της, οι παραγωγοί αποφάσισαν να αλλάξουν τον τίτλο του έργου κι' έτσι το φιλμ βαφτίστηκε «Η ξανθή γήρσα του Μπουσόν».

Η Μαρλένε Ντιτρίχ, που βρίσκεται στην Ισπανία, παρακολούθησε πρό ημερών μια τελεονομία κατά την οποία ο ταυρομάχος τραυμάτισε σοβαρά από τα νεύρα του ταύρου. Η Μαρλένε ρατα του ταύρου, τον περικύκλωσε τόσο από το περιστατικό ώστε έπεσε και τραυματίστηκε στο νοσοκομείο και το δώλωσε πως θα δώσει μια έκτακτη παράσταση, της οποίας τα έσοδα βάζει στη διάθεσή του.

«Σκληρή γήρσα» άπεκα-λοβήν οι Γερμανοί την Μπάρμπαρα Ρύτινγκ, η οποία όχι μόνο σ'α φιλμ της, αλλά και στην ιδιωτική της ζωή συμπεριφέρεται με σκληρότητα στους άνδρες, που την πλησιάζουν, σαν να μην προηγούμενα με το ισχυρό φύλο.

Η Μαρτίνα Παβόβιτς, η οποία είναι το πρόσωπο της «Αννα Πιερράντζελι, η Μαρτίνα αφίνει τους φωτογράφους να την φωτογραφίσουν και δίνει πρόβλημα συνεντευξιαστές δημοσιογράφους.

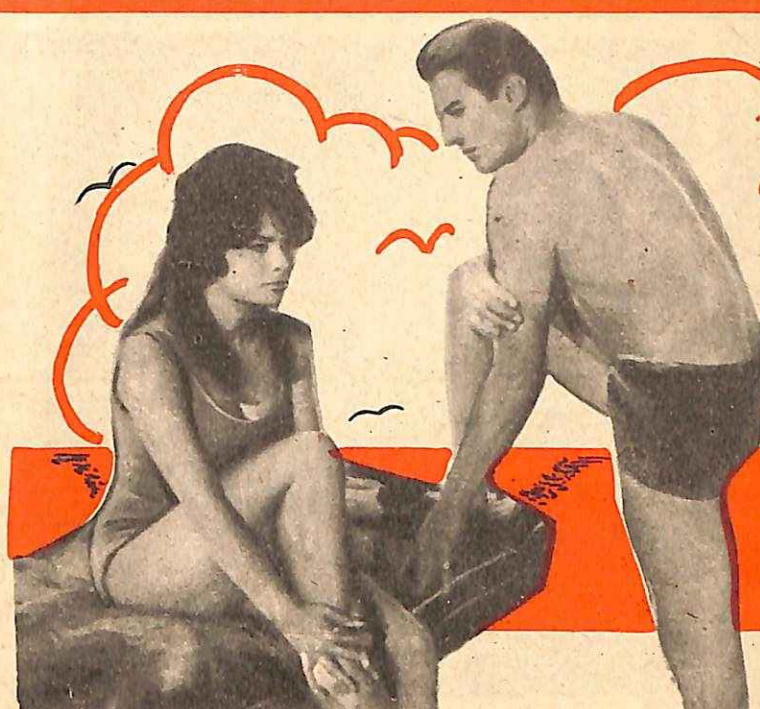
Μετά τον «Καμπούρ» ο Ζάν Μαρσάλ θα υποδυθεί τον «Σουκοφ», βασιλιά των κουρσάνων. Το φιλμ που θα σκηνοθετήσει ο Έρβ Μπουρπέρ θα γυριστεί κατά το μεγαλύτερο μέρος στην Ισπανία και στη Γιουγκοσλαβία. Στη ζωή του διασημού πειρατή υπάρχουν δύο γυναίκες: μια μαύρη και μια λευκή, δεν αποφασίστηκε όμως ακόμα σε ποιες από τις δύο θα την υποδυθεί η Μαρτίνα Παβόβιτς («Ορφείο Νέγκρο»). Το φιλμ θα είναι εγχρωμο και Σινεμασκόπ.

Υστερά από μια σύντομη περίοδο ηρεμίας ξαναγύρισαν οι σκηνές ανάμεσα στη Ρούθ Ρέιαν και στο σύζυγό της Μπέντ Μόρ. Οι σκηνές άρχισαν το 1957 και από τότε οι δύο γυρίζουν κάθε τόσο για να ξανααναμνησθούν και πάλι λίγο αργότερα. Αυτή τη φορά όμως φαίνεται, πως θα τελειώσαν, γιατί η Ρούθ δήλωσε πως θα ζήσει διαζύγιο.

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

Δε μπορώ να καταλάβω γιατί με μισεί, έμένα, το χρήμα μου, το σπίτι μου... Κι' όμως εγώ τον περιμένω πάντα με αγωνία... Τώρα μάλιστα συμβαίνει και κάτι χειρότερο... Θέλει να φύγει για το Ισραήλ. Δεν είναι βέβαια Έβραιος, αλλά του άρεσε η έντατική ζωή των Έβραίων στη χώρα τους. Θα μπορούσε να του μιλήσει εσύ Φίλιπ. Σ' εκτιμώ τόσο.

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

Διακοπές ΣΤΟ ΣΑΙΝ-ΤΡΟΠΕΖ

Πρόσωπα:

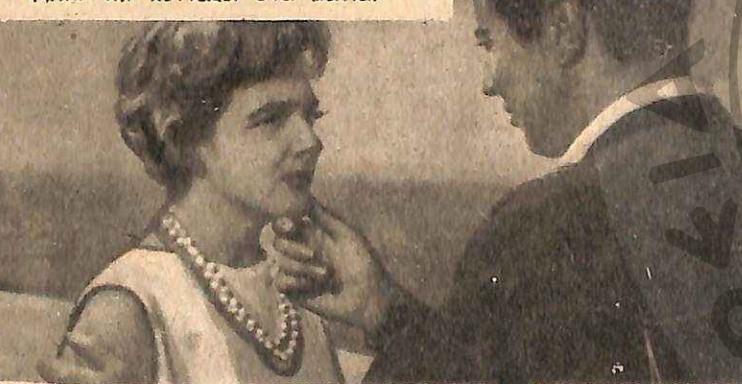
ΜΑΝΕΤ : ΠΑΣΚΑΛ ΠΕΤΙ
ΦΙΛΙΠ : ΜΙΣΕΛ ΘΙΑΛΙΡ
ΠΟΛΕΤ : ΜΙΣΕΛΙΝ ΠΡΕΑ
ΡΟΖΕΝ ΚΡΑΝΤΖ : ΑΙΜΕ ΚΛΑΡΙΟΝ
ΤΑΤΙΑΝΑ : ΕΥΑ ΛΙΝΚΟΒΑ

2ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Όπως κάθε χρόνο, οι ξέστες του Αύγουστου έχουν φέρει στην Κωννη Άκτι πολυκαταμνημιούρους απ' όλα τα μέρη του κόσμου, αλλά και ωραία κορίτσια, που θέλουν να περάσουν εκεί τις διακοπές τους. Δε ζητούν χρήματα, αλλά απλώς μία συντροφιά, στέγη και τροφή. Ο ξανθός Φίλιπ, Ωλιέ περνά το καλοκαίρι του στη Βίλλα της Πολέτ, μιας πλούσιας γνωστής του, μαζί με την έκαστοτε φίλη του. Έφεται σπάνι εκεί με τη Μανέτ, που γνώρισε τυχαία πριν από λίγο σ' ένα μπαρ του Σαιν Τροπέ.

Εγώ, Κάνεις λάθος. Κάνουμε κανένα περίπατο; — Τί σου συμβαίνει; Γιατί έτσι ταραγμένος;

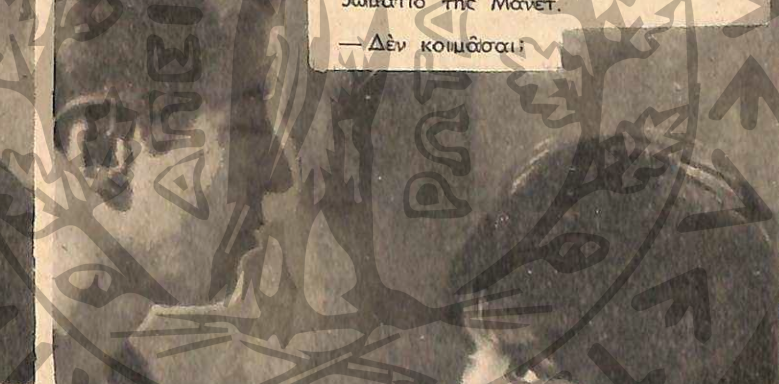

Στο σημείο αυτό σ'απνάνει και ο Φίλιπ την κυτάζει στα μάτια. — Δε μπορώ να καταλάβω γιατί με μισεί, έμένα, το χρήμα μου, το σπίτι μου... Κι' όμως εγώ τον περιμένω πάντα με αγωνία... Τώρα μάλιστα συμβαίνει και κάτι χειρότερο... Θέλει να φύγει για το Ισραήλ. Δεν είναι βέβαια Έβραιος, αλλά του άρεσε η έντατική ζωή των Έβραίων στη χώρα τους. Θα μπορούσε να του μιλήσει εσύ Φίλιπ. Σ' εκτιμώ τόσο.

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

Εγώ, Κάνεις λάθος. Κάνουμε κανένα περίπατο; — Τί σου συμβαίνει; Γιατί έτσι ταραγμένος;

Σε λίγο ο Φίλιπ αφίνει με κάποιο πρόσχημα την Πολέτ και τρέχει στο δωμάτιο της Μανέτ. — Δεν κοιμάσαι;

Κοιμήθηκα αρκετά. Έσύ που ήσουν; — Αν δεν σ' άρεση η συντροφιά μου...

Ο Φίλιπ δεν την αφήνει να τελειώσει τη φοράση της. Την αγκαλιάζει και τη σφίγγει δυνατά επάνω στο στήθος του. Βρίσκει στην κοπέλα αυτή μια απλότητα, μια ειλικρίνεια και μια αγνότητα, που είχε καιρό να συναντήσει.

— Πάω να λες κουταιμάρες

— Κοιμήθηκα αρκετά... Ήμουν πολύ κουρασμένη και μόλις βρήκα αυτό το μασακό και αναπαιτικό ντιβάνι...

Οι μέρες κυλούν ήσυχα, ευχάριστα, ξένοιαστα. Η Μανέτ και ο Φίλιπ περνούν τις περισσότερες ώρες τους στη θάλασσα και τα βράδια κάνουν περιπάτους στην έξοχή. Η Πωλέτ ξεχνά κοντά τους τον καύμό της, για την απουσία του Μισέλ. Μια μέρα όμως φτάνει κι' εκείνος στο Σαιν Τροπέζ χωρίς καμιά προειδοποίηση.

Ο Φίλιπ βλέπει ένα δάκρυ να λάμψει στα μάτια της Μανέτ και αυτό τον αναστατώνει. Την αγκαλιάζει με τόση δύναμη, που κάνει τη Μανέτ να βγάλει μια κραυγή πόνου.

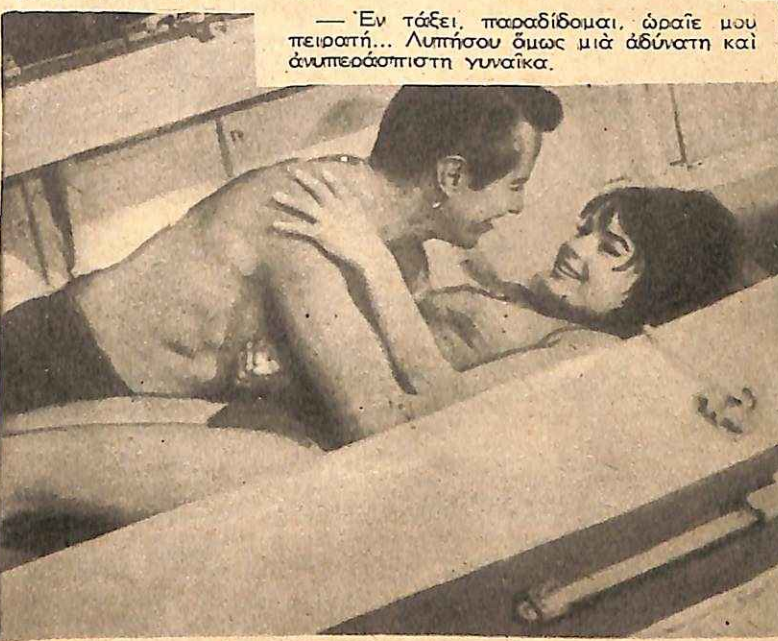
Η Μανέτ μένει διαρκώς κοντά στο Φίλιπ, ενώ η Πωλέτ προσπαθεί με πείσμα να φτάσει κολυμπώντας σε μια άπομακρυσμένη σημαδούρα.

— Χρόνια τώρα προσπαθεί, ποτέ όμως δεν το κατώρθωσε. Καμιά μέρα θα πιάσει κανένας εσθνικός πονέντες... Ξέρεις τί θα πih πονέντες σ' αυτή την περιοχή;

— Σ' άκουσα συχνά να μιλάς για φουρτούνες και για τα κατορθώματά σου στη φουρτουνιασμένη θάλασσα. Μ' άρεσει πολύ να σ' ακούω... Πές μου λοιπόν κι' άλλα.

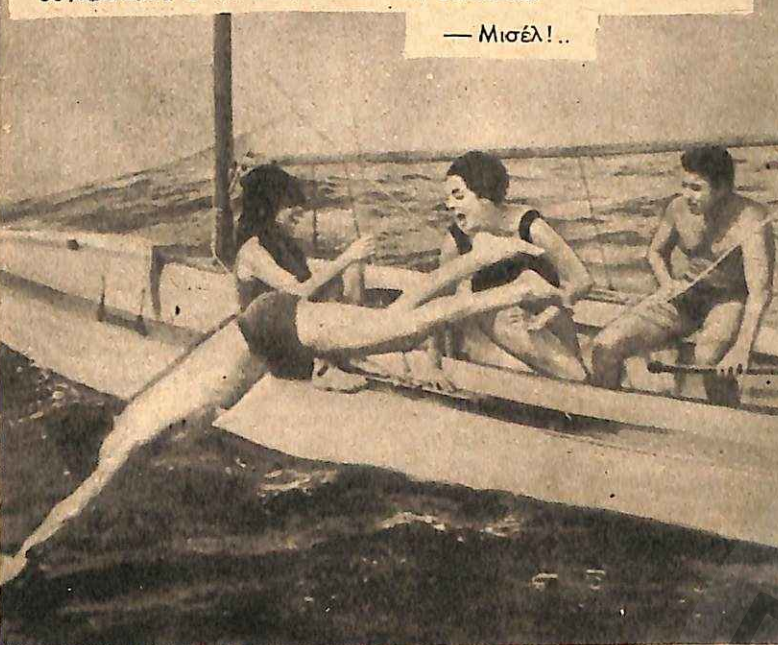
Για να την κάνει να σωπάσει, ο Φίλιπ την αναποδογυρίζει μέσα στο σκάφος και της κλείνει το στόμα μ' ένα φιλί.

— Έν τάξει, παραδίδομαι, ώραίε μου πειρατή... Λυπήσου όμως μια αδύνατη και άμπεροσπίστη γυναίκα.

Και με μια απότομη κίνηση, πριν κανείς προλάβει να τον συγκρατήσει, ο Μισέλ βουτάει στη θάλασσα.

— Μισέλ!..

Η Μανέτ είναι πολύ καλή κολυμβήτρια και ο Μισέλ την προκαλεί.

— Τους άφινουμε να γυρίσουμε στη Ήρα κολυμπώντας;

— Γιατί όχι;

Η Πωλέτ μαζί με το γιό της Μισέλ δεν άργούν να πλησιάσουν το κόττερο κολυμπώντας και ν' ανεβούν σ' αυτό.

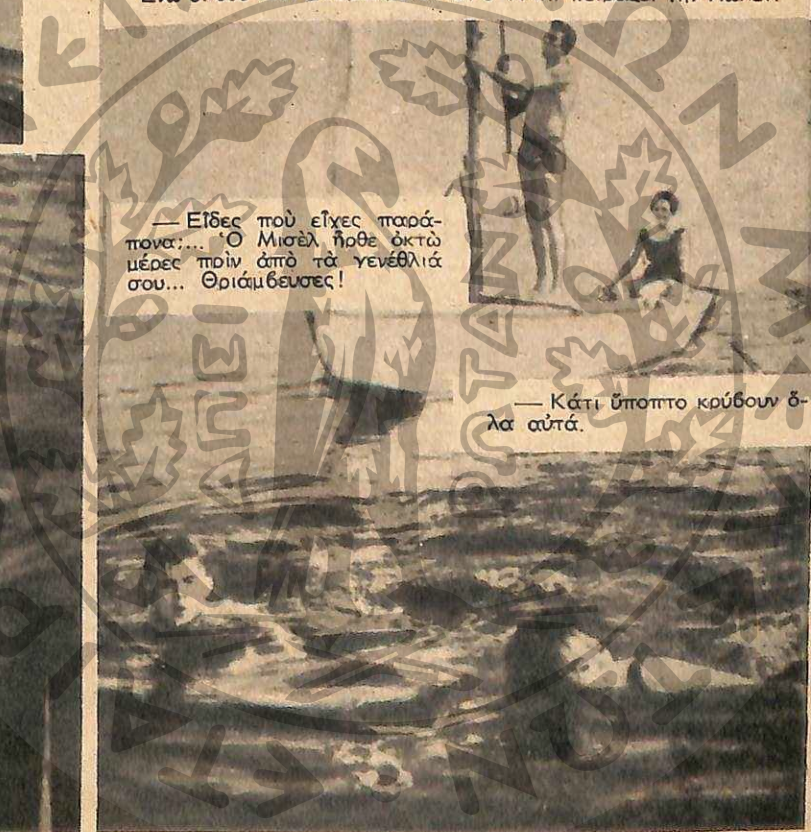
— Φίλιπ κάθισε σε παρκαλώ στο τιμόνι. Είσαι πιο ειδικός.

— Όστε εγώ είμαι πειρατής... Φεύγω, λοιπόν...

Αυτό ήταν τόσο εσθνικό, ώστε η Μανέτ που καθόταν πλάι του, χάνοντας την ισορροπία της πέφτει κι' αυτή στη θάλασσα.

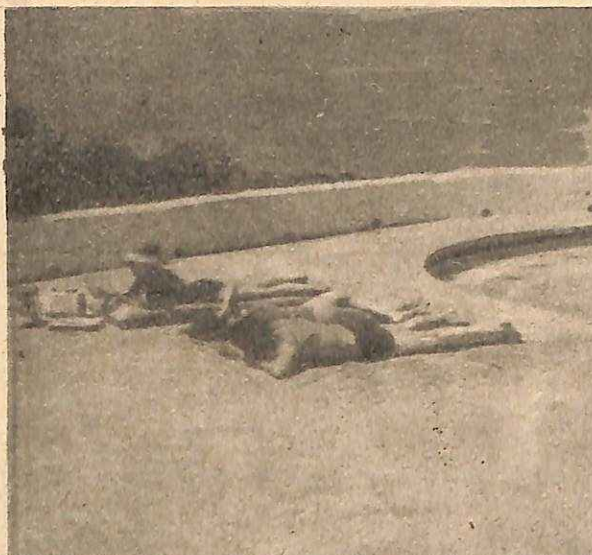
Ενώ οι δυο νέοι απομακρύνονται ο Φίλιπ πειράζει την Πωλέτ.

— Είδες που είχες παρόνοια;... Ο Μισέλ ήθελε όκτω μέρες πριν από τα γενέθλιά σου... Θριάμβευες!

— Κάτι ύποπτο κρύβουν όλα αυτά.

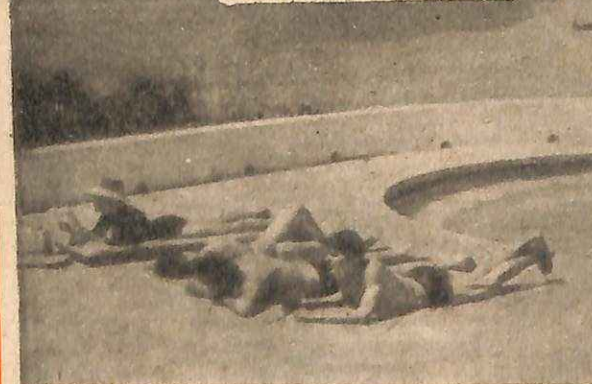
Η ζωή συνεχίζεται με καθημερινά μπάνια, παιχνίδια στη θάλασσα και στην άμμουδιά ή στην μεγάλη πισίνα της Βίλλας. Όλοι είναι χαρούμενοι κι ευτυχισμένοι και προ παντός η Πωλέτ, που ευχεται να μη τελειώσει ποτέ αυτή η ευτυχία της. Ένα απόγευμα οι τρεις τους είναι ξαπλωμένοι στον ήλιο ενώ ο Μισέλ κολυμπά στην πισίνα...

Ο Μισέλ, που βγαίνει εκείνη τη στιγμή από το νερό έρχεται να ξαπλώσει πλάι στο Φιλίπ.

— Πάμε έξω με το αυτοκίνητο να πιούμε κανένα ούισκυ.

— Γιατί θέλεις να φύγουμε, μητέρα;... Είναι τόσο ωραία εδώ!...

Χαιμονελαστή ή Μανέτ παρακολουθεί τον Φιλίπ, που απομακρύνεται.

Η Μανέτ ξαπλωμένη κοντά στο Φιλίπ τον πειράζει. Η Πωλέτ διακόπτει πρώτη τη σιωπή.

— Και τώρα τί θα κάνουμε;

Τα λόγια αυτά του γιου της συγκινούν αφάνταστα την Πωλέτ.

— Έχεις δίκιο, Μισέλ.

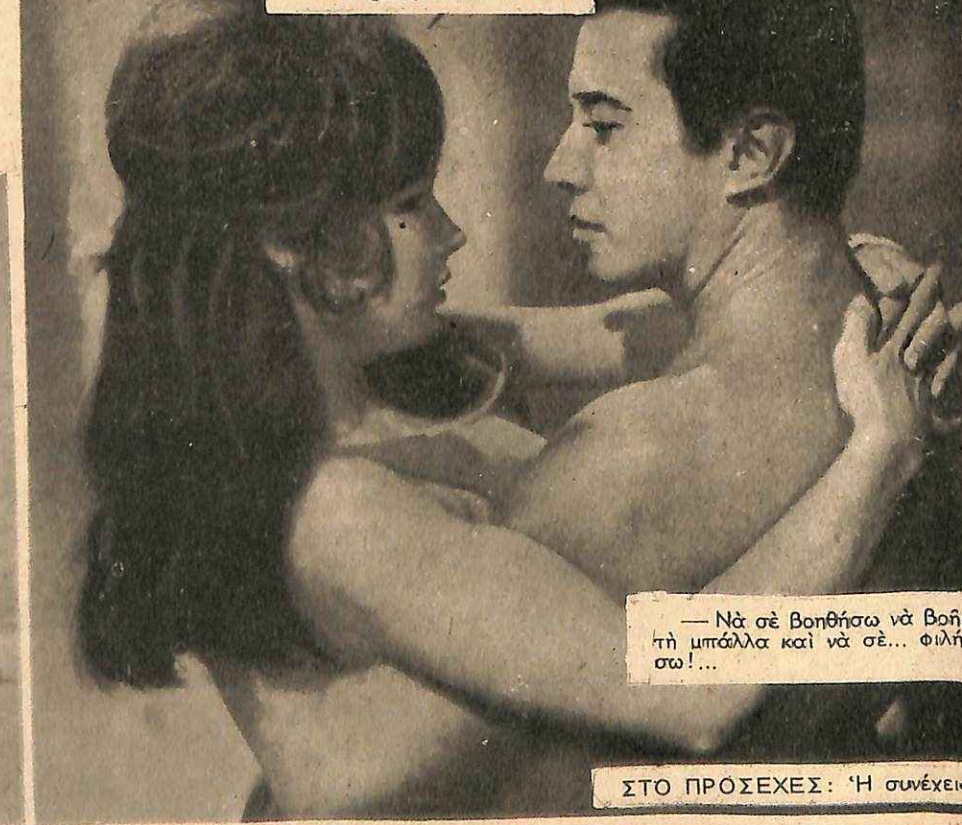
— Τρέχω μόνο να φέρω τη μπάλλα για να παίξουμε λίγο... Είναι στο δωμάτιό σου, έ, Φιλίπ!...

— Ναί, κάθισε, θα πάω να τη φέρω εγώ!...

Πριν ακόμα ο Φιλίπ προφτάσει να βρει τη μπάλλα, η Μανέτ φτάνει στο δωμάτιο και ρίχνεται στην αγκαλιά του... Τό σώμα της, που ήταν τόση ώρα στον ήλιο, καίει.

— Τί ήρθες να κάνεις εδώ;

— Να σε βοηθήσω να βρεις τη μπάλλα και να σε... φιλήσω!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ο Πολιορκητής είχε νικήσει στην Ίψο όπου βρήκε το θάνατο κι' ο πατέρας του, Αντίγονος, άλλ' είχε κερδίσει τη φιλία του βασιλιά της Συρίας Σελεύκου του Νικάτορος. Η φίλια αυτή επισφραγίσθηκε μ' ένα συνοικέσιο. Ο Δημήτριος δαδινε ως σύζυγο στο Σέλευκο την κόρη του Στρατονίκη.

Το συνοικέσιο αυτό, ωστόσο, δεν ένθουσιασε τη Στρατονίκη. Δεν ήταν η πρώτη φορά, άλλωστε, που ο πατέρας της σκεφτόταν να τη δώσει σ' έναν από τους συμμαχούς του, για να εξασφαλίσει την υποστήριξή τους ή σ' έναν από τους εχθρούς του, για να τον κάμει

Στρατονίκη ΚΑΙ Αντίοχος

φίλο. Ο Σέλευκος, ο καινούργιος υποψήφιος, ήταν εκείνος που τον είχε νικήσει στην Ίψο. Αυτή τη φορά, της έξηγισε, η απόφασί μου είναι οριστική. Θα γίνης σύζυγος του Σελεύκου. Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν, τί σημαίνει για μένα η φίλια του; Θα μπορέσω τώρα ν' ανακτήσω χωρίς δυσκολία το κράτος του πατέρα μου. Αύριο θα στήσω το θρόνο μου στην Αθήνα, που θα την κάμω πρωτεύουσα του βασιλείου μου.

— Θυμάσαι πάντα την κόρη σου, όταν πρόκειται να εξυπηρετήσεις κάποιον από τα πολιτικά σχέδιά σου, είπε με παράπονο η νέα. Όλο τον άλλον καιρό την ξεχνάς.

— Ο Σέλευκος είναι ένας μεγάλος βασιλιάς, απάντησε ο πατέρας της. Δεν σ' ευχαριστεί, λοιπόν, που θα γίνης βασίλισσα της Συρίας;

— Και βέβαια μ' ευχαριστεί, είπε η Στρατονίκη με συλλογισμένο ύφος. Άναρωτιέμαι μόνο αν θα είμαι εύτυχισμένη.

— Ο πατέρας της γέλασε.

— Κι' είναι να το ρωτάς; απάντησε. Με τα νειάτα και την ομορφιά σου θα υποδουλώσης το Σέλευκο...

—...Που δε θα μπορέσει ν' άσπασει τίποτα στον πατέρα της αγαπημένης συζύγου του, συμπλήρωσε ειρωνικά η Στρατονίκη. Έπειτα από τη μάχη στην Ίψο ο Σέλευκος είχε παραχωρήσει στο Δημήτριο τον Πολιορκητή, τ' άνακτορα της Απάμειας κι' είχε αναγγείλει ότι θα πήγαινε ο ίδιος να πάει από κεί την ομορφή νύφη.

Ένα πρωί, η νέα είδε κάμποσους καβαλλάρηδες που μπήκαν στη μεγάλη αυλή του άνακτορου. Έκείνος που κάλυπτε μπροστά τους φορούσε ένα χρυσοστόλιστο θώρακα. Στοιλισμένη με χρυσάφι ήταν επίσης η περικεφαλαία του. Η Στρατονίκη πρόσεξε τις άδρες γραμμές του και την περήφανη έκφρασή του.

— Ο Βασιλιάς Σέλευκος! σκέφτηκε κι' η καρδιά της άρτισε να χτυπά δυνατά.

Έναν τέτοιο σύζυγο είχε ονειρευτή πάντα. Αν είχε ειρυνευθή πρωύτερα τον πατέρα της, ήταν γιατί φανταζόταν το βασιλιά της Συρίας γέρο και κακοφτιαγμένο.

Η Στρατονίκη δεν είχε γνωρίσει ως τότε την αγάπη. Άλλ' ήταν βέβαιη τώρα πως θ' αγαπούσε το σύζυγο που της είχε διαλέξει ο πατέρας της.

Τον είδε σε λίγο να πηδά από το αλόγο του και να προχωρή με μεγαλόπρεπο βήμα προς το άνακτορο. Η Στρατονίκη φώναξε τότε τις υπηρέτριές της και τις πρόσταξε να την γνέψουν, να της βάλουν τα πιο άκριβα άρωματα και να την ντύσουν με το καλύτερο φόρεμά της.

Με πόση άμυμονησία περίμενε τη στιγμή που ο πατέρας της θάρχόταν να την πάρει, για να την παρουσιάσει στον άνθρωπο που θα γινόταν σύζυγός της! Η Στρατονίκη είχε άκουσει πολλούς γύρω της να έβριμουν την ομορφιά της και δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία για την εντύπωση που θακανε στο βασιλιά Σέλευκο...

Αυτός ο γάμος που είχε υπαγορευθή από πολιτικούς λόγους θα μπορούσε ίσως να την κάμει εύτυχισμένη.

Έφτασε, τέλος η στιγμή που περίμενε. Ο πατέρας της την πήρε από το χέρι και την άδηνσε στη μεγάλη αίθουσα του παλατιού. Ο ένας που είχε φτάσει το ποί στεκόταν δρόμος στο βάθος και της χαιμονελούσε... Η-ταν τόσο ομορφος, που η Στρατονίκη νόμισε πως έβλεπε μπροστά της τον Απόλλωνα ή τον Έρμη.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Άλλά, ξαφνικά, άκουσε τον πατέρα της να της λέει:

— Ο βασιλιάς Σέλευκος δε μπόρεσε νάσθ' ο ίδιος για να σε πάρει όπως ήταν η επιθυμία του. Στη θέση του, όμως, έστειλε το γιό του Αντίονο που θα σε άδηνήσει κοντά του.

Η Στρατονίκη χλώμιασε. Το όνειρό της είχε σβύσει τόσο γρήγορα!

Το ταξίδι από την Απάμεια ως τη Σελεύ-

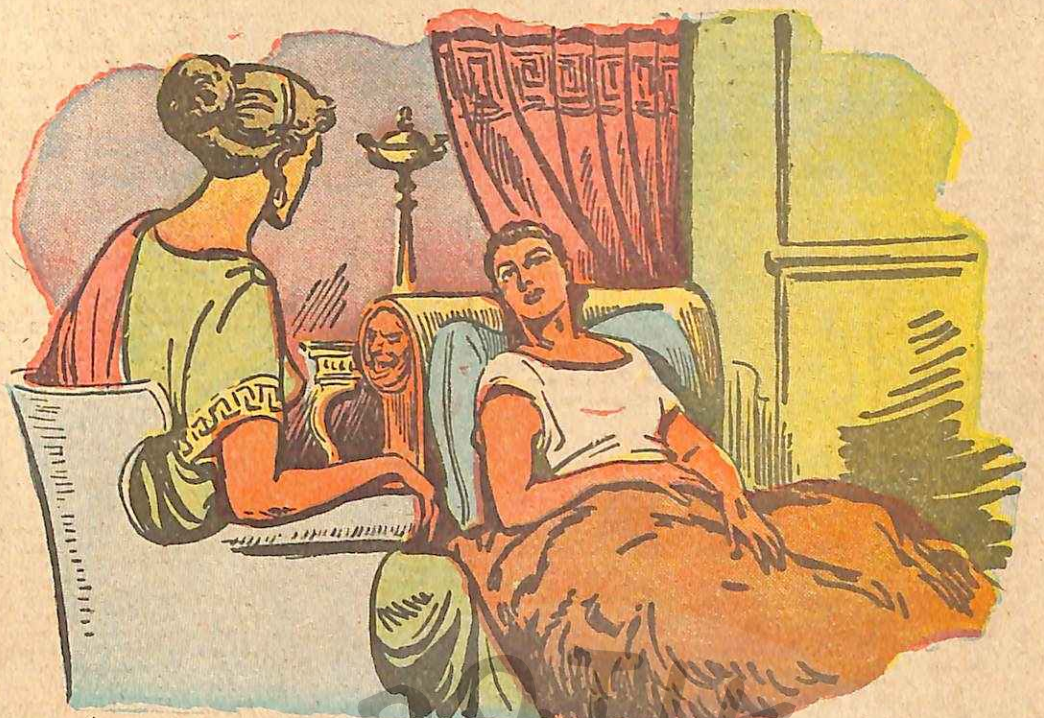
κεία, να βλέπει το άμορφο πρόσωπο και το χαριτωμένο χαμόγελό της να λούζεται στο φως των ματιών της και ν' άκουει τη μελωδική φωνή της...

Άλλά, ξαφνικά, από το μέρος της Σελεύκειας, φάνηκε ένα σύννεφο που σερνόταν πάνω στο έδαφος. Κι' αυτό το σύννεφο πλησίαζε δλοένα... Ήταν μιά μεγάλη φάλαγγα από καβαλλάρηδες, που ο βασιλιάς Σέλευκος έστελνε για να προϋπαντήσουν την άμορφη νύφη και να την συνοδεύσουν μέσα στην πόλη.

Ο Αντίοχος κύτταξε μ' άπόγνωση αυτούς τους καβαλλάρηδες που έρχονταν να του πάρουν τη Στρατονίκη.

Οι καβαλλάρηδες τους περιτρούρισαν σε λίγο και χαιρέτησαν με ζωηρές έπευσημες εκείνη που η μοίρα είχε όρίσει για να γίνει βασίλισσά τους.

Σ' έλν την ύπόλοιπη διαδρομή, ο Αντίο-

Από τη στιγμή, που η Στρατονίκη πήγε κοντά στον Αντίοχο, η κατάσταση του άρρώστου άλλαξε άμέσως.

κειας, που ήταν η πρωτεύουσα του κράτους της Συρίας κράτησε δυό ημέρες. Η Στρατονίκη έβλεπε μέσα από το πολυτελέστατο φορέο της το νεαρό Αντίονο που κάλυπτε πλάι της. Κάθε τόσο, ο γιός του βασιλιά της Συρίας έσκυβε πάνω σ' τ' αλόγο του για να της πη κάτι. Το πρόσωπό του φωτιζόταν τότε από γαρά.

Άλλ' όσο πλησίαζαν στη Σελεύκεια η γαρά έβουε από το πρόσωπό του και το βλέμμα του σκοτεινίαζε. Κατά το σουρούπο της δεύτερης ημέρας, τέλος, άπλωσε το χέρι του για να δείξει στη Στρατονίκη τη μεγάλη πόλη, που τα ψηλά τείχη της φάνταζαν σε μικρή απόσταση.

Η νέα έννοισε ένα σείσιμο στην καρδιά.

— Άς σταματήσουμε παρακάλεσε.

Εκείνη τη στιγμή, θάθελε να μνη είχε ξεκινήσει ποτέ από την Απάμεια.

— Προτού νυχτώσει θάγωμε μπη στην πόλη, είπε λυπημένα ο Αντίονος.

Κυττάχτηκαν στα μάτια χωρίς να πουν τίποτα. Άλλά κι' οι δυό έκαναν την ίδια σκέψη. Πόσο θάθελαν να μην τελείωνε ποτέ αυτό το ταξίδι!

Ο Αντίοχος είχε πηδήσει τώρα από το αλόγο του και πλησίασε στο φορέο.

— Μπορούμε να διασκετεύσουμε εδώ και να υπούμε αύριο το ποί στην πόλη, είπε.

— Ήθελε να μακρύνει όσο μπορούσε τη νοηραία στιγμή που θα την έκανε για πάντα. Άύριο η Στρατονίκη θα ήταν η γυναίκα του πατέρα του, η μητριά του και θάπεπε να της φέρονται με σεβασμό. Ένώ τώρα μπορούσε να κουβεντιάει ακόμη ξενιαστά μαζί της να την φροντίζει, να άπειλή τις μικρές της έ-

γος δεν απομακρύνθηκε από τη Στρατονίκη. Άλλά το ύψος του ήταν λυπημένο και κάθε τόσο βαρειαυότανε σαν να συνάδευε ένα νεκρό. Ο νεκρός που συνάδευε ήταν η αγάπη του. Αυτή η αγάπη που είχε φουντάσει, ξαφνικά, μέσα στην ψυχή του από τη στιγμή που πρωτοείδε την άμορφη νέα. Άλλά τώρα έπρεπε να την πνίξει με τα ίδια του τα νεύρα.

Μερικές ημέρες άργότερα, πανηγυρίστηκαν στη Σελεύκεια οι γάμοι του βασιλιά Σελεύκου με τη Στρατονίκη. Την ίδια μέρα, ο Αντίοχος έπεσε βαρεια άρρωστος...

Ο Σέλευκος υπεραγαπούσε το γιό του κι' η κατάσταση του του γέμισε με αγωνία την ψυχή. Οι γιατροί δε μπορούσαν να καταλάβουν τίποτα για την άρρώστια του και στέκονταν άβιοκοι να τη γιάτρευουν.

Ο βασιλιάς δεν έφευγε τώρα καθόλου από το προσέφαλο του γιού του. Κι' ένα βράδυ, άκουσε τον Αντίονο να λη στο παραπλητό του το όνομα της Στρατονίκης... Ο Σέλευκος έκανε τότε και πήγε να βρη τη γυναίκα του.

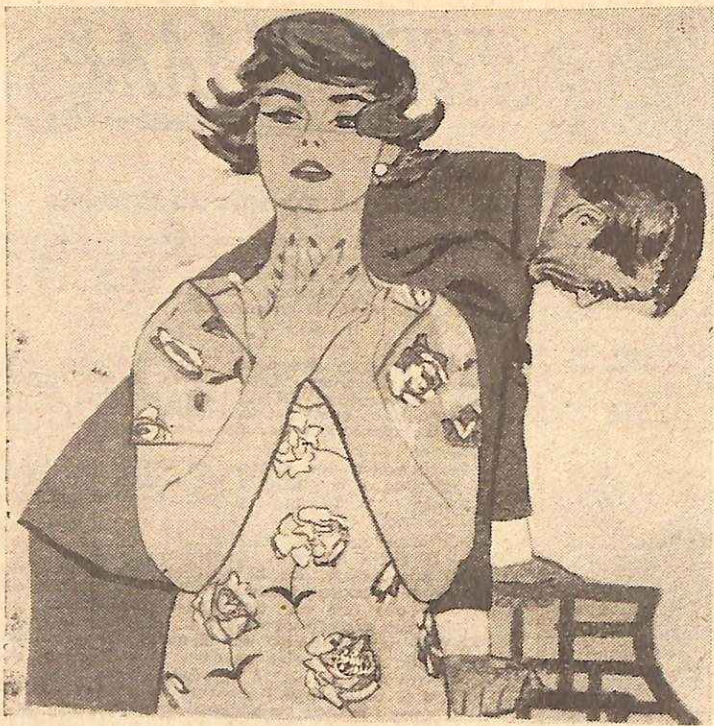
— Μόνο έσύ μπόρεσε να κάνεις καλά τον Αντίονο, της είπε. Πήγαινε κοντά του και μην ξεχνάς ότι πωιν από όλα μ' ενδιαφέρει να σωθ' το παιδί μου.

Από τη στιγμή που η Στρατονίκη πήγε κοντά του, η κατάσταση του άρρωστου έλλαξε άμέσως. Και σε λίγο έγινε καλά.

Ο Σέλευκος άκουσε τότε το γάμο του με τη Στρατονίκη και την έδωσε σύζυγο στο γιό του.

Ε. ΣΑΝΔΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Κλεοπάτρα, η θεά.

Παραπονιόταν ταχτικά στον άντρα της, μα εκείνος δεν τολμούσε να τὰ βάλει με τους γονείς του.

ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τρία χρόνια τώρα παντρεμένη με το Ζάν Κορτώ, η Μαρριέττα ένα μόνο πράγμα είχε, που της βάραινε την καρδιά: δεν την άφιναν κι' αυτήν να μαγειρεύει.

«Τι διάβολο!» συλλογιζόταν: «Μήπως δεν ξέρω; Γιατί να μην έχω το δικαίωμα να περιποιηθώ τον άντρα μου, όπως εγώ καταλαβαίνω καλύτερα; Γιατί να μην ψωνίζω δείχνοντας πώς ξέρω να χρησιμοποιώ τα λεπτά, που μου έμπιστεύεται;»

Δυστυχώς, ούτε ψωμί δεν μπορούσε να ψωνίσει — καλοψημένο, λίγο, όπως άρεσε στον άντρα της. Μόλις, άκουγε το αυτοκίνητο του ψωμά, η προκομένη ή πεθερά της, πεταγόταν πρώτη, στην πόρτα και διάλεγε το ψωμί, που της άρεσε.

Η πεθερά της δεν έννοούσε να την αφήσει να βράσει ούτε ένα αυγό. Κι' όπως πεθερικά κι' άντρες γινό εμεναν σ' ένα δωμάτιο μ' ένα και μόνο τζάκι, η Μαρριέττα δεν μπορούσε να μαγειρεύει έωτα και κρυφά κάτι για να δείξει στον άντρα της την τέχνη της.

Φυσικά, παραπονιόταν ταχτικά γι' αυτό στον άντρα της, μα εκείνος δεν τολμούσε να τὰ βάλει με τους γονείς του, γιατί τους ήξερε πως ήταν ξεροκέφαλοι και δεν θ' άλλαζαν γνώμη. Ο γέρος άλλαζε κάθε τόσο το βροντοφώναζε:

— Σαράντα χρόνια τώρα μαγειρεύει η γυναίκα μου και λές, εσύ μικρούλα μου, να τὰ καταφέρεις καλύτερα;

Η ζωή έτσι σ' αυτό το σπίτι είχε κανονιστεί άνυποφροη. Μιά μέρα η Μαρριέττα είχε αγοράσει κρυφά λίγο ζαχαρόνι κι' όταν έλειπε η γρηά, έτρωγαν με τόν άντρα της καμιά φέτα. Έτσι όμως να το ξετροπιάσει η γάτα και την ώρα που το κοιμηρόχαιδε, την είδε η γρηά κι' έμπηξε τις φωνές. «Α, κούούθησε έτσι ένας καυκάς, τρι-κούβερτος, γιατί ο Ζάκ πήρε το μέρος της γυναίκας του κι' οι γέροι άποφάσαν να φύγουν. Έτσι, τὰ πεθερικά πήγαν κι' έπισαν σπιτί μια ώρα μακριά κι' όρκι-σπτηκαν να μη ένδιαφερθούν ποτέ για τον Ζάκ και τη Μαρριέττα.

Δουμορλιαντής

διαλέξει η γηά όπως πάντα: —Καλορίζικο! Είδα το γιού σας και... —Μη μου μιλάς γι' αυτόν! Δεν έχω γιό! Απάντησε πεισιμαμένος ο γέρος.

Ο ψωμάς άτάραχος έξακολούθησε: —Νά σάς ζήση... Ξέρετε γέννησε η γυναίκα του.

Η καρδιά του γέρου σκίρτησε. Κρατήθηκε όμως και κάνοντας τόν αόισαφο έλεγε: —Και τι μου λές; Μπορείς να μου πης ποτέ θα φτηνίη το ψωμί; Αυτό μ' ένδιαφέρει έμένα!

Η γρηά όμως, που τάζει τις κόττες, λίγο πιο πέρα, δε μπορούσε να μείνη ψυχραιμή, όσο ο γέρος. Η συγκίνησή, που πλημμύρισε την καρδιά της, έκανε τα χέρια της να τρέμουν. Η ποδιά της ξεφύγε από τα χέρια της και το σπάρι αντί να σκορπιστή σε όλη την αυλή, χύθηκε στα πόδια της και δώ χήνες, που έτρεξαν το έφαγαν πριν προλάβουν να πάρουν ένα σπειρί οι κόττες.

Πού όμως καιρός πιά στη γρηά να νοιαστή για τέτοιες λεπτομέρειες.

—Ο Ζάν έγινε και μπαμπάς; ρώτησε τον ψωμά, σαν να μην πίστευε σ' αυτή της.

Και πρόσθεσε άμέσως: —Το ταμενοούλι, το μικρό!... Πώς το λυπάσαι! Ούτε θα ξέρη να το περιποιηθί η μαμά του!

Κι' έπειδή η όπερηφάνειά της είχε ξεγελασθή από εξακολούθησε: —Δεν θάσαι όμως εγώ εκείνη που θα πάη να της δείξει.

—Και ποιος σου έλεγε να το περιποιηθής εσύ, η να πας να της δείξεις; επενέθε ο γέρος. Το ξέρεις πολύ καλά πως δεν θα βάλουμε πιά το πόδι μας στο σπίτι τους.

Η γρηά δεν άπάντησε. Ο γέρος τώρα στράφηκε στον ψωμά. —Κι' εσύ, του έλεγε, αν θες να μάς έχεις πελάτες, να μη μάς εξαπατάς λόγους γι' αυτούς. Άκουσε:

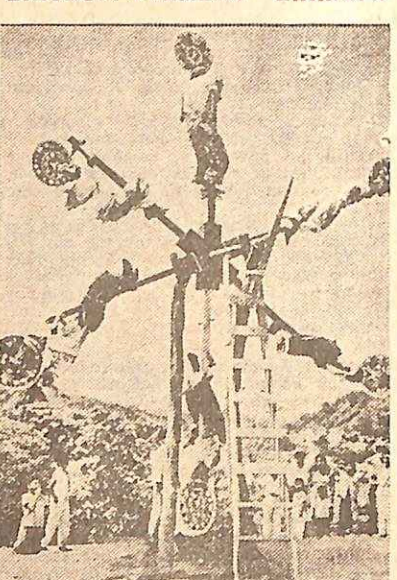
—Έν τάξει, όπως αγαπάς! Απάντησε εκείνος. Ο γέρος όμως ρώτησε:

—Δε μου λές; Άγοράκι είναι η κοριτσάκι; —Ένα ροδοκόκκινο αγοράκι! έλεε ο φουριάρης αναβιβάζοντας στο αυτοκίνητο. —Η γρηά πήγε και τόν έπιασε από το κουμπί του σασκακιού. —Δεν μου λές; Έγινεσε καλά; —Έχει γάλα; —Συνχρόνως έλεγε ο γέρος: —Άσφαλώς θα το βαφτίσουν τώρα κοντά. Δε νομίζεις κι' εσύ πως θα το βαφτίσουν γρηγόρα; —Σήκωσε αδιάφορα τούς ώμους: —Αν και τι με νοιάζει; έλεγε με αλλαγμένο τόνο. Αλλά έτσι... για να γίνεται λόγος. —Η γρηά παρατήρησε: —Εγώ όπωσδήποτε δε θα πάω στα βαφτίσια. —Ούτε κι' εγώ! βεβαίωσε κι' ο γέρος. —Και πρόσθεσε: —Ε, ψωμά, δεν έρχεσαι να πιούμε κανένα ποτηράκι; Τι βιάζεσαι έτσι; —Καλά σου λέει ο άντρας μου! του φώναξε κι' η γρηά. Έλα να πιης ένα ποτηράκι να ξεκουραστής. Ο ψωμάς, μ' όλο που δεν τόν είχαν συνήθεισε σε τέτοιες φιλοφρονήσεις, δέχθηκε και τούς άκολούθησε στην κουζίνα. Έκει άδειάζοντας το ποτηράκι του έλεγε: —Νά δите πως χαμογελάει το μικρό Ζάν αγαλολόδοι!

Όταν ο ψωμάς έφυγε, ο γέρος τρέμει για τη δουλειά του. Δε σούριζε όμως τώρα σαν τις άλλες φορές. Φαινόταν νευρικός και ξεριζώνει με λύσσα τα χαμόκλαδα, ενώ το φτυδί έτρεμε στα χέρια του κι' ο νους του φτερούγιζε τόσο άσχημα.

«Α! Αυτό δε θα του το συ-

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΣΤΟ ΜΕΣΙΚΟ

Στην Παπάτλια του Μεξικού γίνεται κάθε χρόνο αυτή την εποχή το πανηγύρι της Βανίλλιας. Οι κάτοικοι ντυμένοι με φαρέματα, που φορούσαν οι κάτοικοι της περιούχης πριν από 1500 χρόνια χορεύουν και διασκεδάζουν μερνούχτα όλοκληρα. Μία από τις πιο θαυμαστικές άλλα και έπικινδυνες συνήθειες διασκεδάσεις τους είναι και ο «τροχός», που επιτρέπει στους άνδρες να επιδείξουν όλο το θάρρος. Έξω άνδρες κάθε φορά ανάσαι-νουν πάνω στις έξη άκτινες του «τροχού» και χωρίς καθόλου να βοηθών άρχίζουν κατόπιν να περιστρέφονται μέχρις ότου κατορθώσουν να γυρίσουν με ταχύτητα 150 στροφών το λεπτό. Κατώτατο όριο παραμυθής πάγω στον περιστρεφόμενο κύκλο είναι ένα τέταρτο της ώρας.

ΚΙΝΗΤΗ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΟΥζίΝΑ

Η κινήτη αυτή ηλεκτρική κουζίνα, που έκανε την εμφάνισή της τελευταία στην Αμερική θα ένθουσιάζει άσφαλώς και τις Εύρωπατες νοικοκυρές, όπως ένθουσιάζει τις Αμερικανίδες. Έγκαταστημένη πάνω σ' ένα τροχοφόρο τραπέζι, μπορεί εύκολάτα να μετακινηθί, επιτρέποντας έτσι στη νοικοκυρά να βηί από τη ζεστή κουζίνα της, τώρα το καλοκαίρι και να ετοιμάσει το φαγητό της σε μια δροσερή γωνιά της αυλής της. Η κάτω από τα δέντρα του κήπου της. Η νέα αυτή έφευρεση έχει κι' ένα άλλο πλεονέκτημα: επιτρέπει στη νοικοκυρά να κάνει οποιαδήποτε μετακίνηση μέσα στο σπίτι της, χωρίς να πνήη να επι-θέλει το φαγητό της, μα και μπορεί να πάη μαζί της, όπου πνήη, όλοκληρη την κουζίνα της!

ΤΟΝ Άναξαγόρα οι σύγχρονοί του τόν δνό-μαζαν «Νοῦν» και «Άλθβειαν». Ήταν ένα από τα δυνατότερα μυαλά της άρχαίας Έλλάδος και ο τελευταίος εκπρόσωπος της φιλοσοφικής σχολής της Ιωνίας στην οποία η μαθηματική μεγαλοφυΐα του Θαλά, ένας από τους επτά σοφούς της άρχαιότητας, είχε βά-λει τις βάσεις.

Ο μεγάλος αυτός φιλόσοφος γεννήθηκε στις Κλαζουμενές, νύχια στα 500 π. Χ. Άνθηκε σε μία πλούσια και άριστοκρατική οίκογένεια. Άφθηκε όμως τα πλούτη και επιδόθηκε σε φιλοσοφικές μελέτες στη σχολή του Άναξαμέ-νη. Έπειτα ταξίδεψε στην Αίγυπτο, όπου φαίνεται πως έμεινε άρκετό καιρό μελετών-τας τόν πολιτισμό και τη ζωή τών Αιγυπτίων, που ήταν προοδευμένοι την εποχή εκείνη στις φυσικές έπιστήμες και τήν άστρονομία.

Άναξαγόρας

Ο ιδρυτής της φιλοσοφίας στην Άθήνα

Περί το 464 ο Άναξαγόρας έφτασε στην Άθήνα, όπου έγκαταστάθηκε και άνοιξε την πρώτη μεγάλη φιλοσοφική σχολή. Ήταν ο πρώτος που μετέφερε τήν Ιωνική φιλοσοφία στην πόλη της Παλλάδος. Στη σχολή του έδιδασκε ο Περικλής, ο Ευριπίδης ο Θουκυδίδης και Άλλοι έπαισανείς της περίλημπος εκείνης Άθηναί-κής εποχής. Η Άναξαγόρειος Σχολή άσχολεί-το με τα μαθηματικά και τήν άστρονομία και έκτός άλλων είχε εξέτασει και το ζήτημα του τετραγωνισμού του κύκλου. Πέραν όμως από τις θετικές έπιστήμες στη σχολή, δίδασκονταν θέματα μυθολογικά και ία ιατρικά. Τis γνώμες του Άναξαγόρα και τις θεωρίες του σε ία-τρικά ζήτηματα, τις παρ-...αι και σήμερα ή έπιστήμη και σε πολλές από αυτές σπιρι-ντικές άδοντες ο Ίπποκράτης.

Ήταν φυσικά ο μεγάλος φιλόσοφος να κα-τακτήσει το μεγάλο πολιτικό, που κυβένησε σε λίγο τήν άθηναϊκή πολιτεία. Ο Άναξαγό-ρας έγινε οικείος και φίλος του Περικλή και συνδέθηκε με τους πολιτικούς φίλους του με-γάλου Άθηναίου. Υπήρξε από τους πνευμα-τικούς πρωτεργάτες της μεγάλης εκείνης έπο-χής που φέρει το όνομα του «γρυσού αιώνα». Ο Άναξαγόρας νασακ...ζόταν από τους συγχρόνους του Άθηναίους ως ο «θεωρητικός» του δημοκρατικού κόμματος που τήν άρη-γία του είχε ο Περικλής και κυβερνούσε επί μία εικοσαετία συνεχώς τήν άθηναϊκή πολιτεία.

Η μακριά όμως άσκησι της έξουσίας από τόν Περικλή ήταν έπόμενο να του δημιου-ρήσει φανατικούς έχθρους και πολιτικούς αντί-παλους. Η αντίπολιτευσί που δημιουργήθηκε έναντι του δεν είχε, ούτε τη δύναμη να τόν άναπορώη, ούτε ακόμα το θάρρος να τόν αντι-μετωπίσει στην Πύκνα. Και προσπάθησε άνί-καην για κάθε θετική ένέργεια, να κατασφύη σ' ένα μέσο που μετανειρίζονται πολλές φο-ρές οι μικροί για να γυμνήσουν τους μεγά-λους αντίπαλους τών: στη συκοφαντία. Οι συ-ντικοί ποιητές ύποδοηούν το έργο της από τη σκηνή του θεάτρου ή με τραγούδια της ά-γοράς. Σ' αυτούς προστίθενται διάφοροι πλη-ρωμένοι διάδοσιες, ένας συνοδεύς άνθικών, που έχει για μοναδικό έργο τη δυσφήμισι του Περικλή και του άμέσου περιβάλλοντός του.

Όλη αυτή η συκοφαντική έκστρατεία—δια-δόσεις, λιβέλλο, αστυνομικά τραγούδια, κακο-γλωσσίες και βοισιές από τη σκηνή του θεά-τρου — γίνεται με σύστημα μια όλοκληρη δεκαετία. Ο λαός διασκεδάζει πολλές φορές άκούοντας τους ευνάταλους στίχους του Τη-λεκλείδη, του Κρατίνου, του Έσπολι και του Έριππου χωρίς όμως να δίδη και βαθύ-τερη σημασία σ' αυτούς. Παραμένει πάντοτε πιστός στον Άθηναίο πολιτικό, ο οποίος δια-τηρεί όλη τήν έπιβολή και το κύρος του.

Η αντίπολιτευσί εν τούτοις δεν άπελπίζε-ται. Σκληροστράνηλη και ύπομονετική, όπως τα γνωστά τετατόποδα που κοιβαλόουσιν τα μαύρα από τήν Πεντέλη για να γτιστή ο Παρθενώνας, μετάνεινε τόν άγώνα της σε άλ-λο έπίπεδο. Άναιρεί πια τις διαδόσεις και τις κουβέντες τών ποιδών και έπιχειρεί κάτι θε-τικότερο. Μά εισαγάγη σε δική, με κατηγό-ριες άσθητικές μερικώς από τους στενούς φίλους του Περικλή και ίδιως εκείνους που έί-νε συμφέρον να τους βγάλη από τη μέση. Ο Φειδίας, που ήταν ο άώτερος έπαιτητής όλων τών έργων που γίνονταν τότε, οι δύο μεγάλοι φιλόσοφοι Άναξαγόρας και Δάμιαν, που άπο-

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

τελούσαν με τις φιλοσοφικές σχολές τους ζω-νική προπαγάνδα για τόν Περικλή, και η Άσ-πασία, το στενότερο πρόσωπο του Άθηναίου πολιτικού, γίνονται ο πρώτος στόνος της άν-τιπολιτεύσεως που θα πετύη στο τέλος, ά παραπέμψη σε δική και αυτόν τόν Περικλή.

Για τόν Άναξαγόρα ή εισαγωγή σε δική δεν ήταν τόσο εύκολη. Οι φιλοσοφικές του ιδέες, αν και αντίθετες σε πολλά σημεία στη θρησκεία, δε μπορούσαν όμως γ' άποτελέσουν τη βάση για να έδραίσουν επάνω σ' αυτή το κατηγορητήριο. Έλλειπαν οι θετικές ένέργει-ες που άπαιτούσε ως τότε το άττικό δίκαιο για τήν κατηγορία της άσεβείας όπως ήταν

λία. Και το έργο αυτό το ανέλαβε ο Διοπει-θης ένας κουλογόης, που το πρόσωπό του το σατύριζαν συνά στο θέατρο οι κωμωδ-ο-γράφοι της εποχής. Έμφανίζονταν σαν θια-σικός εκπρόσωπος της άρχαίας προγονικής πι-στεως και ύποστηρικτής κάθε καθυστερημέ-νης ιδέας, για τη δθεν προστάσια τών πατριών.

Όπως ήταν έπόμενο ο Διοπειθης άηθε στους πτόν φανατικούς έχθρους του Περικλή, του οποίου τις νεωτεριστικές ιδέες και τις δη-μοκρατικές τάσεις όχι μόνο δε μπορούσε να πασκαλομήσει αλλά και θα τις θεωρούσε άσφαλώς για φοβερά έγκλήματα κατά της πολιτείας. Οι Άθηναίοι, φυσικά δεν τόν έ-παιρναν στα σοβαρά. Πασκαλομήθουν με τήν έμφοτο ειρωνική τους διάθεσι τους πύρι-νους λόγους, που έδναζε κατά τών νεωτερι-στών και διασκεδάζαν όταν άκούγαν στο θέα-τρο τους ευνάταλους στίχους τών σατυρικών ποιητών ν' άφιερώναται στο πρωτότυπο έ-κείνο πατριώτη. Άκριδώς αυτόν τόν πειριεγο τύπο γροπσιοποίησαν οι ένθροι του Περικλή για να πετύουν τήν έξορία του Άναξαγόρα.

Με τήν πρόσφασι ότι οι φιλόσοφοι είναι πλη-θύνει έπικίνδυνη στην Άθήνα και ότι με τις θεωρίες τους ζήτούν να καταρτίσουν τήν ύ-πακούουσα θρησκεία ο Διοπειθης υπέβαλε στην Έκκλησία του Δήμου μια πρόταση — έ-πέτυχε μάλιστα και τήν ψηφισί της — που καθιέρωνε για έγκλημα το να μνη πιστεύει κανείς σε δσα άρεία ή θρησκεία και να έξετά-ζη τήν αίτία τών φυσικών φαινομένων.

Ο άνελεύθερος αυτός νόμος, που καταδύω-κε τήν έλευθερία της σκέψης, είχε άκριδώς γίνει για να γυμνήσουν μερικοί φιλόσοφοι και άλλα πρόσωπα από το άμεσο περιβάλλον του Περικλή. Έπιτυγνάνοντας τήν καταδίκη τους θ' άνοιγαν το δρόμο για να στραφούν πάλιν και έναντιόν αυτού του ίδιου.

Ο Άναξαγόρας που δίδασκε δημοσία, ότι ο ήλιος ήταν μία μάζα από φωτιά και ότι οι κεραυνοί προέρχονται από τη σύγκρουσι τών νεφών, έχοντας σε φανερό αντίθεσι με τις θρη-σκευτικές δοξάσεις τών άρχαίων, που ήθελαν τόν ήλιο θεό και τους κεραυνούς να τους σίνη ο Ζεύς. Γι' αυτό το λόγο, λίγο καιρό μετά τήν ψηφισί του νόμου του Διοπειθ, οι κατήγοροι του φιλοσόφου δε δυσκολεύτηκαν πολύ να τόν εισαγάγουν σε δική. Ήταν η πρώτη δική, που γινόταν στην Άθήνα «επί άσεβείας» για θεω-ρητικές συζητήσεις, που θα όδνησή ύστερ' από μερικά χρόνια το μεγαλύτερο φιλόσοφο τών αίωνων το Σακράτη, στο θάνατο, με πα-ραπλήσιο κατηγορητήριο.

Στη δική αυτή ο Άναξαγόρας δεν παρου-σίαστηκε. Προτίμησε, προτού να δικαστή, να έγκαταλείψη τήν Άθήνα (432 π. Χ.). Η Η-λιαία τών κατεδικασθέν έόνημν σε πρόστιμο πέν-τε ταλάντων. Οι πολιτικοί ένθροι του Περικ-λή — όλο εκείνο το μάζωμα τών μονηρών και τών άνηκόν — παρηγορήσαν για τη νίκη και οι κωμωδιογράφοι βόηκαν τήν εκδίκαια στο θέατρο να σατυρίσουν τόν «Νοῦν». Και ο μεγάλος φιλόσοφος — ένα από τα δυνατό-τερα μυαλά τών αίωνων — άναγκάστηκε να έγκαταλείψη όλοκληρά τήν πνευματική πρωτεύ-ουσα του κόσμου και να έγκατασταθί στη Λαυσακ, όπου και πέθανε νύχια στα 428. Στην πόλη αυτή ίδρυσε νέα φιλοσοφική scho-λή, που έγινε ένδοξη. Οι Λαυσακνοί τόν έ-τιμησαν πολύ, τόσο όσο ζούσε, όσο και με-τά το θάνατό του. Ποός τιμή του είχαν βασιό άφιερωμένο στο «Νοῦν» και τήν Άλθβειαν» και ή επέτειος του θανάτου του είχε όριστή να γιορτάζεται κάθε χρόνο ως σχολική γιορτή.

Οι φιλοσοφικές θεωρίες του Άναξαγόρα έ-πείσαν με τήν πάροδο τών αίωνων. Υπήρ-σαν πηγή και έμπνευσι για πολλούς μεταγεν-εστερους φιλοσόφους. Οι νεότερες έρευνες στις φυσικές έπιστήμες, με τήν καταπληκτι-κή πόροδο, που σημείωσαν στον 20ο αιώνα, μάς ξεσπείρουν σε πολλά σημεία πίσω στις άόρες που είχε θέσει πριν από είκοσι πέντε αιώνας η Ιωνική σχολή της φιλοσοφίας. Ο Ά-ναξαγόρας ήταν όπως αναφέρουμε και πάρα πάνω ο τελευταίος εκπρόσωπος αυτής της σχολής.

Τι να πρωταναμίσση λοιπόν κανείς; Το μυαλό του Άναξαγόρα ή το μυαλό τών Άθη-ναίων, που για μικροκοσμικούς ύπολογί-σμούς έστειλαν στην έξορία τόν ιδρυτή της φιλοσοφίας στην Άθήνα το δάσκαλό του Ε-ριπίδη, του Θουκυδίδη και του Περικλή;

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

A black and white line drawing of a woman with dark, wavy hair, smiling and holding a baby. The baby is wearing a bow in its hair. The woman's hand is visible, gently holding the baby. The style is simple and illustrative.

53

ΜΕ πόση τέχνη του ξέφυγε! Όποτε προσπαθούσε να της μιλήσει για τα αισθήματα, που φλογίζανε την καρδιά του και κάνανε την καυτή λάδα να κοχλάζει, έτοιμη να ξεχειλίσει από τον κρατήρα των χειλιών του, έρχοταν η επιτήδεια υπεφυγή ή δική της να αλλάξει τη συζήτηση, που ολίσιβανε επικίνδυνα προς τις απαγορευμένες έρωτικές περιοχές. Μία στροφή ένενήτα μοιάζαν στην κουβέντα τους έκανε και τους δύο να παρακάμπουν το σκόπελο και ν' αρμενίζουν ασταμάτητα, όπως πάντα, μέσα στο πέλαγος της αδιαφορίας...

Γιατί το έκανε αυτό; Από σεμνοτυφία; Από επίμονη προσπάθεια στις άοχες της φιλίας, που τόσο σπάνια ενώνουν δυο έτεροφύλους; Από αδιασμό; Ήταν κάτι απ' όλα αυτά... Κάτι πάντως τόσο δυνατό, που ο φτωχός έρωτευμένος δεν κατάφερε με κανένα τρόπο να το σπάσει...

Πώς παιδεύτανε! Το μαρτύριο του Ταντάλου ήταν δικό του. Ζούσε πλάι στο δροσερό έρωτικό νερό, κι' όταν, διψασμένος, έσκυβε να πιη, το νερό απομακρυνόταν από τα φλογισμένα χείλια του, για να αφήσει τη δίψα του ίδια κι' άδυστη...

Η πηγή του έρωτα, κι' όλο που βρίσκονταν τόσο κοντά του, αρνιόταν να τον ξεδιψάσει... Γιατί το έκανε αυτό η λατρεμένη γυναίκα; Η ψυχολογία της ήταν απλή: Προσπαθούσε να παρατείνει όσο γίνεται πιο πολύ την άσχημη στιγμή, που θα κατέρρεε η αντίστασή της, που θα γκρεμιζόταν η άρνησή της και, μέσα από το έρειπώμενο της «δύχ», θα ανέτρελλε ολόκληρο ένα «ναί», για να τον πλημμυρίσει με το φως της ερωτικής ευτυχίας...

Το «ναί» όμως δεν έρχοταν. Δεν άφηνε εκείνη να έρθει... Δεν άφηνε, ούτε τον πληθυντικό να μαλακώσει, να γίνη τρυφερός και ζεστός ένικός, γεμάτος γλυκειά ευκαρδία... Ένας ένικος που έφαινε να χαϊδεύει και να ενώνει...

Κι' όταν ο έρωτευμένος αναγκαζόταν να βγεί από τη φυσιολογική τροχιά που τον οδηγούσε η καρδιά του, έσφιγγε, γεμάτος πόνο, τα χείλια του και μουρμούριζε, γεμάτος πικρή ύποταξη, σ' αυτό που νόμιζε για σκληρή της ιδιοτροπία: «Έχετε δικίο...»

«Ας αλλάξουμε (μιλία)...»

Κι' ας πούμε κάτι σχετικό με τον (καιρό).

«Ας μείνι μόνο μεταξί μας μία (φιλία), θά δοκιμάσω και θά δούμε αν (μπορώ)...»

Πρέπει, λοιπόν, εις το εξής να (προσπαθώ) ούτε μία λέξη έρωτική να μη σάς (πω)...

Δώστε μου όμως τον καιρό να ου- (νηθίσω) με την ιδέα πώς πιά δε σάς α- (γαπώ)...

«Έχετε δικίο...» Ας αλλάξουμε ό- (μιλία).

Μία και το λέει η λογική σας, (όταν) σωστό.

«Ας μείνι μόνο μεταξί μας μία (φιλία) κι' ας είν' το τέλος του ρομάν- (τζου) μας αυτό...»

Αποτελεσματώθηκε ο έρωτας του φτωχού έρωτευμένου... Έμαθε να μη χτυπήει τα φτερά του να μην τους ένώνει, να μην τους άγκαλιά- (ζει)... Έμαθε να ζή στο περιθώριο της ζωής τους, χωρίς απαιτήσεις... Είχε πάψει να ζητάει, μια κι' αν- (τινόντουσαν) τόσο επίμονα να του δώσουν... Και μαράθηκε...

Περάσανε τα χρόνια. Ήρθε καλοκαίρια φλογερά και χειμώνες παγωμένοι, άνοιξε όλο χρυσόγα- (λο) όλο φως και φθινόπωρα όλο με- (λαγχολικό) ήμιας...

Η ηλικία επέβαλλε αναγκασ- (τικά) στους δυο έρωτευμένους την ε- (μπρέπεια). Δεν ήτανε πια μόνο η δι- (κή) της ασπίστης ιδιοτροπία, που έ- (πέβαλλε) και στους δυο τη σιωπή ή- (τανε) οι ρυτίδες τους και τα α- (σπια) τους μαλλιά...

Από καιρό, από χρόνια, έκει- (λούσανε) τροχιές διαφορετικές. Άλ- (λου) αυτή, άλλου αυτός. Πλανήτες μακρυνόι ο ένας από τον άλλο, που δεν ήτανε τυχερά να συναντηθούνε ποτέ...

Νά, όμως — τί περίεργο! — που συναντηθήκανε κάποτε... Ήτανε μία μελαγχολική μέρα του φθι- (νοπώρου). Τα καλοκαίρινα ατμάκια του στερεώματος είχανε κουρέλια- (στή), για να κρεμαστούνε ξεφτισμέ- (να) σά σύννεφα από τον τεφρό ού- (ρανο), που πρόβαλλε ρακένδυτος...

Ένα κλειστό ακυρωτό σαλόνι ή- (τανε) το μέρος της μελαγχολικής συναντήσεως τους. Δυο παλιοί γυν- (ιμοί), που ξαναδριγκόντουσαν ύ- (στερα) από χρόνια... Κι' η κουβέν- (τα) τους άρχισε με συγκίνηση:

— Έσείς... Έκανε εκείνη.

— Έγώ... της αποκρίθηκε. Δεν είναι περίεργο...

— Είναι πιο πολύ από περίε- (ρο)...

— Ένας θλιμμένος διαφιςμός των ματιών τους, έκανε τις δυο πρεσβυπικές τους να ερπύσσονε άπληστα μήπως βρούνε κάτι από την παλιά αίσλη στα γερασμένα τους χαρακτηριστικά...

Δε βρήκανε παρά έρεπία — ρυ- (τίδες, παρακμή)... Δεν είχε μείνει ούτε ίχνος ομορφιάς... Ο καιρός τ' είχε σαρώσει όλα!

Τα χλωμά χείλια της μουρμούρι- (σανε):

— Πώς περάσανε τα χρόνια!...

— Ναί! σά χτές μου φαίνεται, ότι είναι...

— Είναι τόσο μακριά αυτό το χτές! Ήρθε να το σκεπάζουν οι στάχτες και να το φυλακίσουν οι ρυτίδες...

Εκείνος την κτύπαζε άπληστα. Καί, κι' όλο που δεν κατάφερνε να ανακαλύψη ούτε ίχνος της παλιάς της ομορφιάς, έννοιζε — τί παρά- (ξενο)! — ότι την αγαπούσε!

Την αγαπούσε! Τι θλίβεη πα- (ρωδία) αγάπης είναι αυτή, που έ- (κάνει) δυο ανθρώπινα έρεπία...

Και τότε από τα χείλια του γέ- (ρον) έρωτευμένου, ανέδυσσε το πι- (κο) παράπονο:

— Πές μου γιατί το έκανες

Κουβέντες της πιάτσας κουβέντες

Τράβα κορδέλλα

Νάτη, φίλε Βαγγελλάκι κι' η φιλάρεσκη Λιλή, που όλο παίρνει κατά πόδας κάθε μούδα παραδλή κι' όπως βλέπεις, έχει βάλει το κεφάλι της στραβά ένα ψάθινο καπέλλο σαν ανάποδο... κουδά!

Η «μικρά», λοιπόν, εκείνη, πούχει κλείσει τά... τριάντα έχει αφήσει κατά μέρος τη δουλειά της και τα πάντα κι' όλο τρέχει σ' εταιρείες και σε περιοδικά, που διαλέγουνε ταλέντα... κινηματογραφικά!

Σ' όποιο μέρος και να γίνουν «άστεροδιαγωνισμοί», τον «ευώδη» φάκελλό της αυθαίρετα παχυρύνει, όπου γράφονται προνόδια, με το Νι και με το Σίγμα κι' έξη — έφτα φωτογραφίες έστω κλεινόνται για... δείγμα!

Στέλνει πόδες κάθε είδους, όπλαδ ή λογιό — λογιό, με χαμόγελο με δάκρυ, με μπουζάκι, με μαγιώ, σ' αυτοκίνητο άπάνη, ή σε άλογο καβάλα και φηγούρες που τη δεικνούν να χορεύη «Μαντουβάλα»!

Γιά να στέλνη, όμως, σ' όλους τους «άστεροδιαγωνισμούς» καλοφωτογραφημένους τους πολλούς της μορφοσμούς όλο σε φωτογραφία ζημειώνει και βραβυάζει κι' όλο παίρνει νέες στόσεις κι' (όλο πόδες) αραδιάζει...

Ετσι πλείστοι φωτογράφοι, που (τήν) ήρσανε χαμπαί και την έχουνε για «ψώνιο» άβε- (ρπώπου) σταμπάρι, κάθε τόσο και φ' νουόρε τις τρα- (βάνε) τάκα — τάκα και εισπράτουν άπ' τις «πλάκες» (και μαζί της «σπάνε... πλάκα»!

Ο ΣΤΕΛΛΑΡΑΣ

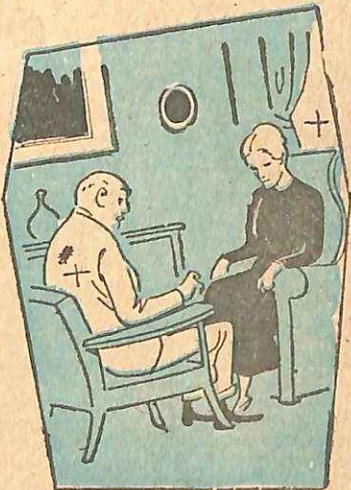
Εσκυψε το κεφάλι του... Γέ- (ροι)... Ήτανε γέροι... Έσκυψε το δικό της κι' αυτή, κι' ένα δίδυμο δάκρυ κύλησε από τα μάτια τους...

Η σιωπή τους ήτανε πια έννοχη — μία ανάγκη που τους την επέβαλλε η άσιωπρέπεια...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Έχετε δικίο... Ας αλλάξουμε σιλία...

Ο ένικός του ήταν άκαιρος κι' άσυμβίβαστος με τη σημερινή κατάστασή τους... Έρωτιάς με μία άπόπειρα ζεστασιάς μέσα στις πε- (ριοχές) των παγετώνων...

Πιο πολύ κι' από τη ζωή μου... το όμολογηση.

Αγαπημένη...

Κάθε φορά, που σε έβλεπα να έτοιμάζεσαι να μου πεις αυτά, που τόσο ποδούσα να άκουσω, έ- (ρχοτανε) στα μάτια μου η εικόνα του έξευτελισμού του έρωτά μας...

Εμείς θα βρίσκαμε τρόπο να μην τον έξευτελίσουμε τον έρωτά μας, να τον κρατήσουμε πάντα δ- (μορφο)...

Μη λες πράγματα που δε γίνονται... Δεν είμαστε υπέρανθρω- (ποι)... Ο έρωτάς μας ήτανε φυσι- (κό) να έχη την εξέλιξη, που έχουν όλοι οι έρωτες... Γι' αυτό τον κρά- (τησα) άλωσδεμένο για όλη τη ζωή μας...

Μέσα στα μισόσβυτα μάτια ά- (στραψε) μία παλιά σπία:

«Έχεις δικίο... της μουρμού- (ρισε). Και γι' αυτό ο έρωτάς μας είναι άκόμα ζωντανός...»

Σάπα... τον ξαναπαρακάλε- (σε). Αυτό που άλλοτε μάς πρόστα- (ζε) ή έλπίδα να διατηρήσουμε ά- (νεγγιχτο) τον έρωτά μας, το προ- (στάζουν) σήμερα τα άσπρα μας μαλλιά!... Είμαστε γέροι! Και η έξομολόγησι στα χείλια μας είναι γελοιοποίησι...

Εσκυψε το κεφάλι του... Γέ- (ροι)... Ήτανε γέροι... Έσκυψε το δικό της κι' αυτή, κι' ένα δίδυμο δάκρυ κύλησε από τα μάτια τους...

Η σιωπή τους ήτανε πια έννοχη — μία ανάγκη που τους την επέβαλλε η άσιωπρέπεια...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ποιό... τον έρώτησε.

Γο παραπάνο του ξεχείλιζε: Δεν το καταλάβαινε!... Ά- (νάγκασε) τις καρδιές μας να χτυ- (πάνε) με το ρυθμό της αδιαφορίας, ενώ τις φλόγιζε το πιο ζεστό έ- (ρωτικό) ένδιαφέρον...

Σάπα... τον παρακάλεσε.

Να σπάσω;... Δε θα σου κάρω πια αυτή τη χάρι... Δε σου φτάνει που σπάσα τόσα χρόνια;...

Σάσασε, τότε, που ήτανε καιρός να μιλήσεις; και θα μιλή- (σης) τώρα, που όλα σου προστα- (ζουν) τη σιωπή...

Ναί, θα μιλήσω! Κι' όχι, βέ- (βαια), για να σε συγκινήσω... μά για να σου ζητήσω εύδυνες...

Με μία θλιμμένη μοιρολατρεία του άποκρίθηκε:

Ζήτη μου, λοιπόν, για να ξεσπάσεις...

Εσκυψε αυτός μελαγχολικά το λευκό κεφάλι του:

Νά ξεσπάσω!... Και τί θα κερδίσω από το ξεσπάσιμα;... Τό- (τε), που μπορούσα να κερδίσω, δε μίλησα...

Γιατί δε μίλησες;...

Γιατί μου επέβαλες έσύ να μείνω σιωπηλός, κι' είχα την εγ- (κληματική) βλακεία να σε άκούσω!

Γεμάτη τρυφερότητα, άκούμπησε το ρικνό της χέρι άπάνω στο δι- (κό) του:

Και τί θα κερδίζαμε τότε, έσύ αν μιλάγες, έγω αν άκούγα;... Ή έξομολόγησι, το ξεσπάσιμα το έρωτα θα μάς είχε ένώσει, κι' ύ- (στερα), ή ρουτίνα, που άκολουθού- (σαν) ένα άολοκληρωμένο αίσθημα, θα μάς είχε χωρίσει... Δε βαστάει ο έρωας, μαθαίνε τα φτερά του, άε- (κιάζεται) ή λευκατόνι μένον... Εκπλή- (κτοι) ο ένας πλάι στον άλλο και άναρωτιούνται πώς και γιατί βρε- (θηκαν) μαζί!... Αυτό ήβλεπε να γίνη και με τους δυο μας...

Άρκετα κλονισμένους, ψιθύρισε:

Γιατί ν' άποτελέσουμε έξά- (ρεσι) έμείς οι δυο;... Το ότι τε- (λειώνει) κάποτε ένας έρωας, δε θα πη κι' ότι δεν πρέπει να άρχίζη...

Είναι έγκληματική κουταμάρα να στερούμαστε την εύτυχία του, για- (τί) πίσω από την εύτυχία αυτή και- (ροφυλακτεί) ή ρουτίνα...

Η γριά κούνησε το λευκό της κεφάλι.

Κάτι, που αγαπούμε πολύ, δεν το άφινουμε να ξετελειώθη!... Η όμολογία της τόν άναστή- (τωσε)! Έσφιξε το χέρι της μέσα στο δικό του και τη ρώτησε:

Και... τον άγάπησες πολύ τον έρωτά μας;...

Εκλείσε τα δακρυσμένα της μά- (τια):

Πιο πολύ κι' από τη ζωή μου... το όμολογηση.

Αγαπημένη...

Κάθε φορά, που σε έβλεπα να έτοιμάζεσαι να μου πεις αυτά, που τόσο ποδούσα να άκουσω, έ- (ρχοτανε) στα μάτια μου η εικόνα του έξευτελισμού του έρωτά μας...

Εμείς θα βρίσκαμε τρόπο να μην τον έξευτελίσουμε τον έρωτά μας, να τον κρατήσουμε πάντα δ- (μορφο)...

Μη λες πράγματα που δε γίνονται... Δεν είμαστε υπέρανθρω- (ποι)... Ο έρωτάς μας ήτανε φυσι- (κό) να έχη την εξέλιξη, που έχουν όλοι οι έρωτες... Γι' αυτό τον κρά- (τησα) άλωσδεμένο για όλη τη ζωή μας...

Μέσα στα μισόσβυτα μάτια ά- (στραψε) μία παλιά σπία:

«Έχεις δικίο... της μουρμού- (ρισε). Και γι' αυτό ο έρωτάς μας είναι άκόμα ζωντανός...»

Σάπα... τον ξαναπαρακάλε- (σε). Αυτό που άλλοτε μάς πρόστα- (ζε) ή έλπίδα να διατηρήσουμε ά- (νεγγιχτο) τον έρωτά μας, το προ- (στάζουν) σήμερα τα άσπρα μας μαλλιά!... Είμαστε γέροι! Και η έξομολόγησι στα χείλια μας είναι γελοιοποίησι...

Εσκυψε το κεφάλι του... Γέ- (ροι)... Ήτανε γέροι... Έσκυψε το δικό της κι' αυτή, κι' ένα δίδυμο δάκρυ κύλησε από τα μάτια τους...

Η σιωπή τους ήτανε πια έννοχη — μία ανάγκη που τους την επέβαλλε η άσιωπρέπεια...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ποιό... τον έρώτησε.

Γο παραπάνο του ξεχείλιζε: Δεν το καταλάβαινε!... Ά- (νάγκασε) τις καρδιές μας να χτυ- (πάνε) με το ρυθμό της αδιαφορίας, ενώ τις φλόγιζε το πιο ζεστό έ- (ρωτικό) ένδιαφέρον...

Σάπα... τον παρακάλεσε.

Να σπάσω;... Δε θα σου κάρω πια αυτή τη χάρι... Δε σου φτάνει που σπάσα τόσα χρόνια;...

Σάσασε, τότε, που ήτανε καιρός να μιλήσεις; και θα μιλή- (σης) τώρα, που όλα σου προστα- (ζουν) τη σιωπή...

Ναί, θα μιλήσω! Κι' όχι, βέ- (βαια), για να σε συγκινήσω... μά για να σου ζητήσω εύδυνες...

Με μία θλιμμένη μοιρολατρεία του άποκρίθηκε:

Ζήτη μου, λοιπόν, για να ξεσπάσεις...

Εσκυψε αυτός μελαγχολικά το λευκό κεφάλι του:

Νά ξεσπάσω!... Και τί θα κερδίσω από το ξεσπάσιμα;... Τό- (τε), που μπορούσα να κερδίσω, δε μίλησα...

Γιατί δε μίλησες;...

Γιατί μου επέβαλες έσύ να μείνω σιωπηλός, κι' είχα την εγ- (κληματική) βλακεία να σε άκούσω!

Γεμάτη τρυφερότητα, άκούμπησε το ρικνό της χέρι άπάνω στο δι- (κό) του:

Και τί θα κερδίζαμε τότε, έσύ αν μιλάγες, έγω αν άκούγα;... Ή έξομολόγησι, το ξεσπάσιμα το έρωτα θα μάς είχε ένώσει, κι' ύ- (στερα), ή ρουτίνα, που άκολουθού- (σαν) ένα άολοκληρωμένο αίσθημα, θα μάς είχε χωρίσει... Δε βαστάει ο έρωας, μαθαίνε τα φτερά του, άε- (κιάζεται) ή λευκατόνι μένον... Εκπλή- (κτοι) ο ένας πλάι στον άλλο και άναρωτιούνται πώς και γιατί βρε- (θηκαν) μαζί!... Αυτό ήβλεπε να γίνη και με τους δυο μας...

Άρκετα κλονισμένους, ψιθύρισε:

Γιατί ν' άποτελέσουμε έξά- (ρεσι) έμείς οι δυο;... Το ότι τε- (λειώνει) κάποτε ένας έρωας, δε θα πη κι' ότι δεν πρέπει να άρχίζη...

Είναι έγκληματική κουταμάρα να στερούμαστε την εύτυχία του, για- (τί) πίσω από την εύτυχία αυτή και- (ροφυλακτεί) ή ρουτίνα...

Η γριά κούνησε το λευκό της κεφάλι.

Κάτι, που αγαπούμε πολύ, δεν το άφινουμε να ξετελειώθη!... Η όμολογία της τόν άναστή- (τωσε)! Έσφιξε το χέρι της μέσα στο δικό του και τη ρώτησε:

Και... τον άγάπησες πολύ τον έρωτά μας;...

Εκλείσε τα δακρυσμένα της μά- (τια):

Πιο πολύ κι' από τη ζωή μου... το όμολογηση.

Αγαπημένη...

Κάθε φορά, που σε έβλεπα να έτοιμάζεσαι να μου πεις αυτά, που τόσο ποδούσα να άκουσω, έ- (ρχοτανε) στα μάτια μου η εικόνα του έξευτελισμού του έρωτά μας...

Εμείς θα βρίσκαμε τρόπο να μην τον έξευτελίσουμε τον έρωτά μας, να τον κρατήσουμε πάντα δ- (μορφο)...

Μη λες πράγματα που δε γίνονται... Δεν είμαστε υπέρανθρω- (ποι)... Ο έρωτάς μας ήτανε φυσι- (κό) να έχη την εξέλιξη, που έχουν όλοι οι έρωτες... Γι' αυτό τον κρά- (τησα) άλωσδεμένο για όλη τη ζωή μας...

Μέσα στα μισόσβυτα μάτια ά- (στραψε) μία παλιά σπία:

«Έχεις δικίο... της μουρμού- (ρισε). Και γι' αυτό ο έρωτάς μας είναι άκόμα ζωντανός...»

Σάπα... τον ξαναπαρακάλε- (σε). Αυτό που άλλοτε μάς πρόστα- (ζε) ή έλπίδα να διατηρήσουμε ά- (νεγγιχτο) τον έρωτά μας, το προ- (στάζουν) σήμερα τα άσπρα μας μαλλιά!... Είμαστε γέροι! Και η έξομολόγησι στα χείλια μας είναι γελοιοποίησι...

Εσκυψε το κεφάλι του... Γέ- (ροι)... Ήτανε γέροι... Έσκυψε το δικό της κι' αυτή, κι' ένα δίδυμο δάκρυ κύλησε από τα μάτια τους...

Η σιωπή τους ήτανε πια έννοχη — μία ανάγκη που τους την επέβαλλε η άσιωπρέπεια...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ποιό... τον έρώτησε.

Γο παραπάνο του ξεχείλιζε: Δεν το καταλάβαινε!... Ά- (νάγκασε) τις καρδιές μας να χτυ- (πάνε) με το ρυθμό της αδιαφορίας, ενώ τις φλόγιζε το πιο ζεστό έ- (ρωτικό) ένδιαφέρον...

Σάπα... τον παρακάλεσε.

Να σπάσω;... Δε θα σου κάρω πια αυτή τη χάρι... Δε σου φτάνει που σπάσα τόσα χρόνια;...

Σάσασε, τότε, που ήτανε καιρός να μιλήσεις; και θα μιλή- (σης) τώρα, που όλα σου προστα- (ζουν) τη σιωπή...

Ναί, θα μιλήσω! Κι' όχι, βέ- (βαια), για να σε συγκινήσω... μά για να σου ζητήσω εύδυνες...

Με μία θλιμμένη μοιρολατρεία του άποκρίθηκε:

Ζήτη μου, λοιπόν, για να ξεσπάσεις...

Εσκυψε αυτός μελαγχολικά το λευκό κεφάλι του:

Νά ξεσπάσω!... Και τί θα κερδίσω από το ξεσπάσιμα;... Τό- (τε), που μπορούσα να κερδίσω, δε μίλησα...

Γιατί δε μίλησες;...

Γιατί μου επέβαλες έσύ να μείνω σιωπηλός, κι' είχα την εγ- (κληματική) βλακεία να σε άκούσω!

Γεμάτη τρυφερότητα, άκούμπησε το ρικνό της χέρι άπάνω στο δι- (κό) του:

Και τί θα κερδίζαμε τότε, έσύ αν μιλάγες, έγω αν άκούγα;... Ή έξομολόγησι, το ξεσπάσιμα το έρωτα θα μάς είχε ένώσει, κι' ύ- (στερα), ή ρουτίνα, που άκολουθού- (σαν) ένα άολοκληρωμένο αίσθημα, θα μάς είχε χωρίσει... Δε βαστάει ο έρωας, μαθαίνε τα φτερά του, άε- (κιάζεται) ή λευκατόνι μένον... Εκπλή- (κτοι) ο ένας πλάι στον άλλο και άναρωτιούνται πώς και γιατί βρε- (θηκαν) μαζί!... Αυτό ήβλεπε να γίνη και με τους δυο μας...

Άρκετα κλονισμένους, ψιθύρισε:

Γιατί ν' άποτελέσουμε έξά- (ρεσι) έμείς οι δυο;... Το ότι τε- (λειώνει) κάποτε ένας έρωας, δε θα πη κι' ότι δεν πρέπει να άρχίζη...

Είναι έγκληματική κουταμάρα να στερούμαστε την εύτυχία του, για- (τί) πίσω από την εύτυχία αυτή και- (ροφυλακτεί) ή ρουτίνα...

Η γριά κούνησε το λευκό της κεφάλι.

Κάτι, που αγαπούμε πολύ, δεν το άφινουμε να ξετελειώθη!... Η όμολογία της τόν άναστή- (τωσε)! Έσφιξε το χέρι της μέσα στο δικό του και τη ρώτησε:

Και... τον άγάπησες πολύ τον έρωτά μας;...

Εκλείσε τα δακρυσμένα της μά- (τια):

Πιο πολύ κι' από τη ζωή μου... το όμολογηση.

Αγαπημένη...

Κάθε φορά, που σε έβλεπα να έτοιμάζεσαι να μου πεις αυτά, που τόσο ποδούσα να άκουσω, έ- (ρχοτανε) στα μάτια μου η εικόνα του έξευτελισμού του έρωτά μας...

Εμείς θα βρίσκαμε τρόπο να μην τον έξευτελίσουμε τον έρωτά μας, να τον κρατήσουμε πάντα δ- (μορφο)...

Μη λες πράγματα που δε γίνονται... Δεν είμαστε υπέρανθρω- (ποι)... Ο έρωτάς μας ήτανε φυσι- (κό) να έχη την εξέλιξη, που έχουν όλοι οι έρωτες... Γι' αυτό τον κρά- (τησα) άλωσδεμένο για όλη τη ζωή μας...

Μέσα στα μισόσβυτα μάτια ά- (στραψε) μία παλιά σπία:

«Έχεις δικίο... της μουρμού- (ρισε). Και γι' αυτό ο έρωτάς μας είναι άκόμα ζωντανός...»

Σάπα... τον ξαναπαρακάλε- (σε). Αυτό που άλλοτε μάς πρόστα- (ζε) ή έλπίδα να διατηρήσουμε ά- (νεγγιχτο) τον έρωτά μας, το προ- (στάζουν) σήμερα τα άσπρα μας μαλλιά!... Είμαστε γέροι! Και η έξομολόγησι στα χείλια μας είναι γελοιοποίησι...

Εσκυψε το κεφάλι του... Γέ- (ροι)... Ήτανε γέροι... Έσκυψε το δικό της κι' αυτή, κι' ένα δίδυμο δάκρυ κύλησε από τα μάτια τους...

Η σιωπή τους ήτανε πια έννοχη — μία ανάγκη που τους την επέβαλλε η άσιωπρέπεια...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ποιό... τον έρώτησε.

Γο παραπάνο του ξεχείλιζε: Δεν το καταλάβαινε!... Ά- (νάγκασε) τις καρδιές μας να χτυ- (πάνε) με το ρυθμό της αδιαφορίας, ενώ τις φλόγιζε το πιο ζεστό έ- (ρωτικό) ένδιαφέρον...

Σάπα... τον παρακάλεσε.

Να σπάσω;... Δε θα σου κάρω πια αυτή τη χάρι... Δε σου φτάνει που σπάσα τόσα χρόνια;...

Σάσασε, τότε, που ήτανε καιρός να μιλήσεις; και θα μιλή- (σης) τώρα, που όλα σου προστα- (ζουν) τη σιωπή...

Ναί, θα μιλήσω! Κι' όχι, βέ- (βαια), για να σε συγκινήσω... μά για να σου ζητήσω

Επρεπε να τα ξερω δια. "Ετσι, στην πραγματικότητα, είχε πάρει από πριν την απόφασή του, που ήταν ανέκκλητη.

Ο δικαστής Τσάνγκ, λοιπόν, που είχε αναλάβει αυτή την υπόθεση, είχε κιόλας την πεποίθησή, ότι ο δολοφόνος του Λίνγκ-Τά-Λάνγκ ήταν ο "Ι-Τέ κι' ότι είχε σχεδιάσει κι' είχε πραγματοποιήσει το έγκλημά του με τη συνεργασία της εξαδέλφης του Σάο-Τί. Το μόνο που του χρειαζόταν τώρα ήταν να βρη τα κατάλληλα επιχειρήματα για να στηρίξη την κατηγορία του. Αυτά τα επιχειρήματα έπρεπε να του τα δώσουν οι ίδιοι οι κατηγορούμενοι.

Ο "Ι-Τέ έπεσε από τα σύννεφα, όταν οι αστυνομικοί τον πήγαν μπροστά στο δικαστή Τσάνγκ κι' άκουσε το σοφό μανταρίνι να του λέη πως αυτός είχε σκοτώσει το Λίνγκ-Τά-Λάνγκ, με τη συνεργασία της εξαδέλφης του. Ο δυστυχισμένος δε μπορούσε να καταλάβη πως δεν ένοχοποιούσαν σ' ένα έγκλημα, για το οποίο δεν είχε την παραμικρή ιδέα. Δε μπορούσε ακόμη να καταλάβη για ποιο λόγο κατηγορούσαν τη Σάο-Τί. Γιατί, βέ-

βαια, η εξαδέλφη του ήταν άθωα. Αυτό μπορούσε να το όρκιστή με το κεφάλι του.

Αλλά τότε ποιος είχε σκοτώσει το Λίνγκ-Τά-Λάνγκ; Και πως η δική του βεντάλια είχε βρεθή κάτω από το πτώμα του σκοτωμένου; Σ' αυτές τις δυο ερωτήσεις δε μπορούσε ν' απαντήσει. Το μόνο, που ήξερε ήταν, ότι είχε χάσει τη βεντάλια του το βράδυ της γιορτής του γάμου. Αλλά με το μεγάλο συνωτισμό εκείνης της ημέρας, το πράγμα δεν ήταν άπιαστο.

Αν, όμως, ο "Ι-Τέ είχε σκοτώσει το Λίνγκ-Τά-Λάνγκ, βάπτεπε, βέβαια, να είχε κάποιο λόγο, που τον παρότρυνε στο έγκλημά του.

Ποιος ήταν, λοιπόν, αυτός ο λόγος; Μήπως η κλοπή των κοσμημάτων, που ο Λίνγκ-Τά-Λάνγκ είχε χάρισει στη γυναίκα του; Αυτά τα κοσμήματα είχαν, βέβαια, πολύ μεγάλη αξία. Αλλά ο δικαστής Τσάνγκ δε σταμάτησε σ' αυτή τη σκέψη. Γιατί τότε βάπτεπε ν' άρνηθι τη συνενοχή της Σάο-Τί. Σκέφτηκε, λοιπόν, πως ο δολοφόνος έκλεψε τα κοσμήματα μόνο για να παραπλανήση τη δικαιοσύνη. Το ελάτριο, που τον έσπρωξε

στο έγκλημά του ήταν άλλο.

Αυτό το ελάτριο ο δικαστής Τσάνγκ νόμισε πως το μάντεψε. Ο "Ι-Τέ κι' η Σάο-Τί ήταν νέοι κι' η στενή συγγένεια, που είχαν, τους έκανε να βλέπονται συχνά. Γιατί; Τάχα δε θα μπορούσαν να είχαν ζ' αγαπή;.

Αν αυτή η υπόθεση ήταν σωστή, το έγκλημά τους έπαινε να είναι ανεξήγητο. Η αγάπη είχε σπρώξει σ' αυτό τον "Ι-Τέ και την εξαδέλφη του.

Η υπόθεση του δικαστού Τσάνγκ δε βρισκόταν μακριά από την αλήθεια. Αλλά ήταν άραγε, το ίδιο σωστά και τα συμπεράσματά του.

Ο "Ι-Τέ δεν έκρυψε την αγάπη του για την όμορφη εξαδέλφη του. Φαινόταν, μάλιστα, περήφανος κι' ευτυχισμένος, που μπορούσε να τη φανερώση. Οφανός από πατέρα και μητέρα, δεν είχε γνωρίσει άλλη οικογένεια εκτός από κείνη της Σάο-Τί. "Ετσι, η αγάπη είχε μπη από πολύ νωρίς μέσα στην ψυχή του. Και μεγάλωσε με τα χρόνια. Αλλά η Σάο-Τί τον αγαπούσε κι' αυτή; Νά τί ήθελε να πληροφορηθί ο δικαστής Τσάνγκ.

— Δεν αισθάνθηκα ποτέ την α-

νάγκη να το μάθω, απάντησε ο "Ι-Τέ. Μου ήταν αρκετό που την έβλεπα και της μιλούσα.

Της έγραφε ποιήματα και της δίδανε κρυφά, για να μη τὸν δῇ ἡ μητέρα της. Η Σάο-Τί τάχυνε τότε στα φαρύδια μια μικρή κομμάτι της κι' έτρεχε στον κήπο για να τα διαβάση. Γύριζε κατόπιν με το πρόσωπο ξαναμμένο και του χαμογέλυσε τόσο τρυφερά, που ο "Ι-Τέ νόμιζε πως ήταν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου.

Αφού, λοιπόν, ο "Ι-Τέ αγαπούσε την εξαδέλφη του, βάπτεπε να είχε λησθή για το γάμο της κι' η λύπη του ήταν πολύ φυσικό να τον είχε οδηγήσει σ' έγκληματικές σκέψεις.

Το συμπέρασμα αυτό φαινόταν λογικό στο δικαστή Τσάνγκ, αλλά ο "Ι-Τέ τον κατέληξε με την απάντησή του.

— Από τη στιγμή, που η Σάο-Τί έβλεπε γυναίκα ενός άλλου, είχα την εντύπωση πως έπαφα να ζώ, είπε. Κι' ωστόσο, αυτό το γάμο εγώ τον βέλησα και τον προπαρασκεύασα.

— Το γάμο με το Λίνγκ-Τά-Λάνγκ; ρώτησε απορώντας ο δικαστής.

— Το γάμο με τον Λίνγκ-Τά-Λάνγκ, απάντησε με σταθερή φωνή ο "Ι-Τέ.

— Για ποιο λόγο θέλησες να δώσεις τη γυναίκα, που αγαπούσες σ' έναν άλλο; ρώτησε ο Τσάνγκ.

— Γιατί δε μπορούσα να την κάμω δική μου.

— Τί σ' εμπόδιζε;

— Είχα αποφασίσει ν' άφοσιωθώ στην επιστήμη.

— Αυτός ήταν ο μόνος λόγος;

Ο "Ι-Τέ κατέβασε το κεφάλι.

— Η θεία μου δε θα μου έμπιστευόταν ποτέ την ευτυχία της Σάο-Τί, απάντησε έπειτα από μικρό διαγμό.

Η Που-Γί, η μητέρα της Σάο-Τί, είχε πάρει κάτω από την προστασία της τον όρφανό "Ι-Τέ και τον είχε μεγαλώσει. Τὸν βοηθούσε κατόπιν να μπη στην παγόδα του Φό, για να γίνη ένας γραμματισμένος. Αλλά ήξερε πως ήταν φτωχός και ποτέ δεν της είχε πείσει από το μυαλό ἡ ιδέα πως θα μπορούσε να γίνη σύζυγος της κόρης της. Είχε, άλλωστε, πολύ μεγάλη όνειρα για τη Σάο-Τί. "Ετσι, όταν κατάλαβε το τρυφερό αίσημα που ένωσε αυτά τα δυο παιδιά, πήρε άμέσως τα κατάλληλα μέτρα για να μην τὸ ἀφίση να μεγαλώση. Δεν έκλεισε, βέβαια, την πόρτα της στον ανήψιό της. "Οσες φορές, όμως, ο "Ι-Τέ πήγαινε στο σπίτι της, τὸν δέχονταν μόνη της και του κουβέντιαζε καλόκαρδα, όπως και πριν, αλλά' εύρισκε πάντα κάποια δικαιολογία για να μὴ τὸν ἀφίση να δῇ τη Σάο-Τί. Αλλοτε τούλεγε πως ήταν άρρωστη, αλλοτε πως είχε να τελειώση ένα κέντημα, αλλοτε πως είχε πάει να δῇ μια φίλη της...

Στο τέλος, ο "Ι-Τέ κατάλαβε. Και τότε μια παράξενη ιδέα πέρασε από το μυαλό του. Αφού δε μπορούσε να κάμη τη Σάο-Τί δική του, δεν ήταν χρέος του να φροντίση για την ευτυχία της;

Μιά μέρα, ο "Ι-Τέ βρισκόταν στην παγόδα του Θεού Σίν. Αυτή ἡ παγόδα ήταν ένας περίφημος τόπος προσκυνήματος από το Μακάο ως την Καντώνα. Γλουσίσι και φτωχοί έτρεχαν εκεί, για να προσευχηθούν στο μεγάλο θεό. Οι πρώτοι τὸν ἱκέτευαν να εξακολουθήση να τους παρέχη την ευνοιά του, οι δεύτεροι να βάλη ένα τέρμα στα δεινά τους.

Ο "Ι-Τέ είχε πάει εκεί για να παρακαλέση τὸ Σίν να χάριση την ευτυχία και τη χαρὰ στην αγαπημένη του Σάο-Τί. Καθώς, λοιπόν, παρασεύονταν να φύγη, είδε έναν ηλικιωμένο άνθρωπο, που είχε νονάτισει μπροστά στο άγαλμα του Θεού και προσευχόταν με μεγάλο ζήλο.

Τὸ ντύσιμο αὐτοῦ τοῦ ἀγνώστου δείχνει πως ήταν ένα πρόσωπο πολὺ αξιοσεβαστό. Πάνω στο στήθος του ξεχώριζε τὸ χρυσὸ σύμβολο της «Χόππος».

Η «Χόππος» ήταν μια παντοδύναμη ἐμπορικὴ εταιρεία, ἑνα εἶδος

τράστ, που ρύθμιζε τὰ πάντα. Ἀνεβοκατέβαινε τις τιμές του τσαγιού, εἰσέπραττε τοὺς φόρους, εἰχε στη διάθεσή της σὺλόλους ἀπὸ μικρά καὶ μεγάλα καρδία καὶ ρύθμιζε τις συναλλαγές με τὸν τρόπο που ήθελε. Ὅλοι ἐσκύδαν τὸ κεφάλι μπροστὰ στὶς ἀποφάσεις της. Κι' οἱ ἐνοί, που βρισκόνταν στὸ Μακάο προσπαθοῦσαν με κάθε τρόπο νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ φίλια καὶ τὴν ὑποστήριξή τὸν μελὼν της.

Ο ἄνθρωπος αὐτὸς προσευχόταν δυνατὰ κι' οἱ "Ι-Τέ τὸν ἄκουσε νὰ παρακαλῇ τὸ Σίν νὰ τοῦ βρῇ μιὰ ἀξία σύζυγο γιὰ τὸ γιὸ τοῦ.

Ο ἐξαδέλφος τῆς Σάο-Τί συνδύσε τὴν προσευχή, που εἰχε κάμει, πρωτύτερα στὸ Σίν με τὴν παρακάλη τοῦ ἀγνώστου καὶ πῆρε ἄμεσα τὴν ἀπόφασή του. Χωρὶς νὰ χάσῃ, λοιπὸν, καιρὸ, πῆγε κοντὰ στὸν ἀγνώστου κι' ἀφού ὑποκλίθηκε τρεῖς φορές μπροστὰ μετὰ σεβασμὸ, τοῦ εἶπε:

Ο εὐγενέστατος ἀφέντης μου ἂς συγκινήσει τὸν ταπεινὸ δούλο του, που δὲν εἶναι παρὰ ἑνα σπυρὶ ἄμμου κάτω ἀπὸ τὰ χρυσὸ-στολίσια σαναδάλια του. Ὁ λόγος που πῆρα τὸ θέρος γιὰ νὰ σταθῶ μπροστὰ σας, ἐγὼ που εἰμαι λιγώτερο κι' ἀπὸ τὸ τίποτα, εἶναι ὅτι ἄκουσα τὴν προσευχή σας. Καὶ βέβαια αὐτὸ ήταν θέλημα τοῦ μεγάλου Σίν, γιατί, διαφορετικὰ, δὲ θὰ μπορούσα νὰ τὴν ἀκούσω.

Ο ἀγνώστος κῦτταξε με περιέργεια τὸ συνομιλήτῃ του.

Τίποτα δὲ γίνεταί χωρὶς τὴ θέλησὶ τοῦ μεγάλου Σίν, ἀπάντησε ἀποφθεγματικὰ.

— Ἄν οἱ μεγάλοι Σίν ἐπέτρεψε ν' ἀκούσω τὴν προσευχή τοῦ ἀφέντη μου, εἶναι γιατί εἰμαι σὲ θέσι νὰ εκπληρώσω τὴν ἐπιθυμία του, πρόσθεσε οἱ "Ι-Τέ.

Μὲ ποῖο τρόπο; ρώτησε ὁ ἀγνώστος, ἀπορώντας.

Ο "Ι-Τέ τοῦ μίλησε τότε γιὰ τὴν εξαδέλφη του, τοῦ περιέγραψε τὰ χαρίσματα καὶ τοῦ ἐγκωμιάσε τις ἀρετὲς της.

— Ποτὲ ὁ ἀφέντης μου δὲ θὰ μπόρεσῃ νὰ βρῇ καλύτερη σύζυγο γιὰ τὸ γιὸ τοῦ, ποῦ εἶπε. Μάρτυς μου ὁ μεγάλος Σίν, ὅτι λέω τὴν ἀλήθεια.

— Νέε μου, τὰ λόγια σου με συγκίνησαν, ἀπάντησε ὁ ἀγνώστος. Ἀλλ' ἀφού ἡ εξαδέλφη σου εἶναι τόσο ὁμορφὴ καὶ τόσο ἐνέρετη, γιατί δὲν τὴν κάνεις σύζυγό σου;

Ο "Ι-Τέ χλώμιασε.

Δὲν εἰμαι τόσο πλούσιος, γιὰ νὰ μπόρεσω νὰ κάμω εὐτυχισμένη τὴν ἀξιολάτρευτῃ εξαδέλφη μου, ἀπάντησε. Κι' ἔπειτα, ἔχω πάρει τὴν ἀπόφασιν ν' ἀφιερῶσά τὴ ζωὴ μου στὴ μελέτη. Ὁ μεγάλος Σίν εἰχε τὴν συγκατάθεσιν νὰ ἐπιτρέψῃ στὸ δούλο του νὰ παραδίδῃ τὸ μᾶθημα τῆς ἀστρονομίας στὴν παγόδα-Φό.

Ο ἀγνώστος μίλουσε ὡς τότε με κάποια ὑπερηφία στὸ νέο, που βρισκόταν μπροστὰ, ἀλλ' ὅταν ἄκουσε, ὅτι εἰχε νὰ κάμη μ' ἑνα τόσο ἀξιοσεβαστὸ πρόσωπο, τοῦ ἀνταπέδωσε τις τρεῖς ὑποκλίσεις του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁ σοφὸς συνομιλήτῃς μου ἂς καταδεχτῇ ν' ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τοῦ τιποτένιου, ποῦ ὁ μεγάλος Σίν ἔβαλε στὸ δρόμο του. Εἶμαι ὁ Λίνγκ-Τιέν-Λό, ἑνα ἄθλιο σκουλήκι, ποῦ δὲν ἀξίζει οὔτε τὴν συμπατίαν.

Ο "Ι-Τέ τοῦ εἶπε τότε τ' ὄνομά του καὶ τούδωσε τὴν διεύθυνσιν τοῦ σπιτιοῦ τῆς Σάο-Τί.

— Ἡ εξαδέλφη μου μένει στὴν δὲδ τῶν Χρυσόχων, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ κρεπωλεῖο τοῦ Τέου-Φου, ποῦ οἱ ἄνθρωποι τὸν λένε «Κόκκινη ἀράχνη», τοῦ εἶπε.

Θὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὴ συμβουλὴ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ τῆς παγόδας τοῦ Φό, τὸν διαβεβαίωσε ὁ Λίνγκ-Τιέν-Λό.

Ο πλούσιος ἔμπορος κι' ὁ γεράς ἐπιστήμων χαίρετσαν ὁ ἑνας τὸν ἄλλο με τὴν ἴδια ἐπισημότητα ὡς καὶ πρωτύτερα κι' ἀκολούθησαν κατόπιν ὁ καθένας τὸ δρόμο του.

Στὸ Μακάο, ὅπως καὶ στὴν παλιὰ Κίνα, οἱ γάμοι γίνονταν με προενηντρες, ποῦ ήταν πολὺ αξιοσεβάστα πρόσωπα κι' ἐμπειροσύν-

μὲ μεγάλη εὐσυνείδησιν τὰ καθήκοντά τους. Σὲ καμιά περιπτώσιν, οἱ γονεῖς τῶν μελλοντῶν δὲν ἐρχόνταν ἀπ' εὐθείας σ' ἐπαφή. Κι' οἱ πιδ φτωχοί, ὅταν ἀποφασίζαν νὰ παντρευτοῦν, κατέφευγαν στὴν προενηντή. Αὐτὴ πάλι συγκέντρωνε μετὰ προσοχὴ τὴς πληροφορίας τῆς καὶ μόνον ὅταν βεβαιωνόταν, ὅτι τὸ συνοικεῖο τῆς ταιριασμὸ, ἀρχίζε τὰ ἀπαραίτητα διαδύματα.

Ἐνα ἄλλο σημαντικὸ πρόσωπο ήταν ὁ ἀστρολόγος, ποῦ ἔφτανε τὰ ὠροσκόπια τῶν μελλοντῶν, γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ μῆπως ἵσχυρε κανένα «οὐράνιο» ἐμπόδιο στὴν ἐνωσὶ τους.

Ο Λίνγκ-Τιέν-Λό, ὅπως εἰχε ὑποσχεθῇ στὸν "Ι-Τέ, βρῆκε τὴν ἐπιφανέστερη ἀνάμεσα στὶς προενηντρες τοῦ Μακάο καὶ τῆς ἀνέθεσε νὰ τοῦ φέρῃ τις ἀπαιτούμενες πληροφορίες γιὰ τὴ Σάο-Τί. Ἡ προενηντὴς ἔκαμε εὐσυνείδητα τὸ καθήκον τῆς κι' ὅταν γύρισε τοῦφερε τις πιδ κολακευτικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν ὑποψήφια νύφη. Ὁ πατέρας τοῦ γαμπροῦ τὴν ἐξουσιοδότησε τότε ν' ἀρχίσῃ τις σχετικὲς διαπραγματεύσεις.

Αὐτὲς οἱ διαπραγματεύσεις τελείωσαν γρήγορα, γιατί κι' ἡ μητέρα τῆς Σάο-Τί ἐξουσιοδότησε ὅταν ἔμαθε, ὅτι ἡ κόρη τῆς βάπτειν σύζυγο τὸ γιὸ τοῦ πᾶμπλουτου Λίνγκ-Τιέν-Λό. Ὅσο γιὰ τοὺς δυὸ μελλοντῶνους, κανεὶς δὲ ζήτησε τὴ γνώμη τους. Τὸ χρέος τους ήταν νὰ ὑποταχθῶν στὴν ἀπόφασιν ποῦ θάπαιρναν οἱ γονεῖς τους.

Απὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ ἀστρολόγος, ἀφού μελέτησε τὰ ὠροσκόπια τῶν δυὸ νέων, ἀποφάνθηκε, ὅτι τὰ ἀστρα ήταν εὐνοϊκὰ στὴν ἐνωσὶ τους.

Ἔτσι, ἀποφασίστηκε ὁ γάμος τους.

Η κατάθεσι τοῦ "Ι-Τέ γιὰ τὴ συνάντησιν τοῦ μέσα στὸ νὰ τοῦ Σίν με τὸν Λίνγκ-Τιέν-Λό, ἐπιδεβαίνθηκε κι' ἀπὸ τὸν τελευταῖο σ' ἄρες τῆς λεπτομέρειες. Ὁ δικαστής Τσάνγκ, ὡστόσο, ἐπέμεινε στὴν ἀρχικὴ ἀποφῃ του. Κι' ὅπως δὲν εἰχε ἄλλο μέσο γιὰ νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ, παρέδωσε τὸν "Ι-Τέ στοὺς βασιανιστὲς, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ μιλήσῃ.

Ἔτσι, ὅταν ἔφτασε ἡ ἡμέρα τῆς δίκης, ὁ "Ι-Τέ ήταν πιά ἑνα κουρέλι. Καὶ χρειάστηκε νὰ τὸν μεταφέρουν με φορεῖο στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου.

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ

Απὸ τὴ στιγμή, ποῦ ἡ Σάο-Τί εἶδε τὸν ἐξαδέλφῃ τῆς σ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν, ἔχασε ἀμέσως τοὺς πόνους τῆς καὶ δὲ σνέφτηκε παρὰ μόνο τοὺς δίκους τοῦ.

Ο "Ι-Τέ, ἀκούοντας τὴν τρομαγμένη φωνή της, εἰχε γυρίσει πρὸς τὸ μέρος τῆς καὶ τὰ βλέμματα τους διασταυρώθηκαν. Τὰ βλέμματα αὐτὰ ήταν πλημμυρισμένα ἀπὸ ἀγάπη. Καὶ καθὲς τους βρῆκε στὸ βλέμμα τοῦ ἄλλου μιὰ καινούργια δύναμιν γιὰ νὰ ὑπομείνῃ τὸ μαρτύριό του.

Μαζὶ με τὸν "Ι-Τέ εἰχε μῆ κι' ἑνας συνάδελφος τοῦ ἀπὸ τὴν παγόδα τοῦ Φό.

Στὸ Μακάο δὲν ὑπῆρχαν δικηγόροι. Ἀλλὰ κάθε συγγενὴς ἢ φίλος τοῦ κατηγορουμένου μπόρουσε νὰ τὸν υπερασπιστῇ μπροστὰ στὸ δικαστήριον.

Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἀρχισε νὰ ὑπερασπίζεται μ' ἀξιοθαύμαστη ἐπιχειρηματολογία τὸν ἄνθρωπον ἐπιχειρηματῆ τῆς ζωῆς. Μίλησε γιὰ τὴν ἐνέρεια τοῦ τοῦ, γιὰ τὴν πρόθυμὴ τῆς Σάο-Τί στὴ θέλησιν τῆς ὑπέρτας τῆς, γιὰ τὸ ὅτι κι' οἱ δυὸ ήταν ῥαϊκά γιὰ τὸ ὅτι κι' οἱ δυὸ ήταν καίμον καὶ ψυχικὰ ἀνίκανοι γιὰ νὰ κάμουν παρόμοιο ἐγκλημα...

Ἀλλὰ κανεὶς παρόμοιο ἐγκλημα... Δικὰ δὲν πρόσθετε τὰ λόγια του. Δικὰ σὲς καὶ ἀκροατήριον πίστευαν ὁ σὲς καὶ ὁ "Ι-Τέ κι' ἡ Σάο-Τί ἦλιν ἐνοχοί.

Μόλις ὁ αὐτοσχέδιος συνηγορὸς τελείωσε τὴν ἀγόρευσίν του, ὁ δικαστής Τσάνγκ γύρισε στὸν "Ι-Τέ καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸ δικαστήριον ἄκουσε μετὰ προσοχὴ τὰ λόγια, ποῦ εἶπε ὁ συνά-

δέλφος σου τῆς αξιοσεβάστης παγόδας τοῦ Φό γιὰ νὰ σὲ υπερασπίσῃ. Ἀλλ' ἡ πεποίθησί μου γιὰ τὴν ἐνοχὴ σου, ὅπως καὶ γιὰ τὴν ἐνοχὴ τῆς Σάο-Τί παραμένει ἀκλόνητη. Ὁ νόμος μετ' ἀποκρῶνεται ὡστόσο, νὰ μεταχειρισθῶ δια τὰ μέσα γιὰ νὰ σὰς κάμω νὰ ὁμολογήσῃτε τὸ ἐγκλημά σας. Κατηγοροῦμεν "Ι-Τέ, θέλεις νὰ πῆς στὸ δικαστήριον με ποῖο τρόπο παρέσυρες τὸν Λίνγκ-Τά-Λάνγκ με παγίδα, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ;

— Εἶμαι ἄθωος, ὅπως κι' ἡ Σάο-Τί, ἀπάντησε ὁ "Ι-Τέ, ρίχνοντας ἑνα βλέμμα πλημμυρισμένο ἀπὸ ἀγάπην στὴν εξαδέλφη του. Τὸ δρικίζομαι στὴ μνήμη τῶν προγόνων μου.

Μὴν προσθέτῃς μιὰ βλαστήρην στὴν αἰτία σου, εἶπε ὁ δικαστής Τσάνγκ. Αφού δὲ θέλεις νὰ μιλήσῃς, θὰ χρησιμοποίησάμε ὅλα τὰ μέσα, ποῦ ἔχομε στὴ διάθεσί μας γιὰ νὰ σ' ἀναγκάσωμε σ' αὐτὸ. Καὶ θὰ δοῦμε τότε ἂν θὰ ἔχῃς τὴ δύναμιν ν' ἀντισταθῇς. Δῆμιε, κάμε τὸ χρέος σου!

Ο δῆμιος πλησίασε ἀμέσως τὸν "Ι-Τέ καὶ τοῦ φόρεσε στὸ κεφάλι ἑνα εἶδος σιδερένιου σκούφου. Ὁ

περίγυρος αὐτοῦ τοῦ σκούφου σφηνόταν με μιὰ βίδα.

Μέσα στὴν ἀπέραντῃ αἰθούσα δὲν ἀκουγόταν τώρα ὁ παραμικρὸς ψιθύρος. Ὅλοι συγκρατοῦσαν ἀκοιή καὶ τὴν ἀκαπνοή τους, γιὰ νὰ μὴ χάσουν καμμιὰ λεπτομέρεια ἀπὸ τὴν ἀνατριχιαστικὴ σκηνὴ ποῦ ἐπαυτοῦσαν μπροστὰ στὰ μάτια τους.

Ἡ Σάο-Τί εἰχε στηρίξῃ ἐπίσης τὰ μάτια της πάνω στὸν ἐξαδέλφῃ της. Προαισθανόταν, ὅτι κατὶ τὸ τρομερὸ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ, ἀλλὰ δὲν ἤξερε τί.

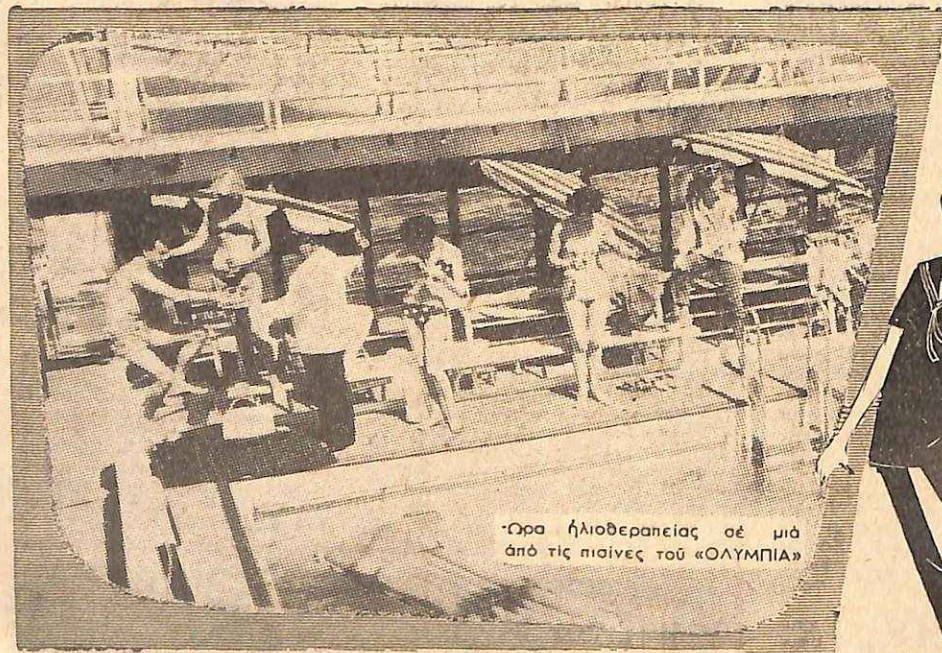
Μιὰ τελευταία φορά, εἶπε ὁ δικαστής Τσάνγκ. Θέλεις νὰ ὁμολογήσῃς τὸ ἐγκλημά σου;

— Δὲν ἔχω τίποτα νὰ πῶ, ἀπάντησε ὁ "Ι-Τέ με σταθερὴ φωνή. Ὁ μεγάλος Σίν ἂς μ' εὐπλαγχθίσῃ. Τὸ πρόσφο τοῦ ἔγινε, ξανκικά, κατὰλευκο κι' ἑνα ὑπόκυφο βογγιτὸ βῆκε ἀπὸ τὸ στόμα του. Ὁ δῆμιος ἔπῃς γυρίζει νὰ γυρίσῃ τὴ βίδα... Ὁ σιδερένιος σκούφος πιέσε ὡστόσο καὶ περισσότερο τὸ κεφάλι τοῦ δυστυχισμένου καὶ τὸν ἔκαμε νὰ σφραδῇ ἀπὸ τὸν πόνο.

Τὸ πλῆθος δὲν ήταν πιά τὸ ίδιο σιωπηλὸ ὅπως πρὶν. Ὅλοι αὐ-

Ταξιδεύετε με τὸ ἀδύγκριτον Υ/η „Ολυμπία“

23.000 ΤΟΝΝΩΝ - ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ 21 ΜΙΛΙΑΝ

Όρα ήλιοθεραπείας σέ μιὰ ἀπὸ τις πισίνες τοῦ „ΟΛΥΜΠΙΑ“

Τὸ Ὑπερωκεάνιον „ΟΛΥΜΠΙΑ“ προσφέρει σέ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἐπιβάτας του πρωτοφανεῖς ἀνέσεις καὶ πολυτέλειαν.

GREEK LINE

Ἀπευθυνθε εἰς τὸν ταξιδιωτικὸν Πράκτορα τῆς προτιμήσεώς σας
ΓΕΝ. ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΔΦΩ ΓΟΥΛΑΝΔΡΗ (ΕΛΛΑΣ) Α.Ε.

Διατηρήσατε
τὸ δέρμα σας δροσερὸ - νεανικὸ
με τὰ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑΤΑ "ZINNIA",
* ΝΤΕΜΑΚΙΝΙΑΝ
διὰ φυσιολογικὰ ὁ λιπαρὰ δέρματα.
* ΛΑΚΤΟΡΟΖ
διὰ ἑλρὰ καὶ κουρασμένα δέρματα.
Τὰ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑΤΑ "ZINNIA",
καθαρίζουν τὸ δέρμα σὲ βάθος ὁ
διατηροῦν φρέσκο, δροσερὸ, νεανικὸ.

Πρῶτὶ καὶ θρᾶδῦ ἑνα «μάντιο ὁμορφιάς»
με Γαλάκτωμα "ZINNIA" καθαρίζει,
ξεκουράζει καὶ ἀνανεώνει τὸ δέρμα.

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ
Προσέξτε!

Ὁ καθαρισμὸς τοῦ προσώπου με ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ "ZINNIA",
εἶναι ἡ ἰδεώδης προετοιμασία γιὰ τὸ ΜΕΙΚ-ΑΠ "ZINNIA".
Ἀπὸ σήμερον καὶ μέχρι τῆς 30ῆς Αὐγούστου μαζὶ με κάθε
κουτὶ ΜΕΙΚ-ΑΠ "ZINNIA", ποῦ δὲ ἀγοράσωτε, ὁ προμη-
θευτὴς σας δὲ σας προσφέρει ΔΩΡΕΑΝ καὶ ἑνα φιαλίδιο
20 γρμ. Γαλάκτωμα ZINNIA (Ντεμακινιὸν ὁ Λακτορόζ).

τοί οι άνθρωποι ξεφώνισαν σά δαιμονισμένοι. χτυπούσαν τα πόδια τους στο πάτωμα ή πετούσαν τα καπέλλα τους στον αέρα. Μόνον οι ξένοι, που βρίσκονταν μέσα στην αίθουσα έκρασαν το πρόσωπο με τα χέρια τους.

Ξαχνώντας το δικό της μαρτύριο, η Σάο-Τι είχε τινυχτή όρθη. Τα χείλη της αναδύονταν κι' ήταν φανερό πως ήθελε να μιλήσει. 'Αλλά δεν το κατάφερε.

— Θέλεις να ομολογήσεις το εγκλήμα σου; τη ρώτησε ο δικαστής Τσάνγκ, που ή φωνή του έτρεμε από όργη.

— 'Ι-Τέ, που νόμιζε πως ή έρωτησι απευθυνόταν σ' αυτόν, έκαμε μία κουρασμένη κίνηση με τα χέρια του, για να δείξει πως δεν είχε να πει τίποτα.

Ο δήμιος έκαμε τότε μία καινούργια στροφή και το πρόσωπο του δυστυχισμένου παραμορφώθηκε από τον πόνο. Οι βολεδοί των ματιών τον είχαν διογκώσει σά να πηγαίναν να πεταχτούν έξω, ενώ τα μάγουλά του είχαν γουδιάσει κι' από τη μύτη του έτρεχε αίμα.

Η Σάο-Τι κατάφερε, τέλος, να μ' λήσει.

— 'Ελεος! φώναξε. 'Ελεος!... Τά όμολογώ όλα!

Ο δικαστής Τσάνγκ έκαμε τότε ένα νεύμα. 'Ο δήμιος ξέσφισε άμέσως τη βίδα κι' ο 'Ι-Τέ, που είχε χάσει τις αισθήσεις του, σωρόσπηκε μέσα στο φορείο.

— Είπες, ότι ομολογείς το εγκλήμα σου; ρώτησε ο δικαστής Τσάνγκ τη Σάο-Τι.

— Ναι, απάντησε ή νέα. 'Ομολογώ τ' πάντα. 'Εγώ σκότωσα το σύζυγό μου... Σκοτώσα, με! 'Αλλά μη βασανίζετε τον 'Ι-Τέ, που είναι άθώος.

Η επιθυμία της να σώσει τον εαυτό της είχε δεκαπλασιάσει τις δυνάμεις της. Στο απότομο τινάγμα της είχε βγάλει σχεδόν τα χέρια της από τις σιδερένιες αλυσίδες. 'Ο ένας από τους άρνητους του δημίου, που στεκόταν πλάι της, τού κάκου αγωνιζόταν για να τη συγκρατήσει στη θέση της.

Ο δικαστής Τσάνγκ χαμογέλασε ευχαριστημένος. Η έπιμονή του δεν είχε πάει χαμένη.

— 'Ομολογείς, λοιπόν; ρώτησε. — Ναι, απάντησε ή Σάο-Τι. Τά όμολογώ όλα...

— Και πώς έκανες το εγκλήμα σου;

Η Σάο-Τι τάχασε για μία στιγμή. 'Αλλά αναδράμει άμέσως την ψυχραιμία της.

— Δέ θυμάμαι πιά, απάντησε προσπαθώντας να κερδίση καιρό. Δεν άγαπούσα το σύζυγό, που μου είχα δώσει, χωρίς κανείς να ζητήσει τη γνώμη μου... Κατέβηκαμε στον κήπο...

— 'Εγώ τού ζήτησα να κάμω αυτό το νυχτερινό περίπατο... 'Όταν φτάσαμε εκεί, τούδωσα να πιη ένα δηλητήριο, που είχα ετοιμάσει από πριν, κι' έπειτα τον σκότωσα μ' ένα μαχαίρι. Ξαναγύρισα κατόπιν στο δωμάτιό μου, χωρίς να με δη κανείς. 'Ο υπηρέτης είχαν πάει να κοιμηθούν.

— Κι' αυτή ή βεντάλια, που άνηκε στον εξαδελφό σου, πώς βρέθηκε κάτω από το πτώμα; ξαναρώτησε ο δικαστής.

Η Σάο-Τι βρέθηκε σέ καινούργια δυσκολία.

— Αυτή ή βεντάλια; είπε. 'Α, ναι, θυμάμαι... 'Ο 'Ι-Τέ την είχε ξεχάσει στο στίτιό μου, όταν μούκαμε την τελευταία επίσκεψή του. Τη φύλαξα σάν ένθύμιο κι' από τότε την έπαιρνα πάντα μαζί μου...

Και βέβαια, την είχα, όταν κατέβηκα με το σύζυγό μου στον κήπο. Φαίνεται πως θά μούψεσε, καθώς έτρεχα να φύγω.

Ο δικαστής Τσάνγκ σκέφτηκε κάμποσες στιγμές.

— Σκότωσες μόνη σου, λοιπόν, το σύζυγό σου; ρώτησε έπειτα. 'Ο 'Ι-Τέ δε σε βοήθησε στο εγκλήμα σου;

— Τον σκότωσα μόνη μου, απάντησε ή Σάο-Τι.

— Δεν είναι αλήθεια, λέει ψέματα! άκούστηκε εκείνη τη στιγμή μία φωνή.

Μία αναμαλλιασμένη γυναίκα είχε περσεί τρέχοντας ανάμεσα από τούς φρουρούς κι' έσφίγγε τώρα

ΤΟ ΣΤΕΙΝΟΡΟΛΕΟ ΜΑΣ

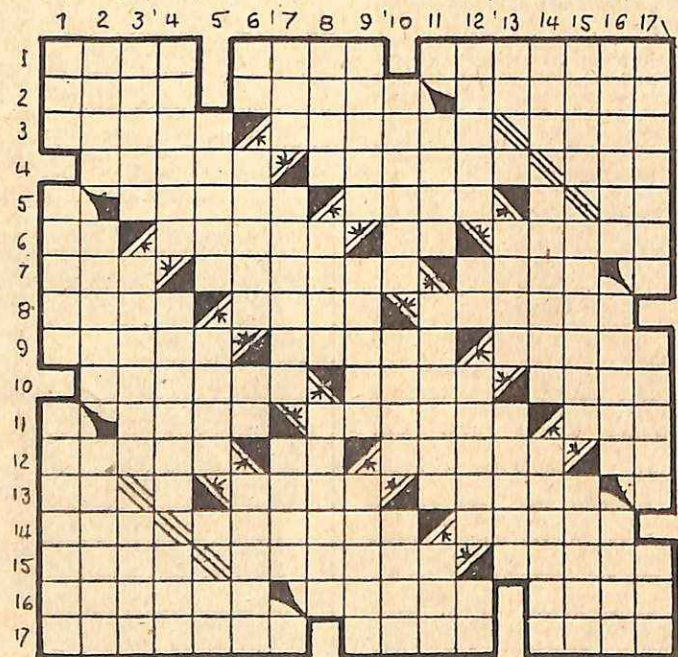
ΑΡΙΘΜΟΣ 811

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 'Ενθύμια των χωρικών. — Ψευδώνυμο του 'Ιωνος Δραγονόμη. — Στοιλίζουν πολλά σάλωνα.
- 2 'Αξιωματούχος σέ άνατολίτικες χώρες. — Τίτλος ευγενείας. — Στύλος.
- 3 Ναυτική βάσι της Ν. 'Ιταλίας. — Είναι πολύ επικίνδυνα για την υγεία μας. — Τό μικρό όνομα 'Αμερικανού ήθοποιού, που γύρισε φιλμ στην 'Ελλάδα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Πρόβας μπροστά σέ φωνήεν. — 'Ανεξάρτητο κράτος των Β. Α. 'Ινδιών. — Χωριό της 'Ηλείας, που δωρήθηκε το 1887 στον τότε διάδοχο Κωνσταντίνο.
- 2 Δούλη του 'Αβραάμ. — Χρήμα. — Μας ήρθαν πολλά άπ' την 'Αμερική.
- 3 Μία των Κυκλάδων. — Κινηματογράφος της πρωτεύουσας. — 'Επικεο θύμα κακού αδέλφου.

- 4 Ψάρια, που μας δίνουν ωραία σούπα. — 'Ενθύμια των 'Ισπανών. — Ποιητική όνομασία ζώου.
- 5 'Ηρας μεγάλων θαλασσινών περιπετειών. — Σύνολο έξαρτημάτων, που τοποθετούνται πάνω στο υποζύγιο για να διευκολύνουν την ύπνωση. — Μισή δόση.
- 6 Πρόβας μπροστά σέ φωνήεν. — Ηρασία της 'Αλβανίας. — 'Ανθη. — Γερμανός φιλόσοφος και ποιητής του περασμένου αιώνας.
- 7 Πρόβας μπροστά σέ φωνήεν. — Βασίλισσα κατά την κατοχή Πολιού. — 'Ελληνες και τους έστειλε στο έκτελεστικό άποστασία. — Τό μικρό όνομα δισήμου Γάλλου τραγουδιστή.
- 8 Τό ματικαί των ζυλωνργών. — Ζωοτροφή (πλήθ.). — Τό χρησιμοποιοούν ίδιος οι έρρασιτέχνες ψαράδες.
- 9 Χειρουργικό εργαλείο. — 'Εορτάζει τού Πάσχα. — Είναι πάντοτε τά χάδια.
- 10 Μουσική σύνθεσι. — Βλήμα του πυροβολικού. — Μέρος τού ματιού.
- 11 Ξένο νόμισμα. — Βρισκόνταν άλλοτε επί κεφαλής μεγάλης εδρωπαικής χώρας. — Μία των Κυκλάδων.
- 12 'Ασκόπα. — Προσωπική άνωτα. — (β' προσ.) — Νυφούλα του χειμώνα. — Τελικός σύνδεσμος.
- 13 55. — 'Επικίνδυνο μαχαίρι. — 'Αρτηρία τού σώματος μας.
- 14 Σκληρά (μεταφ.). — Βραχύναν. — Όλο. — Μαγευτικό σκεύος (δημ.).
- 15 Κατέστρεψε την Πομπή. — 'Εργασία των γεωργών. — 'Ακουαίος (δημ.).
- 16 Τροπικό έπίρρημα: με τά μάτια σταθερά προσηλωμένα κάπου. — 'Εκανε τού παράδεισο ταξίδι. — 'Ομηρική ήμερα.
- 17 Νησί τού Σαρωνικού. — Πηγή νερού. — ... Γκιτρό: Περιφρασμένος συγγραφέας και καλλιτέχης.

Η λύσις τού 810 στη σελ. 78

τη Σάο-Τι στην άγκαλιά της.

— Σιωπή! Βρυχήθηκε ο δικαστής Τσάνγκ. Ποιά είναι αυτή ή γυναίκα;

— Ποιά είμαι; απάντησε ή άναμαλλιασμένη γυναίκα. Είμαι ή μητέρα αυτής της άθώας, που τη βασανίζετε άδικα... Σας όρκίζομαι πως λέει ψέματα! Δέ βλέπετε, λοιπόν, πως είναι τρελή; 'Η δυστυχισμένη δεν καταλαβαίνει τί λέει... Πώς μπορείτε να πιστέψετε, ότι ή κόρη μου σκότωσε το σύζυγό της;... 'Ας είναι καταραμένοι αυτοί, που τó σκέφτηκαν πρώτοι! Οι ήμέρες τους άς κυλήσουν μέσα στην άπελπισία και τον πόνο.

Οι κατάρες της άπευθύνονταν στον Λίνγκ-Τιέν-Λό, που παρακολούθουσε από μία γωνία τη δίκη. 'Από κάμψη ώρα τώρα, ο πατέρας τού θύματος αναρωτιόταν αν οι δύο άνθρωποι, που βασανίζαν οι δημιοί ήταν οι πραγματικοί ένοχοι.

Ο δικαστής Τσάνγκ γύρισε στους συμβούλους του, που τον περιτοίχιζαν. 'Η όμολογία της Σάο-Τι τον είχε ένθουσίασει. 'Αλλά καταλάβαινε τώρα πως δε μπορούσε να στηριχτεί σ' αυτήν. Οι καταθέσεις τού γιατρού και τού διευθυντού της αστυνομίας ήταν κατηγορηματικές.

— Ένα γυναικείο χέρι και μάλιστα μιας λεπτής νέας όπως ή Σάο-Τι, δε μπορούσε να κάμη μία πληγή τόσο μεγάλη και βαθιά. 'Ηταν άναμνηστικό, ότι έπρεπε να είχε κάποιο συνένοχο άρκετά χειρόδυνο.

— Είναι όλοφάνερο, ότι ή Σάο-Τι θέλει να σώση τον 'Ι-Τέ, που τον άγαπάει, έπρε ένας από τούς συμβούλους του. Κατά τη γνώμη μου, να πως έγιναν τά πράγματα: 'Η Σάο-Τι παράσυρε το σύζυγό της στον κήπο, άφου τούδωσε πριν να πιά ένα δηλητήριο...

Η έπίδρασι αυτό του δηλητηρίου ήταν πολύ γρήγορη κι' ο Λίνγκ-Τι-Λάνγκ έσπευσε με κόπο τά πόδια του. Είναι πιθανόν, ότι ή Σάο-Τι τού έπρε να βγάλει στον κήπο για να συνέλθη άφου από την άδυσχεσία, που αίσθανόταν. 'Εκεί, σ' ένα ήσυχό σημείο, περίμενε ο 'Ι-Τέ, που βύθισε με λύσσα τó μαχαίρι του στο στήθος τού Λίνγκ-Τι-Λάνγκ.

Ο δικαστής Τσάνγκ δε μπορούσε να κρύψη τον ένθουσιασμό του.

— 'Ο θεός Σίν μιλάει από τó στόμα τού άγαπητού κι' αξιοσημείωτον συμβούλου μας, έπρε. Και βέβαια έτσι πρέπει νάγιναν τά πράγματα. Δεν υπάρχει τίς κανένα μυστήριο σ' αυτή την ύποθεσι.

— 'Υψωσε κατόπιν τη φωνή και έιπε δυνατά:

— 'Η γυναίκα αυτή μπορεί να παραμείνη κοντά στην κόρη της. Και τώρα άκούστε όλοι την άπόφασί, που μου ένεπνευσε ή δικαιοσύνη τού θεού Σίν.

7 Κοσκίνισμα. — Τό μικρό όνομα 'Ελληνος τραγουδιστού. — 'Ο πατέρας τού 'Ιάκωνος.

8 'Ιερή, τρέλλα των άγρίων. — 'Ηρωίς τού Ζολά. — 'Αρχαίοι τάφοι.

9 Κοσκίνισμα. — Τό μικρό όνομα 'Ελληνος τραγουδιστού. — 'Ο πατέρας τού 'Ιάκωνος.

10 Σύμβολο χώρας. — Ρωσικό άνδρικό όνομα. — Βιβλικό βουνό.

11 Μικρός καρπός. — 'Αποτελεσματικά. — Μπαρίμπας από την 'Αμερική.

12 'Αξια. — 'Αρθρο. — Πολύ μορφωμένος. — Κτητική άντανυμία (πλήθ.).

13 Ξενική άρνησι. — Μεγάλη ζημία. — 'Αποτελεί μέρος τού σώματός μας.

14 Γαλλικό τροπικό έπίρρημα, γνωστό μας ίδιος από φαγητά. — 'Ο σπώρος που χρησιμοποιείται στη φαρμακευτική. — 'Εορτάζει στις 20 Σεπτεμβρίου.

15 'Ακρα τού σώματός μας. — Δέρμα. — Γαλήνια.

16 Βρίσκεται μεταξύ των δέκα πρώτων. — Περιφρασμένο άκρόπολις της αρχαιότητας. — 'Απαράτητο σέ μία κουζίνα.

17 Σόλα με κανονικό σχήμα. — Χώρα των Β. Α. 'Ινδιών. — Προηγείται συμπεράσματος.

Π. Β. ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ (Λουτράκι)

Η λύσις τού 810 στη σελ. 78

ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΩΝΤΟΣ

19ον

Ο Σολωμών τον άκούγε σιωπηλά. 'Αλλά, ξαφνικά, το πρόσωπό του πήρε μία άλλόκοτη έκφρασι.

— Μίλας για την άγαπημένη μου Θαμάρ; σά να μη βρισκόταν πιά στη ζωή, έπρε στο Ζαβούδ. Εί-σαι, λοιπόν, τόσο άνηστος ή τόσο κακός για να θέλεις να λυπηθείς την ψυχή τού βασιλιά σου;

Ο Ζαβούδ άνταρτίχισε. Μήπως ή μεγάλη λύπη του είχε κάμει τó βασιλιά να χάση τó λογικό του;

— 'Ο πιστός άκολουθός τού Σολωμώντα δεν έχασε, άστόσο, τó θάρρος του.

— Βασιλιά, δε μου έδωσες άκόμη καμμία διαταγή για τόν άνθρωπο, που τη σκότωσε, έπρε θέλοντας να τόν κάμη να συνηθίση στη σκέψη, ότι ή άγαπημένη του δε βρισκόταν πιά στη ζωή.

— Ποιός τó σκότωσε; ρώτησε αστασιζόμενος ο Σολωμών.

— Ένα παιδάκι...

Τό παιδάκι αυτό ήθελε να σκώτωση έμένα; τραύισε.

— 'Αλλ' ή Θαμάρ έβαλε τó κορμί της μπροστά, για να σέ προστατέψη, βασιλιά, και δέχτηκε μέσα στο στήθος της τó μαχαίρι.

Ο Σολωμών έμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένος. Χοντρές σταγόνες ιδρώτα κύλούσαν από τó μέτωπό του κι' ήταν όλοφάνερο ή προσπάθεια, που έκανε για να συναρμολογήσει τις σκέψεις του.

— Γιατί αυτό τó παιδάκι ήθελε να με σκώτωση; ρώτησε ξαφνικά.

— Γιατί ίσχυρίζεται πως είχες σκώτωση τόν πατέρα του, άπάντησε ο Ζαβούδ.

— Και λέει αλήθεια;

Ο Ζαβούδ κατέβασε τó κεφάλι του.

— 'Αλήθεια, λέει, βασιλιά, απάντησε. 'Αλλ' αν παρέδωσες τόν πατέρα του στο δήμιο, ήταν γιατί άσπευράθηκε να σέ σκώτωση;

— Ποιός ήταν ο πατέρας του;

— Λεγόταν Μαχμάς...

Ο Σολωμών ένιωσσε ένα ρίγος σ' όλο του τó κορμί.

— 'Ο γνιός έπρετα από τόν πατέρα, τραύισε.

Δεν είχε μάθει ποτέ γιατί ο Μαχμάς θέλησε να τόν σκώτωση. 'Αλλ' ή πράξι τού μικρού δεν ήταν τó ίδιο ανεξήγητο. 'Ο γνιός ήθελε να έκδικηθι τó θάνατο τού πατέρα του.

— Πώς λέγεσαι ο γνιός τού Μαχμάς; ρώτησε.

— Σαμά...

— 'Ο Σαμά ποέπει να είναι έγγονός τού Ναγέδ; σκέφτηκε ο Σολωμών.

— Τό παιδάκι αυτό κλαίει άπαρηγόρητα, συνέχισε ο Ζαβούδ. — 'Από την άπογοητέσι του, γιατί δεν έκδικήθηκε τó θάνατο τού πατέρα του;

— 'Οχι...

— Γιατί κλαίει τότε;

ΒΙΒΛΙΚΟ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΠΑΜ ΜΠΟΥΦΑΛΙ

Η κόρη τής 'Εσθήμους

— Γιατί σκότωσε τη Θαμάρ. — 'Αγαπούσε, λοιπόν, τη Θαμάρ;

— 'Ο Σαμά την είχε σώσει όταν έφυγε διωγμένη από την 'Ιερουσαλήμ. Την έβλεπε σά μεγαλύτερη αδελφή του και δεν ήθελε να τη σκώτωση... Δέ φαίνεται να φοβάται τó θάνατο...

— 'Όπως κι' ο πατέρας του, ψιθύρισε ο Σολωμών.

Ο Ζαβούδ χαϊρόταν, που έβλεπε τó βασιλιά να σκέφτεται και να μιλά λογικά.

— Ποιά τιμωρία προστάζει ο βασιλιάς για τó μικρό Σαμά; ρώτησε.

— Γιατί πρέπει να τιμωρηθί; έπρε ο Σολωμών, σάν παραξενεμένος άπ' αυτή την έρώτησι.

— Για τó εγκλήμα που έκαμε.

— Και ποιά τιμωρία προβλέπουν οι νόμοι μας;

— Τό θάνατο. 'Ο γνιός πρέπει να τιμωρηθί με τόν ίδιο τρόπο όπως κι' ο πατέρας του...

— Σήμερα κιάλας θά τόν παραδώσω στο δήμιο, για να τόν κόψη και τα δύο χέρια. Θά τόν κρεμάσω ύστερα από τη Χρυσή Πύλη.

Ο Σολωμών δεν άπάντησε. — 'Ο βασιλιάς θέλει να παρακολουθήσει τó θανάτο; ρώτησε ύστερ' από λίγο ο Ζαβούδ.

— 'Οχι, έπρε ο Σολωμών.

— 'Ο βασιλιάς προστάζει να παραδώσω τó μικρό Σαμά στο δήμιο; ξαναρώτησε ο Ζαβούδ.

Ο βασιλιάς σηκώθηκε από τη θέση του και προχώρησε άργά πρós τó μέρος του.

— Πού βρίσκεται ή άγαπημένη μου Θαμάρ; ρώτησε, χωρίς ν' άπαντήσει στην έρώτησί του.

— Αν ο βασιλιάς θέλη, μπορού να τόν οδηγήσω κοντά της, έπρε αστασιζόμενος ο Ζαβούδ.

Την είχαν βάλε σέ μία αίθουσα τού ύπνους κι' οι γυναίκες που την ύπνρευσαν έστεκαν όλογυρω, σά να περιέμεναν πως θά σηκωνόταν από τη μαρμαρίνη σαρκοφάγο, όπου ήταν έσπαλμένη, για να τούς δώση τις διαταγές της.

Βλέποντας τó βασιλιά, οι γυναίκες αυτές έτρεξαν να βγούν, κι' ο Σολωμών άπομεινε μόνος μέσα στην αίθουσα. Προχώρησε τότε άργά και στάθηκε μπροστά στη σαρκοφάγο.

Είναι αναντικατάστατο...

diòti τρέφει ξεκουράζει ξανανοιώνει τó δέρμα σας

Και σεις μόλις τó χρησιμοποιήσετε θά γίνη ο άχώριτος σύντροφός τής όμορφιάς σας.

LAIT DE BEAUTÉ CANA

"Γνώμη"

Οι Αιγύπτιοι ταρκεντές είχαν κάμει με μεγάλη προσοχή τó έργο τους. 'Η Θαμάρ έμοιαζε σά να κοιμόταν. Ένα ανάσφαρο ρός χρώμα έδωσε τά μάγουλά της και στα βαμμένα με κορμίνιο χείλη της πλανίσαν ένα χαμόγελο. Θάλεγε πως ήταν έτοιμη να μιλήσει...

Ο Σολωμών, αστασιζόμενος μπροστά σ' αυτό τó θέμα, αναρωτιόταν μήπως ο θάνατος της Θαμάρ δεν ήταν παρά κάποιο έφιαλτικό όνειρο, βγαλμένο από την ταραγμένη φαντασία του κι' από τó όποιο δεν κατάφερε να λυτρωθί...

— 'Αλλά, ξαφνικά, ή τραγική σκηνη, που είχε ζητυλιχτεί κοντά στο Ναό, ζετυλιχτηκε μπροστά σά μάτια του. Ξαναείδε τότε τó μαχαίρι τού Σαμά που κατέβαινε με όρμη, τó αίμα, που αναδύθηκε από τó στήθος της άγαπημένης του, τά τραυτάγματα τού όμορφου κορμιού της, καθώς σωσιώστηκε πάνω στο χώμα.

Μία τελευταία άμφοβολία, άστόσο, άπόμεινε μέσα στο μυαλό του κι' ο Σολωμών θέλησε να βεβαιωθεί πως όλα αυτά ήταν αλήθεια. — Έσκυψε τότε πάνω στη σαρκοφάγο και με χέρι πού έτρεπε παραμέρισε τó χρυσόφανο χιτώνα, που σκέπαζε την άγαπημένη του. 'Αλλ' άμέσως μία πνιγμένη κραυγή βγήκε από τά χείλη του. Πάνω στο στήθος της Θαμάρ δέκρινε μία κόκκινη χαρακία, που άρχισε από τó λαιμό κι' έφτανε ως τή κοιλία. Πλάι σ' αυτήν υπήρχε μία άλλη, που ήταν πολύ πιο μικρή και βρισκόταν πάνω από τήν καρδιά...

Αυτές οι δύο χαρακίες τού έδωσαν κάθε άμφοβολία από τó μυαλό. 'Η πρώτη εκεί που γίνε από τó μαχαίρι τού Σαμά. 'Η δεύτερη την είχαν κάμει οι ταρκεντές, για να βαλσαμώσουν τó πτώμα.

Τέχνες τού δουλεύει τους όπως ήταν, είχαν κολλήσει κατόπιν τήν χείλη της πληγής. Έτσι που δεν άπόμεινε άπ' αυτήν παρά ένα όλομικρο ίχνος. Καί τó ίδιο είχαν κάμει για τήν πληγή, που είχε άνοιξει τó μαχαίρι τού Σαμά.

Ο Σολωμών ξανασκέπασε βιαστικά τη νεκρή κι' άποτραβήχτηκε τρομαγμένος. Είχε άντικρύσει τó θάνατο εκεί που ήλπιζε πως θά μπορούσε να βοη άκούη τη ζωή...

Κι' ήθερε τώρα πως ποτέ πιά δε θά έσυν'σφιγγε στην άγκαλιά τού τó όμορφο κορμί τής Θαμάρ κι' ούτε θ' άκούγε τή μελωδική φωνή της.

Ο βασιλιάς Σολωμών φαίνόταν γερασμένος όταν έσανόθηκε από τó νεκρικό βάλανο. Καί στο Ζαβούδ, που τόν ξαναρώτησε για τó Σαμά, έδωσε τή διαταγή να τόν άφίσουν έλεύθερα.

— Αυτή είναι ή έπιθυμία τής Θαμάς, τού έπρε.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο Σολωμών είχε χάσει εκείνην, που ήταν γι' αυτόν ή μοναδική ή άσυγκρίτη. Κι' όμως ή άνάμνησι της δεν τόν άφηνε πιά, ζήτησε να ξαναφτιάξη τήν εικόνα της, παίρνοντας από αναρίθμητες γυναίκες από τή μία τά μάτια, από τήν άλλη τά χείλη κι' από άλλες τή γλώσσα τής φωνής ή τήν αρμονία τού κορμιού και τήν άρνησι της γραμμής. Κυλήσε έτσι μέσα στην άβυσσο τής άκολασίας, χωρίς να βοη ποτέ εκείνο, που έζητούσε κι' άφανε πίσω του τή δίχνοια και τó μίσος... Μετά τó θάνατο του, τó κράτος τού χυρίστηκε σά δύο.

— 'Αλλά και τά δύο αυτά χωριστά βασιλεία ύποταχθηκαν με τόν καιρό στους ξένους κατακτητές κι' έβδυσαν από τó πρόσωπο τής γής. — Άρχισε τότε για τó λαό τού 'Ισραήλ ή διασπορά, που συνεχίστηκε επί αιώνες...

Δεν είχε καλύτερη τύχη ο Ναός. Καταστράφηκε τó 586 π. Χ. από τó Ναβουχοδανόσορα, άνοικοδομήθηκε από τó Ζοροβάβελ και τόν 'Ηραθ, πυρπολήθηκε τó 70 π. Χ. και Μαλίκ, που έστρεψε στη θέση του τελικά ή έκτασι, όπου βρισκόταν έσπεδωμένος από τó χαλίφη 'Αβδελ ένα τέμνι.

ΤΕΛΟΣ

Τι πικρή μεταβολή έγινε στη ζωή του Δημήτρη! Η μητέρα του ήτανε γι' αυτόν η τρυφερή προστάτισσα, η λατρευτή φίλη που της έλεγε όλα τα μυστικά του και την είχε παρηγοριά για κάθε στενοχώρια του. Και τώρα, που πέθανε το κενό που δημιουργήθηκε μέσα στη ζωή του νέου αυτού των είκοσι ετών ήτανε φοβερό και πραγματικά δυσαναπλήρωτο. Με τίποτε δε μπόρεσε ν' αναπληρώσει τη χαμένη μητέρα του ο Δημήτρης. Και το δράμα του έγινε ακόμα πιο μεγάλο, όταν ο πατέρας του αποφάσισε να ξαναπαντρευτεί! Ήτανε νέος ακόμα ο Αλκιβιάδης Λεοντής κι' η γυναίκα του έλεγε. Γι' αυτό αποφάσισε στη θέση αυτής πουχε χάσει να βάλει μιάν άλλην.

Κι' αυτή η άλλη ήτανε πραγματικά όμορφη! Κάτι πιο πολύ: Προκλητική! Κι' ύστερα από τον πρώτο καιρό που εγκαταστάθηκε μέσα στο σπίτι του Λεοντή σαν αχώρητη κατακτήτρια, ο Δημήτρης διαπίστωσε γεμάτος φρίκη ότι ήτανε και χυδαία... Από την πρώτη στιγμή έδειξε ότι της έκανε εντύπωση αυτό το όμορφο παλληκάρι, ο γυιός του άντρα της!... Εύπιστος και άφελος, όπως οι πιο πολλοί ώριμοι άντρες που τολμούν να παντρευτούν νέες γυναίκες, ο Λεοντής δεν κατάλαβε τίποτα. Τον ευχαρίστησε ότι η γυναίκα του έδειξε συμπάθεια στο γυιό του κι' έτσι άπλοποιότανε το πρόβλημα της συνειδήσεως μητρικής και προγονού, που το φοβότανε πολύ, όταν αποφάσισε άκριτα κι' επιπόλαια, αυτόν τον δεύτερο τόσο ανάρμοστο γάμο...

— Δεν ξέρεις πόσο καίρουμεαι βλέποντας την καινούργια μαμά σου κι' εμένα αγαπημένους του λέγε στο γυιό του.

Ο Δημήτρης έσκυβε το κεφάλι του και δεν απαντούσε.

— Πρέπει να την αγαπάς! συνεχίζει ο Λεοντής. Να την αγαπάς με τρυφερή ευγνωμοσύνη... Γιατί ανεπλήρωσε τη μαμά σου που χάθηκε — την ανεπλήρωσε και για τους δύο μας... Γέμισε το σπίτι μας...

Ακούγε τον ένθουσιασμό του ανύποπτου πατέρα του ο Δημήτρης, κι' εύχότανε να μην αλλάξει η κατάσταση, να μη δημιουργηθεί καμιά πρόστυχη περιπέτεια, εκεί, μέσα στο ίδιο σπίτι...

Κάποτε ο πατέρας Λεοντής χρειάστηκε να φύγει από την Αθήνα για λίγες μέρες. Οι δουλειές τον κατέλασαν σε μιάν άλλη πόλη. Έφυγε άμεσος, με τη βεβαιότητα ότι άφηνε τη γυναίκα του και το γυιό του αγαπημένους... Αγαπημένους! Αυτό άνησχυσε πιο πολύ το φτωχό Δημήτρη... Την πρώτη μέρα της απουσίας του πατέρα του έφυγε κι' αυτός πολύ πρωί από το σπίτι και γύρισε πολύ άργα, μετά τα μεσάνυχτα — όταν όλοι κοιμόντουσαν... Γυρίζοντας όμως πάλι μετά τα μεσάνυχτα, βρήκε τη γυναίκα αυτή — τη γυναίκα του πατέρα του! — να τον περιμένει.

— Μπαβό σου! τον μάλωσε. Έτσι κάνουν οι άνθρωποι... Ο Δημήτρης, ταραγμένος, με χαμυλωμένα τα μάτια του δεν αποκρινότανε στο τρυφερό αυτό μάλωμα.

— Όμορφη παρέα μου κάνεις! ξανάπε αυτή με μιά γκριμάτσα γεμάτη παιδιαστικό πείσμα. Κοιμήσανε τα χείλια του νέου.

— Μέ... συγχωρήστε... μουρμούρισε. Δεν ήξερα...

— Τι δεν ήξερες;... Ότι είσαι υποχρεωμένος να μου κρατάς συντροφιά, τώρα που λείπει ο πατέρας σου... Ότι άπάνω σου βαρύνουν τόσο διπλές υποχρεώσεις, του γυιού και... του συζύγου;...

Ρίγισε σύγκορμα ο φτωχός Δημήτρης! Η φωνή αυτής της γυναίκας ήξερε να καιδέιρη τόσο γλυκά... Και το χέρι το ένοιωσε άπάνω στην επιδερμίδα του που

την άναστατώνε οδυνηρά, κι' ύστερα εισχωρούσε πιο μέσα για να ερεθίσει ηδονικά όλο τον οργανισμό του!

Η γυναίκα αυτή τον πλησίασε. Ακούμπησε το χέρι της άπάνω στο δικό του... Στην επαφή της, ο Δημήτρης ένοιωσε κάτι οά φωτιά να κυκλοφορεί στις φλέβες

—Ο πατέρας σου δε θα πάθαι τίποτα... του είπε εκείνη.

Φαίδρα

του, να του μαστιγώνει όλες τις αισθήσεις! Τόλμησε να σηκώσει τα μάτια του και να την κυτάξει. Ήταν όλη μιά πρόκληση! Φορούσε μιά διάφανη ρόμπα, που άφηνε να διακρίνονται οι υπέροχες γραμμές του κορμιού της. Και τα μάτια της είτανε δυο ήφαιστειακές νύχτες που τον καλούσανε σε ένα ατέλειωτο έρωτικό πανηγύρι!

Έκωσε με δύναμη τα νύχια του στις χούφτες του ο Δημήτρης για να μην υποκύψει στον πειρασμό.

Η γυναίκα όμως ήτανε πιο δυνατή από τη θέλησή του...

Όπως κρατούσε το χέρι του, το έσφιγγε πιο δυνατά! Και τράβηξε το όμορφο παλληκάρι σ' ένα καναπέ.

— Κάτσε κοντά μου... του είπε. Τι όρνη! Δε θα σε φάω...

Ο Δημήτρης προσπάθησε να χαμογελάσει.

— Παιός είπες ότι θα με φάτε;... μουρμούρισε.

Η μητριά του τον έπιασε από το πηγούνι και τον ανάγκασε να την κυτάξει στα μάτια.

— Και πρώτα — πρώτα, του είπε, δε θέλω να μου μιλάς στον πληθυντικό...

— Πώς να σε μιλάω;...

— Στον ενικό...

— Στη γυναίκα του πατέρα μου; Νευρικά τού αποκρίθηκε:

— Ξέρω... Μου κρωστάς σεβαμό...

— Δεν τον άξιζετε;... τόλμησε να τη ρωτήσει.

— Αντι να προσβληθώ αυτή του πέταξε:

— Άξιζω την αγάπη σου πιο πολύ!

— Την αγάπη μου; ψέλλισε ο

νέος υποχωρώντας με φρίκη.

Τον τράβηξε κοντά της: — Μη σε φοβίζουν οι λέξεις...

— Έπαναστάτησε όλος ο τίμιος εαυτός του.

— Πιο πολύ με φοβίζει ότι κρύβεται πίσω από τις λέξεις! της πέταξε.

— Εκείνη σήκωσε τους ώμους της:

— Γιατί είσαι κουτός; του αποκρίθηκε. Ένας αξιολάτρευτος

δυνατό να είναι ευχαριστημένη στην αγκαλιά ενός ώριμου άντρα...

Και είναι φυσικό να ζητήσεις διεξόδο στην αγκαλιά ενός φίλου... Προτιμάς να βρω το φιλο άλλου;

Ο Δημήτρης πετάχτηκε όρθιος.

— Πρωτ' μ'α τα πάντα, εκτός από το να εξευτελιώ τον πατέρα μου!

— Είσαι ανόητος. Ένας τρίτος θα τον προσβάλει. Γιατί ο τρίτος θα μαθευτεί, θα συζητηθεί...

— Έν' εσύ δε θα συζητηθείς! Είσαι ο γυιός μου... Μένουμε στο ίδιο σπίτι μαζί, έχουμε όλες τις ευκαιρίες να κάνουμε αυτό που κανείς δε θα υποψιαστή ποτέ...

Σκώθηκε κι' αυτή την έκανε να τον αγκαλιάσει πάλι.

Ο Δημήτρης όμως την έσπρωξε δυνατά και την έριξε στον καναπέ.

— Είσαι μιά πρόστυχη! της πέταξε. Μιά χυδαία... Και θα σου άξιζε να τ'α πω στον πατέρα μου όλα!

Ένα περιφρονητικό χαμόγελο μισόνοιζε τα κερασένια της χείλια.

— Δε θα σε πιστέψω... του είψε.

— Δε θα με πιστέψω!...

— Όχι... Ίσως μάλιστα πιστέψω... έμένα...

— Εσάς;... Και τί μπορείτε να του πείτε;...

— Τα πάντα! Ότι ο γυιός του δεν τον σέβεται...

— Έν' εσύ... δεν τον σέβουμαι;

— Γιατί, δηλαδή;... Είναι δύσκολο να πιστέψω ότι, ενώ αυτός έλειπε, ο γυιός του ρίχτηκε στη γυναίκα του;...

Πελαγωμένος ο Δημήτρης μουρμούρισε:

— Μπορείτε... να πείτε... τέτοιο πράμα;...

— Γιατί να μην το πω;... Άν με κατηγορήσεις, θα αμυνθώ!

Την κυτάζει με φρίκη αυτή τη γυναίκα ο Δημήτρης. Μάντεψε ότι θα έκανε αυτό που άπειλούσε.

Γύρισε λοιπόν κι' έφυγε οά να τον κυνηγούσανε! Κι' ενώ έφευγε, τον ακολουθούσε το γέλιο της, γεμάτο σαρκασμό κι' αυτοπεποίθηση...

Οταν γύρισε ο Λεοντής δε βρήκε το γυιό του. Βρήκε αντί γι' αυτόν ένα γράμμα:

«Αγαπημένε μου πατέρα,

Ένας φίλος μου με καλεί στη Νότια Αφρική. Έχει ένα κτήμα μεγάλο και χρειάζεται έναν επίστατη. Είναι ένα μέλλον άσφαλισμένο για μένα. Με συγχωρείς που δεν περμένω. Ήταν απαραίτητο όμως να βρίσκομαι ώρισηνην ημερομηνία στο Καίρο, άλλωστε θα έκανα την ευκαιρία...

Μιά φορά, κι' από μακριά, το ίδιο όπως κι' από κοντά, θα σε αγαπώ και θα σε σέβουμαι το ίδιο...

Δημήτρης»

Ο Λεοντής έδωσε το γράμμα στη γυναίκα του.

Αυτή το διάβασε κι' έδγαλε το συμπέρασμά της:

— Έτσι είναι τα παιδιά... Τα ανατρέφεις, τα μεγαλώνεις, τα αγαπάς, κι' αυτά σε αφήνουν και φεύγουν...

Τον αγκάλιασε ζεστά, πειστικά και του πρόσθεσε:

— Ευτυχώς που έχεις τη μικρή γυναίκούλα σου για να σε λατρεύη...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

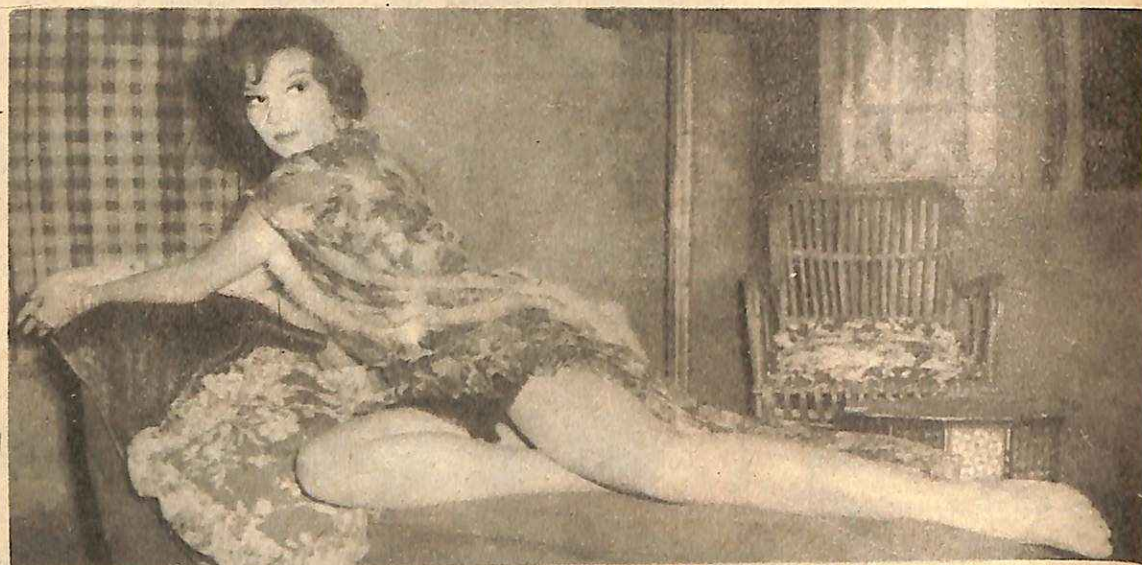
Για την ταχύτερη θέρμειωσι

Σ' ένα Ιατρικό συνέδριο, στο Νη- τοδί των Ήνωμ. Πολιτειών, ο δόκτωρ Ουόλτερ Σηγκερ, καθηγητής της φυσιολογίας και της φαρμακολογίας στο Πανεπιστήμιο Γουέστ, ανακοίνωσε την ανακάλυψη μιάς οδίας με ισχυρές αιμορροειδικές ιδιότητες. Σε φασιέ- νους, πόσους αιμορροϊκούς με υπερβολική αιμορραγία, ή νέα αυτή οδία, ή αὐτοσυσπρωμένη, παρήγαγε τον σπασμωδικό σπασμό για 23 θέρμειωσι το σώματος από 29 λεπτά της ώρας σε 28 δευτερόλεπτα μόνο. Υπολογίζεται ότι θα έ- διοθεθ στο έμπόριο έπειτα από μερικούς μήνες.

— Γιατί δεν πήμε πρώτα στο ξενοδοχείο, Περικλή, ν' άφισού- με τις βαλίτσες μας;

Μάρω Κοντού

Πρωταγωνίστρια... χωρίς να θέλη

ΜΑΛΙΣΤΑ. Και μην άπορητε. Ούτε το φανταζόταν, ούτε το όνειρεύτηκε ποτέ και ούτε το επιδίωξε.

Κάτω εκεί στο Κουκάκι, όπου γεννήθηκε, πέρασε τα γυμνασιακά της χρόνια και μεγάλωσε η Μάρω Κοντού, η ζωή κυλούσε απλά και ήρεμα, με τις μικροχαρές και τις μικρολύπες της γειτονιάς. Τα μαθήματα του σχολείου, τα μικρά πάρτυ, όπου μπορούσε κανείς να χορέψει λίγο και να ξεμουδιάσει, η εκκλησία του Αγίου Νικολάου, όπου είχε χρέος, όπως κάθε καλό κορίτσι, να πηγαίνει τις Κυριακές, για να ακούσει το θείο λόγο, και λίγο αργότερα τα πρώτα χτυποκάρδια κι' ο πρώτος δειλός έρωτας για κάποιον έφηβο, που δεν είχε το θάρρος ούτε να προφέρει τη λέξη «σ' αγαπώ»...

Αυτά ήταν τα ντεκόρ, όπου κεντήθηκαν με τις μολυνές κλωστές του συνοικιακού μικρομάγαζου τα απλά όνειρα της μικρής Μάρως, όπως κεντούνται τα όνειρα των απλών κοριτσιών της Αθήνας...

Μέσα στο στενό καμαρίνι του θεάτρου Σαμαρτζή, όπου διεξάγεται η συνομιλία μας με την πρωταγωνίστρια της ώρας κωμωδίας «10 μέρες στο Παρίσι», δε μπορείς, βέβαια, να περιμένεις εξομολογήσεις άβυσσας και λεπτομέρειες, που αποσπώνται μέσα στην άνεση του σαλονιού.

Η παράστασι, όπου νάναι θ' άρχισή κι' η «αμπιγιέζ», που κρατά στα χέρια της όλες εκείνες τις μικροπεριποιήσεις, που απαιτεί το μακιγιάζ των ωραίων πρωταγωνιστριών, άνοιγαν δρόμο δίπλα μας.

Ωστόσο, η Μάρω είναι μια κοπέλλα απλή, δίχως υποκριτικούς βεντετισμούς, καλόβολη και ελικρινής. Τό γινάσμε πώς είναι πρόθυμη ν' απαντήσει σε ό,τιδήποτε, χωρίς να βιάζεται, λες κι' είναι το σπίτι της σε μέρα άργίας.

Της το παρατηρούμε: — Μάρω, μάς κάνει εντύπωση η άνεσή σου μέσα στο θέατρο και στα παρασκήνια. Λες κι' ήσουν πλασμένη για τη ρόμπα...

Τα μεγάλα λαδοπράσινα μάτια της άνοιγουν με άπορία.

— Έγώ;
— Φυσικά. Ποιός άλλος;

Μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη. Έν τάξει. Άς ξεκινήσουμε λοιπόν. Όρα για το θέατρο.

Χαμογελά σε μαθητριάλα, που τσάκωσε τον καθηγητή να κάνει γκράφες.

— Ούτε καν είχα ποτέ φαντασθή κι' επιθυμία να γίνω θεατρίνα. Ήμουν ένα κορίτσι σαν όλα τ' άλλα, ώπου...

Ωπου της ήθε κάποιον πρωί η επιθυμία να έγγραφη σε μια Σχολής Ρυθμικής, όπως τόσες χιλιάδες κοπέλλες μέσα στην πρωτεύουσα, που φροντίζουν για τη σιλουέττα και την αρμονική σωματική τους διάπλασι.

Γράφτηκε, λοιπόν, στη Σχολή της κ. Κούλας Πράτσικα και τον ίδιο σχεδόν καιρό, δηλαδή το 1953, προσελήφθη στο «χορό τραγουδιών» του Έθνικού Θεάτρου.

Τα σωματικά της προσόντα, το αρμονικό κορμί και η παράξενη όμορφη της, είχαν προσελκύσει από το πρώτο θεατρικό ίδρυμα της χώρας, που διάλεγε τα χορευτικά φυντάνια του ανάμεσα από τις μαθήτριες των Φυτωρίων Τέχνης, που λειτουργούσαν στην Αθήνα.

Δεν έτρεφε μεγάλα όνειρα. Παρακολουθώντας

Ένα χαρακτηριστικό ένοτανανέ από το έργο «Ρομανσέρο» στον θίασο Χόρν, που καθιέρωσε την Μάρω σαν πρωταγωνίστρια.

Όμως τις παραστάσεις του Έθνικού, αγάπησε το θέατρο.

— Κι' έγινες ηθοποιός έτσι στο άψε-σβύσε; Περίπου. Τ' όμολογεί απλά, όπως ακριβώς συνέβη. Το 1958, δίχως νύξη σπουδάζει σε καμιά δραματική σχολή, δέχτηκε τις προτάσεις ενός από τους καλύτερους θιασάρχες μας, για συνεργασία.

Για να πραγματοποιηθεί αυτό, όμως, υπήρχε κάποιο μικρό εμπόδιο.

— Ποιό;
— Η άδεια.

— Και πώς υπερπηδήθηκε;
— Η Επιτροπή Ταλέντων, στην οποία προσήλθε η νεαρή Μάρω άφησε από το δρόμο το κώλυμα. Έτσι ο θεατρικός δρόμος άνοιγόταν, απέραντος, γεμάτος όμορφες πρωτοφανέστες και μαγεύει πρωτόγνωρη...

Ένας απέραντος πράσινος κάμπος, πλημμυρισμένος στα λουλούδια και τις ευαδιές, όπου φημισμένες ίριδες της θεατρικής τέχνης, ντυμένες με φανταχτερά φορέματα και μεταξωτά άμφια τελετουργούσαν κάθε μία τη δική της μυσταγωγία.

Θα κατάφερε η απλή παιδούλα της πλατείας Κουκακίου να γίνει μια μέρα σαν κι' αυτές;

★

Το μικρό, κουκλίστικο καμαρίνι με το χαμηλό φως και το περίεργο βεστιάριο της πρωταγωνίστριας του θεάτρου Σαμαρτζή, έχει μεταβληθεί, σε εξομολογητήριο, θαρρείς, όπου μια γυναίκα άνοιγει την καρδιά της στον πνευματικό της.

Μικρά μπιμπιλά, είδη καλλωπισμού κι' ένα πλήθος περιέργων αντικειμένων, άκατανοήτου για μάς προορισμού, πάνω στο τραπέζι της τουαλέτας, θαρρείς πώς έστησαν αυτή ν' ακούσουν τα μυστικά της γυναίκας, που είναι αφέντισσά τους.

— Νάσου, λοιπόν, ηθοποιός, χωρίς να το περιμένεις, Μάρω. Καί, μέσα σε δυο χρόνια μόναχα, πρωταγωνίστρια. Πώς τα κατάφερες;

Δεν τα κατάφερε η ίδια. Ούτε κούνησε το μικρό της δαχτυλάκι γι' αυτό. Άπλως, τα πράγματα ήρθαν μόνα τους, φυσικά, απλά κι' άβυσσας σαν το νερό, που κυλάει στ' αυλάκι και τραβά άμέριμνο για τη μεγάλη θάλασσα.

Είχε κλείσει συμβόλαιο συνεργασίας το 1958 — το πρώτο της συμβόλαιο — με το Δημήτρη Μυράτ. Το πρώτο όμως βήμα έμοιαζε με άκαπνο φυσίγγιο, γιατί το «Κράτος του Θεού», το πρώτο έργο που ανέβασε ο θίασος, στάθηκε και μο-

ναδικό για όλη τη σαιζόν. Ήταν ένα έργο χωρίς γυναικίους ρόλους, που παιζόταν στο θέατρο «Διάνα» και πέτυχε... διάνα. Έτσι το δεύτερο έργο, όπου θα πρωταγωνιστούσε η Μάρω, δεν «άνεβάστηκε».

— Άπογοιτεύθηκες;
— Γιατί;

— Νά, που έμεινες έτσι αναπάντεχα στο ράφι. Δεν είναι από τις γυναίκες, που τα βάζουν εύκολα μαύρα ή Μάρω Κοντού. Βλέπετε, είναι τόσο νέα ακόμα, και το μέλλον απλώνεται σαν παρθένα έκτασι μπροστά της. Δεν έχει παρά ν' απλώσει το χέρι και να τρυγήσει τους άπειραχτους καρπούς.

Έκοψε με το χέρι της μερικούς, την επόμενη χρονιά... παρέα με τον Ντίνο Ήλιόπουλο. Αυτό συνέβη σε μια θερινή σαιζόν — πέρυσι ακριβώς — κατά την οποία, πρωταγωνίστρια πλέον του θιάσου του δημοφιλούς μας κωμικού, η Μάρω πραγματοποίησε την πρώτη της θεατρική τουρνέ.

Κύπρος — Ρόδος — Θήβα — Πάτρα, κι' άλλες έπαρχιακές μεγαλόπολεις χάρηκαν τη Μάρω Κοντού, τη νεογέννητη πρωταγωνίστρια, με την παράξενη όμορφη και το πρωτογένητο ταλέντο. Και τότε...

★

Δυο μεγάλοι σταθμοί έπαιξαν πρωταρχικό ρόλο στη ζωή του σημερινού μας αστεριού. Ο πρώτος ήταν κάποιο βράδυ, που ο θίασος Ήλιοπούλου έπαιζε στην Πάτρα.

— Τί έγινε τότε, Μάρω;
— Νά. Ήρθε στο δρόμο μου ο Δημήτρης Χόρν.

— Τί έννοεις ήρθε στο δρόμο σου;
— Έννοώ...θεατρικάς.

Ήταν η εποχή, που ο θίασος του «Κεντρικού» είχε άπορφανισθή από τη μεγάλη μας Έλλη Λαμπέτη. Η θέσι της πρωταγωνίστριας χήρευε και ο θιασάρχης ζητούσε παρτεναίρ, για το ωραίο κι' άξέχαστο έργο «Ρομανσέρο».

Τού μίλησαν για το νέο άστρο, που άνέτελλε και σημείωνε καταπληκτική έπιτυχία, στην τουρνέ της, τη Μάρω Κοντού. Μπήκε, λοιπόν, στο άμαξάκι του και πήγε να κάμη αυτοψία, στην Πάτρα.

Ο θίασος το είχε μάθει και μαζί η νεαρή και πρωτόβγαλτη πρωταγωνίστρια.

— Είχα το μεγαλύτερο τράκ της ζωής μου εκείνο το βράδυ, όμολογεί. Και έπαιξα, όπως καταλαβαίνετε, όχι και τόσο καλά.

Αυτό όμως το «όχι και τόσο καλά», ο Χόρν το βρήκε ύπεροχο. Φώναξε, μετά το τέλος του έργου, την ώραία ηθοποιό και η συμφωνία έκλεισε. Η Μάρω θα ήταν πρωταγωνίστρια για όλη τη σαιζόν στο θιάσο του. Και ήταν. Η φήμη, απλά και χωρίς περιπέτειες και δυσκολίες, την πήρε στα χρυσά της φτερά. Και τ' όνομά της καθιερώθηκε.

Ο δεύτερος σταθμός στη ζωή της ήταν...

— Ποιός ήταν, Μάρω;
— Τα χαρακτηριστικά της συνομιλητριάς μας.

Η Μάρω κατέρωσσε να «κλέψη» πάλι δυο ώρες από τη δουλειά της. Και τις χάρισε κι' αυτές —που άλλος... στη μεγάλη της αγάπη. Στην έκδρομή στη θάλασσα.

Είχε, βλέπετε, πρωταγωνιστήσει όχι σ' ένα έργο θεατρικό, αλλά σε έργο ζωής.

★

Τώρα, Τώρα ο δρόμος είναι άνοιχτος πιά. Το χειμώνα η Κοντού θα είναι πάλι πρωταγωνίστρια του Χόρν. Παράλληλα όμως με το θέατρο, θα είναι και μεγάλο άστέρι του ελληνικού κινηματογράφου. «Ηδη γυρίζει δυο ταινίες, τον «Κομήτη του Χάλλεϋ» και το «3 κούκλες κι' ένα», την πρώτη με τον ποδοσφαιριστή του «Όλυμπιακού» Μίμη Στεφανάκο και τη δεύτερη με το Ντίνο Ήλιόπουλο.

— Και παίζεις ταυτόχρονα και στο θέατρο, Ε;
— Τί να γίνη;

— Και πότε έλθεις;
— Μα 20 άρες το 24ωρο, νομίζω. Άν άφαιρέσεις τις άρες, που κοιμάμαι, όλες τις άλλες ζω.

Κι' όταν παίζεις στη σκηνή, κάτω από τους φατεινούς προβολείς. Κι' όταν «γυρίζεις». Κι' όταν στο σπίτι αναπαύεται διαβάοντας. Κι' όταν ποτίζεις τις γλάστρες με τις γαρβένιες, που υπεραγαπάς. Κι' όταν καιν το μπάνιο της στη Βουλιαγμένη. Κι' όταν, άργα και πού, σ' ένα κυπερινό κέντρο, διασκεδάς με τον άντρα της. Σε κάθε έκδηλωσι, σε κάθε στιγμή, σε κάθε λεπτό η Μάρω γράφει με τα νείατα της και την τέχνη της το άραιότερο τραγούδι. Το τραγούδι, που λέγεται «ζωή». Το δικό της τραγούδι. Τη δική της ζωή.

Μιά ζωή, που άρχισε έξαισία, χωρίς να το περιμένει κι' η ίδια.

— Και πού θα τελειώσει έξαισία;
— Μεγάλη κουβέντα! Κουά το κεφάλι και προσθέτει:

— Εγώ θα κάνω ό,τι μπορώ γι' αυτό. Άμποτε νάναι άραιο και το τέλος του παραμυθιού. Από μέρους μας, το ευχάμαστε.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

απαλύνονται και μια παιγνιδιάρικη φλογίτσα κάνει την εμφάνισή της στα άρτια της ματία.

— Άφουρσε την ήθοποιό; Τί έπαίξεις τότε;
— Όχι. Δεν είχε σχέση με την καλλιτεχνίδα, αλλά με τον άνθρωπο.

— Άν και «έπαιξα» και σ' αυτή την περίπτωση κάποιον ρόλο...

— Ποιόν ακριβώς;
— Σκύβει το κεφάλι με ντροπαλότητα. Της συζύγου.

Ήταν ακριβώς στην άρχή της φετεινής χρονιάς, το Γενάρη μήνα.

Κάποιο βραδάκι, στην εκκλησία του Αγίου Νικολάου στο Κουκάκι, την ίδια εκκλησία που η Μάρω πήγαινε μικρή να παρακολουθήσει τη λειτουργία, ο γερο-παπας στάθηκε να εύλογήσει ολόσπαρα ντυμένη, το χρώμα της προτιμησέως άριστοίδης Καρύδης Φούε, της, και πλάι της ο Άριστοίδης Καρύδης Φούε, ο γνωστός όπερατέρ και τώρα συζυγός της.

— Εύτυχισμένη;
— Ό, ναί! Το βράδυ, όμως εκείνο, είχα το δεύτερο μεγάλο τράκ της ζωής μου.

Το μπάνιο στις μακρινές άκτες του Σαρωνικού είναι μια από τις λίγες όλοαυσεις που επιτρέπει η σκληρή έργασία στη Μάρω. Και τότε, και η ώραία ηθοποιός έπωφελείται κάθε ευκαιρία να νά φανερών το «μικνί της» και να άφείθ στην άρσση άγκαλιά των κυμάτων.

ΚΥΑΝΟΠΩΓΩΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

-ΚΑΘΗΝ, αφού ο πατέρας σου αποφάσισε να εξα-
σκήση για λίγο την Ιατρική του σ' ένα μικρό χω-
ριό, είμαστε υποχρεωμένες να τον ακολουθήσου-
με, δήλωσε η μητέρα μου.

—Μα πώς θα ζήσω σ' ένα ψαράδικο χωριό;
φώναξε απελπισμένη. Κι' άλλωστε τί θα γίνει ο
Μάλκολμ;

—Εσύ κι' ο Μάλκολμ είσατε ακόμη πολύ
νέοι για ν' αγαπίσαστε στα σοβαρά. παρατήρησε η μητέ-
ρα μου.

—Μα τον λατρεύω! φώναξε.

—Είσαι μόλις 17 χρονών, είπε ξερά η μητέρα μου. "Αν τον
αγαπάς πραγματικά, ο έρωτάς σας δε θα πάθει τίποτα απ'
αυτό το μικρό χωριό. Τού χρόνου θα ξαναγυρίσεις στο Λον-
δίνο, και τότε θα μπορείς ν' αποφασίσεις μόνη σου για την τύ-
χη σου.

Παρ' όλα τα παρακάλια και τα δάκρυά μου, οι δικοί μου
δεν υποχώρησαν. Έτσι, αναγκάστηκα να αποχαιρετήσω το
Μάλκολμ, που φαινόταν απελπισμένος όσο κι' εγώ. Κι' έπειτα
από μιάς ημέρας ταξείδι με το τρένο, αντίκρουσα το Σά-
ναγκμπουργκ.

Ήταν ακριβώς όπως το φανταζόμουν: ένα χωριό όμορφο
και γραφικό, αλλά χωρίς την παραμικρή κοσμική κίνηση. Δεν
υπήρχε καν ένα ξενοδοχείο, κι' όταν έδωγαινα περίπατο δε συ-
ναντούσα κανένα στην αερογιάλια.

Η μητέρα μου είχε φέρει μαζί της απ' το Λονδίνο μερικά
σύνεργα ζωγραφικής. Και με βεβαίωσε πως ο καλλίτερος τρό-
πος για να μην πληττώ, ήταν να δοκιμάσω τις καλλιτεχνικές
μου ικανότητες.

Μια και δεν είχα να κάνω τίποτα καλλίτερο, ακολουθήσα
τη συμβουλή της.

Το πρώτο απόγευμα που έσθησα το καθαλέτο μου σ' ένα
μικρό έρημο κόλπο κι' άρχισα να πασαλείβω το μουσαμά με
μπογιές, ήμουν πολύ στενοχωρημένη. Μόλις είχα πάρει ένα
γράμμα απ' το Μάλκολμ, που μου δήλωνε πως δε μπορούσε
να κάνει άλλο χωρίς έμένα και πως έπρεπε να βρω ένα τρόπο
για να με στείλουν πάλι στο Λονδίνο.

—Ελπίζω πως δεν περιμένετε να κερδίσετε το ψωμί σας
πουλώντας τους πίνακές σας! είπε ξαφνικά μία φωνή πίσω
μου.

Τράμαξα και γύρισα τόσο απότομα, ώστε το πινέλλο που
κρατούσα βρέθηκε χάμω στην άμμο, αφού προηγουμένως είχε
ζωγραφίσει μια ωραία γαλάζια γραμμή πάνω στο γκρίζο παν-
τελόνι του άγνωστου!

—Ω, με συγχωρήτε! μουαμούρισα σαστισμένη.
—Εγώ φταίω, που σας ξάφνιασα, απάντησε ευθύμα.

Τόν κύτταξα καλλίτερα. Ήταν πολύ ψηλός. Είχε πρόσωπο
ήλιοκαμένο και μάτια μαύρα που αστόφτανε.

—Δεν είμαι ζωγράφος! του δήλωσα, βλέποντας πως κύτ-
ταζε κοροϊδευτικά το καθαλέτο μου. Έρχομαι εδώ για να ο-
νειροπολήσω το Λονδίνο και τ' αγόρι μου που με περιμένει
έκεί.

Μου είπε πως λεγότανε Στέφεν Μίλγουορντ, πως ήταν άρ-
χειολόγος και πως έγραφε ένα βιβλίο για κάτι έρεπια της
ρωμαϊκής εποχής, που βρίσκονταν στο βορεινό μέρος της
άκτης. Πρόσθεσε ότι τον ενδιέφερε ιδίως ο τάφος μιάς κάποιας
Οκταβίας.

Όσο κουβεντιάζαμε, μιά ιδέα ριζωνότανε σιγά-σιγά μέ-
σα στο μυαλό μου, ένα σχέδιο που θα μου επέτρεπε να ξανα-
γυρίσω στο Λονδίνο...

Όταν χωρίσαμε και πήρα το δρόμο για το σπίτι, ήξερα
πιά τί έπρεπε να κάνω!

Συνάντησα ένα πολύ περίεργο άνθρωπο, είπα στη μητέ-
ρα μου. Ενδιαφέρεται για... τάφους και για πτώματα!

—Τί έκανε λεί; φώναξε εκπληκτική. Είναι τρελλός; Τί τον
ενδιαφέρουν αυτά τα μακάβρια πράγματα;

Φυσικά, δεν της εξήγησα τί έννοουσα ακριβώς και την άφι-
σα στις άνησυχίες της.

Τ' άλλο απόγευμα ξανα συνάντησα το Στέφεν στην παραλία
και συμφωνήσαμε πως την επόμενη θα με πήγαινε να δώ τον
τάφο της Οκταβίας.

Το πρωί, είπα στους γονείς μου πως σκόπευα να κάνω ένα
περίπατο με κείνο το μυστηριώδη τύπο που ξέθαβε σκελετούς.
Η μητέρα μου ταράχθηκε και προσπάθησε να με πείσει πως

ήταν προτιμώτερο να βρω καμιά άλλη παρέα! Της απάντη-
σα ότι αυτός ήταν ο μοναδικός ξένος, εκτός από μας, στο Σά-
ναγκμπουργκ κι' ότι άλλωστε τον εύρισα δλο και πιό ενδια-
φέροντα.

—Τουλάχιστον δεν τον φέρνεις στο σπίτι να τον γνωρίσου-
με; μου είπε ο πατέρας μου μ' άμηχανία.

—Αδύνατον! δήλωσα, ξέροντας πως θα χαλούσε το σχέ-
διό μου, αν βλέπανε οι δικοί μου πως ο Στέφεν δεν ήταν κα-
νένας... Κυανοπώγων, άλλ' ένας πολύ συμπαθητικός και άκα-
κος νέος. Μου δήλωσε πως δεν του άρεσαν οι επίσκεψεις. Εί-
ναι μισάνθρωπος!

Κι' έφυγα τρέχοντας, πρώτου προλάβουν να μου απαγορεύ-
σουν να βγω μαζί του.

Λίγο αργότερα, καθώς καθύμασσε με το Στέφεν στο ήμι-
κυκλικό, έρειπαιμένο αμφιθέατρο, που βρίσκονταν λίγο πιο πέ-
ρα απ' τον τάφο της Οκταβίας, εκείνος με ρώτησε:

—Τον αγαπάς πολύ εκείνο το νέο που σε περιμένει στο
Λονδίνο;

—Και βέβαια! του απάντησα. Πάρα πολύ!

Μα ξαφνικά, έτσι όπως τον κύτταζα, δεν ήμουν πιά τόσο
σίγουρη για το τί έννοουσα με τη λέξη «αγάπη»! Ο Μάλκολμ
ήταν ευχάριστος, χόρευε ωραία και με πήγαινε βόλτα με τ'
αυτοκίνητό του. Μ' άρεσε να κάνουμε παρέα. Μα ήταν αυτό
αγάπη;...

—Θάθελα να γνωρίσω τους γονείς σου, δήλωσε ο Στέφεν.
Έλατε να φάμε μαζί αύριο βράδυ.

—Α... αδύνατον! τραύλισα, τρομαγμένη απ' το νέο κίνδυ-
νο που αντιμετώπιζε το σχέδιό μου. Ξερεis... είναι μισάνθρω-
ποι!

—Αλήθεια; έκανε μ' έκπληξη και δυσπιστία ο Στέφεν. Τό-
τε έλα μόνη σου. Θα φάμε νωρίς, εσύ, εγώ κι' η σπιτονοικο-
κυρά μου, κι' ύστερα θα σε πάω μέχρι το χωριό.

Δέχθηκα, αλλά δεν ήξερα πως να το πω στους δικούς μου.
Έτσι που τους είχα περιγράψει το Στέφεν, ήταν φυσικό να
μη μ' αφήσουν να πάω.

Κι' όμως ήθελα τόσο να φάμε μαζί!... περισσότερο απ' όσο
ήθελα να γυρίσω στο Λονδίνο!

Εκείνο το βράδυ, η μητέρα μου κάθισε δίπλα στο προσκέ-
φαλό μου κι' άρχισε να μου λέει πως είχε συζητήσει με τον πα-
τέρα μου για μένα και πως, αν ήθελα, μπορούσα να γυρίσω
στο Λονδίνο και να μείνω στο σπίτι της αδελφής της.

Κατάλαβα πως τους είχα τρομοκρατήσει με τις ιστορίες
μου για το Στέφεν, αλλά δεν ένιωσα καμιά χαρά για την
επιτυχία του σχεδίου μου...

Τ' άλλο απόγευμα, τσάκασα κρυφά απ' το σπίτι, αφήνοντας
ένα σημείωμα που εξηγούσε που πήγαινα.

Ο Στέφεν μ' έστειλε αμέσως στην κουζίνα, να βοηθήσω τη
σπιτονοικοκυρά του που έτοιμαζε το φαγητό. Μου φάνηκε πως
δεν ήθελε να βρίσκεται μόνος μαζί μου, κι' άπορησα πολύ
γι' αυτό.

Πάντως, δεν πρόλαβα να εξηγήσω τη στάσι του, γιατί δέκα
λεπτά αργότερα χτυπούσε το κουδούνι κι' έμπαιναν οι γο-
νείς μου!

Δε χρειάστηκε πολλή ώρα για να καταλάβουν, τόσο αυτοί
όσο κι' ο Στέφεν, το παιχνίδι που τους είχα παίξει και την αι-
τία του. Συμφώνησαν αμέσως ότι, για να φτάσω στο σημείο
να τους κοροϊδάω τόσο, σήμαινε πως ήμουν πραγματικά έρ-
ωτευμένη με το Μάλκολμ και πως έπρεπε να γυρίσω στο
Λονδίνο.

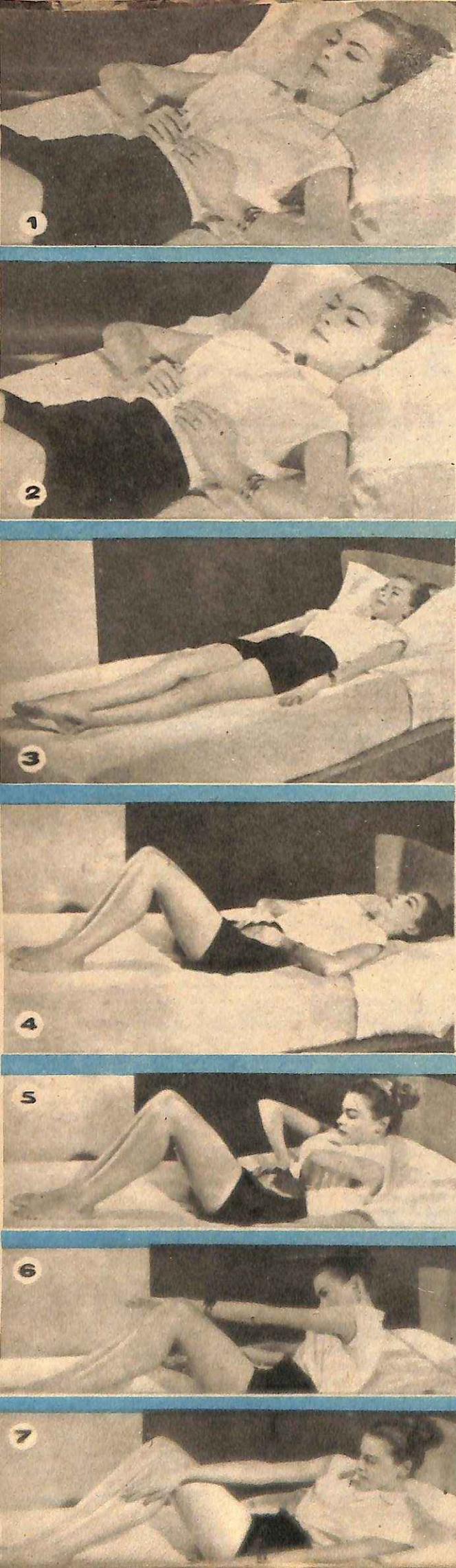
Τότε ξέσπασα σε λυγμούς και δήλωσα πως είχα κάνει λά-
θος και πως δεν ήθελα να φύγω μακριά απ' το Στέφεν! Έ-
κείνος ζήτησε συγγνώμη απ' τους γονείς μου, με πήρε απ' το
χέρι και βγήκαμε στη βεράντα.

—Άκουσε, Κάθην, μου είπε σοβαρά και τρυφερά συγχρό-
νως. Νομίζεις πως μ' αγαπάς, αλλά δε μπορώ να σου έχω έμ-
πιστοσύνη, γιατί πριν από λίγες μέρες νόμιζες πως αγαπού-
σες το Μάλκολμ. Πήγαινε λοιπόν στο Λονδίνο να τον ξαναδείς
και να βεβαιωθείς για τα αίσθημάτά σου. Θα σε περιμένω να
γυρίσης πίσω σ' ένα χρόνο, αν φυσικά εξακολουθής τότε να
πιστεύεις πως μ' αγαπάς. Σύμφωνοι, γλυκεριά μου!

—Σύμφωνοι, καλέ μου! μουαμούρισα, ξέροντας πως κι'
ύστερα από ένα χρόνο, κι' ύστερα από ένα αιώνα, θα εξακο-
λουούσα να τον αγαπώ σαν τρελή.

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΜΠΛΕΪΚ

—Τον αγαπάς πολύ το νέο, που
σε περιμένει στο Λονδίνο; με ρώ-
τησε ο Στέφεν.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΤΟΚΕΤΟ

Πώς θα Ξαναβρήτε τη γραμμή σας

ΟΠΩΣ υπάρχουν ώρισμένες ασκήσεις, που προλαμβάνουν τις παραμορφώσεις του γυναικείου σώματος και προπαρασκευάζουν ένα ήρεμο και ανώδυνο τοκετό. Έτσι οι επιστήμονες επενέσσαν και άλλες που ξαναδίνουν στους μύς και τους ιστούς την ελαστικότητά τους και τη μορφή που είχαν πριν.

Κατά γενικό κανόνα, οι μύς που επηρεάζονται περισσότερο από την εγκυμοσύνη είναι εκείνοι της κοιλιάς. Η χαλάρωσή μπορεί να επεκταθεί και στην περιοχή του στομάχου. Έτσι, η μέση διευρύνεται. Σε μερικές γυναίκες επίσης η περιφέρεια παίρνει ανησυχηστικές διαστάσεις και η παραμορφωση επεκτείνεται και στους μηρούς. Είναι πολύ συχνή, εξ άλλου, η διόγκωση των γονάτων και η πάχυνση της κνήμης.

Όλα αυτά τα επεκτάματα του τοκετού είναι πολύ δυσάρεστα για μια νέα γυναίκα, που θέλει να διατηρήσει την αρμονία των γραμμών της και την ευλυγισία του κορμιού της. Ο κίνδυνος αυτός εύτυχως, δεν υπάρχει σήμερα. Γιατί μπορείτε να εξαφανίσετε όλες αυτές τις ανωμαλίες. Οι προϋποθέσεις γι' αυτό είναι δύο. Πρέπει, πρώτα-πρώτα, να το θελήσετε και να το επιδιώξετε με σύστημα, επιμονή και υπομονή. Και δεύτερον, πρέπει ν' αρχίσετε τις απαραίτητες ασκήσεις εγκαίρως, προτού, δηλαδή, οι ανωμαλίες αυτές σταθεροποιηθούν, όποτε δε θα είναι δυνατό να γίνουν τίποτα.

Πρέπει να ξέρετε ότι η ίδια η φύσι προσπαθεί να επανορθώσει εκείνο που κατέστρεψε. Μ' απλούστερα λόγια, η φύσι προσπαθεί να ξαναφέρει τα πράγματα στην προηγούμενη κατάστασή τους. 'Αλλ' η προσπάθεια της φύσεως εξελίσσεται με πολύ αργό ρυθμό. Διάφορα εμπόδια, εξ άλλου, μπορεί να την αναχαιτίσουν ή να της δώσουν μια σφαλερή κατεύθυνση. Γι' αυτό, είναι απαραίτητο να κινήσετε τα χέρια σας μόνη σας.

Με τις ασκήσεις που θα σας υποδείξουμε, το στομάχι κι' η κοιλιά θα ξαναγίνουν ίσια, η μέση θα ξαναγυρίσει στις παλιές της διαστάσεις, η διόγκωση της περιφέρειας θα εξαφανιστεί και τα πόδια θα ξαναπαρουν την παλιά τους όψη. Οι ιστοί αυτοχρόνα θα σφίξουν και το σώμα σας θα ξαναβρεί την παλιά ελαστικότητά του.

Τις ασκήσεις που θα σας υποδείξουμε θα τις κάνετε πάνω στο κρεβάτι, σε τρόπο που ο κόπος να είναι ελάχιστος. Θα τις αρχίσετε μετά την έκτη εβδομάδα από τον τοκετό.

1η άσκηση: 'Ανάσκελα στο κρεβάτι, με το κεφάλι ελαφρά ανασηκωμένο (θα χρησιμοποιήσετε γι' αυτό το σκοπό ένα μαξιλαράκι). Θα τεντώσετε προς τα πλάγια τους άγκωνες και θα φέρετε τις παλάμες των χεριών σας, με τα δάχτυλα ενωμένα, πάνω στο στομάχι. Θα λυγίσετε ταυτόχρονα τα γόνατα.

2η άσκηση: Πάρτε μια βαθεία αναπνοή. Θα κάμπετε ταυτόχρονα μικρές κυκλικές κινήσεις με τα χέρια σας πάνω στο στομάχι, από μέσα προς τα έξω. Αυτή η κυκλική κίνηση θα συνοδεύεται και από μια ελαφρή πίεση προς τα μέσα. Θα πάρετε πέντε εισπνοές και κάθε φορά θα κάνετε τις κυκλικές κινήσεις που υποδείξαμε παραπάνω. Στο τέλος, θα βγάλετε τον αέρα από το στήθος σας.

3η άσκηση: 'Ανάσκελα στο κρεβάτι με το κεφάλι ελαφρά ανασηκωμένο, όπως και στην πρώτη άσκηση. Τα πόδια τεντωμένα και σταυρωμένα στους αστραγάλους. Τα χέρια τεντωμένα κατά μήκος του σώματος. Θα σπριχθίτε στις παλάμες και θα ανασηκωθείτε ελαφρά παίρνοντας μια βαθεία αναπνοή, σε τρόπο που να αισθανθήτε τον αέρα να φτάνει στην κοιλιά σας,

Θα ξαναγυρίσετε στην αρχική θέση, βγάζοντας αργά τον αέρα που εισπνεύσατε. Αυτή την άσκηση μπορείτε να την κάμπετε πολλές φορές κατά τη διάρκεια της ημέρας. Θα πρέπει κάθε φορά να παίρνετε 10-15 αναπνοές.

4η άσκηση: Ξαπλώστε ανάσκελα χωρίς μαξιλάρι, με τα γόνατα λυγισμένα. Τεντώστε τους άγκωνες προς τα πλάγια και ακουμπήστε τις παλάμες των χεριών στην κοιλιά σας, πιέζοντας ελαφρά τα τοιχώματά της. Θα πάρετε μια βαθεία αναπνοή, χωρίς να μετακινήσετε τα χέρια σας και χωρίς να ελαττώσετε την πίεση πάνω στα τοιχώματα της κοιλιάς σας.

5η άσκηση: 'Η ίδια θέση όπως και στην προηγούμενη άσκηση. Θα ανασηκώσετε το επάνω μέρος του στήθους και θα γείρετε το κεφάλι προς τα κάτω. Θα πιέσετε ταυτόχρονα με τα χέρια σας τα τοιχώματα της κοιλιάς όσο πιο πολύ μπορείτε. Θα ξαναγυρίσετε κατόπιν αργά στην αρχική θέση. Θα κάμπετε αυτή την άσκηση πέντε φορές στη σειρά.

6η άσκηση: 'Ανάσκελα, με τα γόνατα λυγισμένα. Θα ανασηκωθείτε στο δεξιό πλευρό και θα τεντώσετε το άριστερό χέρι προς τα εμπρός. Το δεξί κάτω. Διαγνώψτε με το άριστερό χέρι σας ένα ημικύκλιο. Πέντε φορές στη σειρά.

7η άσκηση: Θα κάνετε την ίδια άσκηση προς το άριστερό μέρος.

Οι δύο τελευταίες ασκήσεις θα λεπνύνουν τη μέση σας και θα περιορίσουν τον όγκο της περιφέρειας. Θα εισπνεύσετε όταν ανασηκώσετε το κορμί σας και θα βγάλετε τον αέρα όταν ξαναγυρίσετε στην αρχική θέση.

00

ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΠΩ ΠΟΤΕ ΔΗ' ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Τ ο ό ξ υ ζ ε ν έ. — Για να καθαρίσετε τους λεκέδες των βιβλίων, μεταχειριζόμεθα οξυζενέ κι' ύστερα ξεπλένουμε με νερό. 'Ενατίον κάθε χρωματιστού λεκέ: Σε 4 μέρη νερό προσθέτετε 1 μέρος οξυζενέ και 5 τοίς 100 άμμιωνία. 'Αν δεν καθαρίσει ο λεκές με το υγρό αυτό, χρησιμοποιείτε πικνότερο διάλυσι, δηλαδή 1 μέρος οξυζενέ σε 2 μέρη νερό. Το νερό πρέπει να είναι κρύο ή ελαφρά χλιαρό.

'Αν τα χέρια σας, μετά το μαγειρείο, μυρίζουν ψαρίλας, πλύνετε τα επανειλημμένως σε μια λεκάνη με νερό που περιέχει μια κουταλιά του γλυκού οξυζενέ.

Για να πεισθήτε αν το οξυζενέ σας διατηρήσει καλά, πάρτε λίγο απ' αυτό και προσθέστε του μια σταγόνα άμμιωνία. Πρέπει τότε να θολώσει ελαφρά και ν' αναβράσει. 'Αλλιώς, σημαίνει πως είναι ξεθυμασμένο και άχρηστο πιά.

Γενικά τη στιγμή που πρόκειται να μεταχειριστήτε το οξυζενέ, προσθέτετε μερικές σταγόνες άμμιωνίας, που το κάνουν δραστικότερο.

Τ ο κ ε ρ ί τ ὠ ν μ ε λ ι σ σ ῶ ν. — Για να φτιάξετε γρήγορα και δίχως πολλά έξοδα μια καλή πακετινή, παίρνετε 250 γραμμάρια κερί, 200 γραμμάρια νερό και 50 γραμμάρια ποτάσσα. Τα βράζετε όλα μαζί, ανακατεύοντας συνεχώς το μίγμα. Τ' αφήνετε στη φωτιά ως ότου η λεώδης μάζα γίνει άμοιγενής και δεν απομείνει πια υδαρές υγρό στον πάτο του δοχείου. (Συνήθως, αρκεί 2 λεπτών βράσιμο). Όταν κατεβάσετε το δοχείο απ' τη φωτιά, αραιώσετε το περιεχόμενό του με βραστό νερό, ανακατεύετε και ξαναβάλετε στη φωτιά. Αραιώνετε το περιεχόμενό του με βραστό νερό ανακατεύετε και ξαναβάλετε στη φωτιά. 'Επαναλαμβάνετε το ίδιο, ως ότου προσθέσετε στο μίγμα περί τις 3 όκαδες βραστό νερό εν όλω. Διαλύετε ύστερα σε νερό 120 γραμμάρια κίτρινη άχρα, την προσθέτετε στο βερνίκι κι' ανακατεύετε καλά.

ΝΕΕΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

Οι ταυτότητες οι νέες το κοινόν απασχολούν και πολλές άδρες υποφέρουν ζωηρά τις ενοχλούν, επειδή μπροστά σε τριτογενή, ίσως και αδιαφορούν, πρέπει να κατατεθούν τα πιστοποιητικά τους κι' ασφαλώς θα διαρρεύσουν ώριμένα... μυστικά τους!

Α να-κάτω έχει γίνει, φέρ' ελπίς, η Μελομένη και πιστεύει, πως στο τέλος, θα βρεθεί εκπαιδευμένη γιατί θα φανερωθεί, πως η κόρη της η Έλλη έχει ενηλικιωθεί και ταυτότητα, πιά θέλει... 'Εγώ λέει η Μελομένη και τονίζει δοθα-κοφτά, πως δεν έχει συλληφώσει ούτε τα... δεκαεπτά!

Τ αραχή μεγάλη νοιώθει και η Μαίρη, ασφαλώς, που ναι πάντοτε ντυμένη και βαμμένη επιμελώς, γιατί όλη η γειτονιά θα βουίξει, στο φινάλε πως δεν είναι εικοσιεννιά και σαράντα έτών και βάλε... Και αφού θα βουν τα χρόνια τα κρυφά της δημοσία, την ταυτότητα την βλέπει ως «ελατή... προδοσία»!

Τ α έπισημα «κατάπια» και τους μάρτυρες εν γένει, συλλογίζεται κι' η Νίτσα και για πλάταγμα πη- (γίνεται, γιατί έπεινη επιμένει, απ' τα χρόνια τα μικρά της, στην Κνωσό δι' μένει κι' είναι βέρα αριστοκρατίας... Μα τα έπισημα στοιχεία θ' αποδείξουν πως η Νίτσα «έλκει την καταγωγή της» απ' την... Κολοπετινίτσα!

Τ ης ταυτότητας το θέμα και τη Λούση άνησυχεί και την βάλε, κάθε τόσο, σε μεγάλη ταραχή, γιατί πρέπει, φυσικά, να δηλώσει, συμπληρωθεί, πως με τα... «οικιακά» έπισημα ασχολείται. 'Εγώ μ' όσα διαδίδει, την εντύπωση αφήνει ότι έχει επιχειρήσεις κι' υπαλλήλους διενθύνει!

Ε ι μελάδες και σποτοδρες έχει μηή και η Σοφία, γιατί βλέπει η ταυτότητα θέλει και φωτογραφία... Κι' επειδή η μαυλά έπεινη έχει άφαιρτήσει μιαία στα έγχρωμα να γινεί και να παίξει σε ταινία, πρέπει τις φωτογραφίες και τις πόδες να προσέξω, για να δείξω ότι έχει... φωτογένεια και «σέξυ»!

Μ' όμοιη μελαγχολία κι' όμοιης αναταραχής βλέπει και η Εδθαία τις πολλές διατηρήσεις... Κι' αν το καλοέξετάσει, εν δικαιο υποφέρει, γιατί κι' όνομα συζύγου η ταυτότητα αναφέρει, τη στιγμή που έπεινη πέφτει άδουναρη στο στομάχι και ό... 'Ερωτοκρίτος της δεν έφάνηκε άνομα!

Ε ι μεγάλα διλήμματα του και μεγάλο του υπελά κι' ό στωικός ό παντομένος έχει μηή για τα καλά. 'Ενα ζήτημα τον έχει προ πάθος απασχολήσει την «απαισιότητα» του πως όφεται να δώσει. Κι' όλο στίζει το κεφάλι στην ταυτότητα τη νέα τι «υψηλός» να βάλλει, μια και έχει ό καυμένος μια ταρα-ο γυναίκα και μια πεθερά έπίσης που άβίζει γι' άλλες όνομα. Σκέπτεται, λοιπόν, ό ελάς μετά όνομα και λαγός, «είμαι ύψηλος» να βάλλει—της Λυγής και της... Βασ (όόος)!

Επιστολή της
Ανα Τάξη
Ε. Σοφοπούλου
Α. Σοφοπούλου

42

ΔΕΝ ΑΡΚΟΥΝ ΜΟΝΟ ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

ΝΕΩΤΕΡΑ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ

«Η ομορφιά είναι εσωτερική! Η φρεσκάδα του δέρματος και η λάμψη των ματιών πηγάζουν από βαθιά μέσα μας, διότι προέρχονται από την υγεία και ισορροπία ολοκληρωμένου οργανισμού. Τα καλλυντικά και οι κρέμες είναι όμως καταδικασμένη, αν δεν βασίζονται σε διατροφή προσεκτικά συμπληρωμένη με βιταμίνες που χαρίζουν αληθινή εσωτερική ομορφιά. Οι βιταμίνες Β, C και Ρ των χυμών ώριμων φρούτων και της μαγιάς της μπύρας θεωρούνται σήμερα απαραίτητα φυσικά εσωτερικά καλλυντικά. Γι' αυτό, πίνετε κάθε φορά που βιάστε άναυκτα πού ξερετε με βεβαιότητα ότι περιέχουν άφθονο αληθινό χυμό. Στά κέντρα, Πορτοκαλάδα Φίς— στο στί τι, Χρυσό Πορτοκάκι. Με το φαγητό, πίνετε Μηλόχυμο και συμπληρώνετε τις ανάγκες σας σε βιταμίνες Β με μαγιά της μπύρας.

ΒΟΛΑΣΤΙΡ

Κόλλα κολληρίσματος διαρκείας
Αρωματισμένη με λείοντα
Ind. Chim. Boston - MILANO

Κάθε κομψός άνδρας...

Κάθε κομψός άνδρας, γνωρίζει πως το υποκάμισο αποτελεί το ήμισυ του παντός μιας φροντισμένης εμφάνισης. Αυτό προσέχει πρώτα για τον εαυτό του και αυτό παρατηρεί στους άλλους. Τα χαρακτηριστικά του άφθονου υποκαμπίου είναι γνωστά. Το δρασερό ύφανση, η φράσκια εμφάνιση, η χαρακτηριστική στιλπνότητα και η καλή ποιότητα, που κάνει το άφθονο να μην δεχτεί και να μην μπαίνει.

Ο κλασικός αυτός τύπος υποκαμπίου, γίνεται μόνον με ποπλίνα Πειραικής—Πατρικής. Η ποπλίνα Πειραικής—Πατρικής, λευκή ή σε ανεξίτηλους χρωματισμούς εξασφαλίζει το υποκάμισο υψηλής ποιότητας. Τα βελικά πλεονεκτήματά της, η σταθερή ποιότητα, τα ανελλοίιστα, ευγενικά χρώματα, τα εξαιρετικές στερεότητας νήματα και η επεξεργασία SANFORIZED, την καθιστούν το τελειότερο άφθονο υποκάμισο.

Λευκά, χρωματιστά, ριγέ, υποκάμισα μεγάλης άντοχής, με ανεξίτηλα χρώματα, για άμυγλι ή σπορ εμφάνιση, τα υποκάμισα από ποπλίνα SANFORIZED της Πειραικής—Πατρικής, σε πολλούς τύπους, χαρακτηρίζουν τον κομψό άνδρα.

μά υποτίλτα παλιδ κρασί. «Εφτασε μαζί του κι' η γυναίκα που του μαγειρεύει. — Φτιάξε μου ένα δυνατό ζουμί, Λένα, της είπε ο γιατρός, γιατί νιώθω βαρύ το στομάχι μου. Βάλε το κρέας να βράση αμέσως. — Σε μία ώρα, θάβει εν τάξει. — Όραιο! Στο μεταξύ, ανέβαινω στο ιατρείο μου. Μόλις έτοιμαστή το ζουμί, φώναξε με. — Μάλιστα, κυρία. — Ο Κάρλο ήξερε πως για κανένα λόγο δε θ' ανέβαινε η καλή γυναίκα στο ιατρείο του. — Στην αρχή, που είχε μηή στην υπηρεσία του, ένα πρωί που άργησε αυτός να κατεβή, αφού τον φώναζε πολλές φορές, του κάκον, φοβήθηκε πως κάτι θα είχε πάει κι' αποφάσισε να παραβή την απαγόρευση του. — Άνέθηκε, λοιπόν, και μπήκε στο ιατρείο. — Ο Κάρλο ήταν τόσο απορροφημένος από τη μελέτη ενός κρανίου, ώστε δεν άκουσε καν τα βήματα της στη σκάλα. — Όταν όμως την είδε να εμφανίζεται στο κατώφλι, της έκανε τέτοια σκηνή, ώστε η δυστυχισμένη φοβήθηκε για μία στιγμή πως δε θα γιναι ζωντανή απ' τα χέρια του... — Από τότε, δεν είχε τολμήσει πια για κανένα λόγο να χτυπήσει την πόρτα του. — Αν άργούσε να φανή ο κύριός της, αυτή έφευγε σιγά-σιγά, κλείνοντας πίσω της την εξώπορτα, και ξαναγύριζε μόνα την άλλη μέρα, τη συνήθισμένη ώρα. — Σίγουρος, λοιπόν, πως η Λένα θα έκτελούσε πιστά τις διαταγές του, ο Κάρλο ανέθηκε γρήγορα στην κάμαρά του. — Η Μαρία είχε τα μάτια ανοιχτά και του χαμογέλασε γλυκά. — Έκείνος κίτταξε με συγκίνηση το άδυτο προσωπάκι της, που ήταν άσπρο σαν το πανί, και ρώτησε: — Δε βαρεθήκατε, που μείνατε μονάχη τόσες ώρες; — Όχι, καθόλου. Είχα να σκεφτώ τόσα πράγματα! — Δεν πρέπει να σκέπτεσθε τίποτα. Να εύχασστε μόνο να γίνετε γρήγορα καλά. — Το εύχομαι μ' όλη μου την ψυχή! — Πώς αισθάνεσθε τώρα; — Είμαι πολύ, πάρα πολύ άδυνατη. Δεν έχω όμως πια εκείνο το κάψιμο στο στήθος, όπως τις περασμένες μέρες, ούτε το πνίξιμο, που ένοιωθα άλλοτε. — Μπράβο! Σε λίγο θα πιήτε ζουμί κι' αύριο θ' αρχίσετε μια θεραπεία, που ελπίζω να φέρη γρήγορα καλά αποτελέσματα... Παράξενο! Τώρα που βρίσκεσθε εδώ, μαζί μου, μου φαίνεται εύκολο να σας γιατρέψω. — Ένώ πριν απελπίζομαι κάθε μέρα πιο πολύ, γιατί ένοιωθα όλο και καινούργιες επιπλοκές. — Η κοπέλλα έμεινε σιωπηλή. — Άλλά, μια έλαφριά ρυτίδα χαράχθηκε ανάμεσα στα φρύδια της. — Ο γιατρός έκανε πως δεν το πρόσεξε. — «Ας κινάσουμε το τραύμα του στήθους σας, είπε. Τραύμα εύλογημένο, γιατί αυτό ίσως συνετέλεσε στη σωτηρία σας! — Έλυσε τον επίδεσμο και είδε μ' Ικανοποίηση, ότι η πληγή είχε αρχίσει να κλείνει. — Δεν είναι τίποτα, είπε χαμογελώντας. Φαίνεται πως φοβόσαστε μην πεθάνετε αληθινά, κι' έτσι με συγκρατήσατε έγκαιρα! — Η Μαρία κούνησε το κεφάλι της θλιμμένα. — Άπορώ πως δεν πέθανα προηγούμενος απ' το φόβο μου, όταν με κλείσανε στο φέρετρο και με πήγανε στο νεκροταφείο! — Μην το σκέπτεσθε πιά, της είπε ο Κάρλο. Σας κάνει κακό. — Άπεναντίας, νιώθω κάτι σαν άνακούφιση. Τώρα που πέθαναν οι φοιητές αυτές στιγμές, η ζωή μου φαίνεται ώραιότερη. — Άκουσθηκε από κάτω η φωνή της Λένας. — Ο Κάρλο κατέβηκε ά μέσως, κι' ύστερα από λίγο ξαναγύρισε, φέρνοντας ένα φυλάκιζι ζουμί. Βοήθησε την κοπέλλα ν' άνοσηκωθεί, περνώντας το χέρι του γύρω στους ώμους της. — Έκείνη κοκκίνισε, γιατί ήταν μισόγυμνη.

Ο γιατρός αντίληφθηκε την ταραχή της και της είπε μ' αδελοφικό τόνο: — Θα σας βρώ τώρα μερικά έσάρρουνχα, γιατί αυτά που φορούσατε είναι πια άχρηστα. Κι' άλλωστε πιστεύω πως δε θα θέλετε να κρατήσετε τίποτα που να σας θυμίζει το φαινομενικό θάνατό σας. — Η Μαρία είχε αρχίσει να πίνει το ζουμί της. Σταμάτησε κι' άπάντησε: — Άπεναντίας, θέλω να τα διατηρήσω όλα. Θα σας είμαι εύγνώμων αν τα φυλάξετε. — Ίσως μία μέρα μου χρειαστούν αυτά τα ρούχα... — Ο Κάρλο άντηκε να καταλαβαίνει τη σκέψη της. — Έχετε δίκιο, της είπε. — Τη νύχτα, ξαναγύρισε ο νεκροθάφης, για να πάρη το σακκί. Δεν υποπτεύθηκε καθόλου ό,τι είχε συμβή. — Όστόσο, ο γιατρός του είπε: — Θα διακόψω για λίγους μήνες τις μελέτες μου πάνω στο πτώμα. — Αν χρειαστώ άργότερα κι' άλλα, θα σε ειδοποιήσω. — Ο Τζανμαρία δεν άπάντησε. Βγήκε απ' το σπίτι του γιατρού, μουρμουρίζοντας. — Ο Κάρλο πλησίασε στο κρεβάτι της κοπέλλας, που δεν κοιμότανε. — Τώρα μπορείτε να είσαστε εντελώς ήσυχη, της είπε. Δε θα μείνη σε κανένα ή παραμικρή άμφιβολία για το θάνατό σας. Δεν άνηκετε πια στον κόσμο των ζωντανών! — Αυτό ήθελα, μουρμούρισε η Μαρία. — Κι' έκλεισε τα μάτια της, για να κρύψη τα δάκρυά της. — Δ'. — Πέρασε ένας μήνας. Η Μαρία συνερχότανε σιγά-σιγά. Μπορούσε τώρα να σηκωθεί μιά-δυό ώρες, προς το βράδυ, και να φτάση στην πολυθρόνα, που βρίσκότανε στο ιατρείο του Κάρλο. Καθόταν εκεί και ζητούσε απ' το νεό να της εξηγήσει σε τι χρησίμευαν τα διάφορα εργαλεία του, οι σκόνες και τα μπουκαλάκια με τα δηλητήρια. — Επαιρνε στα χέρια της τα κρανία, που είχε κρατήσει ο γιατρός για τις μελέτες του. Κι' έλεγε, χαμογελώντας: — Άν δεν ξυπνούσα έγκαιρα, θα στολίζαν και τα δικά μου κοκκαλά τα ράφια και τις βιτρίνες σας! — Ο Κάρλο προσπαθούσε να την κάνει να σπάση: — Μη μιλάτε πια γι' αυτό, σας παρακαλώ! — Είχε κάνει αληθινά θαύματα, για να σώση αυτή την κοπελλίτσα, που του είχε έμπιστευθή απόλυτα τον πισκέψ της. Μόλις τελείωνε τις έπισκεψές του, άσχολείτο άποκλειστικά με τη Μαρία. Της έδινε τα κρέας μέσα στο ζουμί, μεταχειριζότανε κάθε τέχνασμα για να την κάνει να πηή κακόγευστα τσιμουκιά, που θα την ώφελοσαν πολύ. Και παρατηρούσε μ' άνακούφιση, ότι ο σφυγμός της δυνάμωνε, οι χτύποι της καρδιάς της γίνονταν πιο κανονικοί, όλος ο οργανισμός της ξαναβρίσκει την υγεία του. Συγχρόνως μεγάλωνε όλοένα κι' έπαιρνε πιο συγκεκριμένη μορφή η ύπόνοιά του πως είχαν προκαλέσει με τεχνικά μέσα εκείνη την άργη άρρώστια της και τη νεκροφάνειά της. Ποιά μέσα όμως είχαν μεταχειριστεί στή γι' αυτό; Ποιο δηλητήριο της είχαν δώσει; — Και ποιος μπορούσε νάναι ο δόσας της του στυγερού αυτού έγκλήματος. — Η μητέρα της ίσως; — Μα όχι, ήταν άδύνατο! — — Άν έκανε λάθος στους συλλογισμούς του;... — Η κοπελλίτσα ήταν προδιατεθειμένη στις νευρικές κρίσεις. — Ήταν εξαιρετικά λεπτή κι' εύαίσθητη. Στά 16 χρόνια της, είχε ακόμα τή σωματική διάπλαση μιάς μικρής κοπελλίτσας. — Τί το παράξενο, λοιπόν, αν αυτές οι κρίσεις είχαν γίνει σε κάποια στιγμή τόσο έντονες, ώστε να τη νομίσουν όλοι για νεκρή; — Κι' ίσως ο κλονισμός της απ' τη φοιητή άγωνία, που είχε περάσει, βλάπτοντας να τη θάβουνε ζωντανή, καθώς κι' όσα είχαν συμβή

ΤΙ ΤΗΝ ΚΑΝΕΙ ΤΟΣΟ ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΗ :

Άπλούστατα :

Έχει γερά κατάσπρα δόντια και καθαρή άναπνοή, γιατί περιποιείται καθημερινώς τα δόντια της με Όδοντόπαστα NIVEA

Η Όδοντόπαστα NIVEA ένεργεί άμεσα κατά 3 τρόπους :

● Δίνει στο στόμα μια εύχρηστη φρεσκάδα που διαρκεί πολύ.

● Καθαρίζει τελείως τα δόντια και άπομακρύνει άμέσως τα έπιβλαβή ύπολείμματα των τροφών.

● Με την τακτική περιποίησή το σμάλο των δοντιών γίνεται λευκό και άκτινοβολεί.

Γερά κατάσπρα δόντια, χωρίς στην καθημερινή περιποίησή με

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛ. ΚΙΚΙΔΟΥ

της Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών Βραβείον Τηλεπαθειας μακρας άποστάσεως. Δέχεται όδος Μεταόδου 25 Α όροσος 'στ' όςος Μοσείου 9—1 π.μ. και 5—8 π.μ. Τηλ 810.975

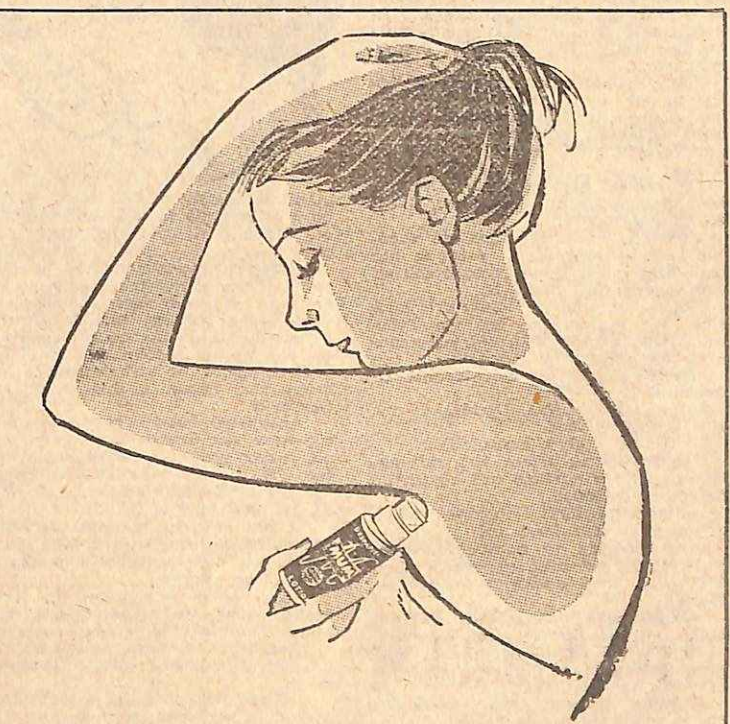
ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
Ιωνία: Ακαδημίας και Λαρία. Γαϊκούπη 18, Τηλεφ. 620.666
Δέχεται 5 — 8

κατόπιν, είχαν αλλάξει την πορεία της άρρώστιας της κι' είχαν προκαλέσει μια ανέλπιστη ευνοϊκή εξέλιξη. — Ναι, ναι, έτσι έπρεπε να ήταν... Μ' αυτές τις σκέψεις, άποκρίθηκε τις ύποψίες του. — Όστόσο, του φαινότανε παράξενο πως η Μαρία δε μιλούσε ποτέ για τη μητέρα της, ούτε φαινότανε καθόλου λυπημένη για το χωρισμό τους. Μονάχα μία μέρα τον ρώτησε: — Έξακολουθεί νάναι κατοικημένο το σπίτι που πέθανε; — Όχι, άπάντησε ο Κάρλο. Την ίδια μέρα της κηδείας σας, η βαρώνη έφυγε, αφού άπόλυσε όλους τους υπηρέτες, εκτός απ' τη Ροζαλία κι' έναν άλλο γέρο καμαριέρη. — Άπό τότε, η Βίλλα μένει κλειστή. — Η κοπέλλα δεν έκανε άλλες έρωτήσεις. Είχε όμως χλωμίσει έλαφρά. — Μιάν άλλη μέρα, ενώ ο γιατρός της έδινε να φάη μια φτερούγα κοττας, του είπε άφαικά: — Δεν ξέρω πως θα μπορέσω να σας πληρώσω τις τόσες περιποιήσεις σας! — Ο Κάρλο δε γύρισε καν το κεφάλι του. — Το ίδιο θάκανε καθένας στή θέση μου, άπάντησε. — Δεν το πιστεύω. Μου φαίνεται δε πως είμαι πολύ έγωιστρια, που δέχθηκα να υποβληθώ σε τόσες θυσίες για χάρη μου. Πρώτα-πρώτα, σας στερήσα απ' την κάμαρά σας... — Μένω δίπλα, σε μία μικρότερη, κι' είμαι πολύ καλά εκεί! — Άς το παραδεχθώμε. Κάνετε όμως τόσα έξοδα για μένα... — Ο Κάρλο τη διέκοψε, χαμογελώντας: — Όσο γι' αυτό, εξακολουθώ ακόμα να σας χρωστάω κι' άλλα. Πριν φύγη η μητέρα σας, μουστειλε ένα φάκελλο μ' ένα χιλιάριο, για άμοιβή μου. Μα άξίζα να πληρωθώ τόσο ακριβά; Πέστε την άλήθεια! — Όλο το μερίδιό μου απ' την περιουσία του πατέρα μου δε θα φτανε για να ξεφλώσω αυτά που σας όφειλα! — Γιατί; φώναξε γελώντας ο Κάρλο. — Έπειδή έπιχειρήσα να σας σκοτώσω; — Όχι. Γιατί έμποδίσατε να με θάψουνε ζωντανή. — Έπειτα από μια σύντομη σιωπή, γεμάτη συγκίνηση, ο Κάρλο είπε πάλι: — Άλλά μιλήσουμε άργότερα για το χρέος σας... Είναι γεγονός όστόσο, ότι δεν τ' άξίζα αυτό το χιλιάριο, γιατί δεν είχα καταλάβει τίποτα από την άρρώστια σας και δεν είχα μπορέσει να προβλέψω και να έμποδίσω τη φοιητή έκδοσή της. — Ήταν, λοιπόν, δικά σας αυτά τα λεφτά. Δεν έχω όφελος, δε ακόμα για σας, ούτε το ένα τρίτο... Δεν υπάρχει έπομένως λόγος να μ' εύχαριστήτε. Κινάχτε μονάχα να φάτε με όρεξη, για να δυναμώσετε πιο γρήγορα! — Η Μαρία ύπάκουσε, χαμογελώντας. — Μιά από τις κυριώτερες φροντίδες του γιατρού ήταν να μην υποπτευθή κανείς την παρουσία της άρρώστιας στο σπίτι του. Μα ως ποτε μπορούσε να κρατήσει αυτό; Θάπρεπε κάποτε να βγή έξω η Μαρία, να κάνει μερικά βήματα, ν' άνηλευσθή λίγο έλευθερο αέρα. — Άν την έβλεπε τότε κάποιος;... — Γι' αυτό, ο γιατρός σκεπτότανε να φύγη για ένα μήνα μαζί με την κοπέλλα, να την πάη κάπου, σε κάποιο υγιεινό μέρος, για να συμπληρωθή η άνάγκη της. — Ο καιρός ήταν γλυκός, ο αέρας όλοκαθάρους και γαλανός. — Ένα πρωί, την ώρα που ο γιατρός είχε πάει στις έπισκεψές του, η Μαρία δοκίμασε να σηκωθεί κι' είδε μ' εύχαρίστηση πως είχε ξαναβρή τη δυνάμει της και τα χρώματά της. — Κινάχτηκε στον καθρέφτη πολλή ώρα, με την αόα φιλανέσκεια της ηλικίας της. Και της φάνηκε πως με τα κοντά και λίγο κατσαρά μαλλιά της η φυσιογνωμία της

είχε άποκτήσει μια τσαχινιά που της ταίριαζε πολύ. — Τα μάτια της είχαν ξαναβρή τη λάμψη τους κι' άνάμεσα στα κερασένια χείλη της προβάλλαν τα κατάρσπα και κανονικά της δόντια. — Ήταν όμορφη... κι' όταν θα δυναμώνει και θάβει το κορμί της, θα μπορούσε να συναγωνιστή με τη μητέρα της. — Η σκέψη αυτή τάραξε άφαικά τη γαλήνη της. — Άπομακρύνθηκε απ' τον καθρέφτη και μουρμούρισε: — Θα με θάβουνε ζωντανή!... — Ίσως να τελείωσε έτσι κι' ο πατέρας μου... — Ό, τι φοιητό! — Κάθισε σε μία πολυθρόνα κι' έκρυψε το πρόσωπό της στο χέρι της. Δυό δάκρυα γλίστρησαν άνάμεσα στα δάχτυλά της. — Υπάρχει μαρτυριο χειρότερο απ' αυτό; πρόσθεσε. — Ύστερα, η φυσιογνωμία της φωτίσθηκε πάλι. — Άνάσανε βαθεία, ά ανακούφισι!... — Όταν γύρισε ο γιατρός, δοκίμασε μια εύχρηστη έκπληξη, βρίσκοντας την σκημωμένη. — Έτρεξε να τον υποδεχθή και του φώναξε με διάχυση: — Σε σας το χρωστάω που σώθηκα! — Ό, τι όμορφη που είναι η ζωή! — Πέρασαν μερικές μέρες ακόμα. Μια θλιμμένη έκφραση ζωγραφίζότανε τώρα στην τόσο ήρεμη και χαμογελαστή φυσιογνωμία του Κάρλο. — Η Μαρία το πρόσεξε. Κι' ένα βράδυ, που βρίσκονταν μαζί στο ιατρείο του, τον ρώτησε το λόγο. — Ο Κάρλο την κούταξε μια στιγμή κι' ύστερα πρόφερε άργα και σοβαρά: — Είμαι άνήσυχος για σας. — Για μένα; είπε άνησυχά η κοπέλλα. Διατρέχω λοιπόν κανένα κίνδυνο; — Όχι, όχι, ήσυχάστε. Σκέπτομαι μονάχα πως δε μπορείτε να μείνετε εδώ για καιρό. — Γιατί; — Γιατί χρειάζεσθε κίνηση, έλευθερία, καθαρό αέρα. Σκέπτονται να φύγω ένα μήνα από δω, για να σας πάω σε μία έξοχη, πάνω στο βουνό. — Μα δε μπορώ, δυστυχώς, να έγραταλειψω τους άρρώστους μου, χωρίς να νοιάζεστε για μένα. — Άλλάστε. Ενώ θα σας άφισω σε μερικές μέρες. — Ο Κάρλο νόμισε πως είχε δεχτή ένα χτύπημα κατάκαρδα. — Πώς μ' άφίσετε; τραύλισε, κατάρλως. — Άλλά ξαναβρήκε άμέσως την ήρεμία του, πήγε να καθήση κοντά στην κοπέλλα, την κούταξε τρυφερά και της είπε: — Πρέπει να με θεωρήτε πια σαν άδελφό, Μαρία. Κι' ένας άδελφός μπορεί να σας ρωτήσει μερικά πράγματα, που τον ενδιαφέρουν... — Δεν θέλετε να πάτε; — Δεν ξέρω ακόμα... άπάντησε η Μαρία, χαμηλώνοντας τα μάτια της. — Ποιός είναι ο σκοπός σας; — Θέλετε να γυρίσετε στη μητέρα σας; — Η κοπέλλα άνασθήκωσε περήφανα το κεφάλι της. — Ποτέ! φώναξε. — Κανείς δεν πρέπει να μάθ, ότι... ούτε η μητέρα μου, ούτε κανείς άλλος. — Δε θέλετε λοιπόν να ξαναπαρετε τ' όνομά σας, την περιουσία σας; — Όχι, άπάντησε καθησυχαστικά η κοπέλλα. — Το πρόσωπο του Κάρλο φωτίσθηκε παράξενα. — Άλήθεια, Μαρία, θέλετε να μείνετε φτωχή δίχως όνομα;... — Ναι. — Μα θα είσαστε άπομονωμένη απ' τον κόσμο, χωρίς βοήθεια, δίχως υποστήριξη! — Θα με προστατέψω ο Θεός! — Και μένα, δε με σκέπτεσθε; — Ρώτησε ο Κάρλο γλυκά και σιωπηλά. — Άν θέλατε, Μαρία, να γύρισετε κοντά στη μητέρα σας, θα σας βοηθούσα ενώ ο ίδιος να ξαναγυρίσα ύστερα εδώ με ραγισμένη την καρδιά, αλλά με τη συναισθησι πως φέρθηκα σαν τίμιος άν-

θρωπος... και θα διατηρούσα την άναμνήσή σας σ' όλη μου τη ζωή! — Μα αφού θέλετε μόνη σας να παραιτηθήτε απ' όλα, τολμώ να σας έκμυστηρεθώ αυτό που έχω στην καρδιά μου! Σας άγαπώ, Μαρία, σας άγαπώ μ' όλη μου την ψυχή!... Είμαι φτωχός, δεν έχω μπορέσει ακόμα ν' άποκτήσω τη θέση και τη φήμη που όνειρεύομαι. — Άλλά είμαι τίμιος άνθρωπος και θα διαθέσω όλη μου τη ζωή για να σας κάνω ευτυχισμένη. Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου, Μαρία; — Η κοπέλλα έμεινε άκίνητη, βουβή, βυθισμένη σε σκέψεις... — Έπειτα από μερικά λεπτά, που φάνηκαν αιώνες στον Κάρλο, άπάντησε με γλυκειά, μελαγχολία: — ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια

MUM ROLLETTE

Χαίρονται τη δυστροφία σας

Η περιστρεφόμενη σφαίρα έπαλείφει, με μια άπλη περιστροφή, άφηνει εις το δέγμα το άπαλό πέπλο του άποσημητικού MUM. Χρησιμοποιείτε κάθε μέρα το άποσημητικόν

MUM ROLLETTE

το ποτίο σε παγκόσμια καταναλωσι. Έχετε πάντοτε τη βεβαιότητα ότι έασφαλίσате 24 ώρες φρεσκάδας. Τώρα έχετε τη μοναδική εύκαιρία, να δοκιμάσετε το

MUM ROLLETTE

άγοράζοντάς το με έκπτωση 4 δοχ. ΑΠΟΚΟΛΑΤΕ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΟΥΠΟΝΙ

BRISTOL MYERS COMPANY NEW YORK
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Α. Ε. ΦΑΜΑΡ

8ον

Την πρόσεξε, δλν την υπόλοιπη μέρα. Μά η κοπέλλα, καταλαβαίνοντας πως την επέλεπε, έδειχνε μία προσποιητή φαιδρότητα.

Αργά το βράδυ, όταν πήγαν δίλοι να πλαγιάσουν, η 'Ισαβέλλα κατέβηκε κρυφά και βγήκε στο πάκο. 'Ακούμπησε σ' ένα δέντρο κι έμεινε πολλή ώρα εκεί, μέσα στο κρύο, όνειροπολώντας...

Όταν γύρισε σταμάτησε στην αλή, με τα μάτια της κορφομένα σ' ένα φωτισμένο παράθυρο. Πίσω απ' αυτά περνούσαν και ξαναπερνούσαν επανειλημμένους δυο σκιές: η Μάρθα κι ο Ζάκ.

Τι αυτούς δεν ύπνηρε η 'Ισαβέλλα. 'Αγνοούσαν τη θυσία της. Γιατί θα τη σκέπτονταν;

Ξαφνικά, ο Ζάκ πλησίασε στο παράθυρο και κύτταξε έξω... Δέκρινε μια σκιά στην αλή. Πρόσεξε καλύτερα κι άναγνώρισε την 'Ισαβέλλα.

Αφώνησε τότε τη Μάρθα στις φροντίδες της καισαριέρας, που την έβδυνε, κατέβηκε στην αλή και παρουσίαστηκε άποπια στην 'Ισαβέλλα.

Εκείνη έβγαλε μία φωνή τρούμου κι άπελάτισε!

— Τι γυρεύετε εδώ, 'Ισαβέλλα; της είπε σιγανά ο νέος.

— Τίποτα... ελχε πονοκέφαλο...

Της έπιασε τα χέρια, που καίγανε. Θέλησε να την κυτάξει στα μάτια, μά έκλεινε το άπόσφγε.

— Προσέχτε, Ζάκ! Προσέχτε! του είπε σιγά, μ' ένα βουγντό.

Και τούδελε το φωτισμένο παράθυρο. Μέσα απ' αυτό στεκόταν τώρα η Μάρθα. Και φαινότανε να τους έλεγε!

Χαθήκαμε! μουρμούρισε η 'Ισαβέλλα, και σωριασθηκε γάμο λιπόθυμη.

Ο Ζάκ, τρουαγμένους, την έβγασε την παντόφλα και γύρισε τρέγοντας στην κάμαρά του.

Όσο άποπια, τού άναγε κάπως, όταν είδε πως η Μάρθα δεν τον ρώτησε τίποτα, ούτε έδειξε καθόλου ταραχή. Μά το πρόσωπό της είχε χάσει το γάμο του κι η ματιά της είχε μία παράξενη έκφραση...

Όσοτος, ο Ζάκ δεν το πρόσεξε.

Σκέφτηκε τότε την 'Ισαβέλλα, που την είχε άφισει λιπόθυμη στην αλή. Κύτταξε απ' το παράθυρο με τρόμο και τού φάνηκε πως έβλεπε μία σκιά που είχε σπκωθή και προχωρούσε τρεκλίζοντας προς τον πύργο.

Η Μάρθα πήγε κοντά του, πιο άσποπ απ' το νυχτικό της.

— Ζάκ δέ μου λές πιά τίποτα, του παραπονοήθηκε.

Σάν να έδυνσε εκείνος, την πήρε στην άγκυλιά του, την έφωξε και τη φίλησε παρόφρα, θέλοντας να ζαλιστή και να ξεχάσει ίσως.

— Σ' άγαπώ! Σ' άγαπώ! Σ' άγαπώ!... της έλεπε.

Την άλλη μέρα, έβγαν για το ταξείδι του γάμου τους, που θα διαρκούσε δυο μήνες.

Ι'

Ξαναγύρισαν στον πύργο στις άγες 'Ιανουαρίου. Όλον εκείνο τον άερο, η Μάρθα, με το να βρίσκεται διαρκώς κοντά στον άντρα της και μακριά απ' το Μπαρόν, είχε καταλήξει να πιστεύει πως γελούσε και πως οι ύποψίες της ήταν άβάσιμες.

Τις ξαναθυμήθηκε όμως μόλις άντικρουσε την 'Ισαβέλλα.

Πέρασαν άπόστο πολλές μέρες, γαρίς να σμυθεί τίποτα, που να τις διακαίολογη. Η 'Ισαβέλλα κι ο Ζάκ δέ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΔΕΤΗ' ΕΥΕΛΛΑ

μιλούσαν σχεδόν μεταξύ τους. Όσοτος, η Μάρθα, με τη γυναίκα διαλόγησι, διάβαζε τι συνέβαινε μέσα στην ψυχή τους...

Η πρώτη σκέψη της ήταν να ξεγηγη με τον άντρα της, να τον ρωτήσει γιατί την είχε παντρευτεί άφορ άγαπούσε την άδελφή της. Μά ύστερα άποφάσισε να μη μιλήσει και να πάλειψη για να τον κερδίσει.

Προσπάθησε να γίνει πρόσκαρη, να δείξει πως χειρίζεται άπό ύγεια και ζωντάνια...

Άλλοίμονο όμως! Η πραγματικότητα της ήταν πως έβγανε μέσα με τη μέρα, τώρα που είχε σπάσει το ήθικό της. Η άγωνία τη σκότωνε. Έβασε πάλι με λίγο αίμα το ναητήλι της, σάν άλλοτε στις κοίσεις της.

Ο Ζάκ δεν ύπνευότανε το δρόμο που παίζονταν στην καρδιά της... Βλέποντάς τον συλλογισμένο, η Μάρθα έλεγε με το νού της:

«Έχει δίκιο ν' άγαπή τη 'Ισαβέλλα. Αυτή είναι γερή, δυνατή, όλο ζωή... Μά γιατί με παντρεύτηκε;»

«Έπεσε στο κρεβάτι, με πυρετό. Ο γατρός άνησύχησε για την κατάσταση της...»

— Είναι πολύ άδύνατη, είπε στο Ζάκ. Χρειάζεται άπόλυτη ψυχική ήρεμια. Μία δυνατή συγκίνηση μπορεί να τη σκοτώσει!

Η 'Ισαβέλλα κι ο Ζάκ δεν έβουγαν απ' την κάμαρά της. Αυτή τους κύτταζε κι άνασπύριζε, με την άρωσπιμένη φαντασία της:

«Μήπως έπιθυμεί το θάνατό μου ο Ζάκ;...»

Ενώ ένοιωθε πως ήταν καλύτερα, προσποιότανε την πολύ άρωσπιτη, για ν' άφινι πιο έλευθερούσε τους δυο τους. Συγγρόνως όμως παραμύθια, για ν' άκούσει τί τις λέγανε...

«Ενα βράδυ, έκανε πως κοιμότανε. Η 'Ισαβέλλα κεντούσε...

Ο Ζάκ διάβαζε. Κάποια στιγμή άφισε το βιβλίο του, σπκώθηκε, πλησίασε στο κρεβάτι και κύτταξε τη Μάρθα.

Πείσθηκε ότι κοιμότανε. Πήγε τότε κοντά στην 'Ισαβέλλα και της έλεε έντονα:

— Σας ζήτησα να συναντηθούμε, να μιλήσουμε! Δεν έχετε δικαίωμα να μου τ' άνιέσθε.

Εκείνη δεν άπάντησε. Κούνησε μόνο άρνητικά το κεφάλι της.

— Καλά, είπε με πείσμα ο Ζάκ. Ξέρω πως θα σας έξαναγκάσω!

Η 'Ισαβέλλα σπκώθηκε και βγήκε απ' την κάμαρα. Ο Ζάκ έμεινε λίγες στιγμές άκίνητος, σφίγγοντας το κεφάλι του άνάμεσα στα χέρια του. Ύστερα άρμησε κι' αυτός έξω, σάν τρεκλός.

Τότε η Μάρθα σπκώθηκε διαστικά, άφωρεσ μία ρούπα και τον παρακολούσε.

Η 'Ισαβέλλα ήταν έτοιμη να βγή απ' το διαμέρισμα, όταν ο Ζάκ την πρόλαβε και την άρπασε απ' το χέρι. Την τράβηξε στη μέση του γραφείου του και τη ρώτησε:

— Γιατί, 'Ισαβέλλα, ήσαστε τόσο θλιμμένη και χλωμή, την ήμερα του γάμου μου;

— Τι ιδέα! διαμαρτυρήθηκε εκείνη, μ' ένα νευρικό γέλιο. «Ήμουν άπεναντας πολύ εύτυγίαμένη. Βλέποντας την εύτυγία της άδελφής μου...

— Ψέμματα! Είχατε άάκρεια στα μάτια...»

— Αφίστε με, Ζάκ. Μη με ρωτάτε. Γιατί άπαιτείτε μία άολογία που δέ υπο άπιτόπεται πιά να την κάνω τώρα που είσαστε άντρας της άδελφής μου;

— Βλέπετε λοιπόν; Βλέπετε;... 'Ακόμα κι' ο φάθος που δεινέις, είναι μία άολογία!

— Αφίστε με, Ζάκ. Λυπήθηκε με!

— Γιατί έσθ δέ με λυπήθηκες, άφορ ήξερες πως σ' άναπόσασ;

— Άν έξερατε!... Η Μάρθα σ' άγαπούσε. Άν είχε μαντέψει... την άλήθεια, θα πέθαινε! Κι' ο θάνατός της θα μάς χώριζε για πάντα. Ο έρωτάς μας θα μου προκάλούσε φρίκη! Ένώ τώρα που την έβρω εύτυγίαμένη, μπορώ να σας άγαπώ, άφορ δέ θα το μάθω ποτέ κανείς! Είναι η πρώτη κι' η τελευταία φορά που σας το είπα, γιατί μ' έξαναγκάσατε.

Σκεφθήτε τη Μάρθα! Σκεφθήτε πόσο την άγαπάω και τι έκανα για την εύτυγία της! Συνηγίστε το έργο μου, Ζάκ!

Σταμάτησε λίγο για ν' άνασάνη, έσφισε το χέρι της πάνω στην καρδιά της και συνέχισε:

— Όσο μεγάλη κι' άν είναι η άγάπη μου, μπορεί να τη χάσετε, την ήμερα που θα την ύπνευόσθ η Μάρθα, άπό δικό σας ή δικό μου λάθος. Έδωσα την καρδιά μου γι' αυτήν. Θάδω με γαρά και τη ζωή μου!...

Ο Ζάκ άκούσε, με σκυμμένο το κεφάλι.

— Σας καταλαβαίνω, 'Ισαβέλλα μουρμούρισε. Είν' άδύνατο να στήσω την εύγνεια της ψυχής σας... Μά έβρω πως ένω την εύθυνη της εύτυγίας της Μάρθας και πως άφελω να θυσιάσω το κάθε τι γι' αυτήν.

Είσαστε εύγενικός και καλός, Ζάκ. Σας άγαπώ!

Κρουμένη πίσω απ' την πόρτα, η Μάρθα είχε άκούσει όλη τη συνομιλία τους. Κάθε λέξη ήταν μία ματαιρία στην καρδιά της...

Γύρισε άδύνατα στην κάμαρά της κι' έπεσε στο κρεβάτι, τρέμοντας απ' τον πυρετό.

— Έχει δίκιο η 'Ισαβέλλα! μουρμούρισε. Δέ θα ζήσω, τώρα που έμαθα... Πόσο άνώτερη ψυχή έχουν άπό μένα κι' οι δυο τους! Τι να κάνω για να τους στήσω;...

Την άλλη μέρα η 'Ισαβέλλα της έλεπε:

— Τώρα που παντρεύτηκες και δέ με χρειάζεσαι πιά, σκεπτόμ να φύγω, Θέλει να φύγν απ' τον πύργο γιατί φοβάται τις ύποψίες μου—σκέφθηκε στην άογή η Μάρθα. Φεύγει, για νάναι πιο έλευθερη να συναντιέται με το Ζάκ, δίγως έπιβλήσει...

Ύστερα έκανε μία άλλη σκέψη: «Άν φύγν γι' άλλο, πολύ μακριά, θα χωρίσουν άριστικά!»

Έγινε δίκιο, είπε στην άδελφή της. Δέ σ' έμπούζω. Φύγε, άφορ το θέλω.

Ο Ζάκ έμαθε την είδηση απ' τη Μάρθα:

— Η 'Ισαβέλλα άα μάς άφισε, του έλεπε. Πλήντη κοντά μας, Σκοπεύει να ένονασθ και να ζήσν απ' τη δουλειά της.

Ο Ζάκ δέ μίλησε. Τι να πη; Η έξοδος καλύτερα άπό κάθε άλλον γιατί έφευγε η 'Ισαβέλλα.

Ο μαρκήσιος κι' η Κλοτίλδη προσπάθησαν τού κάκου να μεταπείσουν την 'Ισαβέλλα. Την έκέλευαν άνώφελα να τους έξηγήσει γιατί είχε πάρει την άσπική και παράξενη εκείνη άπόφαση.

Ο Ζάκ έπιχειρούσε να τη δει, να της μιλήσει, να της πη πως θα την άγαπούσε σ' όλη του τη ζωή. Μά εκείνη τον άπόφευγε.

Την παραμονή όμως της άναχωρήσεως της, ενώ έτοιμάζε τις βαλίτσες της, υπήκε στην κάμαρά της ο Ζάκ. Ξανακλείσινε την πόρτα, προχώρησε μέσα και της άνοιξε την άγκυλιά του.

— 'Ισαβέλλα δέ μπορείς να φύγνς έτσι... της έλεπε.

Εκείνη τράβηχτηκε ως το βάθος της κάμαρας.

— 'Ισαβέλλα, θέλω να θυμάσαι σ' όλη σας τη ζωή αυτό που θα σου πώ: Θ' σ' άγαπώ πάντα!

— Ζάκ, πολυαγαπημένο μου... φύγο για νά μη τυχόν φανερωθή στην άδελφή μου το μυστικό μας. Τρέμω μόνο που το σκέπτομαι! Θά ήταν φοβερό!

— Έγινε δίκιο, 'Ισαβέλλα. Αυτό είναι το καθήκον!

Θέλησε να της φιλήσει τα χέρια. Μά,

δίγως να καταλάβουν πως, βρέθηκαν ένωμένα τα χέλια τους. Ήταν το πρώτο έρωτικό τους φίλι και ο άποχαιρετισμός τους μαζί...

Η 'Ισαβέλλα δεν κοιμήθηκε καθόλου. Έκείνη τη νύκτα:

Τ' άλλο πρωί, κορίς, βρήκε δίλους έδνπους, μαζεμένους για να την άποχαρηθήσουν. Έλειπε μονάχα η Μάρθα. Η άπουσία της την πλήγωσε στην καρδιά.

«Δέ θέλει να μου πη άντίο; σκέφθηκε. Γιατί; Τι της έκανα;»

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε η καισαριέρα της Μάρθας.

— Η κυρία είναι στο κρεβάτι, πολύ άρωσπιτη, έλεπε φοβισμένη. Ζητάει τη δεσποινίδα 'Ισαβέλλα.

Τρέξαμε όλοι στην κάμαρα της Μάρθας. Τη βρήκανε σάν πεσμένη.

— Τι έγινε, Μάρθα; τη ρώτησε ο Ζάκ μ' άγωνία. Τι αισθάνεσαι;

— Δεν έβρω... Μία γενική άδυναμία... κι' ένα κάψιμο εδώ στο στήθος.

Στράφηκε με κόπο στην 'Ισαβέλλα. Μέσα στην καρδιά της δύνανε μία τελευταία μάχη η ζήλεια της, η παλιά άγάπη για την άδελφή της, ο έρωτας για τον άντρα της...

— Δεν είχα τη δύναμη να σπκωθώ, γαράδω σ' άποχαρησθήσθ... της έλεπε. Μά άλήθεια, θές να μάς άφισες;

— Το έβρεξε, Μάρθα. Δεν άλλαξα γνώμη.

— Μείνε, 'Ισαβέλλα... Πρέπει να μείνεις! Είμαι πολύ άρωσπιτη, φοβάμαι πως θα πεθάνω γρήγορα!

— Είσαι τρελή!... Μά μιλάς έτσι. Ο Ζάκ έπιασε μία χέρια της γυναικάς του.

— Γιατί να βασανίζεσαι και να βασανίζεις κι' έμάς για μία περαστική άσθησιν;

— Ναί, περαστική... άφορ θα με δοηθή να περάσω στην άλλη ζωή!

— Νά φωνάζουμε το γατρός κόρη μου! είπε η Κλοτίλδη.

— Είναι πεπιτό. Δεν πρόκειται να με σώσει...

Όσοτος η Κλοτίλδη έκανε ένα νόημα στο Ζάκ, κι' εκείνος βγήκε για να πάη να φέρη το γατρός.

— Δέ μου άπάντησε, έλεπε η Μάρθα στην άδελφή της. Θά μείνεις;

— Ναί, θά μείνω, άφορ είσαι άρωσπιτη.

— Καλά. Τώρα είμαι εύχαριστιμένη. Έκλεισε τα μάτια της κι' έμεινε άκίνητη. Βλέποντάς την έτσι χλωμή, άλγυμένη, σφέθηκαν όλοι πως είχε πεθάνει!

Εκείνη ξανανοιέει τα μάτια της, τους είδε σκυμμένους άπάντα της και χαμογέλασε θλιμμένα.

— Όχι, έλεπε, όχι άκόμα!...

Ο γατρός έστρεψε σ' αυτήν όρα. Η μαρκησία Σίμμων, που είχε άνακρηχτεί (βασίλειος τών έπιστολογράφων στις έφημερίδες). Ο Σίμμων, κατά τη διάρκεια της ζωής του, είχε στείλει στις έφημερίδες 23000 έπιστολές, άπό τις όποιες οι 4500 είχαν ιδεί το φως της δημοσιότητας.

Ο διαιρητής, που τέρριζε στο φαγεπότη

Στη Γαλλία, κάποιος Πιέρ Ντεμαγιά, διαφρήχτηκε το έπαγγελμά του, μπήκε σ' ένα έξοχική βίλλα για να κλέψη. Το κακό γι' αυτόν, όμως, ήταν ότι βρήκε μέσα στο βυγίο διάφορα όρεκτικά φαγητά, έρωγε κι' ύποτες μπουκάλες κρασί.

Ήπιε, λοιπόν, μ' όλη του την όρεξη και, κατόπιν άποκοιμήθηκε. Οι ένοικοι, που γύρισαν κατά τα έφημερικά, από κάποια διασκέδαση, τον ματα από κάποια διασκέδαση, τον βρήκαν να ροχαλίζει περμένος ύπνουμα πάνω στο πάτωμα της κουίνας.

Νέοι καιρεί, νέα ήθη

Στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, οι πάστορες που εύλογούσαν τους γάμους, ρωτούσαν ως προχθές τη νύχη:

— Ύπόσχεσθε ότι θ' άγαπάτε και θά τιμάτε τον παρόντα έδώ... σ' όλη σας τη ζωή!

«Άλ», από κάμποσο καιρό άλλαξαν αυτή την έρώτηση ως έξης:

— Ύπόσχεσθε ότι θ' άγαπάτε και θά τιμάτε τον παρόντα έδώ... σ'

Τα στυλίσματα ήταν ως προχτές άγνωστα στη Σκωτία, για τον άπλοστο λόγο ότι οι Σκωτσέζοι, με την παροιμιώδη ταγκου, νιά τους, προτιμούσαν να γυαλίζουν τα παπούτσια τους μόνι τους. Τελευταία, όμως, κάποιος Μάκ Τάχ είχε τον ήρωισμό ν' άνοιξη ένα στυλίσμα στο «Άμπερντιν». Πολλοί προέβλεπαν τότε ότι θά το έκλεινε πολύ γρήγορα. Ο Μάκ Τάχ,

ρουαίσε κάποιον καλύτερη στο γράμμα, στη φωνή. Ο θήγας της λιγότεσε. Τά μάτια της ζωντάνεψαν κάπως.

— Πώς σ' άγαπώ, φτωγέ μου Ζάκ! έλεπε στον άντρα της. Έκανες άσπνμα να μ' άγαπήσεις και να με διαλέξεις! Τι εύχαριστήσι, τί ίκανοποιήσεις άπορούσε να σου δώση μία γυναίκα διαρκώς άρρωστη; Μ' άσσυχαίσεις γι' αυτό;

Και πρόσθεσε πολύ σιγά:

— Ύπομνή! Σε λίγο θ' άπαλλαγής άπό μένα.

Ο Ζάκ τη φιλούσε με άπειρη τρυφερότητα προσπαθώντας να της έξαναδώση δύναμεις.

Επί δυο μέρες, η καλύτερη συνειγίστηκε. Ο Ζάκ κι' η 'Ισαβέλλα ένωγυτούσαν κοντά της, με θάρρος. Μά, τη δούση νύκτα, η άρωσπιτη άπαιτήσε να πάνε ν' άναπαυθούν κι' ο δυο, ως το πρωί.

— Άν σας χρειαστώ, θά σας φωνάξω, τους έλεπε.

Εκείνοι δέντηκαν, έλέποντας πως πήγαινε καλύτερα.

Κατά τη 1, όταν όλοι στον πύργο κοιμόταν βαθεία, η Μάρθα σπκώθηκε και φόρεσε μία ρούπα και παντούφλες.

— Άλήθεια, πάω καλύτερα, μουρμούρισε. Δεν άποκλείεται να γίνω καλά! Μά όχι, όχι, δεν το θέλω... Ο θάνατος είναι γλυκός, γιατί παύει κανείς να ύπνευό!

Βγήκε σιγά-σιγά απ' την κάμαρά της. Ο Ζάκ κοιμόταν βαθεία, σόν καναπέ του γραφείου. Τον κύτταξε για ένα λεπτό.

«Πόσο τον άγαπώ!...» έλεπε με το νού της.

Άνοιξε με προφύλαξη την πόρτα και βγήκε. Κατέβηκε στην αλή, που ήταν σκεπασμένη άπό χιόνια. Προχώρησε ως την άρχη τού δάσους.

Εκεί έβγαλε τη ρούπα της κι' έμεινε σκεδόν γυμνή. Έπρεσε πάνω το γιόνι κι' έμεινε έτσι άκίνητη, πολλή ώρα...

Όταν σπκώθηκε, έτρεμε σύγκορη. Τά πόδια της λυγάναν.

Είπε κι' έπασε για να ξαναγυρίσει στον πύργο. Ο Ζάκ κοιμότανε πάντα, στο γραφείο του.

Η Μάρθα έπρεσε στο κρεβάτι. Σχεδόν άμέσως της ήρθε δυνάτος πυρετός κι' έγινε τις αισθήσεις της...

Έτσι τη βρήκαν η 'Ισαβέλλα κι' ο Ζάκ, το πρωί.

Μά τί συνέβη; τους ρώτησε ο γατρός. Πήγαινε καλύτερα! Δέ μπορώ να μεσφιέρι, άρχισε το παραλήρημα.

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

Τον ΚΟΣΜΟ

ΝΕΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΣΤΟ ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟ

Στην άραιότερη τοποθεσία του Ξυλοκάστρου, μέσα στον άσπυκрито Πευκιά, ύψωνεται σήμερα ένα από τα κομψότερα ξενοδοχεία της χώρας μας. Το βαφτισμένο «Άριον» και διαθέτει 70 δωμάτια, ιατρείο, μπάνια, 120 κρεβάτια και όλα εν γένει τα κομφορ των μεγάλων συγχρόνων ξενοδοχείων. Το κτίριο άποτελείται τώρα από 4 πατώματα, ως του χρόνου όμως ά έχουν προστεθή άλλα δυο. Ση φωτογραφία μας ένα έντονατα από τα εγκαίνια του νέου πολυτελούς ξενοδοχείου, το όποιο, παρά τις άνέσεις που προσφέρει, έχει τιμές πιο χαμηλές από ξενοδοχείο Α'. κατηγορίας.

νά έξηλθω αυτή την ύποπτη! Όποτε κι' εκείνη άδωσ ήσαν σ' έθεί να τού δώσουν καμιά έξηγηση.

Όλη την ήμερα, η Μάρθα έμεινε σ' έκματώδη κατάστασι. Το ίδιο και τη νύκτα. Τ' άλλο πρωί, μίλησε:

— Τελείωσε πιά... έλεπε στο Ζάκ. Η 'Ισαβέλλα έκλαιγε με λυγμούς, στα πόδια του κρεβατιού της.

— Δέ θέλω να κλαίς, 'Ισαβέλλα, της έλεπε. Θέλω να πεθάνω χαρούμενα... ναί, χαρούμενα!

Τό μεσημέρι, άρχισε το παραλήρημα.

ΕΞΕΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Γιατί να με κάνω φτωχό ο νέος Βεδουίνος. Καλύτερα να μην είχα αντικρύσει ποτέ την άμμο της ερήμου... καλύτερα να μην είχα γνωρίσει ποτέ τη γλυκύτητα των φιλιών σου, μικρή μου Γκιουζέλ. Πώς θα ζήσω χωρίς εσένα;

— Μην παραπονιέσαι, αναπνέω με μου, είπε η κοπελίτσα σκύβοντας το κεφάλι της. Αυτό είναι το κismet μας.

— Μα δε μπορώ ν' αφήσω να σε πάρουν μέσα απ' τα χέρια μου! φώναξε απελπισμένα ο νέος. Θά παλέψω!... θά παλέψω!

— Με ποιόν, καλέ μου Χασάν; ρώτησε τρομαγμένη η Γκιουζέλ.

— Μ' όλους! είπε αποφασιστικά ο Βεδουίνος ορθώνοντας το γεροδεμένο κορμί του. Με τον πατέρα σου, που θέλει να σε δω- στεί ο άλλος γιατί δεν έχω τίς δυο καμπές που μου ζητάει... με τον γυναικα σου... με τη φτωχική, με τους ανθρώπους με... Η Γκιουζέλ του έκλεισε το στόμα με τη μυρμιμένη φούκα της.

— Σωπα! Μή μιλάς έτσι, άστοχα! Άλλοι μόνον αν μας άκουση κανείς!... μουρμούρισε

— Δεν θέλω χρυσάφι, απάντησε ήρεμα ο νέος Βεδουίνος.

Το μυστικό του τάφου

Μα ποιος μπορούσε να τους άκουσε; Όλοι κοιμόνταν, στη μικρή άσκη, και μόνο οι δυο τους, κρυμμένοι κάτω απ' τον ίσο της ψηλής χοιρομυδιάς, αντικρύζαν το άσπαστο φεγγάρι...

— Πρέπει να βρού τις καμπές που ζητάει ο πατέρας σου, είπε με πείσμα ο Χασάν. Άλλοιως θα σκοτωθώ προτού σ' άγγιξη άλλος άνθρωπος!

Την έφοιξε με πάθος στην ανάκαλιτά του και τα χείλη του κόλλησαν, διασπασμένα στα δικά της. Τον άναυγεσε το φιλή του με την ίδια φλόγα κι ύστερα τραβήχτηκε λήγοντας.

— Πρέπει να φύγω τώρα. Αύριο θα σε περιμένω πάλι εδώ, την ίδια ώρα.

Ο Χασάν είδε τη λυγρή σιλουέτα της ν' απομακρύνεται ώπου χάθηκε μέσα στη νύχτα. Τότε ο Χασάν ξεκίνησε κι αυτός για τη σκηνή του, με το κεφάλι του βαρύ απ' τις έγνοιες. Τ' άλλο βράδυ, μόλις συναντήθηκαν, η Βεδουίνα έπεσε πάνω στον άσπαστο της μ' αναφύλαξη.

Ο πατέρας μου έκλεισε συμφωνία με τον Άλη! του είπε άναμια στα δικά της. Σε πέντε μέρες, θα του δώσω αυτός τις δυο καμπές και θα με πάρει γυναίκα του. Σωρε με, καλέ μου! Κλείψε με, κι' άς πεθάνουμε μαζί!

— Άν σε κλέψω, θα μάς κυνηγήσουν και θα μάς πιάσουν, απάντησε ο νέος. Και τότε ευένα με διώχνουν απ' τη φυλή κι' εσένα θα σε παντρεύουν δια τις βίαιες! Όσο για το να πεθάνουμε, είναι πολύ νωρίς. Άκόμα δεν έχουμε χωράσει την άναψη μας. Όχι, λυκεία μου, βρήκα μίαν άλλη λύση, πολύ καλύτερη...

Χτες, μέχρι που ζημιώσε, σκεφτόμουν πως θα μπορούσα ν' αποκτήσω τις δυο καμπές... Δεν υπάρχει παρά ένας τρόπος: θα μαρτυρήσω στους ξένους το μυστικό του τάφου!

Η Γκιουζέλ ανατριχίωσε από φόβη.

— Είσαι τρελλός; φώναξε.

— Όχι, αλλά θάκανα οτιδήποτε για την άναψη σου!... Από τότε που αυτοί οι παράξενοι λευκοί άρχισαν να ψάχνουν στην ερήμου για να βρουν τον τάφο με πλησιάζανε πολλές φορές και μου υπέσχεθηκαν ένα σωρό λεφτά, αν τους μαρτυρούσα που βρίσκεται. Μου έδειχναν πως θέλουν να πάρουν τη μούμια και να τη βάλουν σε ένα μεγάλο σπιν, για να τη βλέπουν όλοι ο κόσμος... Τι έχουμε να χάσουμε εμείς; Άν την πάρουν, θα σε σκοτώσουν, άν μάθουν πως θέλεις να

προδώσεις το μυστικό! βόγγωσε η μικρή βεδουίνα. Έχουμε όρκησιν όλοι μας στον Άλλάχ να μη το φανερώσουμε.

— Μα δε θα το μάθουνε! Οι ξένοι δε θα μ' άκουσουν... Κι' άλλωστε, θα παίξω τη ζωή μου! Άν κερδίσω, θ' αποκτήσω εσένα, αυτό που ποθώ περισσότερο τον κόσμο. Άν χάσω, θα στερηθώ τη ζωή μου, που έτσι κι' έτσι δε θα έχω καμιά άξια χωρίς την άναψη σου.

— Θωβάμαι, καλέ μου! Ο Άλλάχ θα μάς τιμωρήσει! μουρμούρισε η Γκιουζέλ.

— Ο Άλλάχ είναι μεγάλος και ξέρει πως ο έρωτας δυο ζωτάνων άξίζει περισσότερο απ' τη μούμια ενός πεθαμένου, είπε ά-

Δισεκατομμύρια άστρα κατοικούνται στο σύμπαν

Οι προσπάθειες για να επικοινωνήσουμε μαζί τους

ΩΣ ΠΡΙΝ από μερικές δεκάδες χρόνια, ο άνθρωπος είχε την εγγόστική αντίληψη ότι ήταν το μόνο σκεπτόμενο έν μέσα στο άπειρο σύμπαν. Άλλά σήμερα κανείς πιά δεν το πιστεύει. Οι επιστήμονες υποστηρίζουν, αντίθετα, ότι πρέπει να υπάρχουν 100 δισεκατομμύρια κατοικούμενοι πλανήτες μέσα στο δίστασμα. Και νη πως καταλήγουν σ' αυτό το συμπέρασμα;

Ο Γαλαξίας μας αποτελείται από 100 περίπου δισεκατομμύρια άστρα. Άλλα έξω από το Γαλαξία μας, υπάρχουν δισεκατομμύρια άλλα. Κατά τον άστρονόμο Χάρλσον Σάπλεϊ, το παλαιότερο των Χάρδσον, μόνο μέσα στην όπτική ακτίνα των τηλεσκοπίων μας, που εκτείνεται σε 2 δισεκατομμύρια έτη φωτός, πρέπει να υπάρχουν περισσότερα από 100 δισεκατομμύρια δισεκατομμύριων (1 άκοιουθούμενο ά-πο 20 μπεδικά) άστρα. Οι φασμα-τοσκοπικές έξετάσεις μας δείχνουν ότι τουλάχιστον τα 10% αυτών των ά-στρων (1 άκοιουθούμενο από 19 μπεδικά) είναι άμοια με τον ήλιο μας.

Άλλ' όλοι αυτοί οι ήλιοι συνοδεύονται από πλανήτες, όπως συμβαίνει με το δικό μας;

Σύμφωνα με τις παλαιότερες θεω-ρίες, οι πλανήτες ήταν κομμάτια που αποσπάστηκαν από τον ήλιο έπειτα ά-πό τη σύγκρουσή του μ' ένα άλλο άστρο. Οι έπιστήμονες, όμως άποκρού-ουν σήμερα τη θεωρία της συγκρού-σεως. Υποστηρίζουν, τουλάχιστον, ότι

τα άστρα σχηματίστηκαν από την συμπύκνωση άστροικού κοινοτού και α-ερίων, υπό την επίδραση των νόμων της έλξεως. Μάδες κοινοτού και α-ερίων έμειναν, όμως, έξω από τον ήλιο κι' αυτές είναι οι πλανήτες. Άλλά τί συμβαίνει όταν ένας ήλιος συνοδεύε-ται από πλανήτες; Η περιστροφική του κίνηση επηρεάζεται βαθμιαία. Οι πρόσφατες παρατηρήσεις έδειξαν, λοι-πόν, ότι δισεκατομμύρια άστρα στο Γαλαξία μας γυρίζουν άργά. Άν πά-ρομε ένα μέσον όρο 5 πλανητών για κάθε ήλιο (ο δικός μας έχει 9), τότε μόνον ο Γαλαξίας μας θα πρέπει να περιλαμβάνει 50 δισεκατομμύρια πλ-ανήτες!

Άλλ' υπάρχει άρα γε ζωή σ' αυ-τούς τους πλανήτες;

Η ζωή, όπως την έβριμε πάνω στη γη, έχει τρεις βασικές προϋποθέσεις: Χρειάζεται, πρώτα-πρώτα ένα άστρο που να παρέχει ένα άρισμένο ποσό θερμότητας επί ένα μακρό χρονικό διά-στημα.

Δεύτερον ένας πλανήτης που να έ-χει ήλικο 5 περίπου δισεκατομμύριων έτών (όπως ή Γη), για να είναι άνα-γνώστ να συντελεσθούν μέσα σ' αυτό το διάστημα οι διάφορες φάσεις της εξέλιξης.

Τρίτον, βιοχημικές συνθήκες που να έπιτρέπουν τη δημιουργία και τη δια-τήρηση της ζωής.

Παλν από κάμποσο καιρό, ο δόκτωρ Μέλβιν Κάλβιν, το πανεπιστήμιο της Καλιφορίας, ανέλυσε κομμάτια από μετεωρίτες, από εκείνους που πέφτουν κάθε τόσο πάνω στη γη. Ανακάλυψε, λοιπόν, σ' αυτά στοιχεία από εκείνα που συντελέστηκαν στην εμφάνιση της ζω-ής πάνω στη γη. Άφ' ότου οι έξετάσεις, ένορασε, μας δείχνουν ότι οι έξελίξεις που έγιναν πάνω στη γη πρέπει ν'

ακολουθήσουν τον ίδιο δρόμο και σ' άλλους πλανήτες. Δεν άποτελούμε, λοι-πόν, φασιμένους μέσα στο σύμπαν, άστρο κι' άλλος πλανήτης άκολουθήθη-κε ή ίδια έξελικτική πορεία.

Οι έπιστήμονες δεν άμφισβάλουν ση-μερα για το ότι υπάρχει ζωή ανάλο-γη με τη δική μας σε έκατομμύρια ή δισεκατομμύρια πλανήτες μέσα στο διάστημα.

Άλλά πως θα μπορούσαμε να την έξεκριθούμε; Και πως θα μπορού-με να βρούμε σ' έπικοινωνία με τους άλλους κόσμους του διαστήματος;

Οι έπιστήμονες έπληθυναν τελευταία το ραδιοηλεκτροπία, που είναι ένα εί-δος ήχο-ηλεκτρομαγνητικής συσκευής του διαστήματος. Οι προσπάθειές τους έ-γουν στραφή από κάμποσο καιρό σε δυο μακρινά άστρα, το Γ της Φαλα-γης και το Ε του Έριντον που βρί-σκονται σ' απόσταση πάνω από 100, 000 δισεκατομμύρια χιλιόμετρα (το πρώτο βρίσκεται σ' απόσταση 11,8 και το δεύτερο σ' απόσταση 10,8 έτών φω-τός). Παρασθούν, λοιπόν, με το ρα-διοηλεκτροπία (το όργανο αυτό έχει διάμετρο 26 μέτρων) ν' ανακαλύψουν τηχητούς ήγους, που να μην έχουν σέ-ση με τους φυσικούς ραδιοηλεκτρικούς θορύβους του διαστήματος. Άν ανα-καλυφθούν παρόμοιοι ήχοι, θα μπορού-με να συμπεράνουμε ότι υπάρχει ζωή σ' αυτούς τους μακρινούς κόσμους.

Άλλά πως θα μπορούσαμε να έπι-κοινωνήσουμε με τους κατοίκους αυ-τών των κόσμων; Στην άρχή, με τη διαβίβαση άρισμένων γεωμετρικών σην-μάτων που θα πρέπει να είναι και κι' αυτές γνωστά και κατόπιν με την ταυτόχρονη διαβίβαση εικόνων και λέ-ξεων. Έτσι, θα δημιουργηθεί ένα άσ-τρονική γλώσσα, που θα είναι έπιταχί-νη συνεννοούμεθα με τους κατοίκους του διαστήματος.

τό το αντίλλαγμα ζητάει ο πα-τέρας της αναπνέμενης μου για να μου τη δώση γυναίκα.

—Θά σου δώσωμε τρείς, για να σου μείνη και μία, του υπο-σχέθηκαν. Μα πώς αμέσως στον τάφο!

Οχι τώρα, είπε ο Χασάν. Άν με δη κανένας, είμαι χαμένος... θα περιμένουμε να νυκτώση.

Το φεγγάρι είχε ανέβει άρκε-τά, όταν ο νέος κι' οι δυο άρ-χαίοιόλοι έξερκιναν για τον τά-φο, που βρισκόταν ανάμεσα σε μία σειρά άμμοδόφους.

Ήταν μια μικρή πυραμίδα, σκεπασμένη απ' την άμμο. Και δε μπορούσε να την ανακαλύψη κανείς αν δεν ήξερε την τοπο-θεσία της. Ένα μεγάλο κομμάτι γρανίτη έφραζε την είσοδό της. Μία φορά το χρόνο, οι βεδουίνοι το σπρώχνανε δίπλα κι' έμπαιναν στον τάφο για να προσφέρουν τα δώρα τους στη μούμια που βρισκότανε μέσα σε μία πέτρινη σαρκοφάγο. Πιστευαν πως είχε μαγική δύναμη και πως φούλαε αυτούς και τα κοπάδια τους απ' τις άρρώστιες.

Με μεγάλη δυσκολία, ο Χασάν κι' οι δυο ξένοι έσπρωξαν τη μεγάλη πέτρα, τόσο ώστε να σκαμπόταν ένα άνοιγμα που τους επέτρεπε να μπουνε στο εσωτερικό της πυραμίδας. Μόλις βρέθηκαν μέσα, τους τύλιξε το σκοτάδι κι' η μυρωδιά της μου-χλως. Στο φως ενός μικρού ή-λεκτρικού φαναριού, προχώρη-σαν ως τη σαρκοφάγο κι' άνασή-κωσαν το σκέπασμά της.

Οι άρχαιοιόλοι έσκυφθηκαν πάνω απ' τη μούμια που παρουσιάστη-κε. Ο Χασάν έσκυψε κι' αυτός να κοιτάσει... κι' ένα ούρλιασμα φοβικής έξερσης απ' τα χείλη του. Η μούμια ήταν ή Γκιουζέλ!

Οι βεδουίνοι, μαθαίνοντας απ' τον Άλη το σκεδίο του Χασάν, είχαν σκοτώσει ν' άτιμωρή την άναπνέμενη του, είχαν τυλίξει το σώμα της στην μούμια και πρ-έπει να βάλουν μέσα στη σαρ-κοφάγο, καθώς και κάποιον άλλον την άληθινή μούμια...

...Για πολλές μέρες και νύ-χτες, τα ούρλιαχτά του Χασάν, που τριγυρίζε στην έρημο με σα-λευμένα τα λινικά του, κάνανε τους δδηνήτες των καραβανιών ν' ανατριχιάζουν από φόβο... Υστερα πάσανε λασπικά ν' ά-κοινούνται. Και κάποιος βοσκόλ βρήκαν το πτώμα του τυτυχι-σμένου, φαγωμένο από τα Άνια, ά- Α. ΣΩΛΚ

ΤΟ "ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ" που πετάει

Τα καταπληκτικά πλεο-νεκτήματα του «Χό-βερκραφτ»

Ο ΑΙΩΝΑΣ μας είδε δυο μεγάλες επαναστάσεις στον τομέα των συν-κοινωνιών: το αυτοκίνητο και το αε-ροπλάνο. Και τα δυο όμως αυτά με-ταφορικά μέσα πρόκειται ίσως ν' αντι-κατασθούν από κάτι καινούργιο κι' έντελως πρωτότυπο, που δεν έχει πα-ρει άκόμα μία έπίσημη όνομασία — κάτι που θα καταργήσει τον τροχό, που μάς εξυπηρετεί επί τούτους αιώνας.

Στις Ηνωμ, Πολιτείες, τη Μεγάλη Βρετανία, την Έλβετία κι' άλλου, οι μηχανικοί εργάζονται για την τελειο-ποίηση ενός όχηματος, που θα αιώρη-ται στον άέρα. Έχουν δε γίνει ήδη έπιδείξεις του από μία βρετανική έ-ταιρεία που το έχει όνομάσει εχόδε-κραφτ.

Μοιάζει κάπως με τα έλικόπτερα, λειτουργεί όμως με έντελως διαφορετι-κές άρχες. Πεταεί, άλλα σε ύψος μόνο μερικόν πόντων από το έδαφος, όπου το συγκρατεί ένα ισχυρό ρεύμα άέρος, που παράγεται απ' τη μηχανή του και που διευθύνεται προς τα κάτω.

Με την ίδια δύναμη σε ίππους μπο-ρεί να μεταφέρει πολλάπλάσιο φορτίο από κείνο που σηκώνει ένα έλικόπτε-ρο. Αυτό άποδεικνύεται με το έξης ά-πλό πείραμα, που μπορείτε να κάμει-τε στο σπίτι σας:

Κρεμάστε στη μέση της κάμαρας έ-να ήλεκτρικό άνεμιστήρα. Έτσι, ότε να ταιναίνεται ελεύθερα προς όλες τις διευθύνσεις. Βάλτε τον ύστερα σε κίνηση. Θα δите ότι θα ύποχωρήσει σ' όποιο πόντο περίπου, αντίθετα προς τη διεύθυνση του ρεύματος του άέρος που παράγει. Τον σπρώχνει προς τα εκεί ή ίδια δύναμη που κινεί τα άεριοθού-μενα ή τα έλικόπτερα.

Τώρα κρεμάστε τον ίδιο άνεμιστή-ρα αντίκρου στον τοίχο, όσο το δυνα-τό π'ό κοντά του. Αυτή τη φορά, ό-ταν άρχισι να λειτουργή, θα ύποχω-ρήσει σε διπλάσια ή τριπλάσια από-σταση από πριν. Γιατί ένα μέρος του ρεύματος του άέρος σχηματίζει ένα «μαξιλάρι» μεταξυ άνεμιστήρα και τοίχου, που σπρώχνει προς τα πίσω τον άνεμιστήρα. Άν μάλιστα ύπόρη-ξε εφαρμοσμένο γύρω απ' τον άνεμιστή-ρα ένα στεφανί που δεν άφινει τόν ά-έρα να διασκορπιστεί προς όλες τις διευθύνσεις ή ύποχωρήσει είναι άκόμα μεγαλύτερη.

Κι' ένα άλλο πείραμα: Βάλτε πάνω σε μία έντελως έπίπεδη έπιφάνεια ένα βαθύ πιάτο από άλουμίνιο, άναποδου-ρισμένο. Άν φυσήσετε τώρα με ένα σωλήνα άέρα μέσα στο πιάτο με άσ-κετη δύναμη, θα το δите ν' άνασηκώ-νεται ως ότου ο άέρας ξεφύγει γύρω απ' τα χείλη του, και να μένη αιώρομένο σε ύψος μερικόν χιλιοστών του μέτρου.

Οι έπιστήμονες του Εύρωπαϊκού Κέν-τρου Πυρηνικών Έρευνών έπληθυν-αν τελευταία την έξης πρακτική έφαρμα-γή αυτού του φυσικού φαινομένου: Έ-πρεπε να μετακινήσουν ένα βάρος 300 τέτνων μέσα στο ένοστατήριο. Το τοπο-θέτησαν λοιπόν πάνω σ' ένα είδος με-γάλου «πιλάτου» από άτσάλι με λαστι-χένια γελή, διαγετούμενα μέσα άέρα με πίεση, κι' αμέσως το βάρος άναση-κόθηκε λίγο στον άέρα και ύπόρεσαν

Ένα «Χόβερκραφτ» βάρους 4 τόννων, πετάει πάνω απ' τον Τά-μεσι, σε ύψος 40 πόντων.

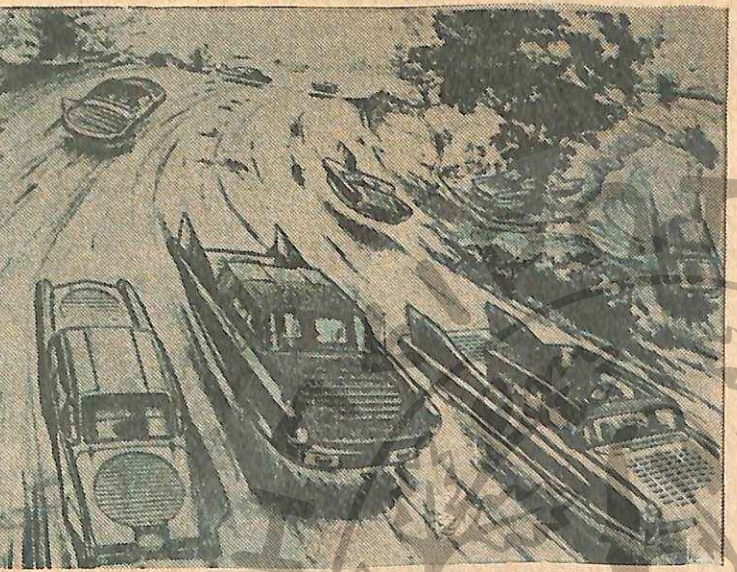
να το πάνε όπου θέλανε σπρώχνοντάς το με άναίστη δύναμη.

Μία άλλη έφαρμογή ένδιαφέρει τις ναυκοπείες. Πρόκειται για μία ήλεκ-τροική σκούφα, που μετακινείται χωρίς καμιά προσπάθεια πάνω απ' το πάτω-μα ή απ' το γαλί, γιατί τη συγκρα-τεί στον άέρα το ρεύμα που παράγει ή ίδια.

Και, μα πως μπορεί να έφαρμο-σθι το φαινόμενο αυτό σ' ένα όχημα άνάλογο με τ' αυτοκίνητο, άφού οι δρόμοι δεν είναι ποτέ τόσο λείοι σαν τα πατώματα των σπιτιών και των έρ-γαστηρίων; Η άπορία αυτή φαίνεται άπόλυτα δικαιολογημένη. Άλλ' οι έ-πιστήμονες άνακάλυψαν ότι, όσο με-γαλύτερο είναι το άναποδουρημένο πιάτο, τόσο λιγότερο λείο νοείται να γίνει το έδαφος κάτω απ' αυτό.

Έτσι το εχόδεκραφτ μπορεί κάλ-λιστα να κινήθι πάνω από ένα έδαφος κάπως άνώμαλο, φτάνει μόνο οι άνω-μαλίες του αυτές να μην είναι ύψηλό-τερες από 15 πόντους. Έφσον δεν έργεται σ' έσση με την έπιφάνεια που ύπάρχει από κάτω του, μπορεί να τα-ξιδεύει με την ίδια εύκολία πάνω από πάτωμα, γόνι, άμμο, όρογμένα χωρά-φια, βάλτους, λυωμένα λάβα, κλπ. Πε-τάει σε ύψος 40 πόντων περίπου, προ-έλεται όμως ότι θα τελειοποιηθι ό-στε να φτάνη ως το 1½ μέτρο.

Όταν έπικρατήσει γενικά το εχό-δεκραφτ, τα τεράστια σημερινά δι-κτυα άσφαλτοστρωμένων δρόμων θα ά-

Τα «Χόβερκραφτ» θα μπορούν να κυκλοφορούν με την ίδια εύκολία πάνω από χωματόδρομους ή απ' τα νερά μιας λίμνης.

Γιατί είνε κόκκινα τα χείλη

Τι είναι εκείνο που κάνει τα χείλη των γυναικών κόκκινα (άκόμα κι' όταν είναι άδωφα) και τα υπέρτα τους άστρα; Μήπως το ότι τα πρώτα έχουν περισσότερα αίμοφωρα άγγεϊα από τα δεύτερα;

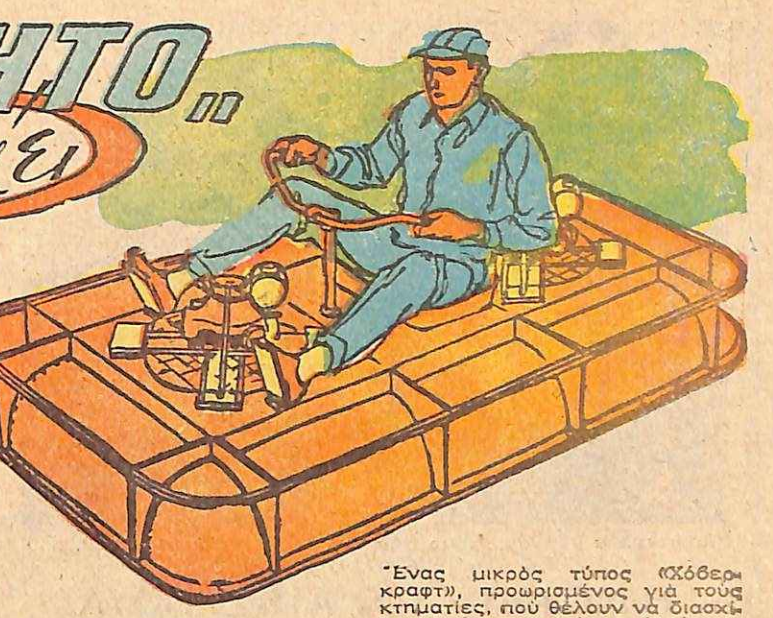
«Όχι» άπαντάει κατηγορηματικά ο Παρισινός δερματολόγος Ρ. Λουτεμπα-σέ. Έργνη δε ότι τα χείλη είναι κόκ-κινα, γιατί σκεπάζονται μόνο από μία λεπτή και διαφανή μεμβράνη, κάτω απ' την όποια διακρίνονται καθαρά τα αϊμοφωρα άγγεϊα.

Αντίθετα, τα άλλα μέρη του προ-σώπου και του σώματος είναι σκεπα-σμένα με ένα στρώμα στιλπνών κόκ-κων δερμάτων. Κι' αυτοί οι κόκκοι όχι μόνο κρύβουν τελείως τα αϊμοφω-ρα άγγεϊα, άλλα και άναπαλύνν το έξωτερικό φως.

Είναι ατόνοητο ότι από το πάχος αυτού του στρώματος έξαρτάται το πό-σο κόκκινο φαίνεται το δερμα σε κάθε σημείο. Όσο λεπτότερο δηλαδή είναι το στρώμα αυτό, τόσο πιο ρόζ φαίνε-ται το δερμα.

Οι οδές των πτηνών είναι άλλοτε κατακόκκινες, άν έχη καταστροφή ή έχη γίνει πολύ λεπτό το στρώμα των κόκκων, και άλλοτε πολύ άσπρες, άν έχη σχηματισθι εκεί ένα ύπερδερμα-κό στρώμα που έκκινείζει τη δια-φάνεια του δερματος.

Το ίδιο και τα χείλη άποκείνουν κά-ποτε, όταν άσπασμένα άνώμαλα συνθή-κες προκαλούν το σχηματισμό ενός τέ-τοιου στρώματος πάνω από τη μεμβρά-νη του βλεννογόνου.

νοσητευθούνε. Θα μπορούν πολύ καλά να τα αντικαταστήσουν άπλοι χωματό-δρομοι κάπως άκαλοί, άλλα δίγως ά-σφαλτοστρωμένοι. Οι άπλοι δε και σπιν-οί αυτοί δρόμοι δε θα παθαίνουν καμιά εφάρα, έφσον δε θα περνάει τροχοί ά-πό πάνω τους, κι' έτοιμένως θα λεί-ψουν τα τόσο μεγάλα έξοδα συντηρή-σεως.

Μ' άλλα λόγια, με την κατάργησι του τροχού, θα έγωμε οικονομία πολ-λών δισεκατομμυρίων στις δαπάνες κα-τοικείας και έπισκευής των δρόμων.

Όστόσο, άποκλείεται να γενικευθι ή γρήσι του εχόδεκραφτ απ' τους άπλους ίδιώτες όσο οι μηχανές κι-νούνται άκόμα με βενζίνη και πετρέ-

λαιο. Πράγματι, άποδείχθηκε στις δο-κιμές του ότι χρειάζεται δύναμη 300 ίππων, για να κινήθι με 100 χιλίο-μετρα την ώρα. Το όπδειγμα που δο-κιμασθηκε είχε βάρος 4 τόννων και μη-γανή 435 ίππων. Όσο δε κι' άν τε-λειοποιηθι, πάντως ή κατακόλωση του σε καύσιμη ύλη θα είναι τεράστια.

Για την ώρα λοιπόν, φαίνεται καν-τάλλο μόνο για στρατιωτικούς σκο-πούς, για μετακινήσεις πάνω από πλη-μυρισμένες έκτάσεις, και γενικά για περιπτώσεις που δε λαμβάνεται υπ' ό-ψη το κόστος της άπαιτούμενης καυσί-μου ύλης, άλλα ή εξυπηρέτη όρισμέ-νων σκοπών.

Άλλ' οι τεχνικοί εργάζονται για να κατασκευάσουν μοτέρ κινούμενα με έω-λες πηγές ένεργειας — έφσον άλλω-στε προέβλεπεται ότι δε θ' άρνησση-ναι ποτέ να έξαναπληθούν οι πετρελαιοπη-γές όλου του κόσμου. Αλλά θα είναι έλαφρά, νερά και ήρηνα σε κατανέ-λασι. Με τέτοια λοιπόν μοτέρ θα έσο-δισθούν τα εχόδεκραφτ του μέλλον-τος.

Όταν δε θήναι πιά άπαραίτητο οι άσφαλτοστρωμένοι δρόμοι, θα μπορού-με να κινήθουμε ελεύθερα στην Ά-μερική, στην Αυστραλία, στη Νότιο Ά-μερική, στον Άνταρκτικό, παντού ό-που ή έλλειψη όδικού δικτύου έμποδί-ζε σήμερα τα ταξίδια. Οι πάμπες, οι στέπες, οι πάνοι, οι βάλτοι και οι έρημοι πιά άποτελούν πιά έμποδία για τις συγκοινωνίες και τις μεταφο-ρές.

Το εχόδεκραφτ μπορεί να κινήθι με την ίδια εύκολία πάνω απ' τη θά-λασσα.

Σε μία απ' τις δοκιμές του ταξίθε-ψε απ' την Άγγλία ως τη Γαλλία.

Προέβλεπει λοιπόν να κατασκευα-σθι, για τα ταξίδια στη Μεσόγειο, ένα έφορμιόπτε τέτοιου είδους, βάρος 400 τόννων, ικανό να μεταφέρει 1.200 έπι-βάτες και 80 αυτοκίνητα με ταχύτητα 100 χιλίων την ώρα. Θα έπρεπε σε ύψος 2 μέτρων περίπου πάνω απ' το νερό, έτσι ώστε δε θα το σπώνουν τα συνθησένια κύματα. Δε θα έκρινέ-ται καθόλου, σαν τα συνθησένια πλοία, κι' έτοιμένως οι έπιβάτες του δε θα ύποφέρουν ποτέ από ναυτία.

Άργότερα, θα κατασκευασθούν ά-κόμα και ύπερκοκκίνα «εχόδεκραφτ», έπιδρατικά και φορητά. Αλλά θα έχουν καμιά έντελως έπίπεδη. Θα είναι ά-κόμα άπλοτα στους έξαρτισμούς, θα μπο-ρούν δηλαδή να κινήθουν προς τα πρ-σω ή προς τα πίσω, με την έπιση άλλαγή της διεύθυνσης του ρεύματος του άέρος. Και θα έπρεπε σε ύψος 3 μέτρων, έτσι ώστε ν' άναπνέει τις συνθησένες τρικυμίες του άερανού.

Όσο για την ταχύτητα τους, θα ύπερ-βούν τα 159 μίλια την ώρα.

Έκτός απ' τα άλλα πλεονεκτήματά του, το εχόδεκραφτ παρουσιάζει και άπόλυτη άσφάλεια. Ένα δε άεροπλάνο, άν πάθι μία εφάρα βλάβη, πέ-φτει και καταστρέφεται, το εχόδε-κραφτ κινείται ήρεμα πάνω στο έδα-φος ή στο νερό και περιμένει να διορ-θωθι ή βλάβη για να συνεχίσι το τα-ξίδι του.

«Αριστερά η Θράνσις - Άλις Νάιτ και δεξιά η Σάρα Χάρβεϋ, που την δολοφόνησε.

Η ΜΟΥΜΙΑ ΤΟΥ ΛΙΒΕΡΠΟΥΛ

Το μακάβριο εύρημα ενός σωφέρ, που θέλησε να κάνει μία χαρμέσυνη εκπληξή στη μητέρα του.

ΕΝΑΣ νεαρός οδηγός ταξί, ο Τζών Λέσλι Χάρβεϋ, από το Λίβερπουλ, ώδηγους, έδω και μερικές βδομάδες, την ηλικιωμένη μητέρα του στην κλινική, για να υποβληθεί σε μία επέμβαση. Γυρίζοντας, σκέφτηκε να της κάνει μία εκπληξή.

— Η μητέρα μου θα χαρή πολύ, συλλογίστηκε, αν, βγαίνοντας από την κλινική, βρή στο σπίτι ταπεταρίες καινούργιες και τις πόρτες φρεσκο-βαμμένες!

Ενθουσιασμένος από την ιδέα του, άρχισε, μόλις έφτασε στο σπίτι του, ο ένα παλιό ακίνητο της οδού Κίμμελ, να ξεκοίχιζεν την φθαρμένη ταπεταρία, που σκέπαζε τους τοίχους. Αυθόρμητα, έκανε την αρχή από την κάμαρα της μητέρας σου. Μα δεν πρόλαβε να συνεχίσει στ' άλλα δωμάτια.

Κάτω από ένα κομμάτι ταπεταρίας, που τράβηξε, ανακάλυψε εκπληκτικό μία πόρτα, που φαινόταν ν' άνηκε σε μία ανεξήγητα κρυμμένη ντουλάπα του τοίχου. Βγάζοντας και το υπόλοιπο κομμάτι της ταπεταρίας, ο Χάρβεϋ άνοιξε τη ντουλάπα — κι' άμέσως έκανε δυο βήματα πίσω, αφάνοντας μία κραυγή φόβου.

Μέσα στη ντουλάπα, υπήρχε μία γυναίκα νεκρή! Κάτι, όμως, ακόμη πιο φοβερό, από νεκρή: Ένα πλάσμα βαλσαμωμένο, μία μούμια, που, αν δεν είχε τα μάτια κλειστά, θα λεγε κανείς πως θ' άνοιγε το στόμα της για να μιλήσει! Τρελλός από τρόμο, ο Τζών έτρεξε στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα, για ν' ανακοινώσει το μακάβριο εύρημά του.

— Ελάτε άμέσως, είπε στους αστυνομικούς, λαχανιασμένος ακόμη. Σε μία ντουλάπα στο σπίτι μου βρίσκεται μία μούμια!

Οι αστυνομικοί, που ζέραν τον νεαρό σωφέρ, νόμισαν στην αρχή πως ήθελε ν' άστει-ευτεί. Τ' άλλοι όμως, όμως, από τον τρόμο χαρακτηριστικά του τούς πείσανε πως αληθινά κάτι το ασυνήθιστο κι' αλλόκοτο συνέβαινε.

Το ανατριχιαστικό θέαμα της φυλακισμένης στη ντουλάπα μούμιας τους έκανε κι' αυτούς να μείνουν με το στόμα ανοικτό. Ο Ιατροδικαστής, που καλέσανε, δε δυσκολεύτηκε να επιβεβαιώσει πως η γυναίκα αυτή είχε πεθάνει τουλάχιστον πριν από είκοσι χρόνια. Ήταν, λοιπόν, αληθινά μία βαλσαμωμένη νεκρή για μούμια, όπως είχε πη ο Τζών Λέσλι Χάρβεϋ. Ποιος, όμως, και

γιατί την είχε βαλσαμώσει; Και, αφού την βαλσαμωσε, γιατί φρόντισε να την κλείσει σε μία ντουλάπα του τοίχου και μετά να κρύψει αυτή τη ντουλάπα κάτω από μία καινούργια ταπεταρία;

Η πρώτη εικασία, που διατυπώθηκε από τους ειδικούς, ήταν πως η «μουμιοποίηση» του πτώματος πραγματοποιήθηκε τυχαία, χωρίς να το επιδιώξει αυτός ο Τζών, που το τοποθέτησε στη ντουλάπα. Πράγματι, δίπλα από τη ντουλάπα αυτή, περνούσε η καμινάδα της κουζίνας κι' έτσι στο εσωτερικό της ντουλάπας υπήρχε, συνεχώς σκεδόν, ένας θερμός και στεγνός αέρας, που είχε σαν συνέπεια να ξεραίνει σιγά-σιγά το πτώμα και να συντηρείται στη διατήρησή του.

Άλλοι, όμως, αμφιβάλλανε, αν αυτό θα ήταν αρκετό για να μουμιοποιηθεί τόσο τέλεια η νεκρή και να διατηρηθεί σε τέτοια καλή κατάσταση επί τόσα χρόνια. Έξετάσανε, λοιπόν, προσεκτικότερα την μούμια και ανακάλυψαν τότε στο αποξηραμένο δέρμα της ώριμες τομές, όπου υπήρχαν κατάλοιπα από λάδι υδαλύπτου και άλλες ουσίες, που μαρτυρούσαν πως το βαλσαμωμά ήταν έργο ανθρώπου.

Πολύ κοπιαιότερο στάθηκε το έργο των Ιατροδικαστών στην προσπάθειά να εξακριβώσουν τα αίτια, που είχαν επιφέρει το θάνατο της άγνωστης — που δεν είχε, άλλωστε, στο σώμα της καμία πληγή. Τελικά, όμως, κι' αυτό το αίνιγμα λύθηκε. Ο δολοφόνος είχε χρησιμοποιήσει δυο μεθόδους για να εξοντώσει ταχύτερα και ασφαλέστερα το θύμα του: Τό είχε στραγγάλισι και τό είχε ποτίσει μ' ένα ισχυρότατο έξωτικό δηλητήριο, σκεδόν άγνωστο στην Αγγλία, που τό ίχνη του βρέθηκαν στο στομάχι της μούμιας.

Ταυτόχρονα με τις προόδους των Ιατροδικαστών, η αστυνομία έκανε ένα σημαντικό βήμα ανακαλύπτοντας την ταυτότητα της νεκρής: Διαπιστώθηκε πως επρόκειτο για την ένοικιάστριά του διαμερίσματος αυτού της οδού Κίμμελ, Θράνσις Άλις Νάιτ, που εξαφανίστηκε τον Ιούνιο του 1940 κι' που όλες οι έρευνες, τότε, για την άνευρεσή της, είχαν αποβή άκαρπες.

Το διαμέρισμα αυτό, Ιδιοκτησία της υπτέρας του σωφέρ Τζών Λέσλι Χάρβεϋ, τό είχε νοικήσει η Θράνσις Άλις Νάιτ τό 1936, όταν χώρισε από τον άντρα της και έζησε εκεί ως την εποχή της εξαφανίσεώς της.

Ο Τζών ήταν τότε πολύ μικρός ακόμη, ώστε να τη θυμάται και να συσχετίσει το μακάβριο εύρημά του με την παλιά εκείνη ένοικιάστριά, αλλά ο πρώην σύζυγός της, ο ηλικιωμένος Πάτερ Νάιτ, δε δυσκολεύτηκε να την αναγνωρίσει παρ' όλα τα 24 χρόνια, που όπως ισχυρίζεται, μεσολάβησαν από τότε που την είδε για τελευταία φορά.

Χωρίσαμε τό 1936, δήλωσε ο Πάτερ Νάιτ στην αστυνομία, γιατί είχα σοβαρές υποψίες πως η Θράνσις έκανε διπλή ζωή. Συχνά, πήγαινε για μέρες στο Λονδίνο, χωρίς να μου εξηγή ποτέ τις απουσίες της. Όταν βαρέθηκα πιά αυτή την κατάσταση, της ζήτησα να χωρίσουμε κι' εκείνη δεν έφερε αντίρρηση. Από τότε δεν ξαναϊδωθήκαμε.

Έντελώς αντίθετη είναι, για το πρόσωπο της αίνιγματικής νεκρής, η κατάθεσι της μητέρας του σωφέρ, που και αυτή, βγαίνοντας από την κλινική, αναγνώρισε στη μούμια την πρώην ένοικιάστριά της.

— Η Θράνσις Άλις Νάιτ, λέει, ήταν μία πολύ ήσυχη γυναίκα, που δε δεχόταν ποτέ ξένους στο διαμέρισμά της και σπάνια έβγαίνει έξω. Είμαι σίγουρη πως δεν είχε φίλο. Άλλωστε, την εποχή που κάθηκε, ήταν πιά 53 χρονών.

Εκείνο, που δε μπόρεσε να εξηγήσει η κ. Χάρβεϋ, είναι πως δεν της έκανε εντύπωση, όταν εγκαταστάθηκε στο διαμέρισμα που νοίκιαζε άλλοτε, η εξαφανισι της ντουλάπας του τοίχου.

Είχα ξεχάσει, ισχυρίζεται, πως υπήρχε ντουλάπα σ' αυτό τό δωμάτιο. Άλλωστε, μετά την Νάιτ, περάσανε από τό ίδιο διαμέρισμα άλλοι δυο ένοικοι. Κάποιος Τζών Μάουλντ, που πέθανε από συγκοπή τό 1942, και η αδελφή του Έντιθ Μάουλντ, που τον ακολουθούσε στον τάφο τό 1943.

Ήταν αναμφισβόλο, ωστόσο, πως οι Μάουλντ παραλάβανε τό σπίτι με τη ντουλάπα θαμμένη κάτω από την καινούργια ταπεταρία και πως δεν είχαν καμμία σκέψη με τό εγκλήμα. Ούτε, όμως, και κανείς άλλος θά μπορούσε να είχε φέρει ταπεινότερο στο άδειο διαμέρισμα την εποχή που γινόντουσαν οι έρευνες για την άνευρεσι της εξαφανισμένης, εκτός από την ίδια την Ιδιοκτήτριά του. Κάθε άλλος θά κινούσε υποψίες στη γειτονιά, μα και στον ίδιο τον ταπεινότερο.

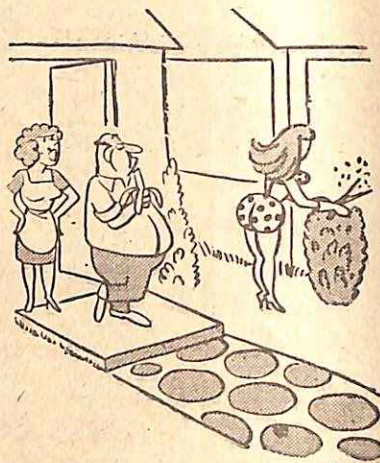
Τελικά, υποκύντοντας στην πλήρη ανάρκασι, η Σάρα Χάρβεϋ, η μητέρα του νεαρού σωφέρ και Ιδιοκτήτρια του διαμερίσματος, ψωλόληψε πως αυτή είχε σκοτώσει την ένοικιάστριά της για να ληστέψει τις οικονομίες της. Αρνήθηκε, όμως, να αποκαλύψει τόν μυστηριώδη συνεννό, που την βοήθησε να μουμιοποιήσουν τό πτώμα.

Όσο για τόν νεαρό Τζών Λέσλι Χάρβεϋ, είναι κυριολεκτικά συντριμμένος από την τρομερή αποκάλυψη. Είχε θελήσει να κάνει μία χαρούμενη εκπληξή στη μητέρα του και κατάληξε στο να φέρει η ένα έγκλημά της, που θά την κάνει να περάσει δυο χρόνια της άποσιμένουσ στην φυλακή!

ΤΟΝ ΕΓΔΥΣΕ ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ ΤΟΥ

Η φράσι «τόν έγδυσε» έχει συνήθως μεταφορική σημασία. Στην περίπτωσι όμως κάποιου Τζών Μύζοκ, εφαρμόσθηκε στην κυριολεξία... Η Ιστορία αυτή συνέβη στην Καμπάλα της Ουγκάντα. Ο Μύζοκ είχε γλεντήσσει τρικουβερτα ένα βράδυ. Καθώς γύριζε στο σπίτι του, ζαλισμένος και κουρασμένος, έπεσε και άποκοιμήθηκε σε μία γωνιά του δρόμου. Όταν ξύπνησε, τό έσημερώματα, ήταν ολόγυμνος! Κάποιος λωποδύτης του είχε πάρει στον ύπνο του όλα τα ρούχα.

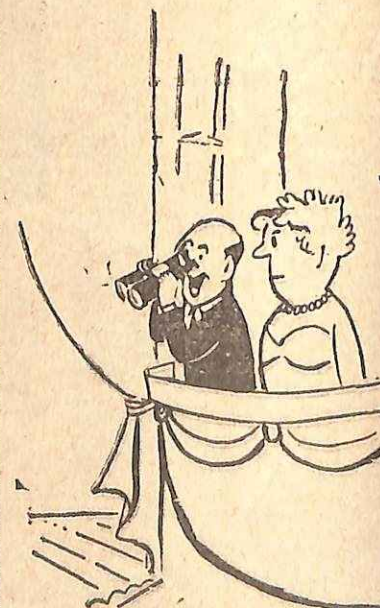
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Αν θέλεις, κακομοίρη μου, να θανατώσεις καμπύλες, έμπα μέσα να καμαρώσεις την κοιλιά σου στον καθρέφτη!...

Χωρίς λόγια.

— Ποόγυατι έχει περίφημη φωνή ή μικρή ξανθούλα!...

Όλη μου η οικογένεια αγαπά την HELLAS FIX

λέγει ο γνωστός Βιομήχανος Μπισκότων Κ. Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Απολαύσετε και σεις την καινούργια μύρα πολυτελείας HELLAS FIX. Είναι πιο πλούσια, πιο δυνατή, πιο αρωματική και ασφαλώς δά σας ενθουσιάζει. Είναι η ξεχωριστή απόλαυσις εκείνων που ζητούν πάντο το καλύτερο. Για την υπέροχη γεύση της και τό λεπτό της άρωμα είναι περιζήτητη σ' όλο τόν κόσμο - Ευρώπη, Ασία, Αφρική, Αμερική. Η HELLAS FIX είναι τό ποτό που ταιριάζει κάθε φορά που θέλετε να εορτάσετε κάτι ή να τιμήσετε κάποιον Ιδιαίτερως. Ζητήστε σήμερα να απολαύσετε με τό φαγητό σας ή για όρεκτικό την

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΠΥΡΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

HELLAS FIX

ΕΤΙΚΕΤΤΑ ΜΠΛΕ

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΘΕΛΟΥΝ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ

Ο Πίτερ και η Τζέν, την ημέρα του γάμου τους στο Λονδίνο. Αριστερά, οι γονείς της Τζέν.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ της Τζέν Χιούζ

Από λιμάνι σε λιμάνι ο Πίτερ Χιούζ ζητούσε να βρή την εξαφανισμένη γυναίκα του...

Ο ΠΙΤΕΡ ΧΙΟΥΖ, υπάλληλος σε μία εταιρεία εισαγωγών - εξαγωγών του Χόνγκ - Κόνγκ, περιμένε με αγωνία στην αποβάθρα το πλοίο, που θα έφερνε από την Αγγλία τη γυναίκα του, την Τζέν. Με την Τζέν είχαν παντρευτεί πριν από δυο μήνες. Έπειτα από ένα σύντομο γαμήλιο ταξίδι, ο Πίτερ υποχρεώθηκε να επιστρέψει στη θέση του στο Χόνγκ - Κόνγκ. Η Τζέν, που για πρώτη φορά θα γνώριζε την αγγλική αυτή περιοχή στην Ασία, θα τον ακολουθούσε σε μερικές εβδομάδες. Μόλις ο Πίτερ έφτασε στο Χόνγκ - Κόνγκ, ζήτησε από τη γυναίκα του μια θαυμασία άσπρα γούνα. Εκείνη τον τηλεγράφησε αμέσως, για να τον ευχαριστήσει για το δωρό του και να του πη πως θαφαινε αμέσως για να τον συναντήσει με το πρώτο πλοίο που θαδρίσκε.

Τέλος, η μέρα αυτή, που τόσο ανυπόμονα περιμένε ο Πίτερ Χιούζ, έφτασε. Το πλοίο, που θαφαινε την Τζέν, μπήκε στο λιμάνι του Χόνγκ - Κόνγκ. Ο Πίτερ εξοφίστηκε που δεν την είδε, όπως περιμένε, στο κατάρωμα, να τον χαιρετά κρημασμένη από την κουραστική. Και εξαφάνιστηκε ακόμη πιο πολύ, όταν δεν την είδε να κατεβαίνει με τους άλλους επιβάτες από το πλοίο. Δεν άνοιξε, ωστόσο, «Σίγουρα - σκέφτηκε - θα είναι ακόμη στην καμπίνα της και θα φτιάχνει τις βαλίτσες της...».

Ανέβηκε στο πλοίο και ρώτησε έναν αξιωματικό:

— Πού μπορώ να βρω την κ. Τζέν Χιούζ;

— Εκείνος τον κύτταξε περίεργα - Λυπούμαι, του είπε, αλλά δεν ξέρω τα όνοματά των επιβατών...

Ένας άλλος αξιωματικός περιώρισε τον Πίτερ, λέγοντας πως ο Πίτερ Χιούζ, όταν άκουσε το όνομα, «Εχω μέρες να τη δω, αλλά ξέρω πως μένει στην καμπίνα 16».

Ο Πίτερ έτρεξε στην καμπίνα 16. Αλλά η καμπίνα ήταν άδεια! Η Τζέν είχε εξαφανιστεί μαζί με τις αποσκευές της.

Εψάξε μάταια ο Πίτερ το πλοίο. Τέλος, κατέφυγε στον καπετάνιο, ζητώντας μια λύση στο αίνιγμα που του ακότιζε το μυαλό.

— Δεν είναι δουλειά μου να προσέχω σε ποιο λιμάνι κατεβαίνουν οι επιβάτες, αποκρίθηκε εκείνος. Όσα την ημέρα, που φτάσατε στη Σιγκαπούρη, η γυναίκα σας βοσκοταν ακόμη στο πλοίο.

Ο Πίτερ έπιασε το κεφάλι του μη μπορώντας να καταλάβει. Για ποιο λόγο η Τζέν θα είχε κατέβει στη Σιγκαπούρη, όπου δεν είχε κανένα σπίτι; Κι αν τον είχε κάνει αυτό, για κάποιο άγνωστο λόγο, γιατί δε θα του τηλεγραφούσε;

Όπως αποκαλύφθηκαν, βυθισμένος στις σκέψεις του, από το πλοίο, μία τρομερή υποψία του γεννήθηκε ξαφνικά. Κι αν την είχαν σκοτώσει - ανα-

ρωτήθηκε - και είχαν πετάξει το πτώμα της στη θάλασσα; Όμως, κι αυτό αν είχε συμβεί, τι είχαν κάνει τις αποσκευές της;

Ο Πίτερ Χιούζ έκανε το μόνο που του άπομενε να κάνει: Κατέφυγε στην αστυνομία και κατέγγειλε τη μυστηριώδη εξαφάνιση της γυναίκας του. Συγχρόνως, έγραψε στους γονείς της Τζέν, λέγοντας να τον διαφωτίσουν για τα πιθανά αίτια της εξαφάνισής της.

«Η Τζέν δεν είχε τον παραμικρό λόγο να σ' εγκαταλείψει - του έγραψαν εκείνοι. Αντίθετα, φαινόταν εξαιρετικά χαρούμενη στη σκέψη πως θα σε συναντούσε. Δε μπορούμε να καταλάβουμε τί συνέβη...».

Ο Πίτερ κατάλαβε πως κανείς άλλος δε θα μπορούσε να τον βοηθήσει και πως η μόνη ελπίδα ήταν να λύσει μόνος του το μυστήριο. Ζήτησε, τότε, άδεια από την επιχείρησή, όπου εργαζόταν, και έφυγε για τη Σιγκαπούρη, όπου, σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις είχε αποβιβάσει η γυναίκα του.

Απογοητευμένος από αυτή την κατεύθυνση, προσπάθησε να βρή τους επιβάτες, που είχαν αποβιβάστη στην Σιγκαπούρη ταξιδεύοντας με το ίδιο πλοίο που ταξίδευε και η Τζέν. Ανακάλυψε μερικούς από αυτούς, αλλά όσα του είπαν δεν είχαν άλλο αποτέλεσμα παρά να κάνουν ακόμη πιο πυκνό και αδιεπίστατο το αίνιγμα.

— Τι θυμάστε την κ. Χιούζ, του είπαν. Ήταν μία χαριτωμένη και συμπαθητική γυναίκα, που μιλούσε συχνά με αγάπη για σας και έλεγε πόσο χαίρονταν που θα σας συναντούσε σε λίγο. Δεν κατέβηκε, όμως, μαζί μας στη Σιγκαπούρη. Είχε αρρωστήσει λίγες μέρες πιο πριν και είχε κλειστεί στην καμπίνα της. Ο γιατρός του πλοίου πήγαινε συχνά και την έβλεπε...

Ο Πίτερ θυμήθηκε πως, όταν ανέβηκε στο πλοίο για να βρή τη γυναίκα του, κανείς δεν του ανέφερε πως είχε αρρωστήσει στο ταξίδι. Σίγουρα - σκέφτηκε - κάτι παραπάνω ξέρανε και οι κρύβανε. Μονάχα, λοιπόν, αν τους εύρισκε και τους εξανάγκαζε να μιλήσουν, θα μπορούσε να ανακαλύψει την αλήθεια...

Αλλά οι έρευνές του προσκορούσαν ο' ένα καινούριο εμπόδιο. Από τα γραφεία της αστυνομικής εταιρείας, τον πληροφορούσαν πως το πλοίο εκείνο, ένα παμπάλαιο επιβατικό, είχε στο μεταξύ αποσυρθεί από την ενεργό υπηρεσία και πως τα μέλη του πληρώματος του είχαν σκορπίσει στους τέσσερις ανέμους. Ο μόνος τρόπος, για να ξαναβρή κάποιον από αυτούς, ήταν να καταφύγει στα γραφεία εύρεσης εργασιών για ναυτικούς!

Αρχισε τότε για τον Πίτερ Χιούζ, μία άπιστευτη οδύσειος. Τελικά, η τύχη τον βοήθησε ν' ανακαλύψει τον Έντουαρντ Λιούις τον δεύτερο, καπετάνιο του πλοίου, όπου είχε την αινιγματική εξαφάνισή της Τζέν.

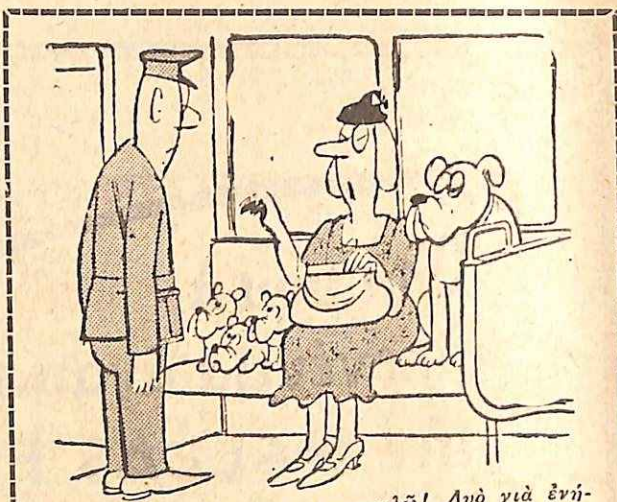
Εκείνος, όταν ο Πίτερ του εξήγησε ποιος ήταν, φάνηκε α' να ταράχτηκε. Στην αρχή, προσπάθησε να αποφυγή μια συγκεκριμένη απάντηση. Όμως, όταν είδε τον άλλο να τον ίκετο με δάκρυα στα μάτια, του είπε:

— Παραβιάζω τον όρκο, που έδωσα, μ' αυτό που θα σας αποκαλύψω, με δε μπορώ π' να κάνω αλλιώς, του είπε.

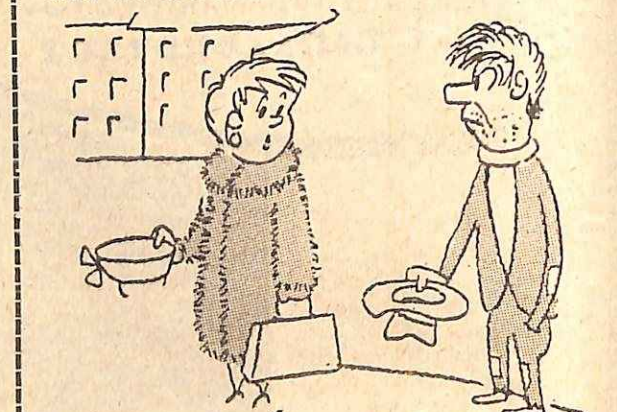
Η γυναίκα σας είχε προσβληθεί από μία τρομερή αρρώστια. Ο γιατρός, που την εξέτασε, όταν διαπιστώθηκαν τα πρώτα ανθρωπιστικά συμπτώματα, διέγνωσε πως είχε προσβληθεί από λέπρα. Το μικρόβιο, το είχε μεταφέρει η άσπρη γούνα, που της στείλατε από το Χόνγκ - Κόνγκ. Η γυναίκα σας, όταν έμαθε πως ήταν ανέγκλητα καταδικασμένη, μες όρκισε να μ' σας πούμε το παραμικρό, για να μην πάτε να τη βρήτε και μεταδώσει και σε σας την αρρώστια. Όταν φτάσαμε στη Σιγκαπούρη, ήταν νύχτα. Τη βγάλαμε κρυφά με βάρκα, χωρίς κανείς από τους επιβάτες να αντιληφθεί το παραμικρό και τη στείλαμε στο λεπροκομείο της Σιγκαπούρης.

Ο Πίτερ άκουγε, συγκινημένος από τη φοβερή αποκάλυψη. Έπειτα ζήτησε να συνδεθεί τηλεφωνικά με το Λονδίνο, για να διαφωτίσει και τους γονείς της Τζέν για την τραγική λύση του μυστηρίου.

Εμείς τα ξέραμε όλα, άκουσε τον πατέρα της να του λέει. Μας τάραψε, αλλά μας ώρκισε κι' εμάς να μη σου πούμε τίποτα. Μην πας να τη βρεις στη Σιγκαπούρη. Η Τζέν αυτοκτόνησε τον περασμένο μήνα. Μας στείλασε το σημείωμα, που έγραψε πριν πεθάνει. Λέει πως δε μπορούσε να υποφέρει τη φοβερή της παραμόρφωση και πως σε παρακαλεί να τη θυμάσαι όμορφα, όπως ήταν...

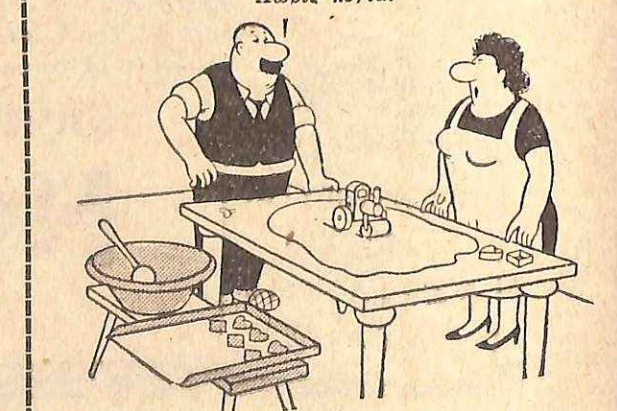
Πέντε εισιτήρια, παρακαλώ! Δυο για ενήλικες και τρία παιδικά!

Με συγγνώμη, που σας γαλάω τη δουλειά, αλλά δεν τα βγάω πέρα με τα λεφτά που μου δίνει ο άντρας μου για το νοικοκυριό!

Χωρίς λόγια.

Τεμπέλιασε!... Σου είπα ν' ανοίξεις λίγο φύλλο κι' εσύ τα κατάφερες πάλι να κάθεις!

Ο πρώτος άνθρωπος ΕΜΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ

Έζησε πριν από 600.000 χρόνια!...

ΠΡΙΝ από 100 χρόνια, ο Κάρολος Ντάβινι υποστήριξε ότι ο πρώτος άνθρωπος εμφανίστηκε πιθανότατα στην Αφρική. Τη γνώμη του αυτή τη στιγμή στο γεγονός ότι στη μαύρη ήπειρο βρισκόταν μεγάλος αριθμός ανθρώπινων πηχών, όπως οι γορίλλας κι' ο χιμπατζής, που η ομοιότητά τους με τον άνθρωπο ήταν ολοφάνερη.

Την εποχή εκείνη δεν είχαν ανακαλυφθεί απολιθώματα, που θα μπορούσαν να επιβεβαιώσουν τη γνώμη του μεγάλου επιστήμονα. Έκτοτε, όμως, οι αποδείξεις πολλαπλασιάστηκαν και μπορούμε σήμερα ν' αναπαραστήσουμε όλα τα στάδια της γιγαντιαίας εξέλιξης, που κατέληξε στην εμφάνισή του ανθρώπου.

Την ανθρωποειδή εξέλιξη των πιθήκων τη βλέπουμε πρώτα - πρώτα στον προπρωπίθηκο, που έζησε στην Αιγύπτο πριν από 50 εκατομμύρια χρόνια. Το όρυκτο απολιθώμα του βρέθηκε στις αρχές του αιώνα μας.

Αργότερα ανακαλύφθηκαν στην Κένια τα υπολείμματα του Πρωθόπατου, που θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν άνθρωπος - πιθήκος, που έζησε πριν από 25 εκατομμύρια χρόνια. Τα υπολείμματα αυτά του Πρωθόπατου βρέθηκαν μαζί με δατά που προέρχονταν από χοίρους, αντίλοπες και ποικιλία με μακριά πόδια. Αυτό δείχνει ότι ο Πρωθόπατος είχε αφήσει τα πυκνά δάση και ζούσε σε πεδιάδες με μέτρια βλάστηση.

Ένας άλλος άνθρωπος - πιθήκος, που βρισκόταν πιο κοντά στον άνθρωπο, είναι ο Αυστραλοπίθηκος, που το κρανίο του ανακαλύφθηκε το 1947 στο Τράνσβαλ.

Τελειώσιος στη σειρά έρχεται ο ζινζάνθρωπος, που ανακαλύφθηκε από τον καθηγητή Λιούις Λάσκυ και τη σύζυγό του σε μία αρχαιολογική περιοχή στην Ταγκανίκα (νότιος Αφρική). Η διαμόρφωση του κρανίου και των δοντιών αυτού του όντος, που έζησε πριν από 6.000 αιώνες,

δείχνουν με τρόπο άναμφισβήτητο ότι αποτελεί τον κρικό που έλειπε μεταξύ των ανθρώπων - πιθήκων, των ανθρωποειδών και του ανθρώπου. Μπορούμε, συνεπώς, να συμπεράνουμε ότι ο άνθρωπος εμφανίστηκε στη Γη πριν από 600.000 χρόνια.

Ο ζινζάνθρωπος, αυτός ο μακρινός πρόγονός μας, βρίσκεται πιο κοντά σε μας, στην κλίμακα της εξέλιξης, από ό,τι ο Αυστραλοπίθηκος. Ο πρώτος ήταν σχεδόν άνθρωπος. Κι' είχε φθάσει σε τέτοιο βαθμό εξέλιξης, που έφτανε πείρινα εργαλεία, για να μπορεί να αιχμαλωτίζει και να σκοτώνει ζώα. Πραγματικά, ολόγυρα στην περιοχή όπου ανακαλύφθηκαν τα υπολείμματα του ζινζάνθρωπου, βρέθηκαν πέτρες στρογγυλές ή μυτερές, που του χρησιμοποιούσαν ως όπλα.

Παρόμοιες πέτρες χρησιμοποιούσαν άλλοτε οι εξαφανισθείσες φυλές των Παταγόνων. Τις έδεναν δύο - δύο μ' ένα σχοινί και τις έκσπενδονίζαν εναντίον ζώων που έτρεχαν. Οι πέτρες αυτές μπλεκόνταν ανάμεσα στα πόδια τους και τα ανάγκαζαν να σταματήσουν ή να τολιγόναν γύρω στο λαίμο τους και τα στρογγυλάσαν.

Ο ζινζάνθρωπος δεν ήταν, λοιπόν, πιθήκος, αλλά άνθρωπος, αφού μπορούσε να φτιάχνει αντικείμενα με τα χέρια του, πράγμα που κανένα ζώο δεν το κατορθώνει ως σήμερα. Αυτό τον έκανε ζινζάνθρωπο κατ' ουσίαν, εκτός από το κρανίο, ολόκληρη τη σειρά των κάτω δοντιών. Τα δόντια αυτά είναι πολύ πιο πλατιά και ογκωδη από του σύγχρονου ανθρώπου. Αλλά, μεταξύ των ανθρωπίνων φυλών, υπάρχει μία που έχει δόντια πιο πλατιά από τις άλλες. Η φυλή αυτή είναι των ιθαγενών της Αυστραλίας, που βρισκονται στο τελευταίο σκαλοτάτι της σημερινής ανθρωπότητας. Είναι οι Αυστραλοί, λοιπόν, ότι τα δόντια του ζινζάνθρωπου της Ταγκανίκας έχουν την ίδια διαμόρφωση μ' εκείνη των ιθαγενών της Αυστραλίας. Μόνο ότι είναι πιο μεγάλα. Μ' αυτά ο ζινζάνθρωπος έσπαζε τα κόκκαλα των ζώων, που αποτελούσαν την τροφή του. Οι ιθαγενείς της Αυστραλίας, όμως, είναι περισσότερο εξελιγμένοι σχετικά με τον ζινζάνθρωπο κι' έχουν επινοήσει διάφορα εργαλεία, που τους επιτρέπουν να κοιματίζουν την τροφή τους. Χρησιμοποιούν, λοιπόν, λιγότερο τα σπαθία και τα δόντια τους, που για το λόγο αυτό, με την πάροδο των χιλιετηρίδων έγιναν μικρότερα, σύμφωνα με το γνωστό βιολογικό νόμο, που λέει ότι ένα όργανο που δεν το χρησιμοποιούμε έπαρκε, καταστράφεται και μακρύνουν οι διαστάσεις του.

Μπορούμε να υποθέσουμε, συνεπώς, ότι η ανθρωπότητα πέρασε από την κατάσταση των ιθαγενών της Αυστραλίας. Οι άνθρωποι των μακρινών εποχών είχαν περφόρτα σκαγόνια και δόντια διπλάσια των σημερινών. Αυτά τα σκαγόνια και τα δόντια μικραίνουν με τον καιρό, γιατί ο άνθρωπος έπινεσσε διαρκώς εργαλεία που τον βοηθούσαν να κοιματίζουν την τροφή του.

Αλλά, εδώ προβάλλει ένα ερώτημα. Ο άνθρωπος είναι ή τελευταία φάση της εξέλιξης των όντων. Η εξέλιξη θα σταματήσει, λοιπόν, έπειτα απ' αυτόν; Όχι βέβαια. Γιατί τότε η εξέλιξη δε θα είχε νόημα. Ο άνθρωπος, συνεπώς, είναι η τελευταία φάση της εξέλιξης για τη στιγμή που μιλάμε (η στιγμή σημερινή που μιλάμε δηλαδή χιλιάδων ή εκατομμυρίων χρόνων). Η εξέλιξη, όμως, θα συνεχισθεί μορφές όντων. Ο υπεράνθρωπος, για τον όποιον, τόσος γίνεται λόγος, δε θα είναι ένα τέρας, αλλά μία καινούργια φάση. Η εξέλιξη θα συνεχισθεί και πάλι, για να μας δώσει ακόμη καλύτερες μορφές όντων. Συγκριόμενος μ' αυτές, ο σημερινός άνθρωπος δε θα διαφέρει από τον Πρωθόπατο ή τον Αυστραλοπίθηκο...

Η εξέλιξη είναι ένας σκληρός νόμος. Θα μπορούσαμε να την παραμοιάσουμε με τον καλλιτέχνη, που τελειώνοντας το έργο του, φαντάζεται ένα άλλο πιο τέλει και πιο αρμονικό. Συντρίβει τότε το έργο που βγήκε από τα χέρια του, για ν' αρχίσει να φτιάχνει το καινούργιο. Το ίδιο κι' η εξέλιξη σημαίνει καταστροφή των παλαιών μορφών και άμεση δημιουργία άλλων, που είναι άνοτες και τελειότερες από τις προηγούμενες.

Να τον πνίξω!

ΤΟ πρωί χτές πήγα να συμβουλευτώ το δικηγόρο μου. Τον λένε Νταβιν Μόρτον.

— Τι τρέχει; με ρώτησε.

— Ήρθα για κάτι δονίτες. του είπα.

— Α. Έτσι.

— Ναί, έχω ένα περιβόλι. Κι' έχω ένα γείτονα, που τον λένε Ιωνάθαν. Έ, λοιπόν, αυτός ο Ιωνάθαν έχει κάτι δονίτες...

— Καταλαβαίνω, είπε ο δικηγόρος μου. Έκείνη τη στιγμή γύρισε το τηλεφώνω. Ο Μόρτον πήρε το ακουστικό.

— Έξακολουθήστε, μου είπε, σ' ακούω κι' έτσι...

— Λοιπόν, συνέχισα, την περασμένη βδομάδα συνύρισα το περιβόλι μου. Έ, να ένα ωμοφο περιβόλι, που μου κοστισε τριακόσιες λίρες! Ο γείτονας μου όμως άσπεσε εύθερες τις δονίτες, έφυγαν απ' το περιβόλι του και μπήκαν στο δικό μου. Αργισά, λοιπόν, να σκαλίζουν τα λαχανικά μου κι' ακόμα μου αβάνισαν κι' όλα μου τα λουλούδια... Κι' εγώ άσπαξα μιά κοτρώνα...

— Μιά υποθήκη; ρώτησε ο δικηγόρος μου, κρατώντας πάντα το τηλεφώνω.

— Σταμάτησα πάλι. Μα εκείνος τηλεφώνησε, μου είπε:

— Λέγε, έσύ, κι' εγώ σ' ακούω...

— Λοιπόν, χτύπησα μιά δονίθα με την κοτρώνα...

— Αναλαβώ εγώ την υπόθεσή; ρώτησε ο δικηγόρος, κρατώντας το ακουστικό.

— Έπειτα γύρισε το κουδούνι, ενώ έσπινε με ρώτησε:

— Πας το λέγε αυτό το υποκείμενο; — Πού υποκείμενο; ρώτησα εγώ.

— Αυτό που έκανε την άναρση!... το δονίτη μου...

— Την άναρση την έκανα εγώ... το δονίτη μου...

— Αί εσύ έκανε την άναρση! φώναξε. Και για ποιο λόγο;

— Γι' αυτές τις δονίτες που σου άβενερα...

— Χι!... Δε μου κάνατε τη χάρη να μου τα έναρσες, με παρεκάλεσε ο δικηγόρος μου. Πρέπει να ξέρω καλά τις λεπτομέρειες.

— Νά, έχω ένα ταχυάκι να έχω ένα γείτονα, που τον λένε Ιωνάθαν, και που έχει στο περιβόλι του ένα σωρό δονίτες...

— Θέλεις ένα ταχυάκι; με διέκοψε.

— Ευχαριστώ, του απάντησα. Λοιπόν, συνύρισα το περιβόλι μου...

— Σαφικά άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο βοηθός μου.

— Έξακολουθήστε, έσύ, μου είπε ο δικηγόρος μου. Σέ ακούω...

— Λοιπόν, την άλλη μέρα ο Ιωνάθαν άσπεσε ελεύθερες τις δονίτες. Κι' εκείνες έφυγαν απ' το περιβόλι του και μπήκαν στο δικό μου...

— Έγω ραντεβού με τον Στάμπτον; Πότε είπα; Την Πέμπτη ή την Παρασκευή; ρώτησε ο δικηγόρος μου το βοηθό του.

— ... και μπήκαν στο δικό μου, συνέχισα. Κι' έχω τότε άρπαξα μιά κοτρώνα...

— Δεν ξέρω πότε είναι άκαρβος αυτό το ραντεβού... απάντησε ο βοηθός του.

— Μοι κάνατε τη χάρη να κυττάξετε τον παρακάλεσε ο δικηγόρος μου.

— Αιέοας! του απάντησε έ κείνος. Παραείνος άνθρωπος αυτός ο Στάμπτον, φώναξε ο δικηγόρος. Μπορεί να γαλάει τον κόσμο, αν τύχη και δεν πάω στο ραντεβού! Τι να κάνω καίος;

— Υπομονή, του απάντησα. Λοιπόν, εκείνη η δονίθα πούραγε την κοτρώνα, φώναξε...

— Θες κανένα άναρκατικό;

— Εύχαριστώ...

— Έξακολουθήστε, λοιπόν...

— Έ, νά, το άποτέλεσμα ήταν να πιστώσει με τον Ιωνάθαν! το άποκαθήκα και πήσα το άναρκατικό.

— Συγγνώμη, με διέκοψε, έξακολουθήστε, έσύ, έγώ σ' ακούω.

Και έξακουστικά το άκουστικό, σχημάτισε έναν άριθμό στο τηλεφώνω.

— Μαλώσατε, λοιπόν, με τον Ιωνάθαν; κι' είπατε άσπαρ βολιές. Σε μιά στιγμή, μάλιστα, τοδωδα μιά γροθιά στη μύτη Κι' έτσι ο Ιωνάθαν τώρα με φοβερίζει ότι θα με καταγγείλει έπει δόλικα έπιθέσεις! Γιατί... γιατί έσπαξα και το κεφάλι της γυναίκας του κοντά σ' άλλα. Θέλει, λοιπόν, να με καταγγείλει...

— Ποιός; ρώτησε ο δικηγόρος μου.

— Ο Ιωνάθαν.

— Τι είναι αυτός ο Ιωνάθαν; άναρκατικός, κρατώντας το άκουστικό στο αυτί του.

— Ο γείτονας μου, του απάντησα. Ένας στοιμμένος με τη πείπα πάντα στο στόμα του.

— Συγγνώμη, φαίνεται πως θα μου διέδωτε το όνομά του.

Και νυθίζοντας το στόμα του προς το τηλεφώνω, φώναξε:

— Ευποδ! Είσα σύ Κόνρατ; Μα καταλαβαίνεις ναι ή όχι;

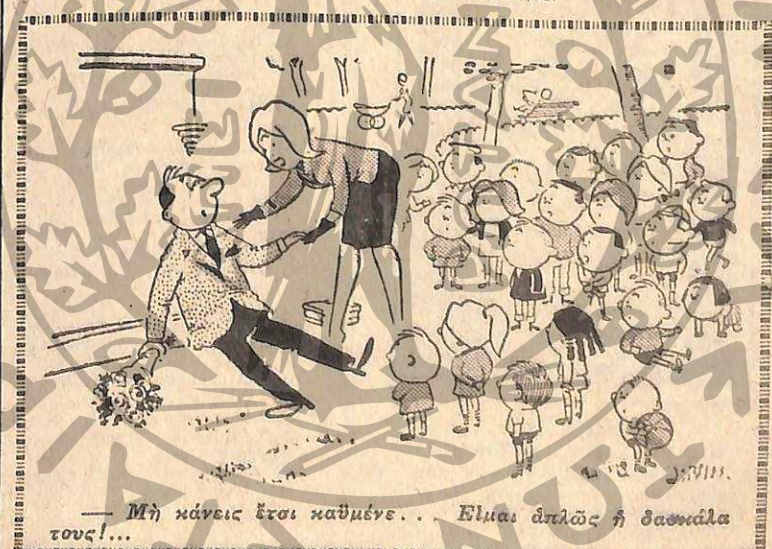
— Συγγνώμη με κύτταξε και μου χαμογέλασε.

— Θαυμάσια! είπα εγώ. Ωραία συνένωση!

— Έξακουσθήσε, μου είπε ο δικηγόρος μου. Σ' ακούω. Πως έχουν τα γεγονότα;

— Νά, ο Ιωνάθαν θα μου ζητήσει, λεί, άποέπαιστα για ψυχική δόση. Θέλει πεντακόσιες λίρες...

— Και ποιά ήταν η άφορη του καυγά; με ρώτησε.

Μη κάνεις έτσι καβόμενε... Είμαι απλώς η δασκάλα τους!...

— Οι δονιθες...
— Δεν καταλαβαίνω, γιατί νύχης έρι-
ψες στο περιθώλι σου, μω έλπε. Εί-
πα κι' εγώ φύλας, να τίς παράτησα.
Μεγάλος μπλάι!

— Μα δέν έχω εγώ δονιθες! διαμαρ-
τυρήθηκα.

— Δεν έγινε;

— Όχι!

— Ω, φώναξε, νύμφα πώς είπες! Μα δέν μω είπες πριν από λίγο... «Ει-
πός!...» Εμπρός! «Εσύ είσαι Κόνρατ! Ναι, έδω Μόρτον. Άκουσε, βρε αδελ-
φέ! Έχεις αναλάβει έσύ αυτή την κα-
τάσχεσι; Ναι, Ναι! Θαυμάσια! Είσαι
μεγαλόφυλα, Κόνρατ. Γειά σου!

Κι' ο δικηγόρος μου κρέμασε τό
ακουστικό.

— Τό γεγονός είναι, έξακολούθησα,

δτι μω άφάνισαν τό περιθώλι μου και
τά λουλούδια μου.

— Μπα; Έχεις περιθώλι; άπόρησε
ο δικηγόρος μου.

— Μα βέβαια. Και τό έχω συνυψό-
σει την περασμένη βδομάδα.

— Έξακολούθησε... Μπήκαν οι δονι-
θες, άν δέν κάνω λάθος, και σου ά-
φάνισαν τό περιθώλι.

— Ακριβώς! φώναξα γεμάτος γαρά,
Νά παρ' ή όργή! Δέ μπορώ νά
καταλάβω, γιατί μερικοί άνθρωποι έ-
πιμένουν νάχουν δονιθες... είπε ο δικη-
γόρος μου. Ποιός όμως είναι αυτός ο
Ίωνάθαν, πού άναφέρει κάθε τόσο;

— Ο νεόνυμφος μου.

— Καί, φυσικά, θά μπήκαν στό πε-
ριθώλι αυτόν του Ίωνάθαν και θά
τούς άφάνισαν θάλασσα.

— Όχι, όχι! διαμαρτυρήθηκα. Οι
δονιθες είναι δικές του.

— Ο βοηθός του έναυπησε στό γρα-
φείο και τού είπε:

— Κύριε Μόρτον, τό ραντεβού είναι
για τήν Παρασκευή.

— Ο δικηγόρος μου έτριψε τά χέρια
του εύχαιστούμενος.

— Άγαπήτ' μου φίλε, αυτή ή υπό-
θεσι είναι για γέλια! μω είπε. Δέ
μπορείς νά κάνης τίποτα! Πόσο σου
είχα στοιχίσει τό περιθώλι; Πεντακό-
σιες λίρες; Έκείνο πού σέ συμβου-
λεύω νά κάνης είναι τό έξής: Σκότα-
σε με τίς κορδέλες τίς δονιθες, άν
έξυμωπών στό περιθώλι σου. Κι', άν
σου πη τίποτα ο Ίωνάθαν, δός του
μιά γροθιά στό μύτι. Σπάσε και τό
κεφάλι της γυναίκας του. Έπειτα έλα
νά με βρής, κι' έλα τά όλλα είναι δική
μου δουλειά.

— Να... μά..., προστάθησα νά τού
έξηγησω.

— Ξέρω τί σου λέω, Έλα νά με
βρής και μή σέ νοιάξω... Καί τώρα
δύσε μου είκοσιπέντε σελίνια για τή
συμβουλή, άγαπήτ' μου φίλε. Εύχαρι-
στά, Ρόμυτινον δόληγες τόν κύριο δς
τό άσαντέρ. Ώρεθούδα, άγαπήτ' μου
φίλε, άρεθούδα!...

Κι' έτοι έφυγα από τό δικηγόρο
μου τρίζοντας τά δόντια μου από τή
λύσσα μου. Έκείνη τή στιγμή θά μπο-
ρούσα νά σκοτώσω άνθρωπο. Ήθελα
νά πνίξω κάποιον... Ποιόν; Ποιόν, ρο-
τάτε; Τό δικηγόρο μου, διάβολε! Τό
δικηγόρο μου, λέω!...

ΟΥ'ΙΛ ΣΚΩΤ

Εξασφαλίσατε τό μέλλον των παριόντων σας εις τον μοναδικον Οικονομικοδύνη

„ΠΟΛΥΞΕΝΗ“

ΚΟΙΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ
ΒΙΚΤ.ΟΥΓΚΟ 48-48*
(Πλατεία Ομονοίας)
ΤΗΛ 526-603

Δι' άπορους υ.π.π.
διδάτρου παλαιωμένα

Επί πλέον διδάσκει
Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ
ΔΕΧΟΜΕΝΑ ΚΑΙ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΡΟΥΣΑ

ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

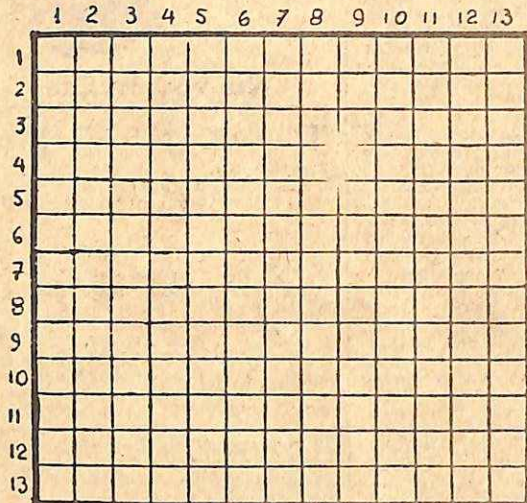
ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος — Μαιευτήρ Δέχεται
9 — 12 και 5 — 7 ώς και επί συγε-
νυθεί. Χωρική, Τρικούπη 113, Τηλ.
613-610.

Γιά μικρούς

Λευκό σταυρόλεξο

Στό σταυρόλεξο αυτό δέ θά χρειαστή μόνο νά βρής τις λέξεις, πού θά τό συμπληρώσουν, αλλά και τά τετραγωνίδια, πού πρέπει νά μαυρίσεις. Δεδομένου, δτι πρόκειται για ένα σχέδιο απόλυτως συμμετρικό, δέ θά δυσκολευτή, με βάση τή λογική και τήν πείρα σας,

νά συμπληρώσετε τό σχέδιο με τίς λέξεις, πού σας ζη-
τούμε, μαυρίζοντας συγχρόνως και τά τετραγωνίδια, πού
πρέπει άναρταίτως νά μαυρίσετε.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Πρωτεύουσα χώρας τής Β. Άφρικής. — Ύπηρεζαν
τά πρώτα όπλα στό χέρινα τού άνθρώ-
που.
- 2) Μέρος τού αυτοκινήτου. — Νο-
στιμίζε τά πάντα.
- 3) Ξενητή άρνησι. — Μυθολογικός
ήρωας, πού καταδικάστηκε νά κυλιέ
άκατάστατα ένα μεγάλο βράχο. — Δι-
πλάσιαζόμενο κάνει τά μικρά νά κλαίνε.
- 4) Άρχη συμπεράσματος. — Κτητική
άντωνυμία (β' προσ.).
- 5) Θά τή βοήθη μόνο κοντά σέ ή-
ραίστειο. — Άρθρο. — Δηλώνει επανά-
ληψη.
- 6) Τελικός σύνδεσμος. — Διευκολύνει
τίς μεταφορές προημάτων. — Μοναδική.
- 7) Καθ' ημερινών άπαράτητη στό
στρατιώτη.
- 8) Κατάραση. — Νησι τού Αιγαίου.
- 9) Έρωτική άντωνυμία.
- 10) Έχει τίς ίδιες διαστάσεις με όλ-
λον. — Η άλλοτε Φλαδιούπολις. —
Έκει έκανε ο Χριστός τό πρώτο του
θαύμα.
- 11) Διπλάσιαζόμενο γίνεται γαλλικός
χορός. — Πίλος εύγενής.
- 12) Συμβάλλει στό εύρημα. — Δι-
πλάσιαζόμενο δηλώνει βίασηση.
- 13) Πολύτιμος λίθος. — Άλλαντικό.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Θά σάς θυμίσω Βενετία. — Κέν-
τρο παραθερισμού τής Ν. Γαλλίας.
- 2) Λιμάνι τής γαλλικής Β. Άφρι-
κής. — Ήγεμονικός οίκος τής Βουλ-
γαρίας.
- 3) Νημάτιον. — Η πλάκα τών μα-
θητών (στην καθαρεύουσα). — Νότα.
- 4) Άφρικανός φύλαρχος. — Μπαρ-
μπας από τήν Άμερική.
- 5) Έπρά. — Ακάθαρτο ζωο. — Ά-
φιέραμα.
- 6) Γαλλική ποδοσφαιρική όμάς, για-
στή στούς Άθηναιούς, έλλά και σέ δ-
σους λύνουν σταυρόλεξα. — Άταλική
ναυτική βάση. — Παρακροτέον εϊδησεων.
- 7) Τα φορούν οι άνδρες χειμώνας-κα-
λοκάρι (καβάρ).
- 8) Άρχικα άεροπορία. — Διοικη-
τική υποδιάρκει. — Μάρκα αυτοκινή-
των.
- 9) Όλόκληρος. — Προσωπική άντα-
νομία (β' προσ.). — Ένας από τούς
πρωτεργάτες τής γαλλικής επανάστα-
σεως.
- 10) Όλόκληρος. — Νότα.
- 11) Δηλώνει συγκατάσσει. — Θέρ-
μος. — Τό χρησιμοποιούμε δείχνοντας.
- 12) Σφαίρα. — Άποτελούν τούς μύς
τού σώματος μας.
- 13) Διαδέχεται σοβαρό τραυματισμό.
— Τρώει έξολο και... παχαίνει.

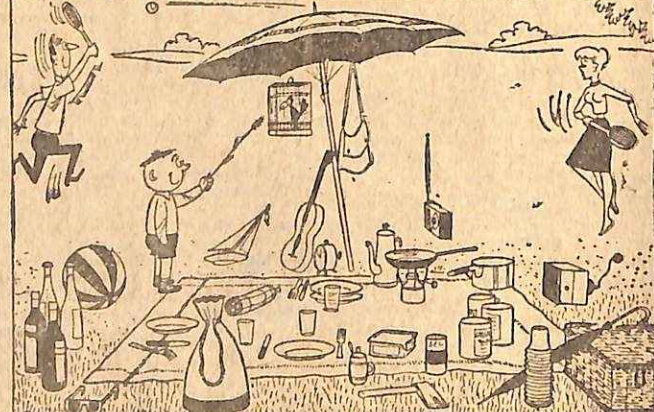
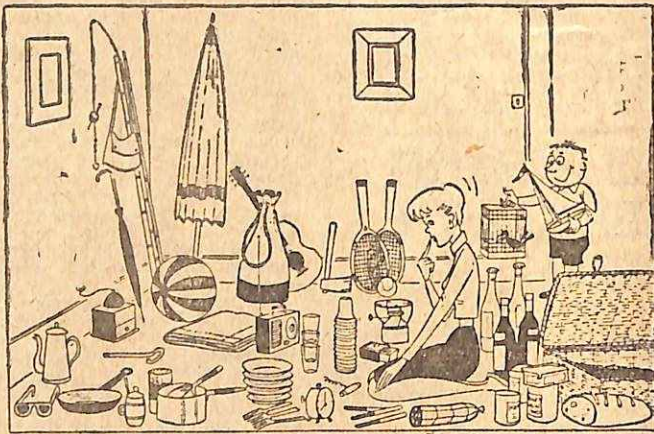
ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΟΥΛΕ

Κινηματογραφικό παιχνίδι

Σας δίνουμε παρακάτω σέ κάθε περίπτωση τόια γα-
ρακτριστικά στοιχεία, πού άφορούν κάποιο γνωστό ή
θολοπό τού κινηματογράφου. Άν είσθε φίλος τής
τέχνης, τά δυό απ' αυτά θά είναι άρκετά, για νά σας
βηθήσουν νά βρής τό όνομα, πού σας ζητούμε.

- 1) Ένας άπελπισμένος έρωτάς τής, τήν δόληγος σέ
άποπειρα αυτοκτονίας. — Θά μπορούσε νά χαρακτηρι-
σθ ή «Άφροδίτη» τής δόλης. — Γενήθηκε στό Ντέβον
τής Άγγλιας, στις 15 Ίουνίου 1935.
- 2) Παντρεύτηκε πρό ήμερών για πέμπτη φορά, τήν
έπομένη τής έκδόσεως τού 4ου διαγυλίου του. — Η
ταν τού παρθενοφίλου τού φιλμ «Δαίμονες τών κυμάτων».
— Γύρισε με τόν Σπένσερ Τρέισι, πού πρωταγωνιστούσε
στό έργο αυτό, και ένα άλλο έξαιρετικό φιλμ, τό «Α-
δέσποτα νεύματα».
- 3) Τό πραγματικό τής όνομα είναι Λουίλλ Λέ Συέρ.
— Διεκρίθη πάντοτε σέ ρόλους κομψής κυρίας. — Κέρ-
δισε τό 1945 τό Όσκαρ με τό φιλμ «Θυελλα σέ μη-
τρική καρδιά».
- 4) Έχει γεννηθή στό Τόκιο τήν 1η Ίουλίου 1916.
— Είναι άδελφή τής Τζόαν Φονταίν. — Έχει παντρευτή
ένα άλλο δημοσιογράφο και είναι από χρόνια έγκα-
τεστημένη στό Παρίσι.
- 5) Θεωρείται ο «Βασιλιάς» τού Χόλλυγουντ. — Συμ-
πρωταγωνιστεί με τή Σοφία Λόρεν στό νέο φιλμ «Κόλ-
πος τής Νεαπόλεως». — Δύσκολα παρηγορήθηκε για τό
θάνατο τής Καρόλ Λομπάτ.
- 6) Γύρισε τελευταία τήν 25η επέτειο τών γάμων
του με τήν Πάτ Πάτερσον. — Είναι Γάλλος κι' όμως
γυρίζει φιλμ στό Χόλλυγουντ έδώ και 26 χρόνια. —
Γύρισε ένα φιλμ με τήν Μπριζίτ Μπαρνέ.
- 7) Είναι σήμερα σύζυγος τού παραγωγού, πού τήν
άνέθεσε. — Έχει γυρίσει φιλμ σχέδιο σέ όλες τίς χώ-
ρες τού κόσμου, άόμα και στην Έλλάδα. Θεωρείται
γενικά από τούς παρτενιό της εϊσπρόση γυναίκα.
- 8) Γενήθηκε στην Τασιμαντία, στις 20 Ίουνίου 1909.
— Άρχισε μιά ένδοξη κινηματογραφική καριέρα με τό
φιλμ «Κάπταιν Μπλόκιν», — Πέθανε από καρδιακή προ-
βολή, στις 14 Οκτωβρίου 1959.

Οι άφηρημάδες τής κυρίας Μαίρης

• Η κυρία Μαίρη έτοιμάζεται νά φύγη για τήν έξοχή, μαζί με τόν
άντρα της και τό γιού τού Νάκη. Καθώς βλέπετε καθαρά στην
πρώτη εικόνα, έχει συγκεντρώσει άρκετά πράγματα, τά όποια θά πα-
ρουν μαζί τους, γιατί θεωρούνται άναρταίτητα. Η άφηρημάδα είναι
δμως τό μεγάλο έλλειμμα τής κυρίας Μαίρης κι' έτσι, καθώς θά δια-
πισώσετε στη δεύτερη εικόνα, πού παρουσιάζει τήν οικογένεια στην
έξοχή, ή άφηρημένη ναικούρα μας έέχασε νά πάρη μαζί της άρκετά
πράγματα. Για νά σας διευκολύνουμε, σας λέμε πώς τά πράγματα
αυτά είναι, επτά. Ποίει όμως νά τό βρής μέσα σέ δυό λεπτά
τής όρας, τό πολύ, άν θέλετε νά υπερηφανεύεστε για τήν παρατηρητικότητά
σας.

Οι λύσεις στη σελ. 78

«ΣΟΛΑΡΙΣ», τό μηχανικό καθούρι

Ύπερρύχιο ρεμπότ για τήν άνέλ-
κυστή θησαυρόν

Αυτό είναι τό «Σο-
λάρικς» πού κάνει
όλες τίς δουλειές
ένος δούτη...

τρων. Με ώρισμένες όμως άδερρυθμίες,
θά μπορεί νά ετάση πολύ βαθύτερα, ως τά
650 μέτρα.

Προορίζεται για νά κάνει αυτόματα όλες
τίς δουλειές πού κάνει ένας δούτης, κι' ά-
κόμα και πολλές.

Οι έλικες χρησιμεύουν για τίς μετακι-
νήσεις του και τήν καθοδήγησή του. Μέσα
στή σφαίρα βρίσκονται τά μοτέρ, κλπ. Ό
πομπός τηλεοράσεως είναι τό καύσι, πού
βλέπει δτι υπάρχει στό βυθό. Καί ή άρ-
πάγη προορίζεται για νά πιάνη και ν' άνε-
βάξη διάφορα αντικείμενα απ' τό βυθό τού
ώκεανού.

Τό «Σολάρικς» (ή λέξι είναι σηματομέ-
νη από τά άρκετά ψηλά τής αμερικανικής
δημοκρατίας του) μπορεί νά έξερσηση 1.
400 στρέμματα τού βυθού τού ώκεανού, σέ
βάθος 600 μέτρων. Μπορεί νά έπιβεβαιώση
καθ' όσον πλοίων, υποσπλήματα, γεωργιών
και υποβρύχια καλώδια. Μπορεί ν' άρπάξη
και ν' άνεβάξη στην έπιφάνεια αντικείμενα
βάθους 2½ τόνων. Μπορεί νά τοποθετήση
έκποικτικά μηχανήματα και νά τά πυροδο-
τήση.

Μιά από τίς πιθανές έφαρμογές του εί-
ναι ή άνέλκυσή θησαυρών από ναυάγια. Έ-
τις ή άνάκτηση κομματιών πυραύλων πού
καταστράφηκαν κατά τήν πτήση τους γιατι
είχαν ξεφύγει από τήν τροχιά τους.

Τό «Σολάρικς» θά κρέμεται με δυό καλώ-
δια απ' τό πλοίο πού θά τό καθοδηγή με-
σα στη θάλασσα. Τό ένα απ' αυτά — κοινό
γονιό συρματοτόνιο — θά χρησιμεύη ά-
πλάς για τό άνεβοκατέβασμα του. Τό δεύ-
τερο όμως θά είναι τό κεντρικό σύστημά
του. Μέσα απ' αυτό θά περνάει τά σύρμα-
τα πού θά διαβιβάζουν τίς διάφορες δια-
ταγές στό μηχανισμό τού «Σολάρικς». Έπί-
σης απ' τό δεύτερο καλώδιο θά διοχετεύε-
ται τό άπαιτούμενο ηλεκτρικό ρεύμα για
τούς προβολείς τού πομπό τηλεοράσεως,
και θά διαβιβάζονται οι εικόνες τής τηλε-
οράσεως σ' ένα δέκτη πού θά βρίσκεται
μπροστά στό χειριστή τού μηχανήματος.

Μέσα στη σφαίρα θά υπάρχει ένα ήλε-
κτρικό μοτέρ 19 ίππων. Μ' αυτό θ' άνα-
πτύσσεται ή ύδραυλική πίεσι, για νά κινούν-
ται οι έλικες και ή άρπάγη. Επίσης ή
σφαίρα θά έχη στό έσωτερικό της μία συ-
σκευή «Σόναρ», πού μετράει τό βάθος τού
νερού.

Με μιά άπλή άλυσή ή έλάττωσι τής τα-
χύτητας τών δυό έλικών του, τό «Σολάρικς»
θά άνεβαίνει ύψηλότερα. θά κατεβαίνει πό-
βαθεί ή θά συγκρατήται συνεχώς στό βά-
θος πού θέλει ο χειριστής του.

Όταν πρέπει νά κατεβή τό μηχανήμα κα-
τακόρυφα μέσα σέ μιά στενή και βαθεία
γαράρα τού βυθού τού ώκεανού θά στα-
ματά ή λειτουργία τών έλικών και θά ξε-
πληγώνται από ένα βαρόλοκο τά καλώδια
πού τό συγκρατούν κρεμασμένο.

Οι κατασκευαστές τού «Σολάρικς» πιστεύ-
ουν δτι οι γρήγορες έφαρμογές του θά εί-
ναι άπειροεστές. Τό υποβρύχιο αυτό ρεμ-
πότ, με τό ηλεκτρικό καύσι του θά μπορεί
ν' άνακαλύψη ένα καινούργιο άλιευτικό πε-
δίο, νά έξέταση τήν έλλαττωτική έλικα έ-
νός πλοίου ή ν' άνέλκυσή θησαυρούς πού
κοιμούνται από αιώνες στό βυθό τού ώκεα-
νού!

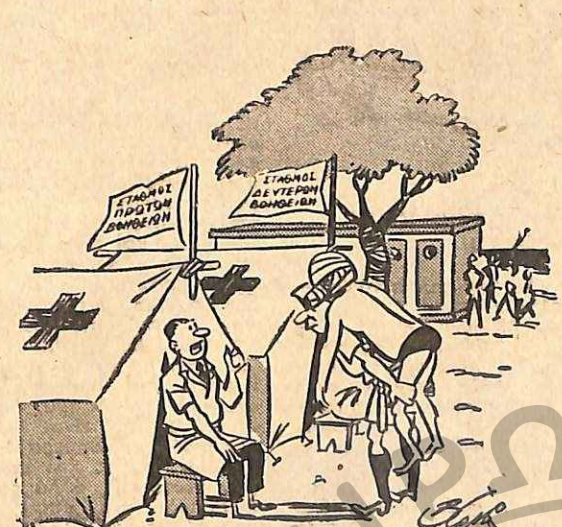
•••

100 ΤΟΝΝΟΙ ΨΑΡΙΑ ΣΕ 12 ΜΕΡΕΣ

Οι ειδικοί τού Τμήματος Άλιείας τού Όρ-
γανισμού Τροφίμων και Γεωργίας τού ΟΗΕ
δοκίμασαν τελευταίως μιά καινούργια έφεύ-
ρεσι, πού υπόσχεται νά προσφέρει φτηνά και
άφθονα ψάρια σ' όλο τόν κόσμο. Πρόκειται
για ένα δίχτυ έφοδιασμένο με ραντάρ πού
καθοδηγεί τούς ψαρόδες σέ πού μέρη βολ-
ώνται μεγάλα κοπάδια ψαριών. — Καί μέ-
λιστα σέ έποχές πού είναι δύσκολο νά τά
έπαισιον με άλλο τρόπο. Με τή νέα αυτή
ρέσι έπιασε 100 τόνους ψάρια.

— Σού όμολογώ, Πανωραία, πώς ώρισμένες
φορές δέν τήν σήκωνω τόσο οικονομική εύτυ-
χία!...

— Είναι αυτός ο άδιόρθωτος, πού κορυφω-
τάζει στις καμινές; Νά τόν πιάς δίπλα. Σ' έμας
ήθες προηγουμένως!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

— Εύχαριστώ, δι, άλλο μεξέ! Τώρα πίνω!

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ τού Πελοπίδα

ΤΟ ΠΕΝΗΝΤΑΡΑΚΙ

ΒΡΕ μιά δεκάρα φιλότι-
μο δέν έχεις άπάνω
σου; Λέγν κοινωνική άγω-
γή, δυό δρόμια άεσιόπρ-
πει; Πώς είπες; Περί τί-
νος πρόκειται; Διότι
δέν άντελήφθηκες περί τί-
νος πρόκειται ή παρυσά-
νεις τό βλάκα; Διότι, άν
συμβαίνει τό πρώτον, ση-
μαίνει δτι στερείσαι τής
κοινωνικής άγωγής πού
σου είπα. Και άν τό δεύ-
τερον, σημαίνει δτι άντι-
λαμβάνεσαι μέν τή γαϊδου-
ριά σου, αλλά κάνεις τό
κορόδιο για νά είσαι...έν
τάξει. Πρόκειται, κύριε,
περί τού πομπουρά. Συνέβη νά βγοίμης
μαζί έξω ενά φάκε' όπως είπες, για νά συ-
ζητήσουμε επί ώρισμένου ζήτηματος, τό ό-
ποιον, βέβαια, δέν πρόκειται νά συζητήσω-
με πλέον. Φυσικά δέν έπληρωσε καθένας τά
δικά του, διότι ένώ έπ' ούδεν λόγου δέχο-
μαι νά μω καί άλλος τό τραπέζι. Καί
τώρα, κύριε. Τώρα τόν άπαυκα. Καί έρνε-
ται ή στιγμή τού λογαριασμού, ό όποιος στην
παρτίδα σου άνέρχεται εις δραχμάς 67. Καί
άφήνεις στό γκαρσόνι πομπουρά ένα πενήν-
ταράκι και μάλιστα εις δεκάρας και μάλι-
στα με μιά χειρονομία παλαιού Ρώσου με-
γαλό Δουκός, ό όποιος έσκόρπησε γροσά να-
πολέοντα. Καί τό γκαρσόνι, κηδόμενος τής
ιδιότης του άξιοπρεπείας, άφού έσύ δέν κή-
δεσαι τής δικής σου, άντικρύς μετά βλεύ-
σεως περιφρονήσεως τούς πέντε δολάρους
και άπονέμεις. Δέν τήν καταλαβαίνεις αυτή
τήν προσβολή πού σου έκανε;

Τι είπες; Τό πομπουρά τό έχει βάλε
στό λογαριασμό; Καί λοιπόν; Τό έβαλε στό
λογαριασμό, αλλά κατά διεθνή συνήθεια, ο-
φείλει κανείς ν' άφήνη και κάτι επί πλέον.
Άλλά όχι πενήνταράκι. Όρίστε; Πόσα νά
τού άφήσης; Τίποτα, κύριε. Είναι προτιμώ-
τερο και άξιοπρεπέστερο νά μην άφήσης τι-
ποτα, παρά αυτές τίς άβλιες πενταροδεκά-
ρες, σάν νά έίχε ένα ζήτημα. Διότι τό
πομπουρά, κύριε, είναι έκδηλος άργον-
τίας και όχι έλεημοσύνης.

Τι νά σοβ πά, καμείνε. Ήθερα δτι εί-
σαι ταιγυγόνης, αλλά είχα τήν άφέλεια νά
νομίζω δτι σέ ώρισμένες περιστάσεις θά κα-
τανικούσες τό φοικαλό αυτό πάθος και έθ
θάκανε τέτοιες γιοτιές. Διότι, κύριε δέν
είναι μόνο δτι έκτίθεσαι έσύ, πράγμα πού
δέν μ' ενδιαφέρει. Είναι δτι έκθέτεις μια λο-
γική πομπουρά στό γκαρσόνι. Καί μ' εκ-
θέτεις από μιά άόχη. Από τίς μερίδες
τού σαμπιτό πού τίς βρήκες μικρές, από
την έπιτομή τού πιάτου για νά σου έδιορ-
θώσωνται μερίδας, από τήν άλλεπάλληλη
σειρά ταιγυγόνων στις όποιες υπέβαλες τό
γκαρσόνι και τό όποιαν έθεώρησε καλόν
ν' άπέμνησται από τούς μετ' ό μέγα και κα-
ταπληκτικό ποσόν τού ενός πενήνταρακιού.

Ύπαρχουν ώρισμένοι κανόνες συμπεφο-
ράς, κύριε, τούς όποιους όφείλει νά γναι-
ρίζη ένας άνθρωπος πού θέλει νά περνά
για καθώς πρέπει. Καί αυτοί οι κανόνες
επιβάλλουν στόν έν λόγω άνθρωπο νά βά-
ρη τό γένη στή τσέπη χωρίς νά τρέμη σάν
νά τό εγν δανγκώσει σκουπίσι. Είς άνταλ-
λαγμα δέ αυτής τής μικρής χειρονομίας ο
άνθρωπος λαμβάνει τήν ανταμοιβήν του σέ
εργασιοθήκη και χαμόγελα. Ένώ με τό
πενήνταράκι λαμβάνει βέβαια περισφονή-
σεως και οκνηριού. Αύτους τούς κανόνες
τούς γνωρίζεις, κύριε. Άλλά τούς κάνεις
έξευτελιστική έκπνοα, νομίζω δτι εοφάς
ν' ένα πενήνταράκι, άφού άνασπάζωσες τό
μυαλά κι' έκανε τό γκαρσόνι νά πη και
γάδρη δέκα πέντε φορές για νά σ' έμπρη-
σθήση.

Τι είπες; Έπλεξε τό ζήτημα και νά συ-
ζητήσουμε τώρα τό δικό μας ζήτημα; Εγώ
ποιο λάθος έγινε, άγαπήτ' μου. Δέν έχου-
με νά συζητήσουμε τίποτα. Από τή μικρή
αυτή λεπτομέρεια κατάλαβα τί σού κομμάτι
είσαι. Τή νοοτροπία σου, τήν ψυχολογία
σου και τό χαρακτήρα σου. Κύριε, με δυό
λέξεις, είσθε ένας γύφτος. Καί με γύφτους
έγώ δέν έπιθυμώ νά έχω καμιά συνάρεσι.
Λοιπόν, ναιότες κύριε και έν τού μη έπα-
νιδείν. Πάρε τό πενήνταράκι σου και βίνα
τού.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΣΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΤΗΣ

— Η ηλεκτρική σκούπα είναι βέβαια μιά
ποδόχος. Μα έχει ένα έλλειμμα,
— Σάν τί έλάττωμα;
— Δέν έχει... σκουπόξυλο!

62

Σελίς Της γυναικάς

ΤΑ ΣΤΑΜΠΑΤΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ

Η ΜΟΔΑ των σταμπάτων ύφασμάτων είναι τόσο μεγάλη έφετος, πού, όσο κι' αν μιλήσουμε γι' αυτά, δε θα είναι ποτέ αρκετό. Βαμβακερά ή μεταξωτά έχονταν ανάλογα με την περίστασι να προσαρμωθούν στη μία ή την άλλη κόψη της μόδας προσφέροντας πάντα μια χαριτωμένη εμφάνισι στη γυναίκα αιλουέτα.

Τα βλέπουμε να φοριούνται τόσο στην πόλι, όσο και στην έξοχη προσλαμβάνοντας για τη μία ή την άλλη περίστασι μια χαρακτηριστική γραμμή.

Ας δούμε πρώτα τα σταμπάτα για άπογευματινές τουαλέτες, πού θα φορέσετε για να πάτε σε μία φιλική πρόσκλησι ή σ' ένα θέατρο.

Αντίθετα από την έθαζέ γραμμή, πού εδωκε σε σταμπάτες κοτονάντ για τα πρωινά, οι άπογευματινές τουαλέτες ακολουθούν την ίδια γραμμή.

Τα κοραζά γίνονται ως επί το πλείστον κιμονό και οι φούστες ντραπαριστές στους γοφούς με διπλωτό διαγώνιο κλείσιμο.

Τα κοραζά είναι αρκετά ντεκολτέ και ένιστε έχουν το σκέρσο μιάς φάσας αρκετά φαρδειάς, πού ξεφεύγοντας στο ένα πλάι από το ντεκολτέ περνά με πτυχές κάτω από τη ζώνη και σχηματίζοντας ο' αυτό το σημείο ένα «κόκα» πέφτει πρὸς τα κάτω με μία λοξή κόψι για τελείωσι.

Για μία άπογευματινή τουαλέτα ή κιμονό κόψι συνδυάζεται με μικρό άνοιγμα λαιμού και μανίκια προυά κάρ. Οι μασγάλες είναι εδὼ άνετες κι' έτσι το σύνολον του κοραζά παρουσιάζει κάτι το πλούσιον και έρχεται σε τελεία αντίθεσι με την εϋθύγραμμ φούστα. Η ζώνη είναι μονόχρωμη.

ΣΤΑΜΠΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Στην έξοχη, τα σταμπάτα είναι βαμβακερά σε εϋ-θιμους τόνους και ποικιλία σχεδίων.

Κοστούμι μπάνιου από σκωτσέζικο βαμβακερό. Κοστούμι μπάνιου από σταμπάτο νάυλον.

Εδὼ κυριαρχεί η έθαζέ γραμμή, με φούστες πολυ φαρδειές πότε με σοφρες και πότε με ελεύθερες πιέτες. Συνηθίζεται όμως και η κόψι άν-φόρμ.

Τα κοραζά παρουσιάζουν ποικιλία. Είναι άλλοτε εφαρμοστά και άλλοτε έχουν διπλωσιμους στούς ώμους και από και και κάτω συνεχίζονται με σοφρες και κάνουν μπλουζόν.

Οι τουαλετίτσες στην έξοχη δεν έχουν διόλου μανίκια και έχουν μεγάλη άνοιγμα λαιμού όδάλ, τετράγωνα ή στρογγυλά. Όσοσο δες θέλουν μπορούν να ζητήσουν από τη ράφτρα τους ένα πολύ μικρό μανικάκι.

Οι ζώνες γίνονται ομοιόμορφες με το φόρεμα ή δερμάτινες σε χρώμα σχετικό με το χρώμα του σταμπάτου.

Για την έξοχη συνθίζεται πολύ το γαρνίρισμα του ψάθινου καπέλλου με ένα κομμάτι από το σταμπάτο του φορέματος.

ΝΤΕ—ΠΙΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

Όσες από σας τύχη να φύγετε άργοπορημένες για την έξοχη μη παραλείψετε να πάρετε μαζί σας ένα-δυο ντε-πιές. Είναι ακριβώς η έποχη πού ο συνδυασμός φούστας και βέστας ή φορέματος και βέστας μπορεί να σας προσφέρει τις μεγαλύτερες υπερεσίες.

Ο Αύγουστος είναι ένας άνομος μήνας. Περνάει εύκολα από τη ζέστη στη δροσιά και το ντε-πιές είναι έτοιμο ν' αντιμετώπισι και τη μία και την άλλη άποψι.

Το ντε-πιές π. χ. πού συνδυάζει φόρεμα και βέστα σας προσφέρει ένα καλοκαιρινό φορεματάκι χωρίς μανίκια, με μεγάλο άνοιγμα λαιμού και φουσιτσία έθαζέ ή εϋθύγραμμ, ό,τι διαλέξετε. Στην παραμικρή άλλαγι καιρού φοράτε τη βέστα πού σας προφιλάται.

Αν η προτίμησι σας κλίνει υπέρ της ριχτής βέ-

στας, μη ξεχνάτε ότι πρέπει και η φούστα να είναι έθαζέ με πιέτες ή σοφρες. Αν όμως διαλέξετε μια εφαρμοστή βέστα τότε και η φούστα σας θα είναι εϋθύγραμμ. Πάνως η έκλογή σας θα είναι άναλόγη με ό,τι άπαιτεί η αιλουέτα σας, αλλά μη ξεχνάτε ότι φούστες και βέστες είναι αλληλένδετες όσον άφορά τη γραμμή.

Κάτι ακόμη πολύ πρακτικό για τη ζωή σας στην έξοχη: Μπορείτε να έχετε μία φαρδειά φούστα και να τη φοράτε με διάφορες μπλουζες ή βαμβακερά πουλόβερ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΙΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Οι μπλουζες, πού είναι τόσο της μόδας έφετος μάρ παρουσιάζονται σε άφάνταστη ποικιλία.

Έχουμε πρώτα την μπλουζα-σεμιέλι πού δεν γάνει ποτέ τα πρωτεία της. Την βλέπουμε πότε μονόχρωμη πότε φανταζι όπότεν τα ριγωτά ύφασματα παίλζουν μεγάλο ρόλο.

Πολλές φορές βλέπουμε αυτού του είδους την μπλουζα να φοριέται έξω από τη φούστα αρκετά μακρυνά φτάνοντας ως τα μιάς των γοφών. Πέφτει ελεύθερη ή συμπληρώνεται με μία ζώνη.

Είναι επίσης πολύ της μόδας οι άσπρες μπλουζες από πικέ ή βατίστα με κεντήματα ή άζούρ.

Και φτάνουμε στις φανταζι μπλουζες, πού παρουσιάζουν τη μεγαλύτερη ποικιλία και όλη τους ή πρωτοτυπία όφειλεται στα σταμπαρισματα των ύφασμάτων, πού διαλέγουμε. Άνθη, πούα γεωμετρικά σχέδια ιδιότροπα και ποικίλα.

Μη ξεχνάμε όμως και τα καρδεδάτα ύφασματα, τα νταμιέ και τα σκωτσέζικα. Η κόψι, πού ακολουθούν αυτές οι φανταζι μπλουζες παρουσιάζει κι' αυτή ποικιλία και μη σας φανη παράξενο άν ό,τι μπλουζες με μεγάλα ντεκολτέ, με χωρίς μανίκια, σε κόψι κιμονό κ. ά.

Η ποικιλία χαρακτηρίζει ακόμη και το μακρος των μπλουζών. Αυτές πού φοριούνται μέσα από τις φούστες έχουν το κανονικό μακρος, πού χρειάζεται για να στέκουν στη θέσι τους.

Όταν όμως φοριούνται άπ' έξω οι μπλουζες είναι άλλοτε ριχτές, άλλοτε στον τύπο μαρινιέρ, άλλοτε με ζώνη.

Όταν όμως φοριούνται άπ' έξω οι μπλουζες είναι άλλοτε ριχτές, άλλοτε στον τύπο μαρινιέρ, άλλοτε με ζώνη.

Η ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΒΕΣΤΑ

Κάτι ακόμη πού καλόν είναι να βρίσκεται πάντα στη γκαρνταρόμπα σας, είναι μία ανεξάρτητη βέστα, πού τη φοράτε με όποιοδήποτε φόρεμα.

Αν βρίσκεστε στην έξοχη αυτή η βέστα μπορεί νδναι καμωμένη από ένα πολύ λεπτό μάλλινο ύφασμα σε κάπως ζωηρό χρώμα.

Η χαρακτηριστική της γραμμή είναι η άνετη, χωρίς υπερβολή, ριχτή με σοφρές μασγάλες και μανίκια εφαρμοστά στους ώμους, άλλα χαμηλά τοποθετημένα.

Το μακρος της είναι τρουά-κάρ. Όλη η ζακέττα και τα μανίκια είναι ρελιασμένα σε γρώμα αντίθετο. Αυτή η ζακέτα βέστα κλείνει εϋθύγραμμη ως τη ρίζα του λαιμού χωρίς όμως ν' άποκλείεται και το μυτερό άνοιγμα.

Οι τσέπες είναι άπαραίτητες κοφτές ή έξωτερικές όριζόντιες. Στολίζονται και αυτές με ρέλι.

Ριχτή μπλουζα από ραβδωτή κοτονάντ.

1) Εϋθύγραμμ σταμπάτη τουαλέτα με ντραπαριστά σκέρσο 2) Ντε — πιές με εϋθύγραμμ φούστα και βέστα με ζώνη. 3) Ιδιότροπη μπλουζα-καζόχα από κοτονάντ νταμιέ. 4) Βέστα με το ρέλι της μόδας.

Μία τέτοια βέστα είναι πολύ χρήσιμη στην έξοχη, αλλά και στην πόλι τα βράδια όταν είναι αισθητή η δροσιά.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΠΑΝΙΑ ΣΑΣ

Η παραμονή σας κοντά στη θάλασσα προϋποθέτει βέβαια και θαλάσσια μπάνια, τώρα μάλιστα πού

όλοι οι γιατροί το συνιστούν τόσο, ώστε να έχη έλθει και οι πολλές λουτροπόλεις.

Για ν' άπολαύσετε όμως τη θάλασσα πρέπει να έφοδιασθήτε και με το άναλογο κοστούμι του μπάνιου. Τα φετινά μπανιερά είναι όλόκληρα κοστούμια. Η μόδα παρηγόνησε τα ψυτικίνια πού ήταν τόσο της μόδας άλλα χρόνια.

Η γραμμή των κοστούμιών του μπάνιου είναι έ-

φαρμοστή, θυμίζει μαγιώ χωρίς να είναι μαγιώ. Γίνονται τα φετινά κοστούμια από διάφορα ύφασματα νάυλον και έχουν μεγάλα ντεκολτέ πού άφινουν έντελως γυνες τις πλάτες ως τη μέση. Χρησιμοποιούνται πολύ και βαμβακερά ύφασματα σταμπάτα ή μονόχρωμα. Ζωηροί συνδυασμοί χρωμάτων και πολλά σκωτσέζικα ή ριγωτά.

ΕΞΕΜΕΡΑΛΛΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΔΑΣ

Όταν οι γυναίκες έχρυβαν τ' αυτιά τους κι' έδειχναν το στήθος τους

ΑΝ ΚΑΝΟΥΜΕ μία αναδρομή στους περασμένους αιώνες, θα δούμε ότι η έννοια του ήθικου και του ανήθικου, όσον άφορά το γυναικείο ντύσιμο, παρουσιάζε τεράστιες διαφορές από μία σε άλλη έποχή.

Μιά από τις πρώτες «ζώνες σεμνότητος» ήταν... το αυτί! Οι πρώτοι χριστιανοί πίστευαν ότι η «Α-γραντος Σύλληψις είχε συντελεσθι με τα λόγια πού είπε ο Άρχάγγελος στην Παναγία. Ξεκινώντας λοιπόν άπ' αυτή τη θρησκευτική δοξασιά, έφτασαν στο σημείο να θεωρούν το αυτί σαν ένα είδος σεξουαλικού όργάνου και να προσπαθούν να το σκεπάσουν, να το κρύψουν.

Άλλα κι' όταν άκόμα, δυο αιώνες άργότερα, τα γυναικεία υπράσσια άρχισαν να ξεπροβάλλουν μέσα άπ' τα μανίκια, οι «καθώς πρέπει» κυρίες τα σκεπαζαν με μακρυνά γάντια πού τα φορούσαν διαρκώς, άκόμα και μέσα στο σπίτι. Μόνο την ώρα του φαγητού τα αντικαθιστούσαν με άλλα ειδικά γάντια, δίχως δάχτυλα.

Με τον τρόπο αυτό, δείχνανε επίσης ότι δεν άσχο-λούοντο με χειρωνακτικές εργασίες.

Ενώ σήμερα θεωρούμε άπειρο το υπερβολικά άνοιχτό ντεκολτέ, τα φορέματα των γυναικών του Μεσαίωνα άφιναν έσοκέπαστο το μεγαλύτερο μέρος του στήθους, κάποτε δε το ντεκολτέ τους κατέβαινε ως τη μέση. Η μόδα αυτή διατηρήθηκε ως τις άρχές του 17ου αιώνα. Ένας Άγγλος συγγραφέας, το 1606, ειρωνεύτανε τα γυναίκα σκουάκια των γυναικών της έποχής του. Κι' ένας άλλος έγραφε ότι

ρισμένο ύφασμα. Έφτασαν να ζυγίζουν πάνω από 5 κιλά!

Η πολιτεία κι' η έκκλησία προσπάθησαν να βάλουν ένα φραγμό σ' αυτές τις υπερβολές. Έγιναν νόμοι πού καθόριζαν το βάρος και το ύφασμα του κεφαλόδεσμου άναλόγως της κοινωνικής θέσεως και της οικονομικής καταστάσεως της κάθε γυναίκας. Άλλα οι κυρίες και δεσποινίδες της έποχής προτιμούσαν συνήθως να κινδυνεύουν να πληρώσουν πρόστιμο, προκειμένου να κινδυνεύουν να πληρώσι πώς άνηκαν στις προνομιούχες τάξεις!

Τον 16ο αιώνα, οι γυναίκες είχαν πάψει πιά να κρύβουν τα αυτιά και τα μαλλιά τους. Τώρα η σεμνότης είχε μετατοπισθι στα μπράτσα τους! Τα μανίκια έπρεπε να φτάνουν ως τη δεύτερη άρθρωσι των άδελφών του γαριού.

Άλλα κι' όταν άκόμα, δυο αιώνες άργότερα, τα γυναικεία υπράσσια άρχισαν να ξεπροβάλλουν μέσα άπ' τα μανίκια, οι «καθώς πρέπει» κυρίες τα σκεπαζαν με μακρυνά γάντια πού τα φορούσαν διαρκώς, άκόμα και μέσα στο σπίτι. Μόνο την ώρα του φαγητού τα αντικαθιστούσαν με άλλα ειδικά γάντια, δίχως δάχτυλα.

Με τον τρόπο αυτό, δείχνανε επίσης ότι δεν άσχο-λούοντο με χειρωνακτικές εργασίες.

Ενώ σήμερα θεωρούμε άπειρο το υπερβολικά άνοιχτό ντεκολτέ, τα φορέματα των γυναικών του Μεσαίωνα άφιναν έσοκέπαστο το μεγαλύτερο μέρος του στήθους, κάποτε δε το ντεκολτέ τους κατέβαινε ως τη μέση. Η μόδα αυτή διατηρήθηκε ως τις άρχές του 17ου αιώνα. Ένας Άγγλος συγγραφέας, το 1606, ειρωνεύτανε τα γυναίκα σκουάκια των γυναικών της έποχής του. Κι' ένας άλλος έγραφε ότι

«δείχνουν το στήθος τους, όχι μόνο οι κοινές γυναίκες, αλλά και οι παρθένες και οι τίμιες σούζυοι».

Όσο για τα πόδια των γυναικών, μόνο στον αιώνα μας βγήκαν από την άφάνεια. Προηγουμένως, θεωρούσαν ότι ήταν άρκετο να ξεπροβάλλη η άκρη του ποδού τους για να... χάσουν τα μυαλά τους οι άντρες!

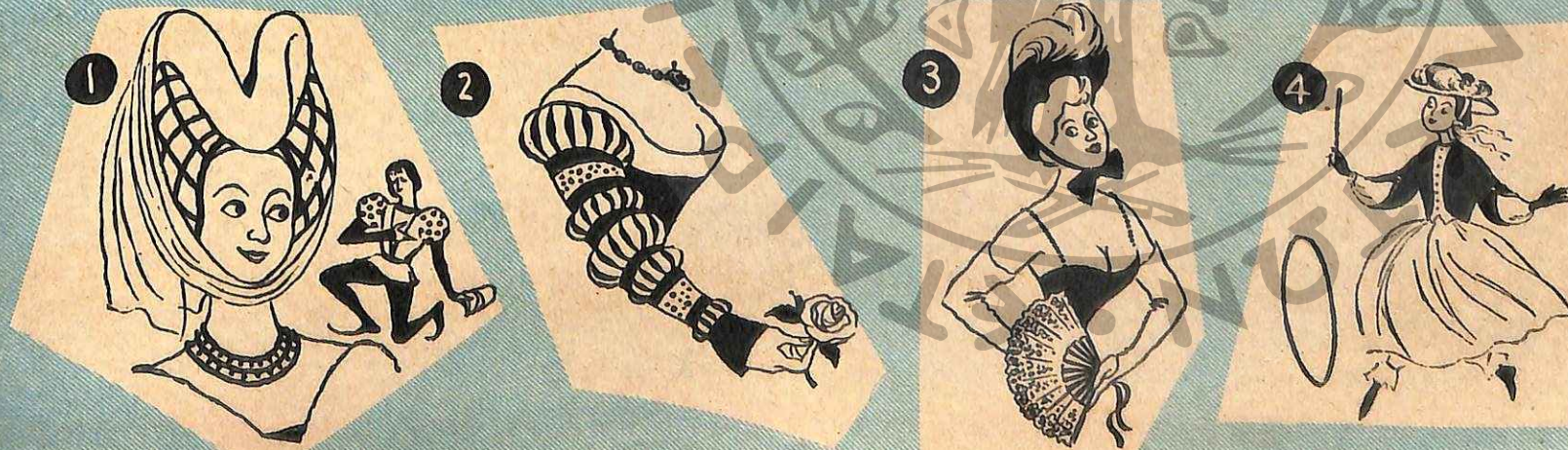
Ο «φετιχισμός του γυναικείου ποδιού» ήταν τόσο ισχυρός το 19ο αιώνα, ώστε σημείωναν τεραστία διάφορα τα μπικινιό-μπρούντζινα ή πορσελάνινα — πού παρισταναν παπούτσια ή μποτίνια. Τα θεωρούσαν μέλιστα υπερβολικά «τολμηρά».

Όταν άρχισε ο πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος οι γυναίκες φορούσαν άκόμα φούστες πού φτάνανε ως το έσοφο. Ύστερα όμως άναγκάστηκαν να τις κοντύνουν λίγο-λίγο, για να προσαρμωθούνε στις άνγκες της έποχής. Κι' από τότε δεν τις ξαναεί-κρυναν πιά.

Με τις κοντινέρες φούστες, έγιναν μοιραίως κέντρο του ενδιαφέροντος οι κάλτσες. Στην άρχη ήταν ζωηρόχρωμες, άργότερα σκοφρες ή μαφρες κι' έπειτα άνοιχτές γκρι, μπλε ή στο χρώμα της σάρκας.

Αν προχωρήσουμε τώρα... πιά μέσα, θα δούμε ότι τα έσοφορουνά εκείνα πού θεωρούνται σήμερα άπαραίτητα για τη γυναικεία σεμνότητα, χαρακτηρί-ζονται άλλοτε σαν ανήθικα και πρόστυχα! Στη Γαλλία, τα φορούσαν μόνο μοικρές βεστρίες. Στα τέλη όμως του 19ου αιώνα, καθιερώθηκαν πιά για όλες τις γυναίκες, κι' άρχισαν άπεναντίας να θεωρούνται ανήθικες όδες δεν τα φορούσαν. Όσοσο στη Ρουμανία, μέχρι πρό 29 ετών, εξακολουθούσαν να χαρακτηρίζουν τις κοινές γυναίκες του δρόμου!

1) Οι «κεφαλόδεσμοι» άπέκτησαν τεράστιες διαστάσεις και κωμικά σχήματα. 2) Τα μανίκια έφταναν ως τα δάχτυλα. 3) Το ντεκολτέ άφινε έσοκέπαστο το μεγαλύτερο μέρος του στήθους. 4) Τα πόδια έπρεπε νάναι έπιμελεστάτα κρυμμένα.

Ο Σελήμ ξεδίπλωσε το χαρτί, που ήταν δεμένο στο πόδι του περιστέρου.

ΠΑΝΩ από τα τζαμιά και τους μιναρέδες της Βασσόρας, στο γαλάζιο ούρανο, πετούσε ένα άσπρο περιστέρι και κάτω, στον κήπο του βασιλικού παλατιού, ο πρίγκιπας Σελήμ γυμναζόταν στο τόξο μαζί μ' άλλους νέους της ηλικίας του.

— Ποιος βάζει στοίχημα πώς θα το ρίξω; είπε ο πρίγκιπας, δείχνοντας το περιστέρι.

— Εγώ, απάντησε ο Μουχτάρ, ο γιός του μεγάλου βεζύρη.

— Στοιχηματίζω, τώ γιγιντάνι μου με τα ρουμπίνια, είπε ο Σελήμ.

— Κι' εγώ τώ γιγιντάνι μου με τα ζαφείρια! φώναξε ο Μουχτάρ.

Ο Σελήμ σήκωσε το τόξο του και σημάδεψε. Το βέλος έφυγε άμέσως και το περιστέρι έπεσε.

— Κέρδισες, είπε ο Μουχτάρ και τούδωσε το γιγιντάνι του.

Ύστερα από λίγο, ο Σελήμ πήρε ένα από τα δρομάκια του κήπου, για νά γυρίση στο παλάτι. Κι' εκεί, ανάμεσα σε κάτι χαμάκλας, είδε το σκοτωμένο περιστέρι.

— Τό δυστυχισμένο! ψιθύρισε. Αυτό πλήρωσε τή μανία μου για τή σκοποβολή.

Και, σκύβοντας, τό πήρε στά χέρια του. Είπε τότε ένα κομμάτι χαρτί, που ήταν δεμένο στό ένα του πόδι. Ο Σελήμ τό έβλεπε άμέσως, τό ξεδίπλωσε και νά τί διάβασε:

«Ένε, άποιος κι' άν είσαι, σϋ που θά διαβάσης αυτά τά λόγια, μάθε πώς τάγραψε με τά ίδια τήν τά χέρια ή βασιλοπούλα Γκελούρ, που βρίσκεται φυλακισμένη σ' ένα πύργο πάνω στά βουνά Άλσούτ. Έκατό άγριοι στρατιώτες τή φυλάει εκεί. Δέν έχω κανένα φίλο, γιατί έλους τούς εσφαξε ο Άχμέτ, που μούκλεσε τό θρόνο του πατέρα μου. Άν δέ με σκότωσε και μένα, είναι γιατί πιστεύει πώς, στό τέλος, θά μ' άνοηκίσω νά τού φανερώσω που βρίσκονται ο θησαυροί του πατέρα μου. Έγώ, όμως, δέν τού τό φανερώνω, γιατί έξω πώς, μόλις τού τό πώ, θά με σκοτώσει. Όποιος κι' άν είσαι, βοήθησε με νά γλυτώσω από τό σκληρό Άχμέτ κι' ο Άλ-λάχ θά σ' άνταμείψει».

Ο Σελήμ ανατρίχιασε, διαβάοντας αυτά τά λόγια. Ο θεός του, ο σουλτάνος Άχμέτ, ήταν, λοιπόν, ένας προδότης;

Πρίν από μερικά χρόνια, βασιλεύε στη Βασσόρα ο σουλτάνος Άμπουλ Γκανά. Μά πέθανε χωρίς ν' άφήσει πίσω του άρρενικά παιδιά. Έτσι τό θρόνο του θά τόν κληρονομούσε ή κόρη του Γκελούρ. Ένας από τούς άξιωματικούς του, ο Άχμέτ, πήρε τότε τήν έξουσία στά χέρια του, σάν επίτροπος τάχα τής νεαρής βασιλοπούλας. Λίγο καιρό άργότερα, όμως, ή Γκελούρ χάθηκε και διαδόθηκε τότε πώς, σ' έναν από τούς περιπάτους της, ή βασιλοπούλα είχε πέσει στό χέλια ληστών, που τήν είχαν σκοτώσει. Ο Άχμέτ έβγαλε κατάπιν σουλτάνος και, για νά στερέωση τήν έξουσία του, σκότωσε έλους τούς φίλους τού Άμπουλ Γκανά.

Μά κι' ο Άχμέτ δέν είχε παιδί. Πήρε τότε στό παλάτι του τό Σελήμ, που ήταν γιός ενός άδελφού του και τόν άρισε διάδοχό του.

Τό σημείωμα τής Γκελούρ, όμως, έκανε τό Σελήμ νά καταλάβη ποιό ήταν τό καθήκον του και, χωρίς νά διστάση, πήγε στό σουλτάνο και τού είπε:

— Θεέ μου, θέλω νά πάω στό Άλσέτι.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ξέν πρόφασαν νά φερουν καμιά άντίσταση.

Ο σουλτάνος άπόρρησε όταν έμαθε πώς ο άρ- κηγός τής άναρσίας ήταν ο άνιψιός του.

— Σελήμ, τού είπε, γιατί θέλεις νά γκε- μίσης τό θρόνο, όπου θά καθέσσης μια μέρα;

— Ήταν ένας θρόνος βουτηγμένος στην ά- δικία και στό αίμα και δέν τόν ήθελα, απάντησε ο Σελήμ.

Έκανε ταυτόχρονα γνωστό στό θείο του, δτ' ή Γκελούρ τού χάριζε τή ζωή και τόν άφηνε έ- λαθερο νά φύγη από τή Βασσόρα, παίρνοντας κι' έλους τούς θησαυρούς του.

— Και σϋ δέ θάρρης μαζί μου; τόν ρώτησε ο Άχμέτ.

— Όχι, απάντησε ο Σελήμ. Θά μείνω εδώ για νά υπηρετώ τή βασιλίσσα.

Έκείνο, που δέν είπε στό θείο του, ήταν δτ' είχε άγαπήσει τή Γκελούρ, που καμιά νέα τής Βασσόρας δέ θά μπορούσε νά τήν παραβγή στην όμορφιά. Άλλά κι' ή βασιλίσσα είχε συγκινηθή επίσης από τήν άφοσίωσί του.

— Σελήμ, τού είπε μια μέρα, μού έσωσες τή ζωή και μού θανάτωσες τό θρόνο τού πατέρα μου. Με ποιό τρόπο νά σ' άνταμείψω;

— Η καλύτερη άνταμοιβή μου θά είναι νά ξεχάσης τό κακό που σϋ είχα κάνει ο θεός μου απάντησε ο Σελήμ.

Τό έχω ξεχάσει, είπε ή Γκελούρ. Άλλ' αυ- τή ή άνταμοιβή δέν είναι αρκετή... Πρέπει, ό- μως, νά σϋ μιλήσω πρώτα για τό μεγάλο βε- ζύρη μου...

— Σε στενοχώρησε, βασιλίσσα;

— Όχι, απάντησε γελώντας ή Γκελούρ. Άλ- λά μού λέει έλες τις ώρες, πώς πρέπει νά παν- τρευτώ...

Τό άσπρο περιβέρη

— Και τί θά κάνης στό Χαλέπι; τόν ρώτησε εκπληκτός ο Άχμέτ.

— Θέλω νά γνωρίσω κι' άλλους ανθρώπους και νά μάθω τις τέχνες και τή σοφία τους, ά- πάντησε ο Σελήμ. Ένας νέος προκόβει μόνο με τή γνώσι.

Ο σουλτάνος βόηκε άξείπαινη τήν έπιθυμία του και τού είπε νά διαλέξη τούς άκολουθούς του και νά έτοιμαστή για τό ταξίδι.

Προτού φύγη, ο Σελήμ ζήτησε από τό θείο του ένα χαρτί, που έλεγε πώς ήταν άνιψιός και διά- δοχός του. Με τό ίδιο χαρτί, ο σουλτάνος έβγα- διεταγή σ' έλους τούς άξιωματικούς του νά εκ- τελούν κάθε διαταγή του.

Ο Σελήμ κι' οι σύντροφοί του, φύγοντας, από τήν πόλι, πήραν τό δρόμο, που έφερνε στό Χαλέπι. Λίγο πιο κάτω, όμως, άφησαν αυτό τό δρόμο και πήραν έναν άλλο, που άδηγούσε στό βουνά Άλσούτ.

Έτσι, έφτασαν μπροστά στόν πύργο. Άλλ' οι στρατιώτες, που βρόικονταν εκεί, τούς φώ- ναζαν ν' άπομακρυνθούν. Ο Σελήμ όμως, ζήτη- σε νά δή τό διοικήτ ή τού φρουρίου. Αυτός τόν άναγνώρισε άμέσως και τόν προσκύνει με σε- βασμό.

— Ποιές είναι οι διαταγές σου, πρίγκιπα; τόν ρώτησε.

— Ήθελα νά πάρω τήν πριγκήπισσα Γκελούρ, για νά τήν πάω στό παλάτι, τού απάντησε ο Σελήμ.

Και τούβειξε ταυτόχρονα τή διαταγή τού σουλ- τάνου. Ο διοικήτς τούς στρατιώτες του νά έτοι- μάσουν άμέσως τό φορείο τής πριγκήπισσας.

Ύστερ από λίγο, ο Σελήμ κι' οι σύντροφοί του πήραν τή βασιλοπούλα κι' έφυγαν. Ο Σελήμ κάλυψε πλάι στό φορείο τής Γκελούρ.

Σ' έναν από τούς σταθμούς, που έκαναν για νά ξεκουραστούν, ή Γκελούρ ρώτησε τό συνοδό της:

— Πού με πηγαίνεις, πρίγκιπα Σελήμ;

Αυτός έβγαλε τότε τό χαρτάκι, που είχε πά- ρει από τό πόδι τού άσπρου περιστέρου και τής τόδειξε.

— Ήρθες για νά με σώσης; ρώτησε με χα- ρά ή Γκελούρ.

— Καί, για νά σ' άνεβάσω στό θρόνο τού πατέρα σου, απάντησε ο Σελήμ.

— Άλλ' ο θρόνος αυτός θά γινόταν δικός σου μετά τό θάνατο τού θείου σου, είπε ή πρι- γκήπισσα.

— Ο Άλλάχ δέ θέλει τήν άδικία, τής απάν- τησε ο Σελήμ.

Μπήκαν κρυφά στη Βασσόρα κι' ο Σελήμ δδή- γησε τήν πριγκήπισσα στό σπίτι ενός φίλου του. Άρχισε ταυτόχρονα τις ένεργειές του.

Δέκα χιλιάδες άνδρες ήταν έτοιμοι στό μεγάλο μυστικό. Κι' όπως όλοι είχαν κάποιο παράπονο έναντιόν τού Άχμέτ, προθυμοποιήθη- καν νά πάρουν τά όπλα για νά τόν ρίξουν από τό θρόνο του. Αυτή ή επανάσταση ήταν άναίμα- χτη, γιατί οι συνωμότες είχαν ένεργήσει με τό- ση έπιτηδειότητα, που οι άνδρωποι τού Άχμέτ

Ο Σελήμ χλώμιασε.

Τού υποσχέθηκε πώς σήμερα θά τούδιναν τήν απάντησή μου, συνέχισε ή βασιλίσσα.

— Και τού τήν έδωσες;

Ναι!... Άκούσε τόν κήρυκα, που τήν κάνει γνωστή αυτή τή στιγμή στό λαό.

Η φωνή τού κήρυκα, που μιλούσε στό πλήθος έφτασε στ' αυτιά τού Σελήμ:

«Η πολυχρονόμηνή μας βασιλίσσα Γκελούρ, κόρη τού ένδοξου σουλτάνου μας Άμπουλ Γκα- νά, άποφάσισε νά παντρευτ ή και διάλεξε για σύ- ζυγο τόν πρίγκιπα Σελήμ...».

Ο Σελήμ γονάτισε μπροστά στη βασιλίσσα και πήρε τό χέρι της άνάμεσα στό δικό του.

Γκελούρ, σϋ είχα όρκιστ ή πώς θά σοί ήμουν πιστός ως τό θάνατο, είπε. Άλλά τώρα μπορώ νά σϋ μιλήσω και για τήν άγάπη μου...

Τίποτ' άλλο δέ θά μπορούσε νά μού κάνει μεγαλύτερη χαρά, απάντησε ή Γκελούρ. Γιατί κι' εγώ σ' αγαπάω, Σελήμ.

Οι γάμοι τούς έγιναν σέ λίγο. Κι' έζησαν ευ- τυχισμένοι πολλά χρόνια, γιατί ή άγάπη θερ- μαινει πάντα τις καρδιές τους.

ΧΕΝΡΥ ΜΠΡΟΥΣ

© ©

Η ΝΤΑΜΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Είνα άπίστευτ ή άνατριχιαστή ή παρακάτω

ιστορία, που δημοσιεύθηκε στο τελευταίο τεύχος έ- νος άμερικανικού περιοδικού μεγάλης κυκλοφορίας.

Περνώντας με τ' αυτοκίνητό του από ένα έξοχι- κό δρόμο τού Μπούφαλο δύο νεαροί φοιτητά είδαν, μια άμορφη και χαριτωμένη κοπέλλα, που στεκότα- σε στην άκρη τού δρόμου σάν κάτι νά περιμένε.

Σταμάτησαν κοντά της και τήν πρότειναν νά τήν πάρουν σ' αυτοκίνητό τους. Έκείνη δέχθηκε.

Τους έδήγησε πώς πήγαινε σ' ένα έξοχικό κέν- τρο, που έβγαλε τό κέντρο τής γενικής προσώχης, στην αλβουσα τού χορού. Δέν είχε πη στους δύο καθυλιέρες τής τίποτα για τόν έαυτό της. Μονάχα τό μικρό της θύοια: Άλιου.

Όταν φύγανε απ' τό χορό, άργά τή νύχτα, έκα- νε ψυχρούλα κι' ο ένας απ' τούς νέους τής δάνεισε τό παλτό του. Τους ζήτησε νά τήν άφίσουν μπροστά σ' ένα μισορεπωμένο σπίτι. Τους ευχαρίστησε, τούς καληνύχτισε κι' έφυγε.

Μόνο όταν γύρισαν στό κολλέγιο τους, οι δύο νέοι θυμήθηκαν πώς δέν είχαν πάρει πίσω τό παλτό.

Έαναπήγαν λοιπόν τό άλλο άπόγευμα. Χτύπησαν πην πόρτα τού παλιού σπιτιού. Τους άνοιξε μια γρηλά. Όταν τή ρώτησαν για τή Άλιου, τούς κύ- ταξε με γοργλωμένα μάτια.

— Μά αυτή έχει πεθάνει εδώ και χρόνια!... τραύ- λισε.

Και τούς έδειξε από μακριά τό κοιμητήριο, όπου τήν είχαν θαμείν.

Οι δύο νέοι πίστεψαν πώς τούς κορόιδευε... Όσ- τόσο, πήγαν μέχρι τό νεκροταφείο, από περιέργεια.

Σέ μια ταφούλακα διάβασαν τό όνομα Άλιου. Και πάνω σ' αυτή βρήκαν, διπλωμένο με τάξι, τό παλτό που είχαν δανείσει στη νάμα τους!

ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΟΥ ΤΖΑΙΗΜΣ ΤΖΕΙΤΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Τζέυ, που μαθαίνει ότι δυό αστυνομικοί θά πήγαιναν στό (Μπλ. Ρίβας) για νά συλλάβουν τόν Τζέο Κέρ, πληροφορεί κρυφά στην ξενοδόχα κ. Μπρονέτ κι' έ- κείνην κούδει γρήγορα τόν Κέρ σ' ένα μικρό δωμάτιο, που βρι- σκόταν στό βάθος μιας άποθή- κης. Έτσι οι αστυνομικοί, που πίστευαν ότι ο Κέρ είχε πνίξει τή Λουσίλ Μπαλου, δέ μπόρεσαν νά τόν βρουν. Η ξενοδόχα κατό- πιν τού έδήγησε ότι θά έκαναν κα- λά νά ζητήσουν όλα τά λεφτά με- μίας. Έπειτα μπόρουν νά πάη στην αστυνομία νά δείξη τις φω- τογραφίες. Τό βράδυ ύστερα τής 15ας ήμερας, ο Τζέυ κατασερ- νεί νά μπη στό ξενοδοχείο και ν' ανακαλύψη τό κρυφθύνετο τού Κέρ. Τού ζητάει, λοιπόν, τις φω- τογραφίες και τις πλάκες, μά έ- κείνος κάνει τάχα πώς δέν κα- ταλαβαίνει...

8ον — Γρήγορα! είπε. Δώ- στε μου τα. Δέν έχω νά χά- νο καιρό!

Ο Τζέο, ξετρελλαμένος, πέρασε τή γλώσσα του πάνω στη χείλη του.

— Μά δέν τάχω έγώ! φώναξε. Ζη- τάτε τα απ' τήν ξενοδόχα.

— Έχω τόν τρόπο νά σās κάνω νά λοικικεύητε, κύριε Κέρ, είπε μα- λικά ο Τζέυ.

Και σήκωσε τό δεξιό του χέρι ως τό πρόσωπο τού Τζέο, για νά τού δείξη τό ευράφι που κρατούσε μέσα στη φούχτα του. Με τρόπο άνέπω- το, ο Κέρ τόν είδε ν' άνοίγη τή λάμα, που γυάλισε στό μισοσκό- ταδο.

— Γρήγορα, τις φωτογραφίες! ξαναείπε ο Τζέυ. Άλλοιώς,....

Άφισε μισοτελειωμένη τή φράσι- του, άλλα τό χαμόγελο που χαρά- χτηκε στό χέιλη του πάγωσε τό Τζέο.

Θά στενοχωρηθώ άν άναγκαστώ νά σās κάνω κακό! τού είπε, σάν νά δικαιολογούταν.

Η λεπτή και γυαλιστερή λεπίδα τρομοκρατούσε τό Τζέο. Τό θάρρος του τό άπέμεινε, τόν έγκατέλειψε μεμιάς.

— Μή μ' άγγίζετε! τραύλισε με τρεμουλιαστή φωνή. Θά σās τις δώσω, τις φωτογραφίες σας. Έδώ τις έχω....

Έβγαλε τό πορτοφόλι του κι' ά- δεισε τό περιεχόμενό του πάνω στό κρεβάτι. Άνάμεσα σέ μερικά τσαλοκομένα χιλιάρικά, τή δημοσιο- γραφική του αυτοτίττα και μια κι- τρινισμένη γυναικεία φωτογραφία, βρισκόταν κι' ένας λιγδισμένος φακέλλος.

Ο Τζέυ άφισε πάνω στό τραπέζι τό ευράφι του κι' άνοιξε τό φακέλ- λο. Είχε μέσα τρεις πλάκες και έ- κάμποσα προσεκτικά και τ' άφισε ύ- ερίστες μέσα σ' ένα τασάκι, πάνω στό τραπέζι.

— Υπάρχουν κι' άλλες; ρώτησε.

Ο Τζέο έγεννε «όχι». Κι' ο Τζέυ κατάλαβε πώς, έτσι που ήταν τρομοκρατημένος, δέ μπόρουνε νά λήψ ήμματα.

— Δέν έχει καμιά ή ξενοδόχα; ρώτησε πάλι.

Ο Τζέο ξανακούνησε τό κεφάλι του άρνητικά.

Ο Τζέυ έβαλε φωτιά με τόν ανα- πτήρα του στην πρώτη πλάκα. Η φλόγα μεταδόθηκε σ' όλο τό μικρό σωρό, και σέ λίγο δέν είχε άμεινει παρά λίγη καύση σιτάχτη.

Ο νέος τή σκόρπισε χαίω κι' είπε ύστερα μ' ίκονοποίηση:

— Αυτό ήταν! Και τώρα δέν έ- χετε τίποτε που ν' άποδεικνύη τά λόγια σας... Δέ σās συμβουλευέ- νά πάτε στην αστυνομία. Ο πατέ- ρας μου έχει πολλές γνωριμιές!

Άλλωστε, θά σās ρωτήσουνε γιατί δέ μιλήσατε νωρίτερα. Ξέρετε δέ πώς τά δικαστήρια έχουν μια ι-

διαίτερη αντίπαθεια για τούς εκδι- αστές... κι' όπως άκουσα νά λένε, οι γαλλικές φυλακές δέν είναι κα- θόλου άνετες!

Ο Τζέο κατάλαβε πώς, άν δέν έπινε άμέσως κάτι δυνατό, θά λι- ποθυμούσε....

Μέ χέρι που έτρεμε άσυγκράτη- τα, άρπαξε τή μπιτιάλα με τό ούίσκυ που βρισκόταν δίπλα του. Μόλις όμως είχε μισογυρίσει τό πο- τηρί του, ο Τζέυ τό άρπαξε τή μπιτιάλα απ' τά χέρια.

Η έπαφή απ' τά παγωμένα δά- χτυλα τού Τζέυ πάνω στό δέρμα του που έκαίγε, που τό είχε κάνει θλιεία... Έκανε μια άπελπισμένη προσπά- θεια για νά καταλάβη τί συνέβαινε. Μά τό μυαλό του είχε πιά μουδιά- σει όλότελα απ' τό άλκοολ.

Ένοιωσε πώς χαμογελούσε ήλί- θια, ενώ ο νέος τόν πλησίαζε σιγά —σιγά, αόρουθα, κρατώντας τό κόκκινο κορδόνι του....

Κύτταξε τή γυναίκα του, κι' εί- δε τότε νά σχηματίζεται ένας με- γάλος λεκές από αίμα μπροστά στό φόρεμά της. Άνασκήωσε τό κε- φάλι του, με φρίκη δίχως νά σίσ- θανθ ή μεταξωτή θλιεία που γλυ- στρούσε γύρω απ' τό λαιμό του. Κύτταξε με γοργλωμένα μάτια τόν κόκκινο κύκλο που μεγάλωνε όλο- να πάνω στό άσπρο φόρεμα....

Μονάχα όταν τό κόκκινο κορδόνι χάθηκε στη σάρκα τού λαιμού του, κατάλαβε σέ μια στιγμή πώς τόν δολοφονούσαν....

Κατά τις 11 και 20, ή κ. Μπρονέτ σταμάτησε τό διάβασμα τού περιοδικού της κι' άνασκήωσε τό κεφάλι της.

Όταν ή χοντρή γυναίκα τού γύ- ρισε τή πλάτη, για ν' άρχισ ή καταβειν ή σκάλα, γλίστρησε ά- θόρυβα πίσω της.

Η κ. Μπρονέτ είχε φτάσει στό στό τρίτο σκαλοπάτι, χωρίς ν' άν- τιληφθή άκόμη τήν παρακολουθήσι- του. Ξαφνικά, ένοιωσε στο στέρκο της μια ζεστή και λαχανιασμένη άνάσα, και τής φάνηκε πώς άκουσε ένα καρδιοχτύπι....

Καθώς πατούσε τό πόδι της στό τέταρτο σκαλοπάτι, γύρισε συγχρό- νως τό κεφάλι της και είδε πίσω της έναν άνδρωπο μισοσκυμμένο, με τά χέρια τεταμένα μπροστά. Τα μαύρα γυαλιά του τού δίνανε μια όψι' άλλοκοτή, στό μισοσκόταδο.

Η ξενοδόχα έβγαλε μια φωνή πνιγμένη. Τό πόδι της άκούπησε σέ κάτι μαλακό, που υποχώρησε κάτω απ' τό βάρος της. Έχασε τή ίσορροπία της και προσπάθησε άπελπισμένα ν' άρπαχ ή απ' τό κόκκινο της σκάλας. Μά ο Τζέυ τήν έσπρωξε δυνατά απ' τούς ώ- μους. Κι' έπεσε προς τά έμπρός με τό στόμα ορθάνοιχτο, με τά μάτια γοργλωμένα μπήγοντας, μια φωνή στριγνή.

Ο Τζέυ έσκυψε και άρπαξε τό μαξιλάρι, ενώ τό τεράστιο κορμί τής ξενοδόχας κατακυλούσε ως τό τέλος τής σκάλας, μ' ένα παταγιο που τραντάζε όλο τό σπίτι και πέ-

Ζητάτε τό καφέτερο

ΑΤΟΙΣ

ΑΡΜΑΤΙΚΟΕ

ΣΑΡΕΝ

ΑΤΟΙΣ

ΧΕΙΡΟΣ-ΜΠΑΝΙΟΥ-ΣΥΡΙΣΜΑΤΟΣ-ΖΩ-ΜΑΞΣΙΑΣ

ΧΑΜΗΛΗ ΤΙΜΗ-ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΑΡΜΑ

ΚΩΝ.Γ. ΜΠΟΥΣΒΑΡΟΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 483.123

ταξε τις μποτιλιες πάνω απ' τις ετοξερές του μπάρ.

Μ' ένα πήδημα, ο Τζέυ βρέθηκε στην κάμαρά του κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα. Πέταξε το μαξιλάρι πάνω στο κρεβάτι και σκούπισε τον ιδρώτα που κυλούσε στο πρόσωπό του.

Είχε σκοτωθεί άραγε ή ξενόδοχα;

Τού φαινόταν αδύνατο να κάνει ένα τέτοιο πέσιμο, χωρίς να μείνει στον τόπο. Ύπηρχε ωστόσο μία πιθανότητα να γλυτώσει...

Για μερικά δευτερόλεπτα, βασιλέψε μέσα στο ξενοδοχείο νεκρική σιωπή.

Ύστερα άνοιξαν διάφορες πόρτες κι' αντίχησαν στους διαδρόμους βή-

ματα βιαστικά και γυναικεία ούρλιασματα.

Οι δυο αστυνομικοί, που κάθονταν στη βεράντα της «Χρυσής μπάλλας», άκουσαν όλη αυτή τη φασαρία. Πήδησαν όρθιοι και κυττάζοντας έρωτηματικά.

—Μα τί συμβαίνει, Θεέ μου; φώναζε ο αρχιφύλακας Ντυμόν.

—Ύστερα, μαζί με το συνάδελφό του, διάσχισαν τρέχοντας το δρόμο. Ο Ντυμόν σταμάτησε στο κατώφλι του ξενοδοχείου.

Το τεράστιο κομμάτι της κ. Μπρυσέτ κειτόταν χλωμό στο κακοφωτισμένο χώμα, σαν ξεκαρβαλωμένη κούκλα. Δίπλα της θρηγούσε μία κοπελίτσα, που φορούσε μονάχα φούστα και σουτιέν.

Σηκώνοντας τα μάτια του, ο Ντυμόν είδε πολλά ζευγάρια σκυμμένα πάνω απ' τα καγκέλλα της σκάλας. Παραμέρισε τη μικρή και γονάτισε δίπλα στην ξενόδοχα. Άγγιξε με το δάχτυλό τα άκνητα και ορθάνοιχτα μάτια της. Βλέποντας πως δεν παίζανε καθόλου τα βλέφαρα, έκανε μία γκριμάτσα και έγγισε το λαιμό της.

Πλησίασε κι' ο δεύτερος αστυνομικός.

—Είναι πεθαμένη, του είπε ο Ντυμόν. Άρχισε να παίρνει καταθέσεις απ' όλους. Έγώ θα είδοποιήσω για το φορέο.

Απ' την κάμαρά του, ο Τζέυ παρακολουθούσε όλη την εξέλιξη. Άκουσε το Ντυμόν να λέει πως είχε πεθάνει η κ. Μπρυσέτ. Και χαμογέλασε μ' άνακνυσι.

Τώρα έπρεπε να βγεί απ' το ξενοδοχείο χωρίς να τον δουν.

Η σκάλα ήταν γεμάτη απ' τους περαστικούς πελάτες που προσπαθούσαν να κατεβούν. Ο Τζέυ βγήκε απ' την κάμαρά του και προχώρησε στο διάδρομο, γρήγορα κι' άθόρυβα. Μπήκε στην αποθήκη, ψαχούλεψε τον τοίχο του βάθους και πίεσε το ελατήριο. Η κρυφή πόρτα άνοιξε. Ξαναγύρισε τότε στο δωμάτιό του. Πήρε απ' την τσέπη του ένα νόμισμα των 10 φράγκων. Έβγαλε τη λάμπα του πορτατίφ κι' έριξε το δεκάριο μέσα στο ντουί.

—Άμέσως κήκων όλες οι ασφάλειες και το ξενοδοχείο θυθίστηκε στο σκοτάδι.

Οι πελάτες που sprώνχονταν στη σκάλα, κατάλαβαν πως ήταν μία ανένδοτη ευκαιρία για να το σκάσουν απ' τους αστυνομικούς. Κατέβηκαν λοιπόν τρέχοντας και ξεχύθηκαν στο δρόμο. Ο Τζέυ τους ακολουθούσε.

Όταν βρέθηκαν έξω, διασκορπίστηκαν άμέσως, κι' ο Τζέυ ξαναβρέθηκε μόνος. Τράβηξε γρήγορα προς την οδό. Αντίμη και διέσχισε το επάρκος των αυτοκινήτων, για να φτάσει στο λιμάνι.

—Ενοίωσε ένα συναίσθημα εξάφως και θριάμβου. Είχε πετύχει το περίπου του! Για μία στιγμή, είχε φοβηθεί πως έτρεχε προς την καταστροφή. Άλλα, χωρίς στην έφευρτικότητα και την ψυχραιμία του, είχε διορθώσει άμέσως τα πράγματά...

Τώρα είχε σωθεί πιά! Είχε καταστρέψει τις πλάκες και τις φωτογραφίες. Είχε κλείσει για πάντα το στόμα των δυο εκβιαστών. Είχε σκορπίσει αρκετές ψεύτικες ενδείξεις πίσω του, ώστε να πείσει την αστυνομία για την ένοχη του Κέρ. Ένας μονάχα άνθρωπος στους χίλιους θα μπορούσε να τα καταφέρει τόσο καλά!

—Έφτασε στην άκρη της προκομίας, απ' όπου θα μπορούσε να δει τη βάρκα της Ζινέτ. Και κάθησε στο πεζούλι για να την περιμένει. Αισθανόταν άγνια να την ξαναβεί. Καθώς άναβε ένα τσιγάρο για να ξεγελάσει την άνημπονησία του, ένας άντρας ψηλός με τετράγανους ώμους τον πλησίασε και στάθηκε μπροστά του.

—Είσαστε ο κ. Ντελάντε; τον ρώτησε.

—Ο Τζέυ άνασκήρτησε. Ο φόβος του έσφιξε το λαιμό... Ο άνθρωπος αυτός δε μπορούσε να ήταν άλλο από αστυνομικός!

—Ο Τζέυ άναστατώθηκε τόσο πολύ, σ' ένα στιγμή, ώστε δε μπορούσε ν' άρθρώσει λέξη.

—Ναι, Γιατί; ρώτησε επιτέλους.

—Άστυνομία, είπε ο άγνωστος. Σας ζητάει ο επιθεωρητής Ντεβερύ για να σας πη κάτι. Άν θέλετε να μ' ακολουθήσετε...

Μήπως είχε κάνει καμμία άδειότητα, δίχως να το ξέρει; Άναρωτήθηκε, ενώ η καρδιά του χτυπούσε σαν να πήγαινε να σπαστεί. Τον είχε δη κανείς να βγαίνει απ' το «Μπα Ριδάζ»;

—Ένα μαύρο αυτοκίνητο ήταν παρκαρισμένο μερικά μέτρα πιο πέρα. Δίπλα περίμενε ένας άλλος αστυνομικός. Ο πρώτος του έγνεψε ναρβή κοντά.

—Καλά, έρχομαι, είπε. Μα σ' άμολογώ πως βρήκα πολύ δυσάρεστους τους τρόπους σας.

Τον έκανε έξω φρενών η σκέψη ότι κινδύνευε να χάσει το ραντεβού του με την Ζινέτ.

—Ο θυμός είχε διώξει το φόβο που τον έπνιγε.

—Ακολουθούσε ωστόσο τον αστυνομικό ως τ' αυτοκίνητο. Κάθησε πίσω με τον πρώτο αστυνομικό στο πλευρό του, ενώ ο άλλος καθότανε στο δρόμο.

—Άπεμακρύνθηκαν γρήγορα απ' το λιμάνι, τραβώντας κατά την «Πλάζα».

—Ίσως προτιμάτε να μπήτε μόνος, κύριε; είπε ο πρώτος αστυνομικός, όταν φτάσανε. Δέν υπάρχει λόγος να προκαλέσουμε την περιέργεια των δημοσιογράφων... Θα βρήτε τον κύριο επιθεωρητή στο γραφείο του υποδιευθυντού.

Ύπηρχε σχετικά λίγος κόσμος στο χώρο του ξενοδοχείου, δουμπήκε ο Τζέυ. Σχεδόν όλοι οι πελάτες βρισκόταν ακόμα στον κινηματογράφο.

Σταμάτησε στο γραφείο του επιθεωρητή. Χτύπησε την πόρτα, άνοιξε και μπήκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Α'

Καθισμένος στο γραφείο του, ο επιθεωρητής Ντεβερύ έτρωγε με όρεξη ένα σάντουιτς. Δέν είχε βάλει τίποτα στο στόμα του απ' την αρχή αυτής της υποθέσεως και πεθαινε κυριολεκτικά, απ' την πείνα.

—Με συγχωρείτε, είπε στο Τζέυ άφινοντας το μισοφαγωμένο σάντουιτς σ' ένα πιάτο δίπλα του. Δε βαστούσα πιά νηστικός!

—Έχω ένα ραντεβού με μεσάνυχτα, δήλωσε ξερά ο νέος ριχνοντας μία ματιά στο ρολόι του τοίχου. Είναι τώρα 12 παρά 5'. Μπορώ να κάνω ένα τηλεφώνημα, για να μη με περιμένουν;

—Βεβαίως, άπάντησε ο Ντεβερύ sprώνχοντας το τηλέφωνο προς το μέρος του. Δέν πρόκειται να σας άπασχολήσω άλλωστε περισσότερο από πέντε λεπτά.

—Ο Τζέυ έφαγε και βρήκε στον κατάλογο τον αριθμό της «Χρυσής μπάλλας». Τον ζήτησε από την τηλεφωνήτρια, χωρίς να προσέξει ότι τον σημείωνε ο Ντεβερύ.

—Η Ζινέτ ήρθε άμέσως στο τηλέφωνο.

—Έδώ Τζέυ, της είπε ο νέος. Με συγχωρείτε, αλλά κάτι μούτυχε. Δε θα μπορούσα...

—Τί συμβττωσι! τον διέκοψε. Σκόπευε ακριβώς να σας πάρω στο τηλέφωνο, για να σας προειδοποιήσω πως δε θα μπορούσα ναρβή. Μάθαμε πως ο θεός μου είναι σοβαρά άρρωστος, κι' ο πατέρας μου πήγε να τον δει στο Σαιν — Τροπέ. Πρέπει να μείνω εγώ στο μαγαζί.

—Θα έσωθουμε αύριο; πρότεινε ο Τζέυ.

—Σύμφωνοι. Αύριο λοιπόν! «Αύριο...» είπε με το νου του ο Τζέυ ενώ έκλεισε το τηλέφωνο.

—Η άλλη μέρα του φαινόταν ξεφωκικά τρομερά μακρινή...

—Φοβάμαι πως σ' άλάσα τη βραδυά σας, του είπε φιλοφρονητικά ο Ντεβερύ.

—Δέν έχει σημασία, άπάντησε ξερά ο Τζέυ. Λοιπόν; Για ποιο λόγο θέλατε να με δέτε;

—Ο Ντεβερύ σκούπισε τα δάχτυλά του.

—Ύπάρχει ένα σημείο που θα θέλα να ξεκαθαρίσουμε μαζί, άγανητέ κύριε, είπε. Πρόκειται για την πρώτη κατάθεσή σας.

Πήρε ένα χαρτί που βρισκότανε πάνω στο γραφείο του, κάτω από διάφορες σημειώσεις.

—Μου είπατε ότι, άφου μιλήσατε με τη Λουσίλ Μπαλου, στην πλάζ, δέν την ξαναείδατε πιά. Έτσι είναι;

—Πρόκειται για την Ιστορία του κολλιέ! συλλογίστηκε άμέσως ο Τζέυ. Αυτός ο Ντεβερύ είναι παμπόνηρος. Δέν του έφυγε η γκάφα μου... Μα έχω ακόμα τον τρόπο να ξεμπλέξω. Δέν υπάρχει λόγος να πανικοβληθώ!

—Ακριβώς! είπε κυττάζοντας μέσα στα μάτια τον Ντεβερύ, ευχαριστημένος για την προστασία που του πρόσφεραν τα μαύρα γυαλιά του.

—Σας ζήτησα ύστερα να μου περιγράψετε το κολλιέ που φορούσε. Ο Τζέυ κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

—Θυμάμαι καλά πως σ' άς το περιγράψα, είπε ήσυχα.

Είσε το Ντεβερύ ν' άνασηκώνη με έκπληξη τα φρύδια του.

—Ναι, μου το περιγράψατε με πολλή ακρίβεια... Θέλετε τώρα να ρίξετε μία ματιά σ' αυτή τη φωτογραφία;

Κι' ο άστυνομικός έδωσε στο Τζέυ μία απ' τις φωτογραφίες της Λουσίλ στην πλάζ.

—Ο νέος την εξέτασε. Φυσικά, η κοπέλλα δε φορούσε κολλιέ! Κι' ο Ντεβερύ το είχε παρατηρήσει...

—Ο Τζέυ έριξε μία έρωτηματική ματιά στο Ντεβερύ.

—Ε, λοιπόν; του είπε.

—Δέν παρατηρείτε τίποτα το παράξενο σ' αυτή τη φωτογραφία;

—Οχι... δέν πιστεύω! είπε ο Τζέυ, σκύβοντας για να την εξέτασει πάλι. Τί το παράξενο έχει;

—Η Λουσίλ Μπαλου δε φοράει κολλιέ, δήλωσε ξερά ο Ντεβερύ.

—Ο Τζέυ έγειρε προς τα πίσω στο καθίσματό του.

—Μα αυτό είναι φυσικό, είπε. Το άφύσικο θα ήταν να φορούσε κολλιέ στην πλάζ.

—Κι' όμως μου είπατε πως είχατε παρατηρήσει το κολλιέ της, έπίσης πως δέν ξαναείδατε το θέμα, απ' την ώρα που έφυγε απ' την πλάζ. Πως είναι δυνατόν λοιπόν να είδατε το κολλιέ, έφθον δέν το φορούσε τότε;

—Πρέπει να προσέξω πολύ, για να μη μπλέξω άσχημα! είπε με το νου του ο Τζέυ.

Κύτταξε τον επιθεωρητή, με έκπληκτο ύφος.

—Άηλοδη, με κάνατε να χάσω το ραντεβού μου για μία τέτοια άνοησία; διαμαρτυρήθηκε. Ποτέ δε σ' άς είπα πως φορούσε πάνω της το κολλιέ. Μπόρεσα να σ' άς το περιγράψω, γιατί έπεσε τυχαίως απ' την τσάντα της την ώρα που κουβεντιόμαστε, και το σήκωσα για να της το δώσω πίσω. Θυμώμαι μάλιστα πως σ' άς είπα ότι τ' άδερσκά όρατο... Είσαστε ίκανοποιημένος τώρα;

—Ο Ντεβερύ άνασκήκωσε νευρικά τους ώμους του και πέρασε το χέρι του άνωμασε στα μαλλιά του. Ήταν έξω φρενών που δέν είχε σκε-

φθή μόνος του αυτή την τόσο άπλη και λογική εξέγηση...

—Σας εύριστώ είπε. Και σ' άς ζητώ και πάλι συγγνώμη. Φοβάμαι πως σ' άς ένόηλα για το τίποτα. Άλλ' είμαι άναγκασμένος να ξελέγω κάθε κατάθεσι. Έλπίζω να με καταλάβετε.

—Ο Τζέυ έκανε μία προσπάθεια για να μείνη άπαθής, ενώ ένοιωθε να τον πλημμυρίζει ένα συναίσθημα θριάμβου. Είχε ξεγελάσει το Ντεβερύ! Και με πόση ευκολία! Για μία ακόμα φορά, τον είχαν σάσει ή φαντασία του και η ψυχραιμία του. Ήταν τώρα εκτός κινδύνου.

Καθώς είχαν σηκωθεί κι' οι δυο, χτύπησε το τηλέφωνο. Ο Ντεβερύ άπλωσε το χέρι του και πήρε το άκουστικό.

—Με συγχωρήτε, είπε στο Τζέυ. Να μη σ' άς κρατώ περισσότερο...

—Ο Τζέυ τον χαιρέτησε κουνώντας το κεφάλι του κι' έφυγε.

Τηλεφωνούσε στο Ντεβερύ ο βοηθός του, ο Γκουσέ. Του άναγγείλε με ταραχή πως είχαν βρή το Τζέε Κέρ, στο ξενοδοχείο «Μπα Ριδάζ».

—Καιρός ήτανε πιά! γκρίνιασε ο επιθεωρητής. Πηγαίνετε τον στην άστυνομία. Θαρρώ κι' εγώ άμέσως. Έδωσε κατάθεσι;

—Καλύτερα ναρβήτε να βρήτε εκεί που είμαι! Ξερετε... ο Κέρ είναι πεθαμένος!

—Πεθαμένος... φώναξε ο Ντεβερύ, κατάπληκτος.

—Μάλιστα. Σίγoura, αυτός έκανε το έγκλημα. Δέν υπάρχει άμφιβολία. Βρήκα στην τσέπη του μία μπλέ πέλλα... Κρεμάστηκε μ' ένα κόκκινο μεταξωτό κορδόνι —έκεινο που χάθηκε απ' το ξενοδοχείο.

—Έρχομαι άμέσως, είπε ο επιθεωρητής.

Β'

Καθώς διέσχισε το χώμα για να πάρη το άσανσέρ, ο Τζέυ είδε να ξαναγυρίζει η Σοφία, μαζί με τον άντρα της και με μερικούς φίλους. Σταμάτησαν όλοι. Οι άντρες χαιρέτησαν τη Σοφία και διειδυθήκαν προς το μπάρ.

—Η νέα γυναίκα είχε δη το Τζέυ. Πήγε κοντά του, τη στιγμή που άνοιγαν μπροστά τους οι πόρτες του άσανσέρ. Άνέθηκαν μαζί ως το δεύτερο πάτωμα, χωρίς ν' άλλαζουν λέξη.

—Λοιπόν;... ρώτησε σιγανά η Σοφία, μόλις βρέθηκαν μόνοι μπροστά στην πόρτα του διαμερίσματος 27.

—Ο Τζέυ παραμέρισε για να την άφισε να περάσει.

—Εκανε ό,τι έπρεπε, όπως σού το είχα πη... άπάντησε.

—Η Σοφία μπήκε στο σαλόνι, πήγε γρήγορα ως το μπάρ κι' έτοίμασε ένα ποτό, ενώ ο Τζέυ καθόταν σε μία πολυθρόνα. Ύστερα στράφηκε στο νέο.

—Μα μίλησε λοιπόν! του είπε νευρικά. Φτάνουν πιά τα μυστήρια! Τί έκανες;

—Σού είπα πως θάκανα ό,τι έπρεπε, και κράτησα το λόγο μου. Δέν υπάρχουν πιά οι φωτογραφίες, ούτε κι' οι πλάκες. Τίς έκαφα όλες, με τα χέρια μου.

—Η Σοφία τον κύταξε με προσοχή.

Διέκρινε κάτι το καινούργιο στην έκφρασή του. Δέν τον είχε δη ποτέ να χαμογελά τόσο ίκανοποιημένα, ούτε να δείχνη τέτοια αυτοπεποίθηση.

—Ήπιε μία γουλιά απ' το ποτήρι της, κάθισε κι' αυτή και τον κύταξε με ζαρωμένα φρύδια.

—Τίς έκαφες; Πως το κατόρθωσες;

—Πήγα στο ξενοδοχείο... Μίλησα σ' αυτή τη γυναίκα. Άναγκάστηκα, είναι η αλήθεια, μα ήξερα πως έπρεπε να της φερθώ. Οι έκπληκτες είναι όλοι φοβιστάδες. Τους τρόμαξε και τους δυο και μου δώσανε τις φωτογραφίες.

—Εσύ... έσύ φέβισες αυτή τη γυναίκα; Άδύνατον! Δέν λές αλήθεια.

—Ο Τζέυ κοκκίνισε από θυμό και ταπείνωσι για την περιφρόνησι της Σοφίας.

—Α, δε με πιστεύεις; είπε προσπαθώντας να χαμογελάσει. Άσκολούτηκα, βέβαια, μα τα κατάφερα.

—Έβγαλε απ' την τσέπη του το ζυράφι και τ' άνοιξε. Η λάμπα του έλαμψε, στο φως της ηλεκτρικής λάμπας.

—Η Σοφία άνασκήρτησε.

—Βλέπεις πως φοβήθηκες και σύ; της ψιθύρισε ο Τζέυ. Είναι

περίεργο... οι άνθρωποι φοβούνται γενικά τα κορτερά εργαλεία! Μόλις τους έδειξα αυτό εδώ, συνθηκολογήσαν άμέσως.

—Η Σοφία ένοιωσε ναυτία. Ο Τζέυ της φαινόταν άληθινά τρομακτικός, με το πελιδινό πρόσωπό του, τα μαύρα γυαλιά του, το σκληρό χαμόγέλο του και προπάντων εκείνο το ζυράφι που κρατούσε στο χέρι...

—Άφισέ το, αυτό! του είπε με βραχνή φωνή.

—Ο Τζέυ ξανάκλεισε το ζυράφι και το χτύπησε έλαφρά πάνω στο γόνατό του.

—Βλέπεις πως δέν έχεις πιά λό-

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

άριστο συμπλήρωμα της γυναικείας όμορφιάς, στους πιο ώριμους βελούδινους χρωματισμούς, που προσδίδουν στο δέρμα μία ξεχωριστή γοητεία και άνταυγεια.

Με το ΜΕΙΚ-ΑΠ "ZINNIA", δά έχετε όλη την ημέρα δέρμα φωτεινό, νεανικό με βελούδινη γοητεία.

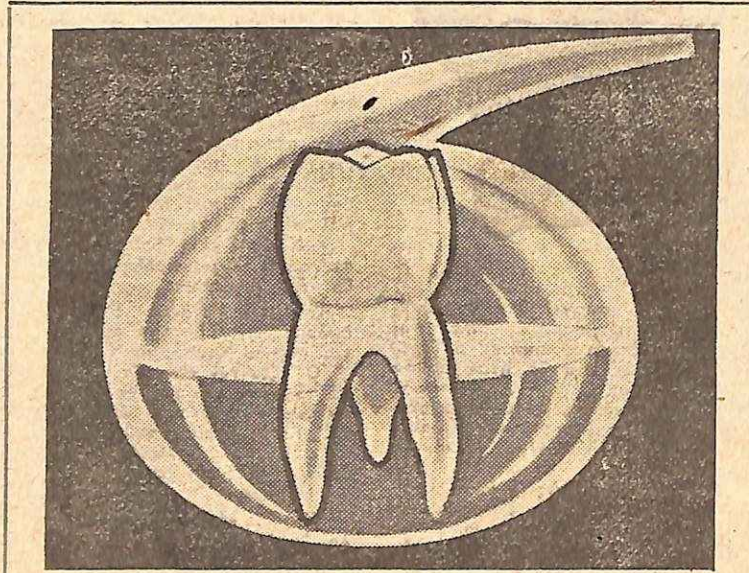

ΜΕΙΚ-ΑΠ
Zinnia

ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕ ΤΟ ΛΕΠΤΟ ΓΟΥΣΤΟ
Προσέξατε!

Προτού χρησιμοποιήσετε το ΜΕΙΚ-ΑΠ "ZINNIA", προετοιμάστε την επιδερμίδα σας με ένα καλό καθαρισμό με Γαλακτώμα "ZINNIA".

Από σήμερα και μέχρι της 30ής Αυγούστου μαζί με κάθε κουτί ΜΕΙΚ-ΑΠ "ZINNIA", που θα αγοράσετε, ο προμηθευτής σας δά σ' άς προσφέρει ΔΩΡΕΑΝ και ένα φυαλίδιο 20 γρμ. Γαλακτώμα ZINNIA (Ντεμα, κιγιάν Λ Ακτοράς).

Η Γερμανική χημεία Η ΠΛΕΟΝ ΠΡΟΗΓΜΕΝΗ ΧΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΠΑΡΕΣΚΕΥΑΣΕ ΓΙΑ ΣΑΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ "Μπλένταξ"

...περιέχει το περίφημο αντισηπτικό ΒΧ που κρατά τα δόντια σας όλο το 24ωρο προστατευμένα και την αναπνοή σας δροσερή.

● Συγχρόνως δά διατηρεί λευκά, μαργαριταρένια και κάνει το χαμόγέλο σας άκτινοβόλο κι' έλκυστικό.

● Αγοράστε σήμερα ένα σωληνάριο Όδοντόκρεμα «Blendax» με την βεβαιότητα ότι αγοράζετε μία απ' τις καλύτερες οδοντοπαστες του κόσμου. Είναι φθηνή όσο κάθε άλλη κρέμα.

ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟ ΣΤΟΜΑ ΜΕ...

ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ
μας η

ΑΠΟ 10 ΕΤΙΑΣ
ΡΙΖΙΚΗ-ΑΝΔΥΝΟΣ-ΤΑΧΕΙΑ

...και άσφαλής καταπολέμησης τριχόπτωσης, υπερλπάνσεως, πυτιρίδας.

ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ: Μύτης, στήθους, ρυτίδων.
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ

Constant

ή άρνήη άερίδινγη άρρεάνη

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28 • ΤΗΛ. 36.398

ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΑΓΗ ΚΑΝΕΙΣ 1.400 ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΕΣ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΘΑ ΠΗ ΠΩΣ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΦΗΜΗΝ ΤΗΣ ΑΝΩΤΕΡΑΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ.

A. E. ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
ΦΑΦΦ (ΕΛΛΑΣ)
Κολοκοτρώνη 25 - Αθήναι
Τηλ. 56-164

ΔΙΑΙΤΑ "Η ΟΧΙ":

ΑΔΥΝΑΤΙΣΤΕ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΕΘΑΙΝΕΤΕ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

«Οχι, αίσθησή διαίτα πιά» συμβουλεύουν οι Γερμανοί ειδικοί. «Εάν θέλετε να ελαττώσετε το βάρος σας ή να διατηρήσετε κομψή τη σιλουέτα σας, δεν χρειάζεται πια να υποβάλλεστε σε μία ατέλειωτη βασανιστική διαίτα. Η διαρκής «πείνα» και τα ατέλειωτα «μή» κάνουν τη ζωή μαρτύριο, αφαιρούν κάθε χαρά της και συγχρόνως υπονομεύουν οι ουσιαστικότερα την υγεία.

Αναμεία, σωματική και νευρική κατάρτιση, ένα διαρκές αίσθημα κοπώσεως, μελαγχολία, δερμα μαρμαμένο, ιδού μερικές από τις πιο συνήθεις συνέπειες της κούρας αδυνατίσματος.

Πρέπει λοιπόν να διακινδυνεύσετε όλα αυτά χάριν της κομψότητος; «Οχι, διότι εύχως τρώγοντας απ' όλα με μέτρο και πιίνοντας κάθε πρωί ένα φλιτζάνι παγωμένο «Τσάι - Ρίχτερ» μπορείτε να αδυνατίσετε εντελώς ακίνδυνα όσο θέλετε. Με το «Τσάι - Ρίχτερ» όχι μόνο ελαττώνεται το βάρος, αλλά το σώμα αισθάνεται καλύτερα. Όλα τα όργανα λειτουργούν όπως πρέπει. Οι πονοκέφαλοι, τα νύκτα, η κοπώση, η αδύναμία εξαφανίζονται βαθμιαία και το δέρμα ξαναβρίσκει τη δρασιά του.

Το «Τσάι - Ρίχτερ» είναι άγνο φυτικό παρασκεύασμα, δοκιμασμένο εδώ και 50 χρόνια, που έχει την καταπληκτική ιδιότητα να αποβάλλει το περιττό βάρος του σώματος, διατηρώντας συγχρόνως τον οργανισμό σε μία κανονική, ισορροπημένη λειτουργία. Αρχίστε από σήμερα να πίνετε κάθε πρωί ένα φλιτζάνι παγωμένο «Τσάι - Ρίχτερ» και σύντομα θα διαπιστώσετε τα ευεργετικά του αποτελέσματα.

Πωλείται σ' όλα τα φαρμακεία.

ΙΤΑΛΙΚΑΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

(ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ) "ΑΓΚΟΜΑΤΖΙΚΟ"
Διό το σπιτί... Τόν Βιοτέχνην...
Πλεκτομηχαναί! υπερπαραγωγικοί-πλεκτά ανώτερας ποιότητος.
Χαμηλή τιμή. Ευκολία πληρωμής.
ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ Ο.Ε.Π.
ΒΕΛΙΣΤΟΚΛΕΥΣΙ 4 - (ΣΤΟΑ) ΑΘΗΝΑΙ

ραλείφτε να πάρετε τα δακτυλικά του αποτυπώματα. Θα δούμε αν είναι ίδια με κείνα που βρέθηκαν στην άλλη πέρλα.

Ο Γκουσέ ανασήκωσε τους ώμους του κι' απάντησε:

— Όπως θέλετε... Μά πιστεύω αλθρινά τως δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία!

Ο Ντυμόν είχε κατεβή να βρή τους φωτογράφους και ξαναγύρισε μαζί τους. Ο Ντεβερύ βγήκε στο διάδρομο, για να τους αφήσει να κάνουν ελεύθερα τη δουλειά τους.

Ένας άντρας βγήκε από μία κάμαρα, αντίκρυ στη σκάλα, μ' ένα κουτί με εργαλεία κάτω απ' τη μασχάλη του. Σταμάτησε, βλέποντας τον Ντεβερύ.

— Νά ή αιτία του βραχυκυκλώματος κ. επιθεωρητά, του είπε δείχνοντας του ένα δεκάφραγκο. Το βρήκα μέσα στο ντουίγ μιας ηλεκτρικής λάμπας.

Ο Ντεβερύ τον ευχαρίστησε. Κι' όταν απομακρύνθηκε ο ηλεκτρολόγος, φώναξε το Ντυμόν και τον ρώτησε:

— Το φως έσβυσε πριν ή μετά το θόρυβο του γκρεμίσματος της ξενοδόχου;

— Περίπου ύστερα από δέκα λεπτά... ενώ εξέταζα το πτώμα. Φαίνεται πως κάποιος απ' τους πελάτες που βρέθηκαν αποκλεισμένοι στο ξενοδοχείο έκαψε τις ασφάλειες για να βρή ευκαιρία να το σκάσει στα σκοτεινά, μαζί με όλους τους άλλους! Δε μπορούσαμε να τσακώσουμε ούτε ένα!

Κι' έκρυψε στην τσέπη του το δεκάφραγκο.

Ο Ιατροδικαστής Μασιέ πήγε κοντά τους.

— Έχουμε άλλον ένα πελάτη για σας, γιατρέ, του άγγειλε ο Ντεβερύ. Πηγαίνετε να τον δείτε. Πιστεύω πως δεν χωρεί αμφιβολία: Αυτός σκότωσε τη μικρή, στο ξενοδοχείο.

Δέκα λεπτά αργότερα, ο Ιατροδικαστής ξαναδύνανε απ' την κάμαρα. Φαινόταν σ' άμχανία.

— Λοιπόν... τον ρώτησε ο Ντεβερύ, που τον περίμενε, άκουμπώντας την πλάτη του στον τοίχο και με το τσιγάρο στα χείλη, άναυμονώντας να πάη να κοιμηθ.

— Θα τον πάρω στο νεκροτομείο. Θέλω να τον εξετάσω καλύτερα. Υπάρχουν δυο λεπτομέρειες που με παραξενεύουν... Έχει μία πρόσφατη εκχύμωση στην πλάτη, που άπορώ πως την έκανε. Θάλαγε κανείς πως τον πάτησαν δυνατά με

το γόνατο άναμεσα στις άμωπλάτες.

Ο Ντεβερύ ανασκίρτησε.

— Θέλετε να πείτε πως δεν αυτοκτονήσε; Πως τον στραγγαλίσανε;

Ο γιατρός ανασήκωσε τους ώμους του.

— Δεν ξέρω, αλλά το σημάδι αυτό είναι ύποπτο.

— Και ή δεύτερα λεπτομέρεια; Ποιά είναι;

— Θυμάστε πως σας είχα πη ότι βρήκα ένα κομμάτι δέρμα κάτω απ' τα νύχια της κοπέλλας, που αποδείκνυε πως είχε γρατζουνίσει άσχημα τον δολοφόνο της; Έ, λοιπόν, ο άνθρωπος αυτός δεν έχει την παραμικρή γρατζουνιά!

Ο Ντεβερύ έκανε μία κίνησι άνυπομονής.

— Μπορείτε να βεβαιώσετε πως είχε γρατζουνίσει τον φονιά; ρώτησε.

— Δε χωρεί αμφιβολία.

— Και δε βρήκατε καμμία γρατζουνιά πάνω στο πτώμα του Κέρ; — Καμμία άπολύτως.

Ο Ντεβερύ αντήλλαξε μία ματιά με το Γκουσέ.

— Και τα δακτυλικά αποτυπώματα... ρώτησε ύστερα.

— Τώρα κάνουμε συγκρίσι.

Καθώς ξανακατέβηκε ο γιατρός Μασιέ, ο Ντεβερύ έβγαλε πάλι απ' την τσέπη του το δεκάφραγκο και το εξέτασε. Ύστερα κήσε το Ντυμόν και τον ρώτησε:

— Εσείς φυλάγατε το ξενοδοχείο; Έδωτε να μπαίνη ένας άντρας, μονάχος;

— Εκείνος κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

— Οχι, κύριε επιθεωρητά. Όλοι ήταν με γυναίκες.

Ο ειδικός των δακτυλικών αποτυπωμάτων βγήκε στο διάδρομο.

— Το αποτύπωμα που υπάρχει στην πέρλα που βρήκαμε στο διαμέρισμα 30 του ξενοδοχείου «Μπλάζ» δεν ανταποκρίνεται σε κανένα απ' τα αποτυπώματα του Κέρ, βεβαιώσε.

Ο Ντεβερύ μύσησε μία βλαστήμια. Σκέφθηκε μία στιγμή κι' ύστερα είπε, δείχνοντας την κάμαρα άπέναντί στην σκάλα:

— Πηγαίνετε εκεί μέσα και πάρτε όλα τ' αποτυπώματα που υπάρχουν πάνω στην ηλεκτρική λάμπα.

Ο ειδικός μπήκε στο δωμάτιο όπου είχε κρυφθ ή Τζέυ.

Ο Ντεβερύ περίμενε αρκετή ώρα, άμείλητος, καπνίζοντας αδιάκοπα. Ο Γκουσέ κι' ο Ντυμόν, καθ

ταλαβαίνοντας πως δεν ήταν στα κέφια του, άποφευγαν να τον άνοχλήσουν.

Τέλος, ξαναβγήκε ο ειδικός και φώναξε.

— Συγχαρητήρια, κύριε επιθεωρητά! Βρήκα πάνω στη λάμπα ένα αποτύπωμα άμοιο με της πέρλας. Είναι ολοκάθαρο!

Ο Ντεβερύ πέταξε το μισοκαπνισμένο τσιγάρο του και το πάτησε νευρικά.

— Αυτό σημαίνει πως πρέπει να ξαναρχίσουμε άπ' την αρχή, είπε. Πάντως, είμαστε σίγουροι για ένα πράγμα: ότι τα δακτυλικά αυτά αποτυπώματα άνήκουν στον άνθρωπο που γυρεύουμε. Δεν άδαναι τόσο δύσκολο να τον τσακώσουμε... Έλάτε μαζί μου, Γκουσέ. Ξαναγυρίζουμε στην «Πλάζ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Α'

Με την πλάτη άκουμπισμένη στον τοίχο, ή Σοφία κύτταξε την πόρτα του λουτρού που άνοιγε σιγά — σιγά κι' αόρατα.

Ήταν κλειστή, λαχανιασμένη, αλλά άνοιωσε μάλλον περιέργεια παρά φόβο.

Είχε προσέξει μία ξαφνική μεταβολή στη στάσι του Τζέυ, όταν κουδένταζε μαζί του κι' είχε μαντέψει πως θα επιχείρουσε να της κλείσει το στόμα...

Ήθελε να μύση ώστόσο μέχρι που ήταν ικανός να φτάσει. Άν ήταν άληθινά τόσο επικίνδυνος όσο της φαινόταν, δε θα δίταζε πιά: Θα τάλαγε όλα στο Φλόυντ, άψηφώντας τις πιθανές συνέπειες αυτής της άποκαλύψεως.

Όταν έκανε άκόμη το παληό «έπαγγελμά» της, είχε συναντήσει κάθε λογής άνισόρρους. Της είχε τύχει πολλές φορές ένας πελάτης επικίνδυνος, ήξερε όμως πάντα πως να άμυνθ.

Δεν της είχε έρθει ούτε στιγμή ή σκέψι πως δε θα κατάφερε να έπιθλθθ στο Τζέυ. Είχε άφίσει δε έπίτηδες άνοιχτή τη μισόπορτα άνάμεσα στην κάμαρα του Φλόυντ και τη δική της, για να δη άν θα τολμούσε ο νέος να έπωφεληθ.

Για περισσότερη σιγουριά, είχε πάρει μαζί της το μικρό πιστόλι των 25 που της είχε δώσει ο Φλόυντ στην αρχή του χρόνου, την έποχ ή που γυρίζαν ένα φίλμ στην άνασταταμένη τότε Κέννα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ήταν ο τρίτος χρόνος από τότε που ο μαρκήσιος Πάτρικ Βάκεφλιντ είχε βρεί το θάνατο σ' ένα κυνηγετικό δυστύχημα. Η χήρα του, ή λαίδη 'Ισαβέλλα, είχε κλείσει τα δυο πρώτα χρόνια στον πόνο του Γκρόφου, χωρίς να δέχεται κανένα. Το φθινόπωρο του χεταί του χρόνου όμως, κάλεσε μερικούς παλιούς φίλους της να περάσουν δυο έβδομάδες μαζί της.

Οι προσκαλεσμένοι της είχαν φύγει τώρα, ο ένας ύστερα από τον άλλον. Η μόνη που είχε μείνη ήταν ή κόμισσα Φάννυ Κάνινγκκναι, που ή μαρκησία Βάκεφλιντ την είχε παρακαλέσει να ή συντροφιά ή άκόμη μερικές ήμέρες. Θα γυρίζαν κατόπιν μαζί στο Λονδίνο.

Εκείνο το βράδυ, οι δυο φίλες, άφου έφαγαν στη μεγάλη τραπέζια, άφου για να κουδεντιάσουν λίγο, άποτύπωσαν να πλαγιάσουν, προτού άνοιξη ή έπέτειος του θανάτου του Πάτρικ, είχε σε κάποια στιγμή ή λαίδη 'Ισαβέλλα. Δε σού θυμίζει τίποτα ή άποψη ή βραδιά; Η Φάννυ σκέφτηκε μερικές στιγμές.

— Οχι, απάντησε έπειτα. Δε μού θυμίζει τίποτα δε ξεχωριστό.

— Την περίμενα την άπάντησι σου, ή λαίδη 'Ισαβέλλα. Είσαι τόσο σπληνισμένη στις έρωτικές περιπέτειες, που δε βρίσκεις τίποτα δε ξεχωριστό σε καμμία απ' αυτές... Σε μένα, όμως, ή άποψη ή βραδιά ξαναφέρει μία έφιαλτική άννημνησι στο μυαλό.

— Καθόμνη 'Ισαβέλλα! άναστενάξε ή Φάννυ με συμπνετικό ύφος. Βασανίζεσαι όλο με άνημνησεις!

— Ίσως έχεις δίκιο, συμφώνησε ή συνομιλήτριά της. Άλλα, αυτές οι άνημνησεις είναι όλη ή ζωή μου... Έχεις λοιπόν, κάποια άνημνησι που να συνδέεται με την άποψη ή βραδιά; ρώτησε ή Φάννυ.

— Ναι, απάντησε ή λαίδη 'Ισαβέλλα. Και θα είσαι ή πρώτη που θα ή μάθης. Ήσουν και τότε εδώ, ά, της άποψε, άσπλημνη Φάννυ, είχαμε κυνηγήσει όλη την ήμερα, άφου γυρούσαμε στο δάσος του Σέξον, άφου γυρούσαμε, όταν γυρίσαμε φηλντ και ήμουνά τόσο τσακισμένη στον πυργό, που έτρεξα να νη άπό τον κόρσο, που έτρεξα να νη άπό το δωμάτιό μου κι' έπεσα άνεσθ στο κρεβάτι μου. Ο ύπνος με πήρε άμέσως σκεδόν... Άλλα έπειτα άρε άμνηση ώρα, έσηπια άκούγοντας ήσαν τρομακτικό κρότο. Η κατάν είχε ξεχάσει να κλείσει το παράθυρό κι' ο άέρας που φυσούσε έφλην τη νύχτα το είχε και να έκλεινη. Σηκώθηκε άμέσως, άπο το κρεβάτι μου κι' έτρεξα να το κλεί. Άλλα, καθώς έσκυβα για να σω, έπαινα το παντζούρι, είδα δυο σκιές πιάσει στο μικρό περίπτερο, που μπροστά στην άνατολική πλευρά βρισκόταν στην άνατολική πλευρά του πυργου. Ήταν ένας άνδρας και ή γυναίκα. Η σελήνη έπερτε έτοιμή ή στιγμή που τους και τους έπαινα. Άλλα, καθώς έσκυβα για να σω, έπαινα το Πάτρικ κι' ή γυναίκα, άφου είχα συμβαλήτριά μου, που, στο μεταξύ, είχε γίνι ή καλύτερη σκέψι, άφου άμνηση φίλη μου... και ή Φάννυ έγινε κατακτινή.

— Τότε, 'Ισαβέλλα; τράυλισε.

— Και βέβαια τότε, απάντησε ή μαρκησία. Ένοιώσα άμέσως ένα ξεμάχημα στην καρδιά. Δέν άγνοούσα τίς περιπέτειές σου, αλλά τις είχα έως πάντα με συμπάθεια. Όμολογώ, έδω, ότι ήταν πολύ έκ μέρους άπό, άφου τον άντρα της καλύτερης φίλης σου... 'Ισαβέλλα, παρακάλεσε ή Φάννυ. Πρέπει να ξέρεις πως είναι στιγμές που συγχωρείς κι' ή ίδια τον έαυτό μου... Άλλα είμαι άνίκηνη ν' άντισταθώ στον πειρασμό.

— Το ξέρω, είπε ή 'Ισαβέλλα. Ά, φησε με, όμως, ν' άποτελειώσω την ιστορία μου... Η πρώτη μου σκέψι ήταν να σκοτώσω τον άντρα που ήταν με πάρα την κορμιά μου, τη γέ με μισα με προσοχή και ξαναγύρισα στο παράθυρό... Άλλα, κείνη ή στιγμή, ο άνδρας μου και ή φίλη του έμπαιναν μέσα στο περίπτερο. Δέν πειναν σκέψι, σκέψι. Θα τους σκοτώσω όταν θα βγούν. Άλλ' όταν βγήκαν από κεί, έπαιτα άπό τρεις περίπου ώρες, ή σελήνη είχε χαθί άπό τον ούρανο και το σκοτάδι ήταν πυκνό. Μόλις μπορούσα να ξεχωρίσω τις σκιές τους... Κατάλαβα τότε ότι δεν είχα καμμία σκεδόν πιθανότητα να τους πετύχω. Και γι' αυτό άνέβαλα την έκδίκησ μου.

«Την άλλη μέρα, ξαναπήγαμε στο δάσος, προς το μέρος της λίμνης, για να κυνηγήσουμε άγριο παπια, όπως θα θυμάσαι... Και, ξαφνικά, ο άντρας μου βρέθηκε νεκρός κοντά στο άλσολιο με τις μικρές άζέες. Μία σφαίρα πόν είχε γυρτήσει στα κεφάλι... Όλοι μίλησαν τότε για κυνηγετικό δυστύχημα. Πως μπορούσαν ν' ύποπτευθών το έγκλημά μου;

— Είπες «έγκλημα», 'Ισαβέλλα; άώτησε ή Φάννυ με φωνή, που έτρεμαι.

— Ένας μόνο άνθρωπος είχε λόγους να σκοτώση τον Πάτρικ, άπάντησε ή μαρκησία. Κι' αυτός ο άνθρωπος ήμουν έγώ.

— Όμολογείς, λοιπόν, ότι σκότωσες τον άντρα σου;

— Είπα ή πρώτη που το μάθαίς, Φάννυ.

— Θαμιάω τη... ψυχραιμία σου. Θέλεις να πής τον κυνισμό μου; Μίλησε ελεύθερα, Φάννυ... Έγώ, βλέπεις, δε μισώ τα λόγια μου... Βρίσκεις μήπως ότι ο θάνατος του Πάτρικ ήταν άδικος;

— Άδικος; τράυλισε ή Φάννυ. Δε σε καταλαβαίνω.

— Ναι, Φάννυ, ήταν άδικος, συνέχισε ή λαίδη 'Ισαβέλλα, κρατώντας τη στενόχρησι πία κοντά στα χείλη της. Είχα τιμωρήσει τον άντρα μου άλλ' είχα άφήσει άτιμώρητη τη γυναίκα, που ήταν αιτία της δυστυχίας μου. Γι' αυτή την άδικία σου μιλάω.

Η Φάννυ άναδούθηκε πάνω στην πολυθρόνα της. Είχε την έντύπωση πως ο άέρας μέσα στο δωμάτιο είχε γίνι, ξαφνικά, πολύ βαρύν.

— Φανερές μεγαλόκορησι στην παλιά φίλη σου, είπε, Σ' εύχαριστώ, 'Ισαβέλλα...

Η τρίτη έπέτειος

Η συνομιλήτριά της γέλασε νευρικά.

— Το μόνο που έκαμα είπε είναι ότι άνέβαλα την έκδίκησ μου για να ή τη γαρό καλύτερα, απάντησε ή 'Ισαβέλλα. Άλλα πήρα πια την άποψή μου... Πρέπει να πεθάνω άπό, άφου, Προσπάθησε να σπληνισθ στη σκέψι ότι ή άποψη ή νύχτα θα είναι ή τελευταία της ζωής σου.

— Θα με σκοτώσης, 'Ισαβέλλα; — Δέν πρόκειται να σπείσω το χέρι μου πάνω σου. Θα σου δώσω, μάλλον, την ευκαιρία να σωθής.

Μπορείς να φύγης, άν θέλεις, Φάννυ. Άλλά σε προειδοίζω ότι, άφου, άφου, Προσπάθησε να σπληνισθ στη σκέψι ότι ή άποψη ή νύχτα θα είναι ή τελευταία της ζωής σου.

— Θα με σκοτώσης, 'Ισαβέλλα; — Δέν πρόκειται να σπείσω το χέρι μου πάνω σου. Θα σου δώσω, μάλλον, την ευκαιρία να σωθής.

Μπορείς να φύγης, άν θέλεις, Φάννυ. Άλλά σε προειδοίζω ότι, άφου, άφου, Προσπάθησε να σπληνισθ στη σκέψι ότι ή άποψη ή νύχτα θα είναι ή τελευταία της ζωής σου.

— Θα με σκοτώσης, 'Ισαβέλλα; — Δέν πρόκειται να σπείσω το χέρι μου πάνω σου. Θα σου δώσω, μάλλον, την ευκαιρία να σωθής.

Μπορείς να φύγης, άν θέλεις, Φάννυ. Άλλά σε προειδοίζω ότι, άφου, άφου, Προσπάθησε να σπληνισθ στη σκέψι ότι ή άποψη ή νύχτα θα είναι ή τελευταία της ζωής σου.

— Θα με σκοτώσης, 'Ισαβέλλα; — Δέν πρόκειται να σπείσω το χέρι μου πάνω σου. Θα σου δώσω, μάλλον, την ευκαιρία να σωθής.

Μπορείς να φύγης, άν θέλεις, Φάννυ. Άλλά σε προειδοίζω ότι, άφου, άφου, Προσπάθησε να σπληνισθ στη σκέψι ότι ή άποψη ή νύχτα θα είναι ή τελευταία της ζωής σου.

— Όμολογείς, λοιπόν, ότι σκότωσες τον άντρα σου; άπάντησε ή Φάννυ κυττάζοντας τη λαίδη 'Ισαβέλλα.

Το άλλο πρωί, ένα κλειστό άμάξι έι μετέφερε την κόμισσα Κάνινγκκναι στο Λονδίνο. Η Φάννυ ήταν τώρα ένα σωστό κουρέλι. Τα μαλλιά της είχαν άσπρίσει μέσα στη νύχτα και βραδείες ρυτίδες αλόκωναν τα μάγουλά της. Τα μάτια της ήταν ακίνητα μέσα στις κόγχες τους και το βλέμμα της είχε μία έκφρασι άφάνταστα τραγική. Τα χείλη της άναδούσαν άδύνατα, αλλά κανένας ήχος δεν έδυνανε απ' αυτά.

Η κόμισσα Φάννυ Κάνινγκκναι πια τρέλαι. Ο φόβος του Μουγκο είχε κάνει το μυαλό της να σαλεύει.

Κι' ώστόσο, ο Μουγκο είχε πεθάνει πριν άπό έναμυριο χρόνο. Άλλ' αυτό ή Φάννυ το άγνοούσε.

Η μαρκησία Βάκεφλιντ είχε σκεφθί για τη Φάννυ μία έκδίκησι, που είναι πιο προμελε ή από το θάνατο. Και αυτή την έκδίκησι την είχε πραγματοποιήσει με σπτανικό τρόπο.

Η Φάννυ Κάνινγκκναι έζησε μερικά χρόνια. Άλλα δέν ξαναέρθηκε ποτέ πια το λογικό της.

ΟΥΙΛΙΑΜ ΧΕΝΡΙ

Γέφυρα της άμορφιάς
για το πρόσωπο σας

ροδαλίνη

η κρέμα και πούδρα

ροδαλίνη

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΔΥΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό ζούσαν σ'ε μια χώρα μακρινή ένα βασιλόπουλο και μια βασιλοπούλα. Ήταν όμως, ακόμη μικρά παιδιά και όμορφα από υπέροχα και πατέρα. Την αντίδρασή τους είχε μια θεία τους, αδελφή της μητέρας τους, που ήταν κακιά γυναίκα. Μα δεν ήταν μόνον κακιά. Ήταν και μια προμεση μάγισσα...

Σκέφτηκε, λοιπόν, να βγάλει από τη μέση τα παιδιά για να γίνει αυτή στο τέλος βασίλισσα. Έπρεπε όμως να κάνει τη δουλειά της χωρίς να το καταλάβει κανείς. Έτσι άφισε να μεγαλώσουν λίγο τα παιδιά και μια μέρα πήρε παράμερα το βασιλόπουλο και του είπε: — Παιδί μου, όσο πιάς και μεγαλώνεις, Σε λίγα χρόνια θα γίνης βασιλιάς. Αλλά για να γίνης, πρέπει να ξέρεις πολλά πράγματα και για να τα μάθεις πρέπει να ταξιδεύεις...

Το βασιλόπουλο χάρηκε όταν άκουσε για ταξίδια και την άλλη μέρα καθάλισε το αλογάκι του, χαίτησε τη θεία του, φίλησε την αδελφή του κι' έφυγε με τους ακόλουθους του.

Ανάμεσα σ' αυτούς όμως η κακιά θεία είχε βάλει ένα δικό της άνθρωπο που του είχε δώσει εντολή να μην αφήσει το βασιλόπουλο να ξαναγυρίσει ποτέ στη χώρα του...

Η βασιλοπούλα από την ημέρα που έφυγε ο αδελφός της άρχισε να στενοχωριέται και μάλιστα άρρωστος από τη λύπη της. Η κακιά θεία διέδωσε τότε στη χώρα ότι το κορίτσι ήταν βαρειά άρρωστη και μια νύχτα, που η βασιλοπούλα σπρώχθηκε από το κρεβάτι, η θεία τη ράντισε από πίσω στα κρυφά μ' ένα υγρό, που ήταν μαγικό. Έτσι από τη στιγμή εκείνη η κοπέλλα μαρμαρώσε.

Την άλλη μέρα η θεία διέδωσε ότι πέθανε η βασιλοπούλα κι' ενώ ο κόσμος έκλαιγε την ώρα της κηδείας, η θεία κρυφογελούσε, γιατί είχε κλείσει μέσα στο φέρετρό μια μεγάλη κουκλα!

Στο παλάτι έμεινε η βασιλοπούλα μαρμαρωμένη. Η κακιά θεία, για να τη βγάλει από τη μέση, είπε ότι έφτιασε 'ο άγαλμα του κοριτσιού κι' από άγαπη δίδωκε εντολή να το στήσουν στην πλατεία, αντίκρου στο παλάτι...

★

Ας δούμε όμως τι έγινε με το βασιλόπουλο. Εκείνο, αφού γύρισε πολλά μέρη με την ακολουθία του, βαρέθηκε πιά και ζήτησε να γυρίσει στον τόπο του.

Τότε ο κακός άνθρωπος που η θεία είχε

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τάκανε μούσκεμα...

Στην έξοχή, ο Σάκης βρήκε πάλι την ευκαιρία να «θαυματοουργήσει»... Τάκανε μούσκεμα με το γάλα τις γειτονισσές και δεν τον άφινε ούτε στιγμή σ'ε ησυχία.

Τι αυτό και η κυρά του πηγαίνει να πη τα παράπονα της στη μητέρα του Σάκη. — Πρέπει, επί τέλους, να μαζέψετε λιγάκι το γυίο σας...

— Γιατί, τί έκανε πάλι; — Έβρεσε κατασάλευσε στην ούρα της γάτας μου... Και, μια που το θυμήθηκα, θα σας παρακαλούσα να μου επιστρέψετε την κατασάλευα, που σας δά- νεισα...

Έξω φρενών τότε η μητέρα του Σάκη για τη διαγωγή του, του φωνάζει μπροστά στη γειτονισσα αωστήρα:

— Τι έκανες στη γάτα της κυρίας; — Τιποτα, μαμά... απαντάει με κατεβασμένα μάτια ο Σάκης.

— Βλέπετε, κυρία μου, πως δεν έχετε δικιο, λέει η αγωγομένη η μάνα.

Και, γυρίζοντας ξανά στον κανακάκη της, τον ρω- τάει:

— Και την κατασάλευα της; — Προτίμησα, απαντάει ο Σάκης, να τη στελνω με τη... γάτα της...

ΜΙΚΥ—ΜΑΟΥΣ

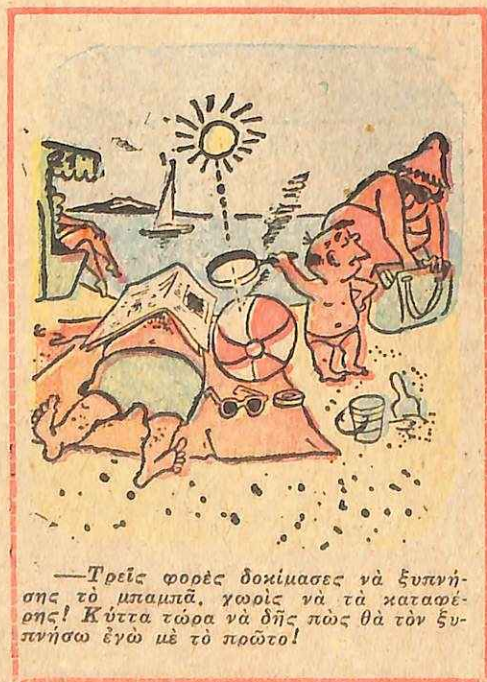
— Βασιλόπουλο, μην κλαίς!... του είπε μια γυναίκα φωνή.

Βάλε μυστικά ανάμεσα στους ακόλουθους, τσάβησε το βασιλόπουλο σ' ένα δάσος, δίχως να τους δει κανείς, για να του δείξει δη- ρεν κάτι άσχαλα έρεβιτα. Εκεί όμως, ενώ το βασιλόπουλο ήταν καταγοητευμένο από το κελαϊδισμό των πουλιών, ο κακός άνθρωπος έδωσε κρυφά από την τσέπη του ένα που- καλάκι με κάποιο μαγικό υγρό, που τσόριζε ερσνικά στο πρόσωπο του βασιλόπουλου και το τυφλώσε.

Μάταια κατόπιν αναζήτησαν οι άνθρωποι της ακολουθίας το βασιλόπουλο. Ο κακός άνθρωπος, για να τους ξεγελάσει, τους είπε πως το είχε δει να φεύγει πρωί-πρωί μ' ένα ό- πλο για κυνήγι.

— Κι' από πού τον είδες να πηγαίνει; τον ρώτησαν.

— Κατά κείνο το μέρος, απάντησε.

— Τρεις φορές δοκίμασες να ξυπνή- σης το υπαμιά, χωρίς να τα καταφέ- ρεις! Κύντα τώρα να δης πως θα τον ξυ- πνήσω εγώ με το πρώτο!

Κι' έδειξε την αντίθετη μεριά από το δά- σος.

Εκείνοι έψαξαν παντού, μα στάθηκε άδύ- νατον να βρούν το βασιλόπουλο. Έτσι γύρι- σαν πίσω στον τόπο τους καταλυπημένοι και διηγήθηκαν τη συμφορά που τους βόηκε...

★

Το βασιλόπουλο, όπως ήταν τυφλό, κάθη- σε χλωμό στη ρίζα ενός δέντρου κι' άρχισε άπαρηγόρητα να κλαίει.

— Πού θα πηγαίνει; Πώς θα ζούσε; Τί θα έκανε;

Ξαφνικά, άκουσε ένα δυνατό θόρυβο από ξετίναγμα φτερών. Ήταν ένας μεγάλος άε- τός, που χαμήλωσε, το άρπαξε στα νύχια του, το σήκωσε ψηλά και τον πήγε πολύ μα- κρτά. Έπειτα το άκούμπησε κάπου.

Το βασιλόπουλο όμως δεν έπαψε να κλαίει. Μα τότε άκουσε μια γυναικεία φωνή να του λέει:

— Βασιλόπουλο, μην κλαίς! Έγώ θα σ' στείλω πίσω στον τόπο σου!

Παρανευτήθηκε το παιδί και ρώτησε: — Ποιά είσαι σύ, που μου μιλάς; Και πως με γνωρίζεις;

Ένα γυναικείο χέρι τον χάιδεψε στο κεφά- λι και η γυναίκα εκείνη του είπε πως είναι μια καλή γρή μάγισσα και ότι αγαπάει τα παιδιά. Του διηγήθηκε, λοιπόν, όλα είχαν γί- νει στη χώρα του από τότε που είχε φύγει και του είπε ότι η κακή θεία του, μ' ένα μα- γικό υγρό, μαρμαρώσε την αδελφή του και την έστρεψε ως άγαλμα στην πλατεία του πα- λατιού.

— Μα όλα θα περάσουν παιδί μου, γιατί εγώ είμαι πιο δυνατή από τη θεία σου κι' έ- τσι τόσο έσύ, όσο και η αδελφούλα σου, θα γλυτώσετε από την κακή θεία σας.

— Και πως θα γίνουν όλ' αυτά; Πως θα τα καταφέρετε, καλή μου γυναίκα;

— Μη βιάζεσαι, βασιλόπουλό μου. Είναι γραφτό πως η αδελφή σου θα ξαναζωντανέ- ψει, από μαρμαρωμένη που είναι, μ' ένα άγ- καλίσμα του αδελφού της και ότι έσύ θα δης το φως σου, όταν σε φιλήση στα μάτια η α- δελφή σου!

Ξαφνικά βρόντησε κι' άστραψε και η γρηά μάγισσα χάρηκε. Το βασιλόπουλο ένοιωσε στα χέρια του μια άλυσιδα κι' ότι από την ά- λυσίδα τον τραβούσε σιγά-σιγά και τον οδη- γούσε ένα σκυλί...

«Θάνα ο δδηνός μου», σκέφτηκε το βα- σιλόπουλο.

Πραγματικά, εκείνο το σκυλί ήταν ο οδη- γός του.

Περπάτησαν μέρες και νύχτες πολλές. Το σκυλί τον οδηγούσε, τον φύλαγε, τούφερονε το σκακούλι με τα τρόφιμα, που ήταν κρεμασμέ- νο στο λαιμό του.

Τέλος μια μέρα έφτασαν στη χώρα και τ'ε σκυλί όδηγησε το βασιλόπουλο στην πλα- τεία, μπρος στο άγαλμα της αδελφής του. Ψηλαφίζοντας το βασιλόπουλο το άγκά- λισσε με τα δυο του χέρια.

Ξαφνικά το άγαλμα σάλεψε, κουνήθηκε και η μαρμαρωμένη βασιλοπούλα ξαναζωντανέψ- η, άνοιξε τα μάτια της κι' όταν είδε μπροστά της τον αδελφό της άρχισε να τον φιλήει. Μό- λις όμως τα χείλη της άγγισαν τα βλέφαρα του, το βασιλόπουλο ξαναβρόκε το φως του και άρχισε να βλέπει.

Η κακιά θεία βρισκόταν τη στιγμή εκείνη στο υπαλκόνι του παλατιού και κύτταξε προς την πλατεία. Καθώς είδε, λοιπόν, τη νεκρά- ναστασι αυτή και ότι τα σχέδια της πήγαν χαμένα, ζαλίστηκε, και μ'η μπορώντας να κρατηθεί, έπεσε από το υπαλκόνι και σκοτώ-θηκε.

Έτσι τα δυο αγαπημένα αδελφάκια, ξα- ναγύρισαν στο παλάτι κι' έζησαν αυτοί καλά και μεις καλλίτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Μέσα στην Έπανάσταση

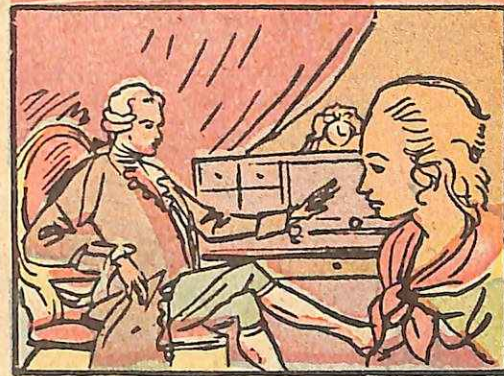
Η Γαλλική Έπανάσταση είχε ξεσπάσει και οι Εγγενείς έγκατέλειπαν ο ένας μετά τον άλλο τη Γαλλία, ξέροντας πως, αν έπεφταν στα χέρια των επαναστατών, δε θα γλυτώναν τη λαιμητόμο. Ο μαρκήσιος Τιαί, του οποίου ο πύργος βρισκόταν κοντά στη Λα Ροσέλ ά- γαπούσε πολύ τα κτήματά του και διάταξε να τα εγκαταλείψει. Ήρθε όμως μια μέρα, που κατάλαβε πως έπρεπε να φύγει.

Κατά τον αποχαιρετισμό η θαρραλέα μι- κρούλα συγκράτησε τα δάκρυά της. Όταν όμως ξαναγύρισε στο σπίτι και βρέθηκε μό- νη της, έσπασε σε λυγμούς, που κράτησαν πολύ. Ο πατέρας της επιστάτης έκανε ότι μπορούσε για να την παρηγορήσει και την πήρε μαζί του στο φτωχικό σπίτι του, όπου θα ζούσε, στο εξής κοντά στην «εξασέληση» της τη Ρόζα.

Το ίδιο βράδυ ο Μπριέ είπε στην Έλίζα: — Ο μπαμπάς σας, θα γυρίσει γρήγορα, δεσποινίς, και θα ξαναπαρή την περιουσία του. Η κόρη του όμως, η Ρόζα, δε χώνευε την κοπέλλα αυτή, που ήθελε στο σπίτι τους να νά της πάρει ένα μέρος γιας αγάπης του πα- τέρα της και δεν έκανε ευκαιρία να της φερθεί σκληρά.

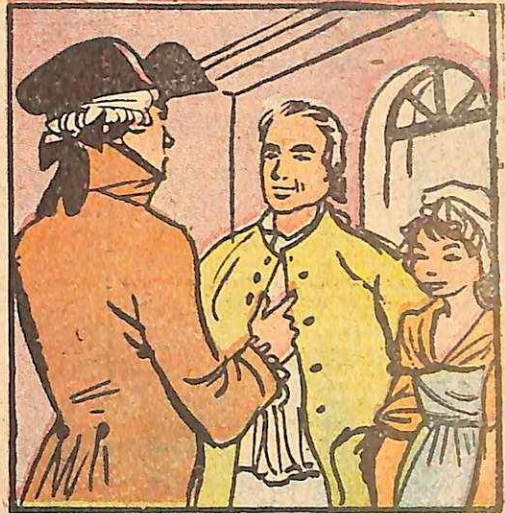
Χήρος από χρόνια, ο μαρκήσιος είχε μ'α χαριτωμένη κορούλα την Έλίζα. Τη λάτρευε, αλλά δυστυχώς δε μπορούσε να την πάρει μαζί του. Οι κίνδυνοι ήταν μεγάλοι. Την κά- λεσε λοιπόν και της είπε: «Πρέπει, παιδί μου, να φύγω. Μια μέρα θα ξαναγυρίσω να μείνω κοντά σου ή να σε πάρω μαζί μου. Μέχρι, τότε, όμως, θα μείνεις εδώ και θα γίνης ένα κορίτσι του λαού...

Ντυμένη σαν κορίτσι του λαού, όπως και η Ρόζα, η Έλίζα εργαζόταν στα κτήματά κι' έκανε αόμαρτύρητα όλες τις δουλειές του σπιτιού. Ο Μπριέ έλεγε σ' όλους πως ήταν μια ανήλικη του, που ήρθε κοντά του, επειδή είχε χάσει τους γονείς της. Αυτό δικαιολο- γούσε άλλωστε και το θλιμμένο ύφος της Έλίζας. Μια μέρα, οι επαναστάτες έφτασαν και στον πύργο του μαρκησιού.

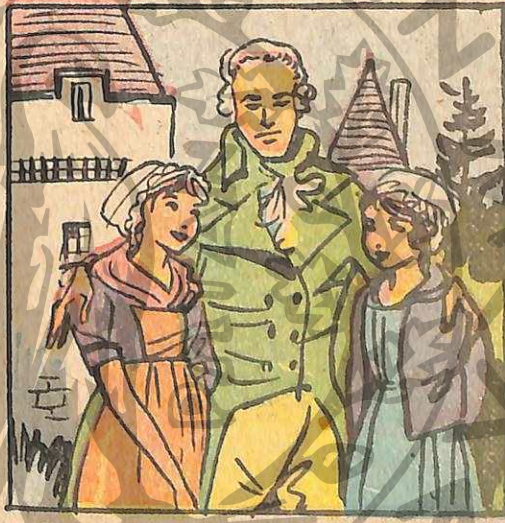
Σκέφτηκε ακόμη να την προδώσει στους ε- παναστάτες, αλλά σφαιλονίστηκε πως αυτό θα στείλει άκριβα και στον ίδιο τον πατέρα της. Τέλος τα πράγματα ήρθεσαν και μια μέρα ο μαρκήσιος ξαναγύρισε. Η κόρη του, πταν πατέρα, που ξαναβρόκε την κόρη του, ήταν άπειροπαθη. Την ίδια μέρα όμως ο πιστός επιστάτης Ζαν Μπριέ πέθανε από πνευμο- νία.

Ο επιστάτης του μαρκησιού Ζαν Μπριέ, που ήταν πάντα αφοσιωμένος στον κύριό του, δέχτηκε να κρατήσει κοντά του την Έλίζα και να την παρουσιάσει ως ανήλικη του. Είχε κι' εκείνος μια κόρη της ίδιας ηλικίας, τη Ρό- ζα. Έτσι ένα βράδυ, ο μαρκήσιος μπήκε σ' ένα πλοίο, που έφευγε για την Άγγλια και φιλώντας την κόρη του τη διαβεβαίωσε πως γρήγορα θα ξαναγύριζε.

Ο Ζαν Μπριέ, όμως, παίζοντας θαυμάσια το ρόλο του, τους όληωσε πως, δυστυχώς, του είχε ξεφύγει ο μαρκήσιος και άρκεστηκε πως αν ξαναφέρετε στα χέρια του, θα τον σκό- τανε σ'α σκυλιά. Τους μίλησε τόσο σκληρά για τον άφεντί του κι' εδ'εξέτα τόση προσοχή, νοι, ώστε οι επαναστάτες, για να τον αντα- μείψουν για το φανατισμό του, του έδωσαν ολόκληρο τον πύργο.

Τρομοκρατημένη η Ρόζα πίστεψε πως θα την έδιωχναν. Η καλή Έλίζα, όμως, δε σκέ- φτηκε να εκδικηθεί τη Ρόζα για τις κακιές της. Θυμήθηκε την τόση καλωσύνη του πα- τέρα της και παρακάλεσε το δικό της πατέ- ρα να τη θεωρήσει κι' εκείνη σαν κόρη του. Έτσι από τότε η Ρόζα και η Έλίζα έζησαν στον πύργο, σαν δυο αγαπημένες αδελφές.

78

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ

σας προδίδει...

Το χρώμα, η καλή ποιότητα του και η μέρα

ΟΤΑΝ πρόκειται να φτιάξετε ένα κοστούμι, ένα ταγιέρ κλπ., είτε άσθονα είτε περιορισμένα είναι τα χρήματα, που διαθέτετε, δείχνετε μία προτίμηση σε ώριμα χρώματα ή ο αυτό ή εκείνο το κόμμο κλπ. Και το ίδιο κάνει όταν πρόκειται να διαλέξετε τα διάφορα συμπληρώματα της τουαλέτας σας (γάντια, γραβάτα, τσάντες, κάλτσες κλπ.).

Αυτή η προτίμηση, λένε οι ψυχολόγοι, αναρρέει το χαρακτήρα και την προσωπικότητά σας. "Αν έχετε, λοιπόν, παρατηρητικό πνεύμα, θα μπορέσετε να καταλάβετε με την πρώτη το χαρακτήρα και την προσωπικότητα εκείνων, με τους οποίους συναναστρέφεστε, προσέγγοντας το ντύσιμό τους. Νά μερικοί κανόνες που θα σας οδηγήσουν στα συμπεράσματά σας:

1) Οι υπερβολές στο ντύσιμο δείχνουν αστάθεια, επιπολαιότητα και ελλειψή ελκρινείας. Το ίδιο και η προσπάθεια ο' όλα τα καπρίτσια της μόδας. Μπορούμε να υποθέσουμε ότι οι άνθρωποι αυτοί, είτε για άντρες πρόκειται είτε για γυναίκες, δεν έχουν ψυχικό περιεχόμενο κι' ότι προσπαθούν ν' αναπληρώσουν το κενό με διάφορα εξωτερικά στολίδια.

2) Το πολύ ασήπιο ντύσιμο φανερώνει άνθρωπο που κατέχεται από διάφορα συμπλέγματα και που αγωνίζεται να τα καταπνίξει. Οι γυναίκες που δεν κάνουν καμία παραγωγή στη μόδα και που ντύονται με μεγάλη ασήπια κατέχονται από το φόβο μήπως οι άλλοι μηντένουν διάφορες ψυχικές του χαρακτήρα τους, που θέλουν να κρύψουν. Το ίδιο ισχύει και για τους άντρες.

3) Η έλλογη ύφασμα κλπ. καλής ποιότητας δείχνει λεπτά αισθήματα και έμμεση καλαισθησία. Μία γυναίκα ανώτερης κλάσης προτιμάει να βη ένα μόνον φόρεμα άριστης ποιότητας παρά τρία ή τέσσερα μέτρια. Στο κεφάλαιο αυτό οι Ευρωπαϊκές ξεχωρίζουν από τις Αμερικανίδες. Οι πρώτες επιζητούν πάντοτε την καλή ποιότητα και αρκούνται σ' ένα μόνο ή σε ελάχιστα φορέματα. Οι Αμερικανίδες τριαντίν, αγοράζουν πολλά φορέματα, όλα ετελοδής ποιότητας.

4) Οι άνθρωποι με δάναυσα γούστα προτιμούν τα βαρέα και γονατά φορέματα. Τα καλοστημένα και λεπτά φορέματα τους σπάνουν αδιάφοροι.

5) Το άπλοστο ντύσιμο και η περιφρόνηση της εμπροστίας ή των στοιχειωδών απαιτήσεων της μόδας δε δείχνουν μόνον έλλειψη γούστου, αλλά και νοσηρό έγωισμό. Οι άνθρωποι που ντύονται μ' αυτό τον τρόπο νοιάζονται πως χειρίζονται από τους άλλους και πως δεν είναι άπονομεμένοι ν' ακολουθούν τους κοινωνικούς νόμους. Στους νέους, αυτή η περιφρόνηση είναι ένδειξη ανομιμισμού.

6) Το καλό ντύσιμο δείχνει καλή θύλα. Το πράγμα αυτό μπορεί να φανεί παράδοξο κι' όμως δεν είναι. Έκείνος που προσέχει το ντύσιμό του είναι αναμφισβήτητα άνθρωπος με κέφι και καλή διάθεση. Αλλά το κέφι κι' η καλή διάθεση παρορμούνται ύψιστα. Εκείνος, τριαντίν, που δεν προσέχει το ντύσιμό του, είναι άνθρωπος χωρίς ντύσιμο και χωρίς κέφι για τη ζωή. Μπορούμε να υποθέσουμε, λοιπόν, ότι είναι ένας άσπαστος, ένας άνθρωπος χωρίς αμαρτία και ψυχική ισορροπία.

7) Οι άνθρωποι που ντύονται βαρειά αισθάνονται γούστο. Έλλειψη στοιχειών και τρυφερότητας. Η παρατήρηση αυτή είναι πολύ παλιά κι' ε' ποδελγίκε πάντα σωστή. Η έπαση με τους άλλους ανθρώπους δημιουργεί ζεστασία, ζωντανότητα, την κυκλοφορία του αίματος και μας δίνει ένα αισθημα εθεξία. Η μοναξιά, η αγωνία, η πίκρα μας κάνουν, τριαντίν, να κουνώμε.

8) Η προτίμηση προς τα ανοιχτά χρώματα δείχνει δυναμισμό, αλλά και ταυτόχρονα αστάθεια. Η προτίμηση προς τα σκοτά χρώματα δείχνει, τριαντίν, σταθερότητα, δυναμικό πνεύμα, μεθοδικότητα. Οι άνθρωποι που προτιμούν τα ανοιχτά χρώματα ενθουσιάζονται εύκολα, αλλά είναι άνιστοι για να συγκρίνουν μία προσπάθεια με το τέλος. Οι δεύτεροι συγκρατούν τον ενθουσιασμό τους και ν' αυτό δεν αποθαρρύνονται από τις δυσκολίες όπως οι πρώτοι.

Στόν ήλιο τό δέρμα διψά περιεσσότερο!

Τι ευχάριστα να ξαπλώνης στόν ήλιο! Αλλά πρόσεξε. Το δέρμα χάνει πολύ από το φυσικό του υγρό που το διατηρεί λείο και δροσερό.

Έτσι το δέρμα διψά εις θάρος της όμορφιάς του.

Η NIVEA δίνει στό δέρμα να πιή και άποκαθιστά τήν ισορροπία του υγρού που εξασφαλίζει τήν όμορφιά σας.

Γι' αυτό:

1. Ποτέ χωρίς NIVEA στόν ήλιο!
2. Σε παρατεταμένη ήλιοθεραπεία και για ώραίο μελαχρινό χρώμα μεταχειρίζοδε τό λάδι NIVEA που παρέχει ισχυρή προστατευτική ενέργεια!
3. Πρωί και θράδυ κρέμα NIVEA για τό διψασμένο από τόν ήλιο δέρμα σας!

Η NIVEA τρέφει τό δέρμα και τό δίνει τό απαραίτητο υγρό για τήν όμορφιά του.

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΔΩΡΕΑΝ ΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΝ

ΣΑΣ ΠΑΡΕΧΕΙ Η

ΣΚΥΠ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΧΟΛΗ ΚΛΑΣΤΙΚΗΣ-ΥΦΑΝΤΙΚΗΣ-ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΝΟΜΟΣ 740/1943

Πλήρης μόρφωση — Θεωρητική — Τεχνική και Πρακτική κα-
θώς. Καθηγηται Άνωτάτων Έλληνικών Σχολών και του Έ-
νιματα, είναι εγκατεστημένα εις τά Ιδιότητα και ειδικώς
άνεγερθέντα επί της οδού Αθηνών — Πειραιώς κτίρια της Σχο-
λής. Καθηγηται Άνωτάτων Έλληνικών Σχολών και του Έ-
ξωτερικού καταρτίζουν τελείως τους μαθητάς εις τήν ΚΛΑΣΤΙΚΗΝ
— ΥΦΑΝΤΙΚΗΝ — ΠΛΕΚΤΙΚΗΝ — ΒΑΦΙΚΗΝ και ΦΙΝΙΡΙΣΜΑ.

Η Σχολή λειτουργεί: 1) Ως μέση Σχολή Έργοδηγών
εις ήμερησια τμήματα. 2) Ως φοιτητική εις τήν ήμερησια Σχο-
λήν, δύνανται, έφ' όσον τό επιθυμούν, να φοιτήσι και εις Νυ-
κτερινόν Γυμνάσιον. 3) Ως κατωτέρα Σχολή Τεχνιτών εις Νυ-
κτερινά Τμήματα. Εις άμφότεράς τάς Σχολάς γίνονται δεκτοί
άφρονες και θηλείς μαθηται. Η φοίτησις είναι τριετής και πα-
ρέχεται ΔΩΡΕΑΝ. Εξ άφροτέρων των Σχολών εξέρχονται με
ειδικότητες Κλάδου — Ύφαντουργού — Πλέκτου — Βαφέως —
Έξευγενιστού Ύφανσμάτων, Έργοδηγοί έκ τής πρώτης και τε-
χνίται έκ τής δεύτερης.

ΑΙΤΟΥΜΕΝΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ: α) Διά τήν Σχολήν Έργοδη-
γών, ηλικία 15ον έτος συμπληρωμένων, ένδεικτικόν Ε' τάξεως
Οκτατάξιου Γυμνασίου ή κατωτέρας Ύφαντουργικής Σχολής.
β) Διά τήν Κατωτέραν Σχολήν, άπολυτήριον Δημοτικού.
ΣΗΜ.: Οι κερτιμένοι άπολυτήριον Δ' τάξεως Οκτατάξιου
Γυμνασίου ή Ισοτίμιον Σχολής, δύνανται να έγγραφούν εις
τήν Β' τάξιν τής Κατωτέρας Σχολής, κατόπιν κατατακτικών
εξετάσεων εις τό μάθημα των Ύφανσμων Ύλων.

ΠΑΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ: Εις τά Γραφεία τής Σχο-
λής, οδός Πειραιώς — Αθηνών 101, Τηλέφωνον 463.390 και
Κριεζώτου 7, Τηλέφωνον 611.570.

Οι έκκεντρικοί άνθρωποι ΕΧΟΥΝ ΔΥΝΑΜΙΣΜΟ!...

Μην προσηλυνεσθε
στός τύπους...

ΟΛΟΙ μας λίγο ή πολύ κοδόμαστε για να μην ξεφύγουμε από τούς τύπους και βλέπουμε με μισό μάτι ε' κεινούς που δε συμμορφώνονται σ' αυτούς και κάνουν τού κεφαλιού τους. Κι' όστόσο, οι άνθρωποι που άρνούνται να ύποταχθούν στους τύ-
πους είναι οι μόνοι ελεύθεροι άν-
θρωποι τής Γής.

Οι άνθρωποι που περιφροούν τούς τύπους θεωρούνται συνήθως σαν ύπογονόριακοι ή μισότρελλοι. Αυτή τη ρήμη είχε π.χ. ό σαρ Ούλλ-
λαμ Ήντεν, πατέρας τού τέως
πρωθυπουργού Άντονι Ήντεν. Μία
μέρα που τόν είχαν καλέσει σ' ένα
φιλικό σπίντι, έβρεχε με τό άσκι. Ό
Ούλλλαμ Ήντεν, μπαίνοντας στό
χώλ, είδε τό βαρόμετρο, που έδειχνε
καλοκαιρία. Τό άρπαξε άμέσως και
τό πέταξε έξω.

— Ηλίθιε, τού φώναξε σαν να ή-
ταν άνθρωπος, πήγαινε, λοιπόν, να
δής και μόνος σου τί καιρό κάνει!
Μεγάλη περιφρόνησι για τούς τύ-
πους δείχνει κι' ό μεγάλος Γερμα-
νός επιτήμιαν Βίλχελμ φόν Μπρά-
ουν, σάν όποιον ορελάται ή έκ-
σπινδόνισι τού πρώτου άμερικανικού
δορυφόρου. Κάποτε, τόν είχαν κα-
λέσει σ' ένα δείξισι στό Λευκό Οί-
κο, όλλ' άπασχολημένος με τά πε-
ριματά του, μόλις τήν τελευταία
στιγμή θυμήθηκε πως δεν είχε επί-
σημο ένδυμα. Κατάφερε, όστόσο, να
βρή ένα δανεικό. Αλλά τού έλειπε
τό φυσικό. Αυτό δεν τόν έμπόδισε
να μπη στό άσπριντό του και να
τρέξι στό Λευκό Οίκο. Όταν έφτα-
σε εκεί, πλησίασε έναν από τούς ύ-
πηρετές με λιβέρια και τού είπε:
«Φίλε, μπορείς να μου δανείσης ένα
φιογκάκι;» Ό υπηρέτης έτρεξε να
παρή ένα από τη γκαρνταρόμπα τού
Προέδρου κι' ό φόν Μπράουν μόλις
πρόφτασε να τό βάλει γύρω στό κολ-
λάρ του, τη στιγμή που ό Άλβιν-
χάουερ έφτασε μπροστά του μ' ή-
πλωμένο τό χέρι.

Έκκεντρικός ήταν επίσης ό μεγάλος
Άγγλος χημικός Χένρυ Κάθεν-
τις. Μ' όλο που είχε κολοσσιαία πε-
ριουσία, ζούσε σαν άρκοκύβη και,
για να μη βλέπει τούς υπηρέτες τού,
είχε ανοίξει μία τρύπα στόν τοίχο
τού δωματίου του, από όπου τοδί-
ναν τό φαγητό του. Για τόν ίδιο λό-
γο, είχε φτιάξει μία κρυφή σκάλα,
από όπου μπορούσε να βγαίνει από
τό σπίτι του χωρίς να συναντά κά-
νένα.

Θά μπορούσε, εξ άλλου, να γρά-
ψη κονείς ένα δόλοκληρο βιβλίο για
τίς έκκεντρικότητες τού Ουίνστον
Τσώρτσλ. Οι έκκεντρικότητες τού
άρχισαν από τήν έποχή που ήταν
μαθητής. Κάποτε, ό καθηγητής του
τον έβλεπε να κλεινι στό λατινικά
τη λέξη «επιτέζω». Αλλά έκανε λά-
θος στην κλητική.

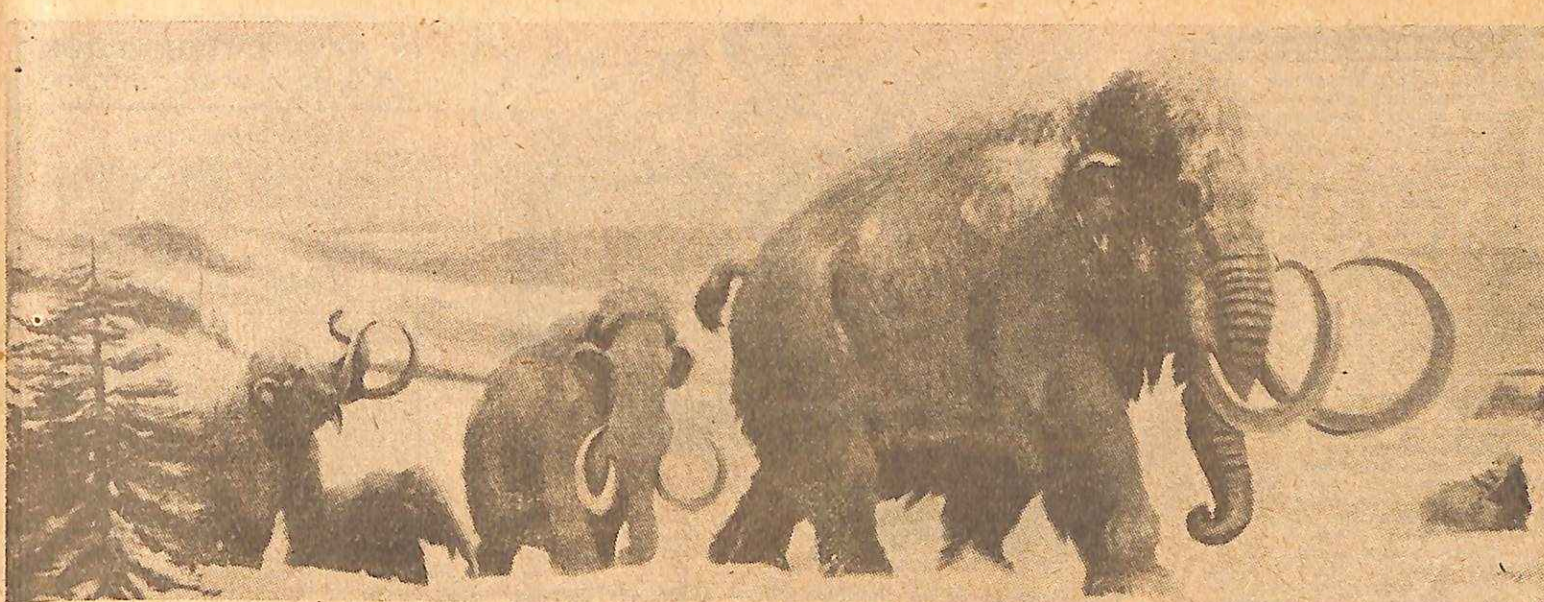
Είσαυ δόξαζόταν, τού είπε αό-
στηρά ό καθηγητής.
Αλλά, κύριε καθηγητά, διαμορ-
φήρηκα ό μικρός Ουίστων, σε τί
χρησιμεύει ή κλητική.

Χρησιμεύει για να πούμε: «ώ
τράπεζα!», άπάντησε θυμωμένα ό
καθηγητής.

— Εγώ, όμως, δε συνιθίζω να
μιλάω στό τράπεζα, είπε ό Τσώρ-
τσλ.

Έκκεντρικός είναι επίσης ό με-
γάλος μαθηματικός Έντουαρντ Κά-
σνερ. Επί έφτα χρόνια συνεχώς, οι
φοιτηται στό πανεπιστήμιον τόν Ε-
βλεπαν να πηγαίνει εις παραδόσεις
με τό ίδιο πάντα γκριλό κοστούμι,
πού τό φορούσε χειμώνα καλοκαίρι.
Τά παταλόνια τού κρέμονταν με
τρόπο άκόμμηστο, γιατί δε φορού-
σε ούτε τριαντίν ούτε ζώνη, πού τις
θεωρούσε περιττές έφευρέσεις. Ό
Κάσνερ συνιθίζε επίσης να κινή πε-
ριπατούς στις δίχτες τού Χούδσον.
Κατά τούς περιπάτους αυτούς, έ-
κρυβε σε διάφορα μέρη κονσερβα-
ρισμένα τρόφιμα, άκόμη και άπο-
στειρωμένο νερό σε ειδικά δοχεία,
για να μπορεί να τά βρή άν ποτέ τού
ερχόταν ή έπιθυμία να καθίση εκεί
για να προγευματίση.

Ό διάσημος Άγγλος βιολόγος
σαρ Φράνσις Γκάλτον, εξ άλλου, κα-
τά τίς παραδόσεις του, συνιθίζε να
μετράη πόσες φορές χαμογυρίζηκαν
οι άφροστές του. Από τόν αριθμό
τών χαμογυρισμάτων έβγαζε τό συμ-
περάσμα άν τό μάθημά του ήταν έν-
διαφέρον ή όχι.

Έδω και 10.000 χρόνια, άμέτρητες άγέλες τριχωτών μαμούθ ζούσαν στις βόρειες κώρες, όπου τα άποδεκάτισε ξαφνικά κάποια μυστηρώ-
δης θεομηνία.

ΤΟ ένα έβδομο περίπου τού συνόλου τής γη-
ράς τής Γής σε μία ζώνη γύρω από τόν
Άρκτικό Όκεανό είναι μόνιμα παγωμένο. Η
έπιφάνεια ενός μικρού μέρους τής έκτάσεως
αυτής είναι γυμνός βράχος. Τό υπόλοιπο όμως
σκεπάζεται από ένα στρώμα παγωμένης «ά-
σπης» που τό πάχος του ποικίλλει από 2 ως
300 μέτρα.

Τό ύλικό αυτό δεν έχει παντού τήν ίδια σύ-
στασι. Ως επί τό πλείστον όμως άποτελείται
από λεπτό άμμοχάλικο, χάρμα και νερό που
έχει γίνει πάγος.

Μέσα σ' αυτό λοιπόν, υπάρχουν σωροί από
κόκκαλα, αλλά και όλόκληρα ζώα περίφημα
διατηρημένα: μαμούθ, τριχωτοί ρινόκεροι, ά-
γρια άλογα, πελώρια βώδια, τίγρεις, βουδά-
λια, λύκοι, λιοντάρια, κάστορες, καθώς και
πολλά άλλα ζωικά είδη που έχουν πιιά εξα-
φανισθή.

Οι έπιστήμονες προσπάθησαν άνέκαθεν να
εξηγήσουν πως βρέθηκαν εκεί όλα αυτά άμέ-
τρητα ζώα και μάλιστα σε τέτοιο άπερίγρα-
πτο άνακατάγωμα. Είχαν λοιπόν διατυπώσει άρ-
χικά τή θεωρία ότι πέσανε μέσα σε σχισμές
παγετώνων, όπως οι όρειβάτες τών Άλπεων,
κι' είχαν βρή εκεί τό θάνατο.

Στή Σιδηρή όμως δεν υπάρχουν παγετώ-
νες παρά μόνο στίς ψηλότερες πλαγιές λίγων
βουνών. Τα δε παγωμένα ζώα δε βρίσκονται
ποτέ σε βουνά, αλλά σε πεδινές έκτάσεις, σε
μικρό ύψομετρο και τό στρώμα που τά περι-
βάλλει είναι παγωμένη λάσπη κι' όχι πάγος.

Συνεπώς, τά ζώα αυτά είχαν βουλιάξει άρ-
χικά σε νερό.

Σύμφωνα με μία δεύτερη θεωρία, πέσανε
σε ποτάμια και τό ρεύμα τά παρέσυρε ως τις
έκβολές τους. όπου τά έθαψε ή λάσπη. Κι'
αυτή όμως ή έξήγησι άποδείχθηκε λαϊνασμέ-
νη, γιατί δε βρίσκονται συγκεντρωμένα σε έλη
ή σε έκβολές ποταμών, αλλά είναι σκορπισμέ-
να παντού στην άπέραντη πεδινή έκτασι. Αλ-
λωστε, μένουν άκόμα σε στάσι όρθια ή έλα-
φά γυρτά προς τό έμπρόδε, ενώ άν τά παρέ-
συρε τό ποτάμι, πνιγμένα, θα ήταν πεσμένα
χάμα, όριζόντια. Έπιπλέον, μέσα στό νερό
θα είχαν άποσυντεθή, ενώ αυτά — όπως είπα-
με — είναι τέλεια διατηρημένα.

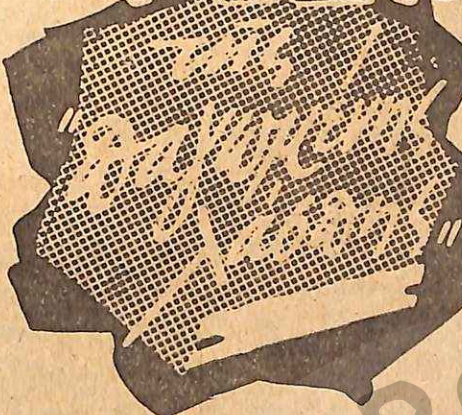
Διατυπώθηκε κατόπιν μία τρίτη θεωρία: ότι
κόλλησαν σε παχειά λάσπη κι' έμειναν εκεί
αίσιμάλωτα, άνικα να κουνήθούν, όπου πα-
γώσαν άπ' τό κρύο. Αν όμως είχαν υφωθεί
γώσαν (άπό άστία) κι' ύστερα είχαν παγω-
σει, θα ήταν πεσμένα χάμα. Αφού είναι όρθια,
σημαίνει πως πάγωσαν ξαφνικά, από μία από-
τομη πτώσι τής θερμοκρασίας, ενώ ήταν άκό-
μα ζωντανά.

Σ' αυτό τό σημείο βρίσκονται οι έπιστημο-
νικές έρευνες και θεωρίες, όταν ανακαλύφθηκε
ένα όλόκληρο μαιμούθ στη Σιδηρία, κοντά στό
ποτάμι Μπερεσόβσκα.

Μία έπιστημονική άποστολή τό μελέτησε έ-
πί τόπου και παρατήρησε μεταξυ των άλλων
ότι ύπήρχαν άκόμα ανάμεσα στό δόντια του δι-
πολείμματα τού τελευταίου φαγητού του, που
δεν είχε προλάβει να τά καταπιή — για κάποιο
άνεξήγητο λόγο.

Παρατηρήθηκε άκόμα ότι είχε σπασμένο τόν

ΤΑ ΖΩΑ

Πώς βρήκαν τό θάνατο τά προϊστορικά μαμούθ;

Ένα γοφό του, σαν να είχε άσκηθή πάνω του
κάποια πολύ μεγάλη δύναμι, είτε πριν είτε
μετά τό θάνατό του.

Ας έβρουμε τώρα σε μία άλλη σπουδαία
παρατήρησι, που άφορά όλα τά ζώα που βρέ-
θηκαν μέσα στην παγωμένη λάσπη.

Είναι γνωστό ότι, όσο γρηγορότερα παγώ-
νει τό κρέας, τόσο μικρότερο είναι οι κύ-
σταλλοι που σχηματίζονται μέσα στα κύττα-
ρά του άπ' τό νερό και ' άλλα υγρά του. Γι'
αυτό, στη βιομηχανία τού κατεψυγμένου κρέα-
τος, εφαρμόζουν ταχύτατη ψύξι. Γιατί αλλιώς
οι κύσταλλοι θα γίνονταν μεγάλοι, θα σπά-
ζανε τά κύτταρα και κατά τό ξεπάγωμα τό
κρέας θα έχανε τούς χυμούς του και τή νοστι-
μάδα του.

Τά κύτταρα λοιπόν των ζώων τής παγωμέ-
νης λάσπης είναι όλα γερά, πράγμα που δεί-
χνει ότι ήταν πολύ γρήγορη ή ψύξι τους.

Αλλά, για να χάση γρήγορα όλη τή θερ-
μότητα τού ένα ζωντανό ζώο, με τριχώμα και
με ζεστό αίμα, χρειάζεται μία άφάνταστα με-
γάλη πτώσι τής έξωτερικής θερμοκρασίας.
Αλλιώς, τά έξωτερικά όργανά του θα έμειναν
ζεστά για ένα χρονικό διάστημα και θ' άοχίκε
στό μεταξυ ή άποσυντεθεί τού περιεχομένου τού
στομαχιού του — ενώ στό μαιμούθ τού Μπε-
ρεσόβσκα ή τροφή που ύπήρχε μέσα στό στομά-
χι του βρέθηκε άριστα διατηρημένη και άνώ-
νευτη.

Πρέπει να σημειωθή ότι, τόσο οι άνθρωποι,
όσο και τά σκυλιά και άλλα ζώα άντέχουν επί
ώρες σε θερμοκρασίες 60 ή 70 βαθμών υπό τό
μυθέν, σαν αυτές που επικρατούν στις πολικές
περιοχές — άκόμα κι' όταν φυσά έντονα δυνατός

άνεμος, προκαλώντας μεγαλύτερη ψύξι. Χρειά-
ζεται λοιπόν πάρα πολύ κρύο, για να θανα-
τώση ένα θερμοαίμα ζώο, και μάλιστα προστα-
τευμένο από πυκνό τριχώμα. όπως ήταν τά
μαμούθ.

Και μία άλλη άκόμη παρατήρησι: Στο στο-
μάχι τού μαμούθ τού Μπερεσόβσκα δε βρέ-
θηκαν φύλλα μεγάλων δέντρων, αλλά χορτάρι
και μικρά τρυφερά φυτά, άπ' αυτά που δεν
άντέχουν στό πολύ δυνατό κρύο.

Ας κάνουμε λοιπόν μία άνακεφαλαίωσι: Ό-
πως δείχνουν τά στοιχεία που άναφέρσαμε, με-
γάλα κοπάδια τεραστίων ζώων βοσκόνταν ήσυ-
χα σε ήλιόλουστα λειβάδια, μέσα σε θερμο-
κρασία όχι πολύ χαμηλή, όταν ξαφνικά βρή-
καν τό θάνατο, χωρίς κανένα φανερό ίχνος βίας
και πριν άκόμα προλάβουν να καταπιούν μία
τελευταία υποκία τροφή. Κι' ύστερα πάγω-
σαν τόσο γρήγορα, ώστε όλα τά κύτταρα των
ιστών τους διατηρήθηκαν στην έντέλεια παρ'
όλο τό μεγάλο όγκο τού σώματός τους.

Η μόνη λογική έξήγησι είναι μία άπότομη
μεταβολή τού κλίματος, σ' αυτά τά μέρη.

Πρέπει λοιπόν να υποθέσουμε ότι άλλαξε
θέσι ό άξων τής Γής, κι' έτσι μετατοπίσθηκαν
οι πόλοι της. Οι άστρονόμοι κι' οι μηχανικοί
τό άποκλείουν. Γιατί ή Γή μπορεί να παρο-
μοιασθή με μία πελώρια σβούρα, κι' έπομένως
θα ήταν αδύνατο ν' αλλάξη ξαφνικά ό άξων τής
περιστροφής της, χωρίς να κομμάτιασθή από
τήν τεραστία γυροσκοπική αντίδρασι.

Συνεπώς, πρέπει να παραδεχόμαστε ότι με-
τακινήθηκε ό φλοιός της, γλιστρώντας πάνω
από τήν κεντρική μάζα της. Ξέρουμε άλλωστε
ότι είναι τόσο λεπτός αυτός ό φλοιός, ώστε
μπορεί να συγκριθή αναλογικά με τήν έξωτε-
ρη αλούδα ενός κρεμμυδιού.

Με τή μετακίνησι αυτή, σκίστηκε σε πολλά
σημεία, και στις ρωγμές σχηματίσθηκαν ήφαι-
στεια. (Η θεωρία αυτή έπιβεβαιώνεται από τό
γεγονός ότι βρέθηκαν στην Αλάσκα μεγάλα
στρώματα στάχτης ήφαιστείου).

Οι τεράστιες ποσότητες στάχτης και άερίων
που έκτινάχθηκαν άπ' τά ήφαιστεια αυτά, προ-
κάλεσαν κατακλυσμιαίες βροχές και ήλινια και
έκρηξαν τόν ήλιο. Συγχρόνως συνέβησαν φο-
βεροί σεισμοί και πλημμύρες.

Ανεμοί άφάνταστα άρμητικοί σάρωσαν τό
κάθε τι. Παρασύρσαν μαμούθ, βουβάλια, τί-
γρεις, λιοντάρια, κάστορες άπ' τις λίμνες και
ψάρια άπ' τά ποτάμια. Τα έκσπινδόνισαν πά-
νω σε δέντρα και βράχους, όλα άνακατεμένα
και ζωντανά άκόμη.

Έπειτα ήρθε ή ξαφνική παγωιά που τήν
προκάλεσε τό έξος φυσικό φαινόμενο. Τα άε-
ρια των ήφαιστειών, με τήν όρημ, πού έκτινά-
χθηκαν, έστάσαν σε τέτοιο ύψος, ώστε παγω-
σαν άπ' τό φοβερό κρύο τού Διαστήματος.
Υστερα ξανάπεσαν στην γή, ως τό έσχατος.
Είχαν δε τόσο χαμηλή θερμοκρασία, ώστε να
σκότσουν και να καταψύξουν σε μερικές στιγ-
μές όλα τά ζώα που βρίσκονταν εκεί, άκόμα
και τό τεράστιο μαμούθ.

Τέλος, τό χιόνι σκέπασε τό κάθε τι. Η κα-
ταστροφή είχε συμπληρωθή.
Αυτή ή θεωρία, που διατυπώθηκε από τόν
παλαιοντολόγο, Ίβαν Σάντερσον, φαίνεται ή
λογικότερη και πιθανότερη άπ' όλες.

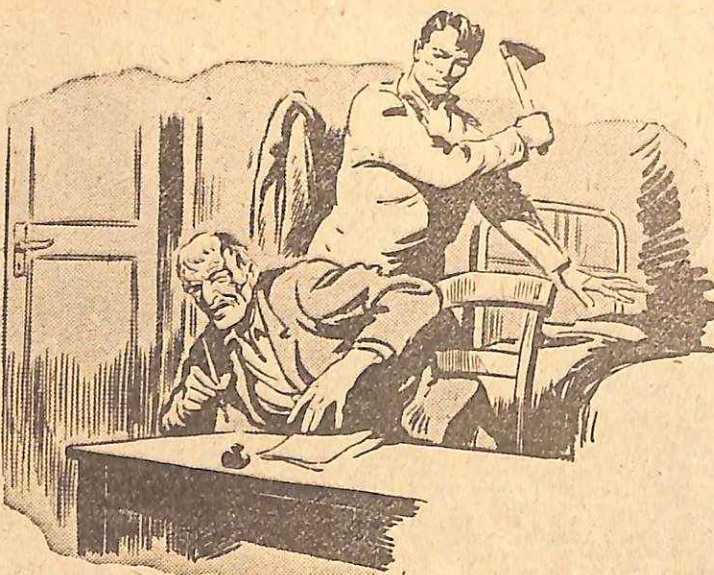
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Τζάκ Ντόρς βαρύνανε τρο-
μαρά τις επισκέψεις στο Ρόν-
τιμο, το ερμητικό άγκυρτζιμα του
θείου του Έζρα, ενός γερο-ταιγ-
κούνη. Μά ήταν υποχρεωμένος να
τον περιποιείται, για να τον προ-
τιμήσει στη διαθήκη του απ' τους
άλλους ανήλικους του. Σε κάθε ε-
πισκέψη του του πήγαινε διάφορα
μικρά δώρα. Μ' αυτή δέ τη με-
θοδο και με τις κολακείες του ει-
χε κερδίσει την εύνοια του.
— Δεν είσαι σ' όλην τὴν Άντο-
νυ, πού λέει πώς είμαι πλούσιος
και πώς δὲν πρέπει να κάγω οι-
κονομίες; έλεγε ο γέρος μ' αγα-
νότητα.

Μιά μέρα ο Τζάκ πρόσφερε στο
θείο του ένα ποικίλο κομάνι.
— Βλέπω πως δὲν έχω χάσει ένα
φτωχό γέρο σαν ξένον! το έλεπε
έκείνος με ικανοποίηση.

— Άν σὰς, ξεχάσαμε, δέ θα
σας εκπαιδεύουν τόσο ταχτικά.

— Πριν από λίγο, ήταν έδω κι
ο Άντονυ... Θέλει διαρκώς να με
βάζει στα έξωδα! Μουλεγε σημει-
ρα πάλι ν' ανάψω φωτιά, ενώ έ-
φτασε ο Άπριλς. Ήταν έτοιμος
μόλις να κόψω ξύλα, και με
το ζόρι του πήρα το σκεπάνι.
Νά, το πέταξα εκεί στη γωνιά...

Ένα χτύπημα με το σκεπάνι έθαλε τέλος στο γράμμα
και στη ζωή του...

Η μαρτυρία της Βροχής

Μας είδε κι' ο ψωμάς που πα-
ιδεύε. Έγιν' όμως το το είπα
μπροστά στον κ. Νταϊν, τον έ-
νωμοτάχτη, ότι θα τον αποκλη-
ρώσω γιατί είναι απατάς.

Ο Τζάκ ήταν καταχωρημένη
νός. Ο Έδωας στο γέρο μιά μο-
τίλια ούσκυ.

— Σας έφερα κι' αυτό, για τα
βράδια, το έλεπε. Θέλετε να το
δοκιμάσουμε;

— Έλπιζε να τον μεθύσει και να
πετύχει εύκολότερα το σκοπό
του.

— Άστε πάνε καλά οι δουλειές
σου; ρώτησε ο γέρος.

— Κερδίζω άφικτα. Άλλά μου
λείπουν τα κεφάλαια... Νά, τώ-
ρα θα πετύχωνα μιά μεγάλη δου-
λειά, αν μπορούσα να διαβάσω
200 λίρες. Μήπως θα μπορούσα-
τε να μ' ευκολύνετε;

Ο γέρος σηκώθηκε απότομα.
— Πέρασαν οι 8 κι' είναι κρίμα
να καη άδικα το φως, δήλω-
σε. Πάμε να κοιμηθούμε. Αυτό
που είπα όμως, να μην το ξανα-
πήσι! Δεν έχω πενήντα.

Ο Τζάκ, άβγαζοντας τα χέλια
του, χρειάζονταν δίχως άλλο τα
λεφτά αυτά, για να πληρώσει τα
γραμμάτια του. Τι θα γινόταν
τόρα, μετά την κατηγορηματική
άρνηση του θείου του;

— Μά δε θα πεθάνω «πιπέλους»
σκέφθηκε μ' αγανάκτηση.

— Άλήθεια, γιατί να χή ο γερο-
τσιγκούνιος, που άφνειο να κατα-
στραφούν οι συγγενείς του;

— Σαπλωμένος σ' ένα άχυρό-
στρωμα, σκεπτότανε τώρα πώς θα
γύλιανε απ' την απελπιστική θέ-
σι του. Σκοτεινά σχέδια κυκλο-
φορούσαν στο μυαλό του!

— Η φιλονεικία του με τον Άν-
τονυ, χτες τ' άπόγευμα, μ' έκυ-
πηρεται πολύ... καθώς και το ότι
ο ψωμάς, που είναι λίγο κουφός,
είδε μὲν το γέρο να προσπαθή
να πάρη το σκεπάνι απ' τα χέ-
ρια του Άντονυ, αλλά δε θ' έ-
κουσε για τί μαλώνανε. Είναι έ-
πισης εύχρημα το ότι έλεπε ο
θείος μου στον Άντονυ, μπροστά
στον ένωμοτάχτη, ότι θα τον ά-
ποκληρώσει... Άχ, άς εύρισκα
κάποιο άλλοθι!...

Η μέρα τον βρήκε άγρυπνο,
χωρίς νάχη καταλήξει άκόμη σε
κάμια απόφαση.

— Όταν κατέθηκε, ο θείος του ε-
τοίμασε το ταβί.

— Σκέπτομαι να πάω να δω
τον Άντονυ, το έλεπε ο Τζάκ, για
να του συστήνω να σάς φέρνεται
καλλίτερα.

— Ά, έγώ τοῦ το δήλωσα, με
μάρτυρα το κ. Νταϊν, πως θα
τον αποκληρώσω! Καλά που μου
το θυμίσες, για να γράψω στο
συμβολαιογράφο μου...

Τρέμοντας από θυμό, ο γέρος

τράβηξε ένα τραπέζακι μπροστά
στην άνοιχτή πόρτα, για να βλέ-
πει καλλίτερα, και κάθισε να
γράφει στο συμβολαιογράφο.

— Τι ημερομηνία έχω; ρώτη-
σε το Τζάκ.

Τα μάτια του νέου άστραψαν.
— Δέ θυμάμαι... έλεπε. Μά
πώς... δὲν έχετε έφημερίδα;

— Μπα! Είπ' ένα περιττό ε-
ξώδι!

— Ά ναι! Έχομε 9 Άπριλίου.

Είχε βρή ο Τζάκ το αλφαβή-
τι γύρωσε! Είχε πη στο θείο του την
αυριανή ημερομηνία, με την πε-
ποιθήσι πως το γράμμα θ' άπο-
τελούσε έτσι μιά άσφαλτή απόδει-
ξι ότι ο Έζρα ζούσε άς τότε.

Ο γέρος πήρε την πένα κι'
άρχισε να γράφει:

«Φίλε κύριε, Διά της παρούσης
μου σάς καθιστώ γνωστήν την έ-
πίθυμια του να αποκληρώσω τε-
λείως τον άνεμόν μου Άντονυ
Έργανι, διότι...»

Δὲν πρόλαβε να συνεχίση. «Ε-
να χτύπημα με το σκεπάνι έθα-
λε τέλος στο γράμμα και στη
ζωή του...»

— Άστε πάνε καλά οι δουλειές
σου; ρώτησε ο γέρος.

— Κερδίζω άφικτα. Άλλά μου
λείπουν τα κεφάλαια... Νά, τώ-
ρα θα πετύχωνα μιά μεγάλη δου-
λειά, αν μπορούσα να διαβάσω
200 λίρες. Μήπως θα μπορούσα-
τε να μ' ευκολύνετε;

Ο γέρος σηκώθηκε απότομα.
— Πέρασαν οι 8 κι' είναι κρίμα
να καη άδικα το φως, δήλω-
σε. Πάμε να κοιμηθούμε. Αυτό
που είπα όμως, να μην το ξανα-
πήσι! Δεν έχω πενήντα.

Ο Τζάκ, άβγαζοντας τα χέλια
του, χρειάζονταν δίχως άλλο τα
λεφτά αυτά, για να πληρώσει τα
γραμμάτια του. Τι θα γινόταν
τόρα, μετά την κατηγορηματική
άρνηση του θείου του;

— Μά δε θα πεθάνω «πιπέλους»
σκέφθηκε μ' αγανάκτηση.

— Άλήθεια, γιατί να χή ο γερο-
τσιγκούνιος, που άφνειο να κατα-
στραφούν οι συγγενείς του;

— Σαπλωμένος σ' ένα άχυρό-
στρωμα, σκεπτότανε τώρα πώς θα
γύλιανε απ' την απελπιστική θέ-
σι του. Σκοτεινά σχέδια κυκλο-
φορούσαν στο μυαλό του!

— Η φιλονεικία του με τον Άν-
τονυ, χτες τ' άπόγευμα, μ' έκυ-
πηρεται πολύ... καθώς και το ότι
ο ψωμάς, που είναι λίγο κουφός,
είδε μὲν το γέρο να προσπαθή
να πάρη το σκεπάνι απ' τα χέ-
ρια του Άντονυ, αλλά δε θ' έ-
κουσε για τί μαλώνανε. Είναι έ-
πισης εύχρημα το ότι έλεπε ο
θείος μου στον Άντονυ, μπροστά
στον ένωμοτάχτη, ότι θα τον ά-
ποκληρώσει... Άχ, άς εύρισκα
κάποιο άλλοθι!...

Η μέρα τον βρήκε άγρυπνο,
χωρίς νάχη καταλήξει άκόμη σε
κάμια απόφαση.

— Όταν κατέθηκε, ο θείος του ε-
τοίμασε το ταβί.

— Σκέπτομαι να πάω να δω
τον Άντονυ, το έλεπε ο Τζάκ, για
να του συστήνω να σάς φέρνεται
καλλίτερα.

— Ά, έγώ τοῦ το δήλωσα, με
μάρτυρα το κ. Νταϊν, πως θα
τον αποκληρώσω! Καλά που μου
το θυμίσες, για να γράψω στο
συμβολαιογράφο μου...

Τρέμοντας από θυμό, ο γέρος

τράβηξε ένα τραπέζακι μπροστά
στην άνοιχτή πόρτα, για να βλέ-
πει καλλίτερα, και κάθισε να
γράφει στο συμβολαιογράφο.

— Τι ημερομηνία έχω; ρώτη-
σε το Τζάκ.

Τα μάτια του νέου άστραψαν.
— Δέ θυμάμαι... έλεπε. Μά
πώς... δὲν έχετε έφημερίδα;

— Μπα! Είπ' ένα περιττό ε-
ξώδι!

— Ά ναι! Έχομε 9 Άπριλίου.

Είχε βρή ο Τζάκ το αλφαβή-
τι γύρωσε! Είχε πη στο θείο του την
αυριανή ημερομηνία, με την πε-
ποιθήσι πως το γράμμα θ' άπο-
τελούσε έτσι μιά άσφαλτή απόδει-
ξι ότι ο Έζρα ζούσε άς τότε.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ
του παρόντος τεύχους

Λευκό σταυρολέξο

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1	Κ	Α	Ι	Ρ	Ο	Ν	Ρ	Ο	Π	Α	Λ	Α
2	Α	Ι	Α	Σ	Α	Ι	Α	Λ	Α	Σ	Α	Φ
3	Ν	Ο	Σ	Ι	Σ	Υ	Φ	Ο	Σ	Β	Α	
4	Α	Ρ	Α	Α	Π	Σ	Ζ	Ο	Σ			
5	Λ	Α	Β	Α	Τ	Ο	Ν	Π	Α	Ι		
6	Ι	Ν	Α	Σ	Α	Κ	Ο	Σ	Μ	Ι	Α	
7	Κ	Ο	Υ	Ρ	Α	Μ	Α	Ν	Α			
8	Ν	Α	Ι	Σ	Α	Μ	Ο	Σ	Τ	Ι	Σ	
9	Ι	Σ	Ο									
10	Κ	Α	Ν	Τ	Σ	Α	Δ	Σ	Ε	Ρ		
11	Α	Ν	Σ	Α	Τ	Α	Ν	Η	Σ	Σ	Α	
12	Ι	Λ	Α	Μ	Α	Α	Ρ	Ο	Ν	Κ		
13	Α	Δ	Α	Μ	Α	Σ	Σ	Α	Λ	Α	Μ	Ι

Αυτές είναι οι λέξεις, που έπρεπε να
βρής, και τα τετραγωνίδια, που έπρεπε να
μαρτυρήσεις.

Κινηματογραφικό παιχνίδι

- 1) Μπελίντα Λή. 2) Μίκυ Ρούνθ. 3)
Τζον Κρόσφορντ. 4) Όλβια ντε Χάβι-
λαντ. 5) Κλάρκ Γκέμπλ. 6) Σάριλ Μπουα-
γιέ. 7) Σοφία Λόρεν. 8) Έρρολ Φλόνν.

Οι άφηρημάδες
της κυρίας Μάινης

Η κυρία Μάιρη έχασε να πάρη μαζί
της: 1) Την κατασάβλα. 2) Το καλάμι
το φάρμα. 3) Ένα πιάτο. 4) Το ψωμί. 5)
Το τριποπούλι. 6) Το κλειδί για κουνέ-
τες με σαβέλλες. και 7) Το κουτί με τα
σίπρια.

Η λύσις του ύπ' άριθ. 810
σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΟΣΙΟΣ — ΔΕΚΑ. 2) ΑΜΠΑΣ — Α-
ΦΑΝΕΙΑ. 3) ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΟΣ — ΣΙΣΤΟΙ. 4)
ΑΝΙΣΟΙ — ΚΑΡΥΑ — ΑΜΑ. 5) ΣΙΑ. 6)
ΑΝΙΣΟΙ — ΑΓΑΡ. 6) ΚΑΡΑ — ΣΑΛΙΔΑ —
ΑΔΟΛΑ. 7) ΑΡΑ — ΣΟΔΟΜΑ — ΑΛΑΜΑ.
8) ΛΟ — ΣΥΝΕΡ. 10) ΑΜΑΡΑ — ΑΠΛΑΟΣ
— ΝΑ. 11) ΑΡΑΜΑ — ΚΝΙΔΟΣ — ΧΗΝ.
12) ΑΠΟΡΑ — ΑΛΗΘΟΣ — ΧΑΛΩ. 13) ΡΑ-
ΜΙ — ΑΤΟΜΑ — ΡΙΣ. 14) ΑΣΟ — ΣΟ-
ΜΕΝ — ΔΑΝΑΟΙ. 15) ΦΑΙΛΑΙ — ΠΑΡΑ-
ΧΑΡΕΙΣ. 16) ΑΓΟΡΑΙΑ — ΑΜΟΝΙ. 17)
ΑΙΩΝ — ΑΝΑΣΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΠΑΣΚΑΛ — ΑΡΑΦΑ. 2) ΑΝΙΑΡΟΣ
— ΑΠΑΣΑ. 3) ΣΑΛΙΑΡΑ — ΠΑΡΟΜΟΙΑ.
4) ΙΜΑΣ — ΣΑΜΑΡΙ — ΑΓΩ. 5) ΟΠΙΟΝ
— ΣΥΝΑΜΑ — ΙΟΝ. 6) ΣΑΣΙ — ΣΟΝΟ-
ΡΑ — ΑΣ. 7) ΣΤ — ΑΔΕΙΑ — ΑΤΟΠΑ.
8) ΙΚΑΝΟΝ — ΚΛΟΠΗ. 9) ΑΝΑΤΙΜΩ
— ΑΝΗΜΕΡΑ. 10) ΦΟΡΑΔΑ — ΠΙΘΑΝΑ.
11) ΑΣΥΛΑ — ΑΠΑΔΩ — ΧΑ. 12) ΑΑ —
ΑΝΑΛΟΣ — ΔΑΜΑ. 13) ΔΕΙ — ΑΛΑΛΟΣ
— ΠΑΡΟΝ. 14) ΕΙΣ — ΑΔΑΜΑΣ — ΝΑΝΑ.
15) ΚΑΤΑΓΟΜΑΙ — ΧΑΡΑΣΙΣ. 16) ΟΜΑ-
ΔΑ — ΑΝΗΛΙΟΙ. 17) ΜΙΑΡΑ — ΑΝΩΣΙΣ.

— Δέ μὲνι παρὰ νάβρητε στο
άστυνομικό τμήμα, για να συντά-
ξουμε το πρακτικό.

Μισή ώρα άσούνηρα, ο Νταϊ-
νις άνάρησε στον διοικητή του:

— Ο κτηματίας Έζρα βρέθηκε
δολοφονημένος. Ο δολοφόνος εί-
ναι αυτός εδώ, ο άνηλικός του
Τζάκ Ντόρς!

Ο νέος άναστήθηκε.

— Κάνετε λάθος! έώναξε. Ο
Άντονυ, θέλετε να πείτε...?

— Όχι, όχι! Όχι πὲν άόχηση ή
λοφονήθηκε άγρομική υπόσα. Απ'...

...την ήμερα που έβρεζε;

— Την ήμερα που έβρεζε;

— Άκριβώς. Η βροχή με βρή-
κε στο σταθμό.

— Δέ μὲνι παρὰ νάβρητε στο
άστυνομικό τμήμα, για να συντά-
ξουμε το πρακτικό.

Μισή ώρα άσούνηρα, ο Νταϊ-
νις άνάρησε στον διοικητή του:

— Ο κτηματίας Έζρα βρέθηκε
δολοφονημένος. Ο δολοφόνος εί-
ναι αυτός εδώ, ο άνηλικός του
Τζάκ Ντόρς!

Ο νέος άναστήθηκε.

— Κάνετε λάθος! έώναξε. Ο
Άντονυ, θέλετε να πείτε...?

— Όχι, όχι! Όχι πὲν άόχηση ή
λοφονήθηκε άγρομική υπόσα. Απ'...

Η αλληλογραφία μας

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ Α. Α. άπάντησε τα
υπόμνηματά σου: Τάκη Σπύρου, Κά-
ρινθον και Άσπριναν Σπυράνη, Άμορ-
γόν. Ο Άνστασιος Γεωργίου να στεί-
λη τη διεύθυνση του.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Δ. ΔΙΑΜΑΝ
ΤΟΠΟΥΛΟΣ άπάντησε ταχυστοχικά
στις: Ίωάννα Παπαδοπούλου, Χρυσού-
λα Ντακάκη και Δέσποινα Καραγιάννη.
Η Έλένη Καρατζόγλου να στείλη τη
διεύθυνση της.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
Ι. ΝΙΚΟΛΑΪΤΣΟΠΟΥΛΟΣ άπάντησε
ταχυστοχικά στις: ΑΘΑΝΑ ΕΧΙΔΑ
ΒΕΛΟΝΙΣ, Σπύρον Κοκκίνη, Ιωάννη
Παπαγιαννόπουλο, Ίωάννη Ιωαννίδη,
Σταμάτη Μπαρδολόμειο και Νικόλαο
Λουκοδάκη. Οι Άνταίος Κ.Ν.Τ. 16
και Δυστυχισμένος νέος 23, να στείλουν
τη διεύθυνση τους.

Η ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ Κ. ΤΙΤΙΚΑ ΧΛΙ-
ΜΙΝΤΖΑ, άδης Ήπειρου 33, Άθήνα
θα άπαντήσει έρεές ταχυδρομικάς στις
άπαντήσεις και στις άναγνωστρίδες μας,
που θα ζητήσουν τη συμβούλη της για
κάθε ζήτημα, που άσφα την υγεία των
παιδιών.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Άννα Όρφανίδου
Βοσπόρου Νο 5, Λευκωσία, Κύπρος, θέ-
λει ν' αλληλογραφή με σοδαρό κύριο,
που δέ επιθυμούν να έγκατασταθή στη
Κύπρο.

Η Στέλλα Ζήνωνος, Λεοντίου Μαγα-
ρά Νο 56, Λεμεσός, Κύπρος, ζητούν ν'
αλληλογραφή με νέους απ' όλο τον κό-
σμο, με σκοπό την άνάπτυξη μίας κα-
λής και σταθερής φίλας. Παρακαλεί δ-
σες άπαντήσουν να στείλουν μιά φωτο-
γραφία τους.

Η Δ. Ανδρού, Έλλάδος Νο
138, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλ-
ληλογραφή με νέους απ' όλο τον κό-
σμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό
την άνταλλαγή καρτ — ποστάλ με ήθοι-
ους.

Η Ναντία Χριστοδου-
λίδου (16 χρόνων), Εύφορων Πα-
ρσού Νο 21, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν'
αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κό-
σμο, στην άγγλική και ελληνι-
κή γλώσσα, με σκοπό την άνάπτυξη μίας
άγνης και σταθερής φίλας. Φωτογραφία
άποράτητη.

Η Μαργαρίτα Α. Α. Α. Α.
Ντακάκη, Τσακάλωφ Νο 5, Κάτω Βαρβάσι,
Άμμοχώστos, Κύπρος, θέλει ν' αλληλο-
γραφή με μαθήτριες και άλλες νέες ά-
πό την Ελλάδα. Φωτογραφία άποράτητη.
Το ίδιο ζητεί και η Άννα Ά. Α. Α. Α. Α.
και Δυστυχισμένος νέος 23, να στείλουν
τη διεύθυνση τους.

Η Μ. Ουρσιφόρου (15
χρόνων), Ερμού Νο 3, Λάρνακα, Κύ-
προς, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέους
ήλικίας άχι πέραν των 17 χρόνων, από
την Ελλάδα και την Κύπρο. Φωτογραφία
άποράτητη.

Δύο φίλες, η Έλεονώρα και η
Λύγη, Κοδριγκτώνος 10, Λάρνακα,
Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφή με
νέους από την Ελλάδα, ήλικίας 18 — 24
χρόνων, με σκοπό τη συνάψη μίας καλής
και σταθερής φίλας.

Η Έλυσάβετ Γεωρ-
γιάδου, ή Όρ. Δημητρίου και η
Κούλα Χαραλάμπους, Χρυσοπολίτισσος
Νο 29, Λάρνακα, Κύπρος, ζητούν ν' αλ-
ληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κό-
σμο. Παρακαλούν όσους άπαντήσουν να
στείλουν μιά φωτογραφία τους.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Άνδρέας Χριστοφό-
ρου (17 χρόνων), Βικτωρίας 176,
Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογρα-
φή με Έλληνίδες, με σκοπό τη συνά-
ψη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Κωστάκης Άντωνί-
ου (18 χρόνων), Πολυκαικίες Άγίας
Αικατερίνης Νο 66, Λεμεσός, Κύπρος,

επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες από
την Ελλάδα. Παρακαλεί όσες άπαντή-
σουν να στείλουν με το γράμμα μιά φω-
τογραφία τους.

Ο Παναγιώτης Παπα-
ευθυμίου, Ταχ. Κιβ. 106, Λάρ-
νακα, Κύπρος, μορφωμένος και εύπαρου-
σιαστός, που σύντομα πρόκειται να έπι-
σκεφή την Ελλάδα, θέλει ν' αλληλο-
γραφή με νέες από την Ελλάδα, ιδι-
αιτέρως από την Άθήνα και τον Πει-
ραία, ήλικίας 16 — 22 χρόνων με σκο-
πό τη δημιουργία μίας καλής και σταθε-
ρής φίλας. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν
να στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Παύλος Γαβριήλ, Ά-
ριστοτέλους 9111, Λευκωσία, Κύπρος,
ζητεί ν' αλληλογραφή με Έλληνίδες
απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα από την
Ελλάδα, στην ελληνική ή άγγλική γλώ-
σσα, με σκοπό την άνάπτυξη μίας καλής
και σταθερής φίλας.

Ο Χριστάκης Παπανι-
κόλας, Γεωργίου Ν. 123, Λεμεσός,
Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με
νέους από την Ελλάδα, ιδιαίτερα με μα-
θήτριες από την Άθήνα, ήλικίας 16 —
18 χρόνων, με σκοπό την άνάπτυξη μίας
καλής και σταθερής φίλας. Το ίδιο θέ-
λει και ο Δημήτρης Κ. Θ. ε-
ο δώρου, Ίωάννου Κουδολάκη 11,
Λεμεσός, Κύπρος.

Ο Κύπρος Άδράμ, Κά-
τω Πύργος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν'
αλληλογραφή με νέους απ' όλο τον κό-
σμο, με σκοπό την άνταλλαγή γραμμα-
τοσημών και καρτ — ποστάλ.

Ο Χαραλάμπος, Άγίας
Κατερίνης Νο 24, Λάρνακα, Κύπρος,
ζητεί ν' αλληλογραφή με φοιτήτριες ά-
πό την Αμερική ή την Άγγλία, με σκο-
πό την άνάπτυξη μίας καλής και στα-
θερής φίλας.

Ο Άνδρέας Δημητρί-

ου (14 χρόνων), Σέδωνος, Μόρφου,
Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογρα-
φή με νέους, και νέες, ήλικίας 14 —
18 χρόνων, απ' όλο τον κόσμο, με σκο-
πό την άνταλλαγή γραμματοσημών.

Ο Κώστας Άλεξάν-
δρου, Μετόχιον Κύκκου, Κύπρος, θέ-
λει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλη
την Ελλάδα, ήλικίας 15 — 18 χρόνων,
με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής και
σταθερής φίλας.

Ο Π. Μιχαήλίδης, Χείτε-
ρσαν Νο 5, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν'
αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κό-
σμο, στην ελληνική ή άγγλική γλώσσα,
με σκοπό τη συνάψη μίας καλής και στα-
θερής φίλας.

Ο Νεόφυτος Χ' Βασι-
λείου, (17 χρόνων), Περικλέους 88,
Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογρα-
φή με μαθήτριες απ' όλο τον κόσμο,
στην ελληνική, γαλλική και άγγλική
γλώσσα, με σκοπό την άνάπτυξη μίας κα-
λής και σταθερής φίλας.

Ο Άντριος, άντα-
τίου (17 χρόνων), Γρίβα 1, Λευκο-
σία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφή με
μαθήτριες απ' όλο τον κόσμο, στην ελ-
ληνική, άγγλική και γαλλική γλώσσα,
με σκοπό την άνάπτυξη μίας καλής φι-
λάς.

Ο Ε. Σάββα, (17 χρόνων), Δη-
μόνακτος Νο 7, Λευκωσία, Κύπρος, επι-
θυμεί ν' αλληλογραφή με μαθήτριες απ'
όλο τον κόσμο, στην ελληνική, άγγλική
ή γαλλική γλώσσα, με σκοπό τη δημι-
ουργία μίας καλής και σταθερής φίλας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο PANIELIS KOUTSI-
ANOS, S/I OLYMPIC SUN, Co O-
LYMPIC MARITIME S.A. 17 AVE. DE
MONTE CARLO, MONACO, θέλει ν' αλ-
ληλογραφή με μιά νέα από τον χώρο
της Άλεις, ήλικίας μέχρι 23 χρό-
νων.

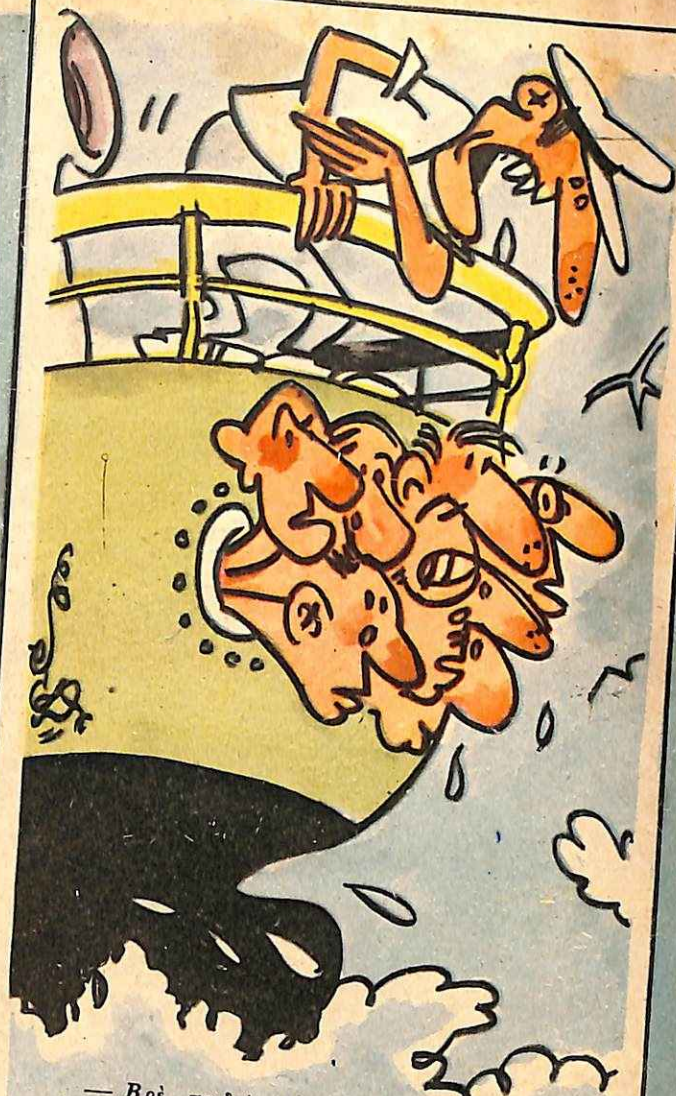
Ο ΔΙΜΗΤΡΙΟΣ ΓΕΩΡ-
ΓΙΟΥ S/S TRINITY Co CARRAS
STONE HOUSE BISHOPGATE LON-
DON E.C.2 ENGLAND, ζητεί ν' αλλη-
λογραφή με την άναγνωστρία μας, που
κρυβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Φρύ-
νη».

Ο JOHN ANTONOMACHAS,
S/S CANDIDE, Co OCIEE GENERAL
LE DE COMPENSATION 55 AVE. GE-
ORGE V, FRANCE PARIS BEME,
FRANCE, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες

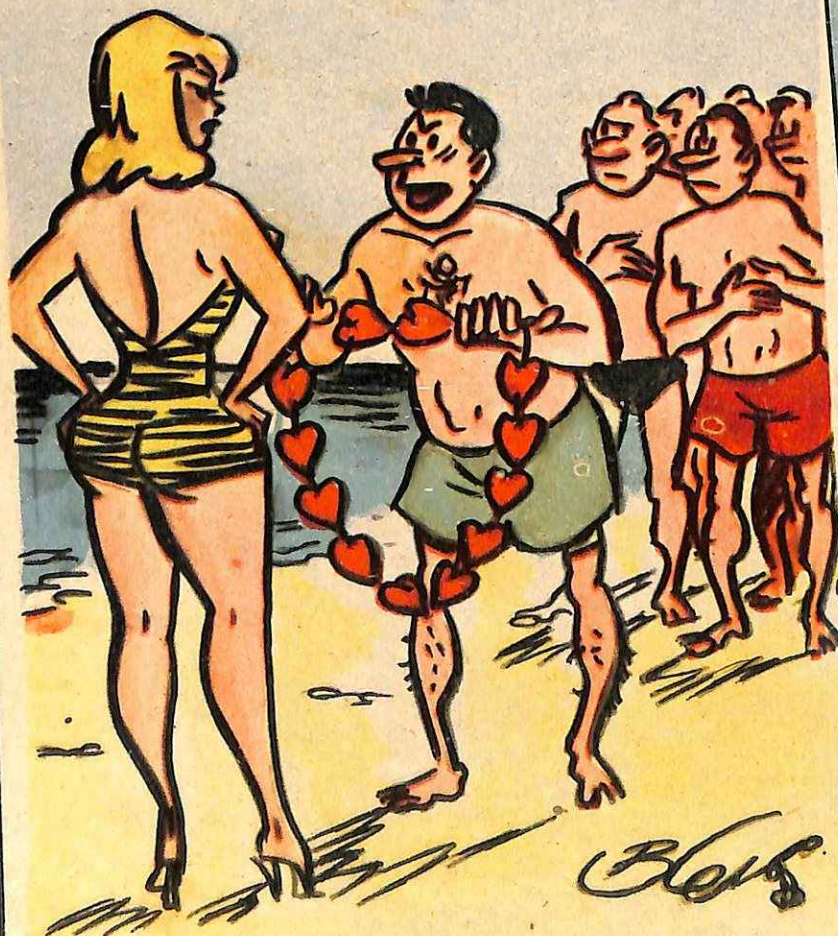
★ Διώξετε όλες σας τις έγνοιες και φροντίστε να εξασφαλίσετε στον οργανισμό σας ένα πολύωρο και αδιάτακτο ύπνο. ★ Αποφύγετε το διάβασμα στο κρεβάτι γιατί βλάπτει τα μάτια σας.

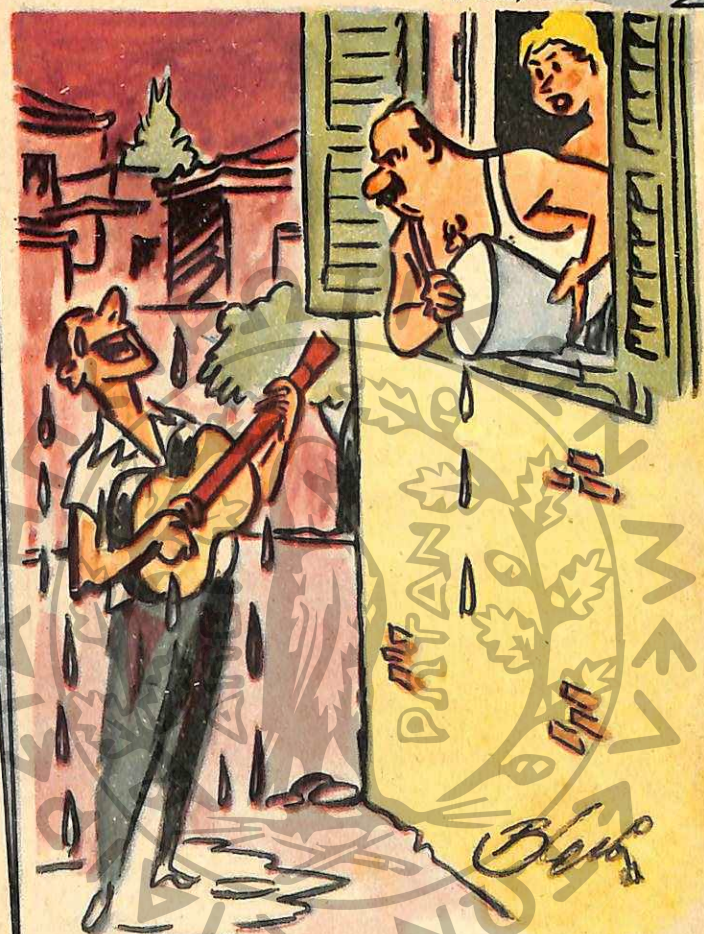
Χωρίς λόγια.
(Του Μ. Γκόλια)

— Βρέ παιδιά, λέει ο καπετάνιος,
δεν κάνετε λίγο χώρο να μπή και κανέ-
νας άλλος στην καμπίνα;... Τόσος κό-
σμος περιμένει στην Τήνη!...
(Του 'Αρχέλαου)

— Δεσποινίς έρχομαι εξ' ονόματος μιας ο-
μάδας λουομένων να σας προσφέρω αυτό τέ
κολλιέ!...
(Του Β. Χριστοδούλου)

— Καλέ μπαμπά, τώρα που τόν δοσίσεις
μέ τέτοια ζέστη, κουτός είναι να φύγη;
(Του Β. Χριστοδούλου)